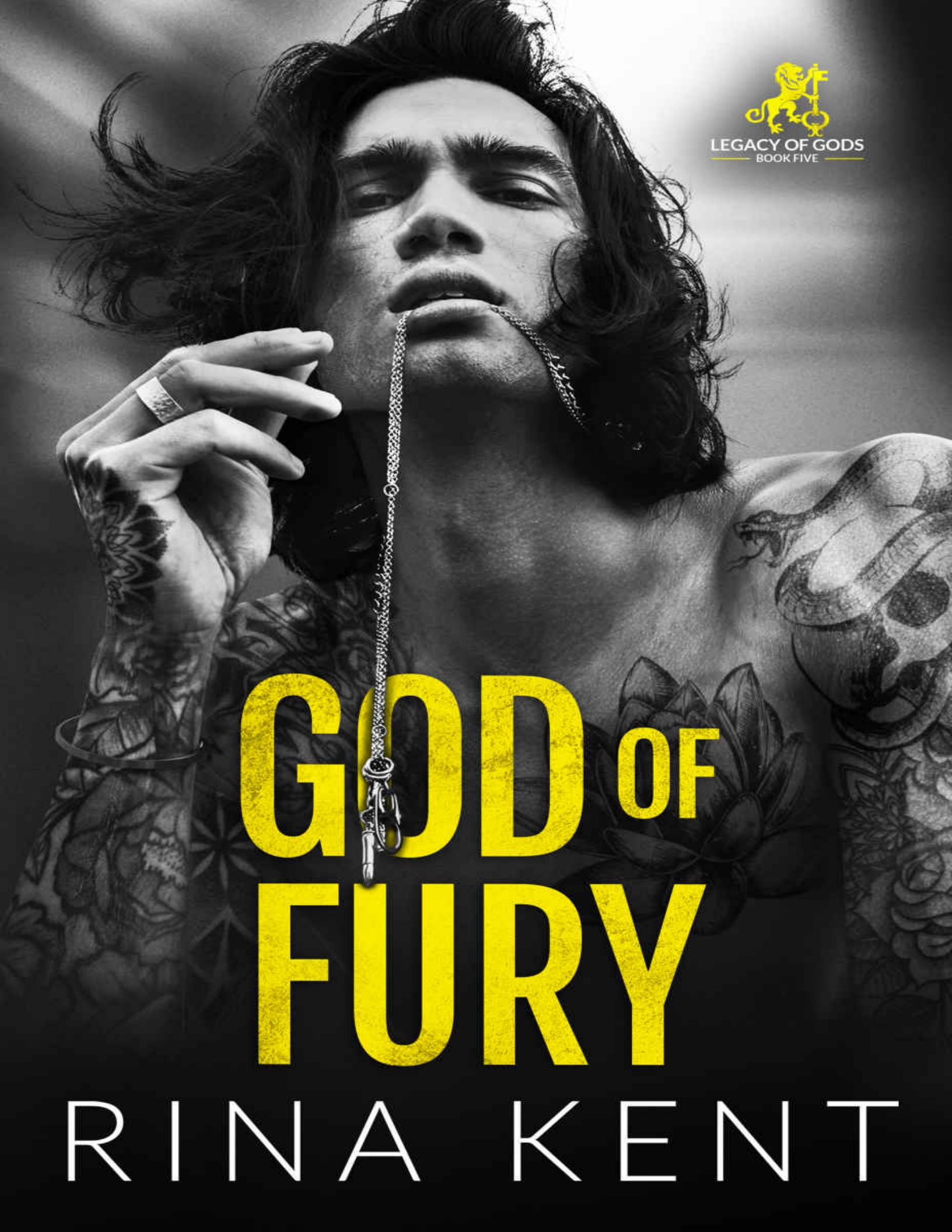

LEGACY OF GODS
BOOK FIVE
GOD OF FURY
RINA KENT

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

ÖFKENİN TANRISI

TANRILARIN MİRASI SERİSİ 5. KİTAP

RINA KENT

Öfkenin Tanrısı Telif hakkı © 2023 Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya izinsiz olarak başka herhangi bir şekilde dağıtmak, kitap incelemesinde kısa alıntılar yapmak dışında yasaktır.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerler ile herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

RINA KENT'İN DİĞER ESERLERİ

Rina Kent'in Kitapları

Okuma Sırası

Sessizce çığlık atanlara

YAZARIN NOTU

Merhaba sevgili okuyucu

Nikolai ve Brandon'ın hikayesi benim ilk MM kitabım ve beni kalbim, bedenim ve ruhumla tüketen en az sayıdaki hikayeden biri. Onlar benim içimde yaşıyor ve bir an için ben de onlar için yaşadım. Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü, ama ben onların yoğunluğunun her bir damlasını, tutkularının her bir kırbacını ve öfkelerinin her bir iğnesini zevkle yaşadım.

Onların hikayesini anlatmak için kalbimi sayfaya döktüm ve umarım siz de benim gibi onların özel, tamamen patlayıcı dinamiklerini beğenirsiniz.

God of Fury tamamen BAĞIMSIZ bir kitaptır. Ancak, bu hikaye serinin önceki dört kitabının zaman çizelgesinde geçtiği için, bazı olayları spoiler içerir.

Daha önce kitaplarımı okumadıysanız, bunu bilmeyebilirsiniz, ama ben rahatsız edici ve tedirgin edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazarım. Kitaplarım ve ana karakterlerim, kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Bu kitap, ilişkiler açısından diğer kitaplarım kadar karanlık değil, ancak hassas konular içeriyor. Güvenliğiniz için bunları aşağıda listeleyeceğim, ancak herhangi bir tetikleyici unsur yoksa, lütfen aşağıdaki paragrafı atlayın, çünkü olay örgüsüne ilişkin önemli spoiler içerir.

God of Fury, depresyon, sınırda kişilik bozukluğu, intihar düşünceleri ve kendine zarar verme gibi zihinsel sağlık sorunlarını içerir. Kitapta, bir çocuğun cinsel istismarı, intihar girişimi ve şiddet içeren sahneler anlatılmaktadır. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinizi umuyorum.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

TANRILARIN MİRASI AĞACI

ROYALELITEUNIYERSITY

KUZENLER

LEVI IONG ASTRID KRAL AIDEN IONG ELSA STEEL

L 0NICNGBRAND0NIRNG1YND0NK1NG
(26) (25) 10j

AB KRALI (2S) CREIGH'Y0N KING (20)

XANDERKNIGHT , IMBERLYREED R0NANABT0R_T TEALRND0REN

CECIfiP KNIGHT f20)

REMINGTON ASTOR (s2)

COLE NASH SILMR QUEENS

AVA NASH (10) ARIELLA NASH (18)

THE KING'S U'S COLLEGE

KARDEŞLER

ASHER CABSON REINA ELLIS KYLE HUN'JEII RAI SOKOLOY

GARETH CARSON (2t) Kielian Carson (19) NIKOLAI SOKOLOY (19) MIA SOKOLOV (18) MAYA SOKOLOY (18)

ADRL&N VOLKOY UA MORELLI

JEREMY YOLKOV (R3) NNIKA VOLKOV (17)

BLURB

Erkeklerden hoşlanmıyorum.

En azından Nikolai Sokolov'la çarpışana kadar öyle düşünüyordum. Bir mafya varisi, kötü şöhretli bir piç ve şiddet dolu bir canavar. Talihsiz bir karşılaşma beni onun yoluna çıkardı.

Ve bir anda, gözünü bana dikti.

Sessiz bir sanatçı, altın çocuk ve düşmanının ikiz kardeşi. Bize karşı tüm şansın aleyhimize olduğunu umursamıyor gibi görünüyor.

Hatta, benim çelik gibi kontrolümü kırmak ve sınırlarımı bulanıklaştırmak için harekete geçiyor. En büyük endişemin Nikolai tarafından fark edilmek olduğunu sanıyordum.

Bu güzel kabusun beni istemesi çok daha kötü olduğunu zor yoldan öğreniyorum.

PLAYLIST

Yellow – Coldplay
Do I Wanna Know – Arctic Monkeys I
Wanna Be Yours – Arctic Monkeys
Your Blood – Nothing But Thieves
Impossible – Nothing But Thieves
Demons – MISSIO
Maniacs – Conan Gray
Run Into Trouble – Bastille &
Alok Somebody Else – The 1975
Someone Else – Loveless
Kontrolü Kaybetmek – Hikayenin
Kötüsü Senin – Conan Gray
Üzgünüm, Ben Seninim – Circa
Wales Half-Life – Essenger
Sevgili Okuyucu – Taylor Swift
Kalbimin Yarısı – Josh Makazo
Sessizlik – Marshmello & Khalid

Spotify'da tüm çalma listesini bulabilirsiniz.

1

BRANDON

W Burada ne işim var?

Kalbimin en derin köşesinde, cevabı biliyorum. O kadar iyi biliyorum ki, o lanet olası mesajı aldığım anda boğazımdan aşağı kayan mide bulantısını hissedebiliyorum.

boğazımdan aşağı kayıp kemiklerime yapıştığını hissedebiliyorum.

Görmezden gelmem, silmem ve numarayı engellemem gereken bir mesajdı.

Karar verme sürecime müdahale edecek kadar önemsememeliydim.

Ama yaptım.

Ve bu yüzden buradayım.

Yaptım.

Ve şimdi, kendimi geri dönüşü olmayan bir duruma

soktum. Yaptım.

Ve bu yanlış kararımı, başka seçeneğim olmadığı için yaptığımı söyleyemem.

Gerçekte, bir seçeneğim vardı.

Sadece seçim yapmakta hiç iyi olmadım. Seçimleri takdir etmiyorum. Umursamıyorum. Seçim yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

Mesaj bir zorunluluktu, daha doğrusu, ilgili bir bilgiydi.

Bu bir seçim *değildi* ve kesinlikle kaçabileceğim bir durum *da değildi*.

Burada olmamın sebebi, hayatın ne olduğunu öğrenmeye başladığımdan beri fazla bagaj gibi taşıdığım sorumluluk duygusudur.

Endoktrinasyon merkezi gibi bir yerdeyim. Diğer öğrenciler benim iki yanımda, paralel sıralar halinde duruyorlar ve yüzlerini kapatan beyaz tavşan maskeleri takıyorlar.

Karşımızda, eski görünümlü taş duvarları ve sağ ucunda antik bir kulesi olan devasa bir üç katlı konak var.

Hareketsiz kaldıkça nefesim daha da düzensiz hale geliyor.

Nefes alıp vermelerim hızlı ve kesik bir ritimle akıyor, plastik üzerinde buğu oluşturuyor ve kendi nefesimi solumaya zorluyor.

Tik.

Ses düşük ama ölümcül bir çarpışma gibi beynime çarpıyor. Ağzım salya ile dolmaya başlıyor ve mideyi yatıştırmak için yutuyorum.

Tik.

Elimi kaldırıp kafatasımı çekmek üzereyim. Bazen, onu en yakın duvara vurup her şeyin dökülüp parçalanmasını izlemek istiyorum. Bir kez ve sonsuza kadar.

Tik.

Parmaklarım havada kıvrılır, ama elimi indirip yanımda sarkık bir şekilde durmaya zorlarım.

Sorun yok. Yapabilirim.

Nefes al.

Kontrol sende.

Sakinleştirici sözlerim, etrafımdaki manzara netleşmeye başladıkça parçalanıp çatlıyor.

Kendimi ne kadar kandırmaya çalışırsam çalışayım, gerçek şu ki, olmam gereken son yerdeyim.

Ve ben kadere meydan okuyan ya da gitmemem gereken yerlere giden biri değilim.

Yirmi üç yıllık hayatımda, her zaman kurallara uyan bir adam oldum. Benden beklenenlerden hiç sapmadım ve farklı olma düşüncesi beni ürkütüyor.

Hiçbir şekilde.

Sebebi ne olursa olsun.

Ve yine de, bir mesaj aldım ve onu görmezden gelmemeye karar verdim, bu yüzden şimdi Heathens'ın malikanesindeyim.

Brighton Adası'nın en kötü şöhretli kulübünün kabul törenine katılmaya karar verdim. Burası, İngiltere'nin güneybatı kıyısında, gözlerden uzak bir yer.

Üstelik kayıtlı bile olmadığım bir üniversite için.

Heathens, The King's U üniversitesinin önde gelen kulübüdür. Mafya parası ve *yeni burjuvazinin* koktuğu, tüm Amerikalı öğrencilerin aynı türden kuşlar gibi akın ettiği bir üniversite.

Royal Elite University'de (REU) kendi kötü niyetli kulübümüz var. Ben burada sanat alanında yüksek lisans yapıyorum. Kulübün adı Elites ve başkanı, başımın belası ikiz kardeşim Landon.

Ancak The King's U'nun kulüpleri, Heathens ve Serpents, gerçek mafya ailelerinden geldikleri ve üniversite deneyimini Amerika'da kendilerini bekleyen liderlik rollerine hazırlanmak için kullandıkları için çok daha kötü niyetli.

Bir hafta önce biri bana, burada ürkütücü bir tavşan maskesi takıp, hak iddia eden, şiddete susamış Amerikalıların ortaya çıkmasını beklediğimi söyleseydi, gülerdim.

Şu anda kesinlikle gülmüyorum. Bir hafta içinde birçok şey değişti ve kendimi burada olmak zorunda buldum.

Sürünün bir parçası olarak.

Ve bunun, daha önce bahsettiğim baş belası kardeşimle her şeyi ilgisi var.

Girişte telefonumu aldılar ama dün aldığım mesajı kelimesi kelimesine hatırlıyorum.

HEATHENS

Tebrikler! Heathens'ın kabul törenine davetlisiniz. Saat dörtte kulüp binasına vardığınızda ekteki QR kodunu gösteriniz.

Onların kötü şöhretli kabul törenlerini duymuştum, ama ne onlara ne de kulüplere hiç ilgim yoktu. İlgim olsaydı, Lan yıllardır istediği için Elites'e katılırdım.

Bu yüzden mesajı görmezden geldim ve numarayı engellemek üzereydim, ama sonra bir tane daha geldi.

BİLİNMEYEN NUMARA

İkiz kardeşinin tabuta konup tüm katılımcılara sergilenmek yerine nefes almasını görmek istiyorsan, kabul törenine katıl.

Bu yüzden buraya geldim, her ne kadar tüm benliğim bu çılgınlığa katılma fikrine karşı çıksa da. Aradım ve mesaj attım.

Lan, ama cevap vermedi, bu yüzden her zamanki gibi onu kendinden kurtarmak zorunda kaldım.

Kardeşim her zaman varlığımın özünden sapmamın sebebi olmuştur, ancak o bunun benim gerçek karakterim olduğunu ve benim normal olarak gördüğüm şeyin bastırılmanın bir ürünü olduğunu iddia eder.

Saklanmak.

Gerçek benliğimi zincirlemek.

Yanımdan ani bir hareket gelir ve kaslarımı gererim, kaçmaya, tehlikenin merkezinden uzaklaşmaya ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazır olurum.

Yanımdaki kız, göğüslerine ve vücuduna bakılırsa, arkadaşının omzuna vurarak gülüyor.

Havada heyecanlı bir mırıldanma yükseliyor.

İnsanların bu tür olaylara olan takıntısını anlamıyorum. Bu, büyüklük hissi mi? Tanrılar arasında yürümek için bir fırsat mı?

Ama yine de, diğer arkadaşlarımdan çok farklı bir kişiliğe sahip olduğum için bazı insanları anlamam imkansız.

Yanlış anlamayın. Neredeyse herkesle iyi geçinirim ve genellikle son derece kibar ve iyi huylu olarak tanımlanırım, ama yakın arkadaşım çok azdır. Yakın olmamızın tek nedeni, birlikte büyümüş olmamız ve birkaç yıl boyunca kişiliklerini tanımış olmamdır.

Belki de çocukluğumdan sonra yakın ilişkiler kuramamamın nedeni, çoğu insanın mutluluk kaynağı olan şeylerden tamamen kopuk olmamdır. Bunun en bariz örneği, bu insanların heyecan duygusuna tamamen şaşırmamdır. Heathens'tan sanki onların olmak istedikleri her şeyin kişileştirilmesiymiş gibi bahsederler.

Zenginlik, nüfuz ve en önemlisi, hastalıklı bir güç.

Ben, Brandon King, İngiltere'nin en etkili ailelerinden birine mensubum, hatta belki de en etkili *ailedir*, ama yine de insanların seçkin elitlere olan takıntısını anlamıyorum.

Bu bir yanılsama mı? Bilinmeyen mi? Tamamen farklı bir şey mi?

Kızın sohbeti kesilir ve herkes sessizleşirken o da başını kaldırır. Onun bakışlarını takip ederim ve ikinci kattaki balkon kapıları açılıp beş adam dışarı çıkarken dururum. Hepsi neon dikişli, Cadılar Bayramı maskesi takmışlardır.

Ortadaki turuncu maskeli ve metal bir sopa taşıyan adam uzun ve iri yapılı, ama yanında duran sarı maskeli adam ondan daha uzun

ve daha kaslı, bu mesafeden bile düşmanlık kokuyor.

Silahı olmayan tek kişi olduğu için dikkat çekiyor, ama yine de kötü niyetli bir enerji yayıyor. Diğerleri ise düşüncelerini ve öfkelerini kontrol altında tutuyor gibi görünüyor.

Kırmızı Maskeli'nin parmakları bir beyzbol sopasını kavrıyor ve onu omzuna rahatça dayamış.

Yeşil Maskeli'nin elinde bir yay var ve sırtında bir ok kılıfı takılı, Beyaz Maskeli ise boynuna asılı ağır görünümlü bir zinciri okşuyor.

Hepsi, konformist bir yıkım birimi gibi siyah tişörtler ve pantolonlar giymişler.

Neyse ki, Heathens'ın yoluna hiç çıkmadım ve onlarla hiç etkileşime girmedim, ama aynı şeyi kardeşim için söyleyemem. O da onlarla mı? Belki de onların iç çemberine girmek için hastalıklı bir oyun oynuyordur?

Ya da belki önümde ya da arkamda bir yerde? Belki de yanımda?

Sorun şu ki, Lan'ın başka bir grubun zaferine ortak olacağını ya da başkasının kargaşasına katılıp takipçisi olacağını hiç hayal edemiyorum. Bunun için fazla narsist. Ayrıca, nasıl davet edilebilir ki?

Benim davet edildiğim gibi mi?

Muhtemelen.

Belki.

Beş Heathen'ı yakından izliyorum. Ortada dik duran turuncu giysili olan, büyük olasılıkla Heathen'ların lideri ve Rus mafyasının prensi Jeremy Volkov. Arkadaşlarımın dedikodularına güvenebilirsek, acımasız biridir ve yoluna çıkan herkesi öldürdüğü söyleniyor.

Yeşil ve Kırmızı Maskeliler muhtemelen Gareth ve Killian Carson. Kardeşler mafyaya bağlı ama mafya prenslerinden çok Amerikan kraliyet ailesine benziyorlar. Ancak hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum. Beyaz Maske grubun en zayıf üyesi gibi görünüyor, bu yüzden daha önce bahsettiğim üçünden biri olamaz.

Sarı Maskeli, Nikolai Sokolov'dan başkası olamaz. Killian ve Gareth'ın kuzeni olan bir başka Rus mafya prensi ve dünyaya gelmiş en çılgın herif.

Söylentilere inanacak olursak - ve Nikolai'nin durumunda, muhtemelen öyledir - sırf onu kızdırma cüretini gösterdiği için birini yumruklayarak öldürebilecek biridir. Ona sadece bir kez yaklaştım, bir hafta önce

ve yine ikiz kardeşim onunla bir yeraltı dövüş kulübünde kavga ediyordu.

Tanrıya yemin ederim, Lan'ı öldüresiye döveceğini sandım. Öldürmedi, çünkü kardeşim dokuz canlı bir kedi gibidir.

Nikolai, bandajlı ellerinde kardeşimin kanı varken bana deli gibi bakınca, Lan için duyduğum endişe rahatsız edici bir tedirginliğe dönüştü.

Oradan bir an önce çıkmam gerektiğini hissettim. Ve çıktım, tabii ki kardeşimi de sürükleyerek.

Benden daha genç birinden hiç böyle bir hisse kapılmamıştım ve Nikolai benden *çok* daha gençti. On dokuz yaşında sanırım. Ortaokuldan yeni mezun olmuş bir çocuk, Amerikalılar için lise mezunu.

Ancak, *hiç* çocuk gibi görünmüyor.

Şu anda bile, siyah giysiler giymiş olmasına rağmen, vücudu sanki saf kas ve kötü niyetten yapılmış gibi göze çarpıyor.

Neyse ki bu insanların çevresinde değilim ve asla olmayacağım.

Bugün bir istisna. Lan'ı ne kadar çabuk bulursam, bu ahlaksız yerden o kadar çabuk gidebilirim.

Çarpık bir ses etrafımızı sararken, havada statik halkalar oluşur. "Heathens'ın son derece rekabetçi kabul törenine katıldığınız için tebrikler. Sizler, kulübün liderlerinin kendi güç ve bağlantı dünyasına katılmaya layık gördüğü seçkin elitesiniz. Bu ayrıcalıkların bedeli para, statü veya şöhretten daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulübün kurucularının gözünde hepinizin aynı olmanızdır. Heathen olmanın bedeli, hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Bu bedeli ödemeye hazır değilseniz, lütfen solunuzdaki küçük kapıdan çıkın. Bir kez ayrıldığınızda, bize katılma şansınızı sonsuza dek kaybedersiniz.

.

Büyük kapının yanındaki bir kapı açılır ve yaklaşık bir düzine kadar insan çıkar. Onlara katılıp bu çılgınlığa son vermeyi düşünürüm, ama vicdanım el vermez, kardeşimi asla terk edemem.

Asla.

çarpıtılmış ses geri geliyor. "Tebrikler tekrar bayanlar ve beyler. Şimdi başlangıcımıza başlayacağız."

Başımı, hareketsiz duran beş Heathen'e kaldırıyorum. Tamamen yere çakılmış, dünyaya salacakları şiddet vaadine karşı tamamen kayıtsızlar.

Bir tanesi hariç.

Anormallik.

Steroidli şiddet.

Sarı Maskeli, sanki bir ritüel yapıyormuşçasına yumruklarını ritmik bir şekilde sıkıp açıyor. Bu adamın bu saçma sapan inisiyasyona katılmasına izin verilmemeli, kilit altına alınmalı.

"Bu geceki oyun avcı ve av," diye devam ediyor ses. "Kulübün kurucu üyeleri tarafından avlanacaksınız. Beş karşı doksan, yani avantaj sizde. Sizi avlamadan önce mülkün sınırına ulaşmayı başarırsanız, Heathen olursunuz. Başaramazsanız, elenir ve dışarı çıkarılırsınız. Kurucu üyeler, sizi avlamak için şiddet dahil her türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah size dokunursa, otomatik olarak elenirsiniz. Bedensel zarar görmeniz mümkündür ve olacaktır. Siz de kurucu üyelere şiddet uygulayabilirsiniz
—eğer yapabilirsen. Tek kural, can almamaktır. En azından kasıtlı olarak. Soru sorulmaz ve merhamet gösterilmez. Saflarımızda zayıflar istemiyoruz."

Barbarlar. Hepsi de öyle. Umutsuz, çılgın, hiç nezaketi olmayan vahşiler.

Ama mafya insanlarından ne beklenebilir ki?

“On dakikalık bir avantajınız var. Kaçmanızı öneririm. Kabul töreni resmen başladı.”

Yanımdaki kız ve arkadaşları o kadar hızlı koşuyorlar ki, spor ayakkabılarının altında çakıl taşları çıtırdıyor. Herkes ormana doğru koşarken, bana ya onları takip etmek ya da burada kolay bir av olarak kalmak kalıyor.

Kendi kendime küfrederek, olabildiğince hızlı koşuyorum. Kalp atışlarım aynı kalıyor; sakin, dingin ve havada turkuaz mavisi üzerine magenta sıçramaları gibi asılı duran tehlikenin ve heyecanın etkisiyle hiç değişmiyor.

Sanırım bu, anormal bir beyine sahip olmanın iyi yanı. Bu tür saçmalıklar onu etkilemiyor.

Geç kalmış olmama rağmen, diğer katılımcılardan daha hızlı ve daha uzağa koşmayı başardım. Bu tür etkinlikleri sevmeyebilirim, ama ben bir atletim, neredeyse profesyonel bir koşucuyum ve ayrıca REU'nun lakros takımının kaptanıyım.

Fiziksel aktivitelerimi ciddiye alıyorum ve takım için ya da kendim için olsun, antrenman ve koşuyu bir gün bile kaçırmıyorum.

Düzen ve disiplini korumak önemlidir ve istikrar ve alışkanlıklar oluşturma konusunda mükemmelliğin ötesindeyim.

Ayrıca, bir rutinim olmazsa, hiçbir şeyin olmadığı bir çukura kayıp sonunda talihsiz bir kaza geçirebilirim.

Teşekkürler, almayayım.

Kısa sürede, diğer öğrencileri kaybettikten sonra ormanın ortasına ulaşırım. Öğleden sonra ışığı, toprağa ve dev ağaçların arasına uğursuz turuncu lekeler düşürür. Ama çok geçmeden gri bulutlar umut ışıklarını boğar ve karanlığa yutar.

Bütün vücudumu kaplayan büyük bir çalının arkasına çömelip

bekliyorum. Bu noktada yapabileceğim tek şey bu.

Alçakta kal. Bekle. Gözlemle. Ve *asla* dikkatleri üzerime çekme. Bu konuda

çok iyiyimdir.

Lan ortaya çıkarsa, ister Heathens'lardan biri olarak - ki bu çok olası değil - ister katılımcılardan biri olarak, işe yaramaz ikiz sezgilerim sayesinde içimden bir his gelir.

Birkaç kişi kurt sürüsü gibi koşarak geçer, heyecandan çığlıklar atarak gece karanlığında gökyüzünü tuğla kırmızısı lekelerle boyarlar.

Akılsız şiddetin kokusu havada asılı kalıyor ve katılımcıların başlarının etrafında uğursuz bir hale oluşturuyor.

Ancak heyecanları kısa sürer. Turuncu Maskeli, acımasız sopasını taşıyarak hemen peşlerinden gider. Onlardan birine o kadar sert vurur ki, yüzü yana doğru savrulur ve kan, ikiye çatlayan maskesine sıçrar.

Omzuna bir ok saplanmış ve kolu yanına yapışmış halde sersemlemiş birinin etrafta dolaştığını görüyorum.

Elenen öğrencilerin numaraları, o rahatsız edici robotik ses tarafından, bazen arka arkaya duyurulur. Bu işlemin otomatik olduğunu düşünüyorum, çünkü ne zaman birinin okla veya Turuncu Maskeli'nin sopasıyla vurulduğunu görsem, numarası hemen duyurulur.

Bu ucube gösterisi boyunca kıpırdamıyorum ve kıpırdadığımda da sadece pozisyonumu düzeltmek için.

Neredesin Lan?

Dayanıklılığımla gurur duysam da, bunu uzun süre sürdüremeyeceğim.

Belki de kardeşim diğer tarafta olabilir diye bu abartılı ormanın başka bir köşesine stratejik olarak geçmeliyim...

Aniden ensemde bir ürperti hissettim, ardından kulaklarımın içinde derin, gürleyen bir ses fısıldadı: "Neden kaçmıyorsun?"

Dışarıdan gelen yoğun uyaranlar duyularımı doldurur ve beynim bu aşırı yükle başa çıkamaz. Dengemi kaybedip kıçımın üstüne düşerim, kemiklerimde yankılanan bir darbeyle yere çarparım.

Yukarı bakıyorum, gözlerim koyu kırmızı lekelerle kaplı sarı dikişli maskeyle çarpışıyor.

Kan.

Her yerdeydi — maskesine yapışmış, koyu renkli gömleğini lekelemiş, boynunda damarlar oluşturmuş, elinin sırtındaki dövmeleri eldiven gibi kaplamış ve omuzlarına dalgalar halinde düşen simsiyah saçlarına yapışmıştı.

Mide bulantısı ağzımı dolduruyor ve boktan beynime doğru fırlıyor.

Tik.

Tik.

Tik tik tik tik...

"Soruma cevap vermedin." Sarı Maske'nin sert sesi boğazımda yankılanıyor ve mide bulantısını bastırıyor, ama yerine korku geliyor.

Sert ve keskin.

Daha da kötüsü, nefes alamıyorum.

O pislik yakınımda çömelmiş. O kadar yakın ki, burun deliklerim kanın metalik kokusu, sigara ve alkol kokusu ve hafif bir nane ve bergamot kokusuyla doluyor.

Bu ezici karışım, her pigmenti karıştırıp boğarak, sonunda sıradan bir griye dönüşene kadar, kaotik bir renk girdabı gibi duyularımı dolduruyor.

Kusursuz. Zamansız. *Boş.*

Sadece Nikolai olabilecek Sarı Maske, kanlı parmağıyla alnımı dürtüyor. Maskeye dokunuyor, cildime değil, ama midem kramp giriyor, kusmak üzere olan mide bulantısı boğazıma kadar geliyor.

"Hey. Dinliyor musun?" Sadece işaret parmağını kullanıyor, ama bu tek hareketinden o kadar güçlü bir enerji yayılıyor ki, baskı altında eziliyorum.

Doğrudan yüzleşmelerde hiç iyi olmadım ve bunlara girmemeyi tercih ederim. Ayrıca, onun kötü şöhretinin doğruysa, birkaç kez savaşçı ruhuyla reenkarne olsam bile Nikolai Sokolov'la asla baş edemem.

Vahşi davranışları, dengesiz eğilimleri ve oksijen yerine şiddet soluma eğilimi ile ünlüdür. Kanıtlar, vücudunun her yerinde kırmızı lekeler halinde yayılmış durumda.

Kesinlikle anlaşmazlık yaşamak isteyeceğim son kişi.

Dilini şaklatıyor, sürekli elenenlerin numaraları anons edilmesine rağmen sesi olağanüstü yüksek.

Benim numaram olan seksen dokuzu duymuyorum, ama Nikolai diğerleri gibi silahı yok, belki de kendisi yapmak zorunda kalır.

Yani, kaçarsam saklanmaya devam edip kardeşimi arayabilirim. Bu karışıklık için ona çok kızacağım, yemin ederim...

Nikolai işaret parmağını alnımda daireler çiziyor, ama sonra bir şeyi siliyor gibi görünüyor. Hareketleri duruyor ve vücudu tamamen hareketsiz kalıyor, nefes almayı bırakıyorum.

Ondan yayılan düşmanlık ve kana susamışlık azalır. Daha doğrusu, yoğunluğu azalır, artık onun saçma sapan kaslarını ve şişkin pazılarını germez.

Çömelmiş olmasına rağmen boyu ve genişliği çok belirgindir. 1,90 metre boyunda olan ben, hiçbir şekilde kısa sayılmam, ama Nikolai benden bir iki santim daha uzun ve kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar kaslı.

Ama yine de, acı çektirmekten zevk alan bir sadistin arketipi gibi görünüyor.

Ancak şu anda durum öyle görünmüyor.

Birkaç saniye önce tehditkar dalgalar halinde yaydığı şiddet, çok daha morbid bir şeyle yer değiştirmiş.

Eğlence.

Hayır, merak

mı?

İlgi mi?

Parmağı maskeden düşer, ama nefes almaya fırsat bulamadan, aniden elini sürekli okşadığım saçlarımın yakınına, enseme dolamıştır.

Belki de o bölge özellikle yıpranmış ve hassas olduğu içindir, ama onun pürüzlü cildi benimkine değdiği anda, midemden kusacakmış gibi bir his kaplar beni.

Ama bu mide bulantısı değil. Bu...

Nikolai, etrafımızda bordo ve sıcak kırmızı-turuncu bir dalga halinde yankılanan kahkahalar atıyor. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum, seksen dokuz."

BRANDON

"Y Kim olduğumu biliyor musun?"

Bu kelimelerin ağzımdan nasıl çıktığını bilmiyorum — eklemeliyim ki, iğrenç derecede titrek bir sesle.

Tick.

Dış duvarımda bir çatlak beliriyor ve yerin altına doğru uzanıyor.

ben

Tik.

Kara delik genişliyor ve çamurlu siyah mürekkep ayaklarımın etrafını sarıyor, ta ki onları hissedemeyecek hale gelene kadar.

Tik

"Hmm. Yapmalı mıyım?" Nikolai'nin gürleyen, kaba sesi, neon maskesinin üzerindeki kan sıçramalarıyla daha da ürkütücü hale geliyor.

O benim alanımı işgal ettiğinden beri sürekli aşırı uyanık bir haldeyim, ama bu doğru değil.

Böyle olmamalı.

Sıkışmış göğsümden bir nefes çıkıyor ve onunla birlikte nefes alıp vermem normale dönüyor.

Her zamanki gibi çok fazla düşünüyorum.

Egzersiz yapmaya ya da sakinleştirici doğa manzaraları çizmeye geri dönmeliyim, böylece bu kırmızı ve siyahın birbirini beslediği kısır döngüden kurtulabilirim.

Ya da daha doğrusu, siyah üzerine ölü gri.

Düşünemiyorum. Düşünmek, zar zor atan kalbimin önemsiz kulübesinde bırakmayı tercih ettiğim berbat görüntülere yol açıyor.

Nikolai parmaklarını enseme batırıyor, onu *hissedene* kadar derime gömüyor. onu *görmem*, hissetmem için.

"Cevap evet, züppe çocuk. Kim olduğunu bilmem gerek, değil mi Değil mi?"

Öfke dalgası kaslarımı gerginleştiriyor ve ben kendimi ona bırakıyorum, içine düşerken .

Öfke mide bulantısından daha iyidir.

Öfke, beynimde ortodoks bir din gibi tık tak eden kıyamet gününden kesinlikle çok daha hoş.

Nasıl bana bu alaycı ses tonuyla konuşur? Ben Brandon King'im ve bu soyadı bu dünyada bir anlam ifade ediyor.

Ama sen değilsin. Babanın soyadın olmasa, sen bir hiçsin.

Ses, camın üzerine zımpara kağıdı sürülmüş gibi yankılanıyor ve boğazımın arkasında kuru, kaşıntılı bir his bırakıyor.

Ani çürük tadı yutarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve Nikolai'nin koluna vuruyorum.

O, sanki kaba parmakları artık benim ensemin bir uzantısıymış gibi, bir santim bile kıpırdamıyor.

"Bırak," diyorum, daha doğrusu emrediyorum. Biri sınırı aşana kadar nazik ve hoş davranırım, ama Nikolai beni korkudan ödüme korkuttuğinden beri bunu başarıyla yapıyor.

"Acele mi bir yere?"

"Daha çok, dokunulmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de eller kirliyse."

Yavaşça batan güneşin turuncu ışığı, dağınık siyah saçlarına düşerken, serbest kalan avucuna bakıyor. Sanki orada olduğunu unutmuş gibi kurumuş kana bakıyor ve omzunu rahatça kaldırıyor. "Alışırsın."

Neye alışacağım?

Bu ucube kafası mı güzel?

Bu lanet olası inisiyasyon öncesinde, doksanların rock yıldızları gibi kokain çekmiş ve Bob Marley'in hayran kulübünden daha fazla esrar içmiş olsa şaşırmazdım.

"Bırak," diye tekrarlıyorum sert bir sesle ve tüm gücümle kolunu itiyorum.

Elini gevşetir ama beni bırakmaz.

Boğazından minnettar bir mırıldanma geliyor. "Emir verici. Hoşuma gitti. Ama daha çok neyi seviyorum biliyor musun? Senin o şık aksanın. Soru. Kaba şeyler söylerken de aynı şekilde mi çıkıyor?"

Gözlerimi kısıyorum. Bu herifin nesi var? Kafasına biri vurdu mu?

"Bu son kez söylüyorum. Bırak beni."

"Neden?" Parmaklarını saç çizgimin yakınında okşadı ve mide bulantısı olmayan bir dalga, parlak sarı ışıklar halinde damarlarımdan geçti. "Burayı seviyorum."

“Ben sevmiyorum.” Kan dolaşımımı kaplayan morbid bir tedirginliğe karşı kaslarımı gererim. “Beni iğrendiriyorsun.”

"Öyle mi?" Gece mavisi gökyüzü rengindeki gözleri, saf sadizmle parıldayarak bana yaklaşır ve fısıldar, "Daha da iyi."

Sıcak nefesi boynumun yanına değiyor. Çenemi sıkıyorum ve hala mide bulantısı *olmayan* rahatsızlığı uzaklaştırmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Hiç de bile.

Bu his, parmaklarının ensemde kayıp fısıldadığı kulak mememe kadar yayıldı.

Buradan çıkmam lazım. *Hemen*.

Arkamdaki yere uzanıp bulduğum ilk nesneyi kapıp onun yüzüne doğru sertçe vuruyorum.

Boynumdan tutan eli gevşiyor ve tepkisini görmek için beklemeden zıplayıp çalıların arkasına koşuyorum.

Hızlı.

Arkamı dönmeden.

Sanki maçın uzatmalarındaymışız ve takımın gol atması benim pasıma bağlıymış gibi koşuyorum.

Ben ve zaman kavramının çarpık hali. Her zaman böyle olmuştur.

Endişe duygusu, adrenalin patlaması ve kaçma içgüdüsüyle yer değiştirir.

Uzaklara.

Çok uzağa.

Karanlık bir siluet neredeyse bana çarpıyor ve ikimiz de birbirimize çarpmadan önce kayarak duruyoruz.

Kırmızı Maske.

Kanlı beyzbol sopasını taşıyor ve yoluna çıkan bir böcekmişim gibi bana bakıyor.

Adrenalin patlaması yavaşça dağılır ve titreme, orman yangını gibi uzuvlarıma yayılır.

Titremeyi kes.

Titremeyi kes, seni zayıf herif. Kes şunu!

Aniden ortaya çıkan duyguları neredeyse bastırmayı başarırım, ama tiksinti göz açıp kapayana kadar midemden boğazıma yükselir.

Alkol, sigara, bergamot ve metalik kan kokusu beni sarar.

Hayır

Hayır

Hayır

Arkamda bir bakış attım ve gözlerim Nikolai'nin daha koyu renkli gözleriyle karşılaştı. Pagan cenazesindeki bir cadıdan daha çılgındılar, kan çanağına dönmüş ve kan dökme vaadiyle doluydu.

Benim kanım.

Bunu düşünmeme izin vermeden, Kızıl Maske'nin yönüne doğru yürüyorum. O sopayla bana vurabilir, umurumda değil. Belki şansım yaver gider ve bayılırsam, bu durumdan kurtulabilirim.

"Bak, bir sokak kedisi yakaladım." Nikolai'nin kaba sesi kabusların tetikleyicisi gibi geliyor. "Koşmayı bırakmadı ve çok sinirli. Yüzüme bir dal attı ve neredeyse bayılacaktım. Bu sinirli kedileri seviyorum. Parçalamak çok eğlenceli."

Beni baştan aşağı süzen Kırmızı Maske'ye doğru büyük adımlarla ilerledim ve o da sopayı kaldırdı. Sonunda.

Bitti.

Bitti.

Bu insanlık dışı yaratıklarla karşılaşmayacağım bir dünyaya geri döneceğim...

Sırtımda ağır bir yük hissediyorum ve güçlü bir kol boynumu sararak nefes almamı engelliyor.

Nefes

alamıyorum.

Yapamıyorum..

.

Hayatta kalma içgüdüsü devreye giriyor ve kalan tüm gücümle Nikolai'ye dirsek atıyorum. O bir duvar gibi, beni bırakmak bir yana, tutuşunu daha da sıkılaştırıyor.

Panik kaslarımı kaskatı yapar ve vahşi bir güçle itip bir noktada onu ısırırım, ama Nikolai geri çekilmez. Beni ağaçların arkasına sürükler, ayaklarım yere sürtünür ve yardım istemek için ağzımı açarım, lanet olası bir Heathen'dan olsa bile.

Nikolai diğer elini de ağzıma kapatıyor, maskeyi dudaklarıma bastırıyor. "Şşş. Çeneni kapatman lazım."

Sözlerim, ürkütücü korku filmlerinde ilk ölen ineklerin çıkardığı gibi, mırıldanır, hayalet gibi sesler halinde çıkar.

O benim. Ben o inek çocuğum.

Son bir çare olarak, tüm ağırlığımı geriye doğru atıyorum. Kas kütlelerimiz kıyaslanamaz ama ben çok spor yapıyorum.

Koşuyorum da. Bir insanın koşabileceğinden daha fazla.

Nikolai dengesini kaybediyor ve ben sağa doğru atılıyorum, ama ayaklarımın altından dünya çekiliyor. Beni yere indiriyor ve ben karnımın üstüne düşüyorum.

Sırtıma büyük bir ağırlık çarpar ve Nikolai bir tuğla duvar gibi üstüme çıkar.

Öksürürüm, nefes almakta zorlanırım ve derin nefes almam, küçük kir parçacıklarını ciğerlerime çekmeme neden olur. Ciğerlerim yanar ve bunun nedeninin hala boğazımı sıkmasından kaynaklandığını anlarım.

"Lanet olası bir dövüşçü. Büyük ikramiye." Sesi, berbat kabuslarımdaki koyu mürekkep gibi yankılanıyor. "Daha fazla dövüş. Daha sert. Daha güçlü. Daha hızlı. Dövüşmek istiyorum!"

Nefes nefese, hırıltıyla iki kez koluna vuruyorum.

Başım dönüyor ve ağır göz kapaklarımın arkasında sarı ve turuncu lekeler parıldıyor.

"Kavga yok mu?" Hayal kırıklığına uğramış gibi seslendi. "Peki, boğazımdan tutuyorsan yapamazsın herhalde. Seni bırakırsam uslu durur musun?"

Kısa tırnaklarım onun gömleğinin uzun kollarını tırmalıyor ve o mırıldanıyor. "Ama ben durumdan memnunum. Bu pozisyonu seviyorum."

Onun vücudunun benimkini ezdiği hissi, oksijen eksikliğinden daha hızlı bir şekilde kan dolaşımımda zehir gibi yayılır. Göğsü sırtımı kaplar ve dizi uyluklarımın arasına sıkışır. Tüm ağırlığı üzerime yayılır ve o çok ağırdır.

Ondan kaçmak için kendimi toprağa bastırıyorum. Nefes alabilmem için tutuşunu biraz gevşetirken kulağımda karanlık bir kahkaha patlıyor.

Ama beni bırakmak ya da üzerimden kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Nefes nefese soluyorum ve ani hava akımıyla öksürüyorum.

"Kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken ne kadar seksi olduğunu kimse sana söyledi mi? Seni canlı canlı yiyip bitirebilirim." Son cümle kulağıma fısıldanıyor ve neredeyse kusuyorum.

Derimden çıkmak istiyorum.

Boktan beynimden çıkmak istiyorum.

Gücü nereden bulduğumu bilmiyorum, ama ona dirsek atıp gözünü kırpmadan önce onun altından sürünerek kaçıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz koşmaya başlıyorum.

"Kardeşin için endişelenmediğini anlıyorum?"

Durup yavaşça arkanı dönüyorum. Nikolai ayakta, kollarını kavuşturmuş, başını yana eğmiş, beni kayıtsız bir şekilde izliyor.

Ama onda kayıtsızlık falan yok. Bu pislik, deli olarak tanımlanabilir.

"Bir sürü belaya bulaştığını duydum," diye devam ediyor. "Landon'dan bahsediyorum. Senin buraya gelme sebebin o, değil mi?"

Maskenin ardında gözlerim büyüdü. "Davetiyeyi gönderen sen misin?"

"Ve beni hayal kırıklığına uğratmadın. Kardeş sevgisi zaferi kazandı."

Ona doğru fırlayıp gömleğinin yakasından tutup onu kendime çekiyorum, göğsü benim göğsüme çarpıyor. "Nerede o?"

Eli saçlarıma fırlar ve bir avuç tutar, köklerinden çekerek başımı geriye doğru savurur, sonra bana bakar. "Sence nerede?"

Yakanı bırakmıyorum. Deli mi, delinin teki mi umurumda değil. Sevdiklerime bulaşırsa, en büyük düşmanı olurum.

"Tekrar ettirme," diyorum sertçe.

"Neden? Tekrar edersen ne olacak? Merak ediyorum da, merak ediyorum derken, bilmem gerekiyor demek istiyorum. Hemen."

"Sen..." Maskesinin benimkine sürtünmesi nedeniyle sözümü kesiyorum. Nefesi plastiği ve dudaklarımı okşuyor.

"Hmm? Ne? Ben neyim?" diye sorar, delilikle karışık bir sesle, hayaletli bir şatoda kendini tekrar eden bir çocuk hayaleti gibi.

Onu itiyorum ve o geriye sendiyor, saçımı bırakıyor, ama lastik bant gibi hemen geri geliyor, alanımı işgal ediyor ve üstüme üstüme geliyor.

Yüz yüze çok daha heybetli ve korkutucu. Ama ben hiç korkmuyorum.

"Dur!" İki elimi de kaldırıyorum ve o piç kurusu ellerime çarpıyor, parmaklarımın altında kasları geriliyor.

"Hala bana ne olduğumu söylemedin. Devam et. Beni bekletme." Kanlı maskenin ardında vahşi bir gülümseme beliriyor. "İyi bir şey mi? Kötü mü? İkisi de mi? Hiçbiri mi? İkisi de mi?"

"*Kes şunu*." Lanet bir boğa gibi ellerime itip sallarken tüm gücümü ellerimde tutmam gerekiyor.

Sonunda göğsünü benimkine yapıştırmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde, tıslama sesi havada yankılanıyor.

Hala ellerimi yukarıda tutuyorum, çılgınca hareketlerini bırakacağına güvenmiyorum. Duvara gibi gergin olduğunu fark edemiyorum.

Göğüs kasları parmaklarımın altında seğiriyor ve ben kollarımı iki yana indiriyorum, sis ve adrenalinle dolu garip tadı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Konuştuğumda sesim sakindir. Soğukkanlı. Kontrolüm altındadır. "Landon. O nerede?"

"Sikik sıkıcı zengin çocukları," diye mırıldanıyor, sonra topuklarını dönüp ters yöne doğru yürüyor.

Birkaç saniye öylece duruyorum, nefesim maskenin içinde yoğunlaşıyor. Sonra peşinden gidiyorum, bacaklarım ağırlıksız ve tamamen yabancı hissediyor, sanki artık vücudumun bir uzantısı değilmiş gibi.

"Beni ona mı götürüyorsun?" Nikolai'nin yanına yetişince soruyorum.

Başını bana doğru çevirir ve kanı görünce içimden bir ürpertiyi bastırmak zorunda kalırım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu manzaraya asla alışamayacağım. "Eğer yaparsam, sen bana ne yapacaksın?" diye sorar, iki dakika önce yemin ederim ki iki dakika önce yoktu.

"Yasadışı faaliyetlerinizi polise bildirmem. Ancak hobilerini daha az şiddet içeren bir şeye değiştirmeyi düşünmelisin."

"Ama bunun neresi eğlenceli?"

"Bir kez olsun normal olmak mı?"

"Bu sıkıcı demek mi?" Yaklaşır ve ben yana çekilirim, omzunun omzuma çarpmasını kıl payı kaçırırım.

"Geri çekil."

"Ah, siktir. Senin etrafını saran o kontrol katmanını eritip, o preppy çocuğun içinde ne saklı olduğunu görmek istiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve hayatımın çoğunda birlikte yaşadığım hissi tetiklememek için yavaşça gevşetiyorum. "Ben çocuk değilim."

"Sen ne dersen o, züppe çocuk." "Senin sorunun ne?"

"Bana mı?" Kendini işaret etti. "Sorunlu olan sen gibi görünüyorsun, çocuk."

Burun deliklerim genişledi ve elim yumruk oldu.

Senin sorunların var.

Hem de çok.

Hayal kırıklığı olmak istemiyorsun.

Nikolai bakışlarını elime çevirir, sanki Noel hediyesi beklermişçesine topuklarında zıplar. "Onunla ne yapacaksın? Bana vuracak mısın? Bil ki, o güzel ellerine iğrenç kan bulaşabilir."

Ona vurma isteği kaslarımı gerginleştirir, ama parmaklarımı zorla açarım.

Şiddet kullanmam. *Asla*.

Bu çılgın pislik bunu değiştiremez.

"Hayır mı? Yazık." Parıldadıkları kadar hızlı bir şekilde, gözleri tekrar sönükleşir ve iki siyah küreye dönüşür.

Siyah üzerine siyah. Siyah üzerine...

Karmaşık düşünceleri kafamdan atmak için gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, Nikolai'nin ek binaya benzeyen bir yere gizlice girdiğini görüyorum.

Yürürken fark etmemiştim, o piç kurusu ve öngörülemez davranışlarına o kadar odaklanmıştım ki nereye gittiğimizi hiç dikkat etmemiştim.

Aklımın sesine uymayarak, onun arkasına gizlice giriyorum. Başka seçeneğim yok. Nikolai, Landon'ın nerede olduğunu biliyor ve ikiz kardeşimin güvende olduğundan emin olmalıyım.

İçerisi dışarıdan çok daha sade görünüyordu; temiz ve steril, ama beyaz duvarların bazı yerleri kirle lekelenmişti. Dekorasyon, deri bir kanepe ve duvara yaslanmış bir masadan ibaretti ve depo gibi görünen bir odaya açılan bir kapı vardı.

Nikolai koltuğa ağırlığını verip, kollarını arkaya atıp bacaklarını dünyayı ele geçirmiş gibi açarak dururken, ben girişte duruyorum.

Beni işaret parmağıyla çağırıyor ve ben maskemin arkasından hırlıyorum. Hırlamıyorum bile.

Kaçmıyorum, dirsek atmıyorum, yardım için bağırmıyorum da, bu akşam bunların hepsini yaptım. Bu piç kurusu sayesinde.

"Bunu bir daha yaparsan parmağını kırarım," diyorum, sakin bir şekilde ve gülümseyerek. Muhtemelen gülümsediğimi göremiyor, ama siktir et.

"Kardeşinin bir gün daha nefes almasını istiyorsan, kıçını buraya getir."

Omuzlarım gerildi ve ona doğru dikkatli adımlarla yaklaştım, her adımım gereğinden fazla ses çıkarıyordu.

Kol mesafesine yaklaşana kadar, en az üç kişinin sığabileceği kanepeyi doldurduğunu fark etmedim.

Hâlâ onun devasa boyutunu düşünürken, dudaklarımdan bir ses çıkar. Boğazımdan çıkan, yabancı gelen, şaşkın ve komik bir ses.

Ama buna odaklanmıyorum, sesin nedenine daha çok dikkat ediyorum.

Nikolai bileğimden tutup beni o kadar hızlı çekiyor ki, üstüne düşüyorum, göğsüm göğsüne çarpıyor ve maskelerimiz birbirine çarpıyor.

Bu sefer duyularıma yapılan saldırı çok daha belirgin, çünkü o aptal ışıltı, daha önce sessiz olan gözlerine hücum ediyor. "Merhaba. Sonunda partiye katıldığın ne güzel."

Kalkmaya çalışırken küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum. Nikolai bana izin veriyor, ama sonra sırtımı dönerek hata yapıyorum.

Vahşi eller kalçalarıma konar ve kaçmaya çalışan sesi bastırırım. Bir küfür. Kesinlikle başka bir küfürdü.

Ve aslında küfür etmemem önemli değil.

Nikolai beni aşağı çekiyor ve kıçım sert bir yüzeye çarpıyor. Onun uylukları. Ne oluyor?

Panik damarlarıma yayılıyor ve kalkmaya çalışıyorum ama o, kemiklerimi kendi kemiklerine çarpacak kadar güçlü bir şekilde itiyor. "Bana verdiğin ereksiyonla ilgilenmek istemiyorsan, kıpırdama."

Yüzüm düşüyor, tabii ki mecazi anlamda. Gerçekten kaybolması için para verirdim. Sonsuza kadar.

Bu sersemden kaçmak için tekrar deniyorum. Ama hareket edemeden, kolunu belime doluyor ve avucunu karnımın üzerine koyuyor. "Birinin güzel karın kasları var."

"Bana dokunmayı ve cinsel imalar yapmayı kes," diye fısıldıyorum, parmaklarımı koluna batırıp iterek. "Ben heteroseksüelim ve senin tuhaf saçmalıklarına ilgim yok."

Kıkırdar, sesi yanlış çalınan bir senfoni gibi yankılanır. "Öyle mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. *Cinsel imalar* yaptığın için olabilir. Ne kadar da preppy bir çocuksun."

"Ne?"

Söylemek istediği her şey, dışarıdaki sesler ve ayak sesleriyle boğuluyor. Yeşil Maske, fark etmediğim sağdaki başka bir kapıdan içeri giriyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

İçinde bulunduğum durum hızla kafama dank eder ve başım yanar. Tanımadığım bir adamın kucağında oturuyorum.

Ben. Brandon King.

Yine de tamamen hareketsiz kalıyorum, dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Zaten maske takıyorum. Hareketsiz kalırsam, bana bakmaz ya da fark etmez...

Kız kardeşim, yanakları kızarmış ve telaşlı bir halde kapıdan içeri girince çenem yere düşüyor. Glyn bana bakıyor ve kendimi çıplak, güvenlik ağı olmadan gökyüzünden düşüyormuş gibi hissediyorum.

Başımı eğip ayaklarıma bakıyorum ve kısa süre sonra o koyu mürekkepli su ayaklarımın tamamını yutuyor, baldırlarımdan dizlerime kadar yükseliyor.

Damar gibi dallar etrafımı sıkıca sarar, çekip, kavrar, beni sonsuz bir çukura sürükler.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı

"O gitti," diye ürpertici bir ses kulağıma fısıldıyor ve ben irkiliyorum.

Siyah mürekkep yavaşça dağılır ve başımı kaldırdığımda Glyn ve Yeşil Maskeli'nin soldaki üçüncü kapıdan kaybolduğunu görürüm.

Bir nefes veriyorum, ama Nikolai elini karnıma dokunduğunda nefesim boğazımda takılıyor.

Elini gömleğimin üzerinden geçiriyor, ama sanki derimin yüzeyini tırmalıyor, kaslarımdan soyuyormuş gibi. Karnımın ortasında bir yanma hissi patlar ve tüm vücuduma yayılır.

"Ne sorumlu bir ağabey. Önce Landon hakkında uydurduğum hikaye yüzünden buraya geldin, şimdi de kız kardeşin için endişeleniyorsun. Ortak bir yanımız var. Hoşuma gitti."

Başım dönüyor, çoğunlukla kulağıma yakın nefesinden, karnımdaki elinden ve benim bacaklarımın altındaki kaya gibi sert bacaklarından.

Sonra söylediği bir şey aklıma gelir ve gözlerimi kısarım. "Lan hakkında bir hikaye uydurdun mu?"

Omzunu kaldırdı. "Seni buraya başka nasıl getirebilirdim? Kucağıma demek istiyorum."

İçimde öfke volkanı patlıyor ve lanet olası dikişli maskesine yumruk atmak istiyorum.

Çok, *çok* fazla.

Ama yapmıyorum, çünkü ben öyle şeyler yapmam.

O enerjiyle onu itip ayağa fırlıyorum. "Saçmalıklarını benden uzak tut. Uzaklara."

O ışıltı tekrar parladı, ama onun ne tür bir saçmalık planladığını anlayamadan, Jeremy, Glyn ve Yeşil Maske'nin kaybolduğu kapıdan, turuncu maskesini ve kanlı bir sopayı tutarak içeri girdi.

Genişlik ve hoş olmayan yüz ifadeleri konusunda Nikolai'den sonra ikinci sırada gelir. Ama arkamdaki pislik dışa dönük, şiddet dolu ve genel olarak iğrençken, Jeremy daha sakin bir versiyonudur. Soğukkanlı görünen, ama aslında değerli aptal arkadaşı kadar kötü şöhretli bir tip.

Şu anda kaşlarını çatmış, düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sopasını yere atıp, ensesine yapışmış nemli saçlarını parmaklarıyla tarıyor.

"Jer!" Nikolai yanıma atlayıp sanki arkadaşmışız gibi kolunu omuzlarıma doladı. "Seksen dokuzla tanış. Buraya gelen tek kişi olduğundan eminim, bu yüzden Heathens'ın üyesi olabilir."

Jeremy başını kaldırıp ilk kez etrafına bakıyor. Kendi dünyasında o kadar kaybolmuştu ki bizi fark etmemişti bile.

Nikolai'ye kaşlarını kaldırdı, sonra beni tuttuğu yere gözlerini kısarak baktı.

O çılgın piçe ölümcül bir bakış attım ama o, sanki hiç olmamış gibi kanlı maskesinden süzülüp gitti.

O kafası güzel. Öyle olmalı.

Lan'ın ikiz kardeşi, yani en büyük düşmanı olan kişinin, onun değerli kulübüne katılmasını istemesinin başka bir açıklaması olamaz. Ya da benim katılacağımı düşünmesinin.

Artık Lan'ın tehlikede olmadığını bildiğim için, onun iğrenç varlığını tolere etmek için hiçbir nedenim yok.

Elini omzumdan itip, nefretimi gizlemeye bile tenezzül etmeden arkanı dönüp gittim.

Hayır,

koşuyorum

.

Uzaklara.

C

NIKOLAI

Kolya Jr., beş yaşında ilk ereksiyonunu yaşadığından beri maceracı bir fahişe.

O zamanlar benim sosisim olan şeyi keşfetmek muhteşem bir deneyimdi. O kadar zordu ki, sevinçle kıkırdadım. Sonra evin her yerinde koşmaya başladım, sallayarak, işaret ederek ve yoluma çıkan herkese göstererek, "Bakın! Silahım var!" diye bağırıyordum.

Babam gülmekten kırıldı. Annem ise ya kusacak ya da alev alacak gibi görünüyordu.

Güzel günlerdi.

Ben ve babam için. Annem için kesinlikle değil, çünkü ikiz kız kardeşlerimin gözlerini kapatmış, onları içeri sokmuş ve bana *sosisimi* pantolonuma geri sokmamı söylüyordu.

"Ama benim pipim havayı çok seviyor" diye mırıldanarak somurtmuştum.

Annem gökyüzüne baktı, muhtemelen yukarıdaki görünmez ağabeyime, ve bu işe yaramayınca, hayatımızdaki gerçek Tanrı'nın görüntüsüne yöneldi. Babam.

Beş üzerinden beş mizah anlayışı olan bu adam, onu seviyorum, gülmekten kıçını yırtana kadar güldükten sonra, somurtkan Kolya'yı toparlamama yardım etti ve tabii ki, ilk gösterisi rızası olmadan durdurulduğu için sikimin kırılmaya hakkı vardı.

Babam, penisimi silah olarak kullanamayacağımı söyledi. En azından *şimdilik* — gördün mü, sana bu adamın harika bir mizah anlayışı olduğunu söylemiştim, babamdan da bu beklenirdi — ve küçük kız kardeşlerimin önünde soyunmak da yasak.

Ayrıca, her zaman çıplak olamayacağım aptal bir kural da koydu.
Lanet olası sosyal kısıtlamalar ve tüm o saçmalıklar.

Her neyse, Kolya Jr. ya da kısaca Kolya'nın resmi doğum tarihi budur. Kolya, benim ismimin Rusça kısaltmasıdır, ama nadiren kullanılır ve sadece çok Rus olan dedem kullanır. Niko'nun lakap savaşını yüzye karşı birle kazanmasına çok kızar.

Ve hayır, dedem benim sikime Kolya dediğimi bilmiyor, yoksa Rus kimliğimi geri almak zorunda kalırım. Ve bu hiç eğlenceli olmaz. Ben votka soluyorum.

Her neyse, o ereksiyon olayından beri Kolya, tanıyabileceğiniz en sürtük, en maceracı sik haline geldi.

Hafifçe söylemek gerekirse, beceriklidir ve açıkça söylemek gerekirse, düpedüz bir fahişedir.

Geniş cephaneliğinin bir parçası da kolay tatmin olması. Ona istekli bir delik verin, sevinçten ağlar, kelimenin tam anlamıyla.

O yüzden bugün uyandığında sessiz kalmayı tercih ettiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

Cinsel olarak özellikle tatminsiz olan Kolya'ya en sevdiği lezzetleri sundum. Aynı anda.

Bir sik ve bir am? Bana sorarsan, lanet olası bir ikili.

Başlangıçtan sonra Heathens'ın malikanesine geri döndüm ve üç bağlantıma Kolya'nın mihrabında ibadet etmeye gelmeleri için mesaj attım.

Üçü de cevap verdi, ne oluyor lan? Dörtlü eğlenceye benziyordu, ben de gelin dedim ve geldiler, ot ve içkiyle dolu, biri mavi hap çiğniyordu.

Onu çiğnemek doğru mu bilmiyorum ama umurumda da değildi, sindirime yardımcı olması için ona votka verdim.

O iki adamı ve kızı nasıl tanıdığımı sorma. Kız muhtemelen okuldan. Yine, okulda neler olduğunu sorma. Orada işletme okuyorum, ama üniversiteye başladığımdan beri derslere neredeyse hiç girmedim. Üstün genlerim sayesinde not ortalamamı yüksek tuttuğum sürece kimse umursamıyor. Ben de dahil.

İki erkek ise, kim bilir. Ben çok dikkat çekiyorum, belki de Kolya'nın birçok kişinin cenneti gördüğünü iddia ettiği abartılı sihirli piercingiyle ilgisi vardır.

Ya da cehennemi. Kişinin sapkınlığına bağlı.

Ayrıca, bu durumun, herhangi bir isteğe aldırış etmemle de ilgisi olabilir. Bir keresinde bir kız, "Boğ beni, babacığım" dedi ve ben onu neredeyse öldürüyordu. Kendimi savunmak için

, ne kadar *sert* boğmam gerektiğini belirtmemişti, ben de akışına bıraktım, yani maksimum şiddet.

Başka bir adam bana "Paspas mı arıyorsun? Çünkü istediğin zaman üstüme basabilirsin, ben eğilip kabul ederim" diye bir mesaj attı. Ben de aynen öyle yaptım ve üstüne bastım. *Ne var?* O istedi, yalan söylemiyorum, odamın her yerine boşaldı. Sonra eğilip kabul etti.

Eğlenceli zamanlardı.

Ancak dün gece kesinlikle *öyle değildi*.

Eğlenceden o kadar uzaktı ki, boynum tutuldu.

Üç tane seksi insan elimde vardı ve Kolya bakire bir orospu gibi zorlanıyormuş gibi davranıyordu. Oysa öyle değil.

On dokuz yıllık hayatımda ilk kez, boşalamadım. Ağızlarını, deliklerini ve aradaki her şeyi sunarken bile. Aslında, Kolya'yı en sevmediği hapishanesinden —pantolonumdan.

Kısa sürede beni unutup birbirlerine döndüler, ben de merdivenlerde oturup bir şişe iyi votka içerek onları izledim. Öpüşmekle başlayan, birbirlerini emmekle devam eden ve her iki erkeğin de kıza çift penetrasyon yapıp onu bayılmak üzereyken sikerek bitiren efsanevi bir üçlüydü. Bir noktada onu kenara ittiler. Viagra'lı çocuk açıkça doyamamıştı, bu yüzden diğer adamı eğdi, onu sikti ve sonra kıçına boşaldı. Ya da öyle olduğunu sanıyorum. Çünkü o anda uykuya daldım.

Merdivenlerin dibinde.

Bu, Kolya'nın ne kadar eğlencesiz bir durumda olduğunu anlatmıyorsa, başka ne anlatabilir bilmiyorum.

Merdivenlerin dibinde uyumak kısmı değil, çünkü yemin ederim ki vücudum yatak dışında hiçbir yerde uyuyamıyor. Kafamın berbat hali yüzünden böyle.

Bu, katılmama kısmıyla ilgili. Normalde, bu tür şeylere bayılırım ve geriye dönüp baktığımda, herkesin içindeki güzel queer enerjisini ortaya çıkarırım. İnsanlar bana mesaj attığımda neden evet dediklerini biliyorum. Ben çılgın *eğlencenin* garantisiyim.

Dün gece, birden fazla deliği sikmekle kalmadım, aynı zamanda *sıkıldım* da.

Tamamen ve tamamen *kayıtsızdım*.

Daha önce, profesör bana oral seks yapmak üzereyken olduğu gibi. Dolgun dudaklı, seksi bir bomba.

Kolya neredeyse sertleşmişti ama dudaklarının o lanet olası sinir bozucu varlığının yakınına bile yaklaşmasını istemiyordu.

Siktir.

Okuldan sonra malikanenin kapısından girip giriş salonunda duruyorum, tişörtümü başımdan çıkarıp yere atıyorum. Babamın bana hediye ettiği kolyem sallanıyor ve çıplak göğsüme düşmeden önce kolyede asılı duran mermiyi okşuyorum.

İşte. Çok daha iyi.

İnsanlar pantolon giydiğim için şükretmeli. Lanet olası namuslu toplumun biraz sakinleşmesi lazım. Güzel bir vücudum var ve onu saklamak yerine göstermeyi tercih ederim. Aynı şey devasa sikim için de geçerli. Genelde Kolya'nın büyüklüğü ve porno yıldızı seviyesindeki performansıyla gurur duyarım, ama bugün öyle *değil*.

Pantolonumun içindeki yarı dikleşmiş aletime gözlerimi kısıyorum. "Senin neyin var lan, orospu çocuğu?"

Hepsi sikişmekten mi? Hayır. Kesinlikle hayır. O bununla besleniyor. Bu yüzden her deliğe tamamen açık olmayı seçti. Sonsuz seçenekler falan.

Belki de bu seçenekleri genişletmeliyim... Ama kime? Elimde bulunan tüm kadınları kelimenin tam anlamıyla sikip attım.

Biraz geri saralım.

Kolya'nın sessiz kalmasına ne sebep olmuş olabilir? Garip bir aşamaya girmiş, sertleşmek üzere ama bir türlü tam olarak ulaşamıyor.

Dün sabah, bir kız ve bir amcığın üzerine boşaldım, yoksa iki kız ve bir amcık mıydı? Her neyse, o sırada biraz kafam iyiydi, kim bilir kaç tane olmuştur?

Ancak bildiğim şey, Kolya'nın uzun zamandır beklenen olay için, yani inisiyasyon için kesinlikle heyecanlı olduğuydu. İnsanları ölümüne dövmek? Onların önemsiz varlıkları üzerinde güç sahibi olmak?

Müthiş bir coşku.

Kolya kesinlikle kendini çok iyi hissediyordu ve hayatının en sikik gecesini yaşıyordu, özellikle de...

Kasıklarımdan bir titreme geçiyor ve duraksıyorum.

O, her zamankinden daha fazla kendini hissediyordu...

İsteksiz, gergin bir preppy çocuk, sert kıçını onun üzerine kaydırıyordu.

"Oh hayır." Pantolonuma bakıyorum. "Siktir, hayır, seni siktiğimin oğlu."

Sanki "Evet, lanet olsun" der gibi tekrar seğirdi.

"Sen nesin sen? Mazoşist mi? *Heteroseksüel* olduğunu söylemişti. Ona *saçmalıklarını* uzak tutmanı söylemiştim, sanki hakaret etmişsin gibi."

Sikim hakaretleri anlamaz, çünkü ahlaki değerleri kullanılmış prezervatif kadardır ve sınıfta hevesli bir çocuk gibi dik durmaya devam eder.

"Kendini bir doktora göstermen lazım dostum. Tercihen bir şeytan kovucuya, o şeytanları çıkarır."

Şimdi düşününce, uykuya dalarken seksi bir üçlü görmüyordum, ama Adam'ın titreyip, sarsılıp, kalın bir şekilde yutkunurken yukarı aşağı hareket eden muhteşem gırtlağını görüyordum.

Siktir et beni.

Kolya kesinlikle sertleşmiş ve havaya girmiş. Belki ona dün geceki üçlüyle aynı tadı verirsen...

O kadar hızlı yere yığılıyor ki, lanet olası yaratıcısını

lanetliyorum. O benim. Yaratıcısı benim.

"Siktir git lan, orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum.

Heteroseksüel erkeklerle uğraşmam.

Hiç.

Çoğunun kırılgan egoları ve beni sinirlendiren ve ani, dürtüsel şiddete iten maço erkek enerjisi var. Kendim gibi cinsel kimlikleriyle rahat olan eşcinselleri tercih ederim, çok teşekkürler.

Heteroseksüel bir erkeğin yanına yaklaşmamın tek nedeni, onun deneyim yaşamak isteyen, yolunu kaybetmiş, biseksüelliği merak eden bir kuzu olmasıdır. Bu durumda, onu cennete götürmeyi görevim sayarım. Bir meleğin peygamberlere yaptığı gibi... Adını sorma, ben çoğu zaman kendi adımı bile hatırlamıyorum.

Brandon King, ilgi listelerimin hiçbirinde yer *almıyor*.

Çok gergin ve kapalı, soğuk ve kibirli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Onun varlığı bile bende ciddi bir ereksiyon bozukluğu yaratabilir.

Tanrım.

O adama sakinleştirici lazım. Hatta birkaç tane. Aslında, biri bütün şişeyi boğazına tıkıp onu boğmalı.

Siktir et onu ve *siktir git*, *bana dokunma*. *Ben*

heteroseksüelim. O da öyle.

Neredeyse benim sikimin üzerinde zıplıyordu *ve* ben beş dakika boyunca devasa bir ereksiyonla uğraşırken o orada çok güzelce oturuyordu. Saydığımdan falan değil tabii

sayıyordum falan.

Ya da belki sayıyordum. Onun teorisini kanıtlamak için.

Heteroseksüelmiş, hadi oradan. Ya da daha doğrusu, onun heteroseksüelmiş, kelime oyunu tamamen kasıtlı.

O sırada kız kardeşi yanımızdan geçti ve neredeyse aklını kaçırıyordu, bu yüzden uzun süre donakaldı, ama konudan saptım.

Onun efsanevi heteroseksüellik mücadelesiyle hiç ilgilenmiyorum. Bana sorarsan siktir et gitsin.

Onu inisiyasyona davet etmemin tek nedeni, ikiz kardeşiyle dalga geçmekti. Elitler'deki preppy çocukların lideri olan ve bizimle başa çıkabileceğini sanan büyük pislik.

Birkaç gece önce, Landon ve ben adadaki en sevdiğim yerlerden biri olan dövüş kulübünde kavga ettik. O İngiliz pisliğini, hayranlarının önünde yere sermek için çok heyecanlıydım.

Ama sonra *Brandon* ortaya çıktı ve kardeşi gibi prens gibi orada durdu.

Landon'ın dövülerek ölme ihtimalinden çok sinirlenmiş göründüğü için konsantrasyonumu kaybettiğimi itiraf ediyorum. Ayrıca Kolya'nın manzarayı beğendiğini de itiraf ediyorum.

O *çok seksi*. Ve gösterişçi, yüzüne karşı gelen kardeşi gibi değil.

Brandon daha sakin bir duruşu var ve kendini tam bir altın çocuk gibi taşıyor.

Pürüzsüz kahverengi saçları, bakımlı yüzü, uzun ve ince yapısı, ama kaslı. Evet, o preppy kıyafetlerinin seni aldatmasına izin verme. Pisliğin karın kasları var. Altı tane. Dün ellerimde başka iş yoktu, saydım. Elimi daha eğlenceli bir yere götürmeyi tercih ederdim, ama huysuz Brandon'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

Neyse... *konudan sapma. Hadi beyin. Ciddiyim.*

Brandon araya girdiğinden o kavgayı neredeyse kaybediyordum. Bu arada, kavga sırasında bu saçma bir nedenden dolayı dikkatim dağılmaz, emin olabilirsiniz.

Bu yüzden, *doğal* olarak, Bran'ın bana yaptıklarını ona aynen yapmam gerekiyordu. Ve tesadüfen, inisiyasyon töreni yaklaşıyordu ve bu fırsatı kaçıramazdım.

Aptal kardeşi için çok endişelendiği için, onun katılımıyla ilgili büyük bir drama uydurdum. Bu bir k u m a r gibiydi. Brandon'ın buna kanmayacağını düşünmüştüm, çünkü o benim gibi insanları tepeden bakan büyük bir züppe.

Brandon'ın buna kanmayacağını düşünmüştüm, çünkü o benim gibi insanları tepeden bakan büyük bir züppe.

O kayıp bir kuzu gibi içeri girdiğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. *Tam* bir kayıp kuzu.

Beklemediğim şey, ikinci bir deri gibi giydiği sıkı kontrol maskesinin altından sızan ince saldırganlığı ve itaatkarlık işaretleriydi.

Dışarıdan bakıldığında, çok sıkıcı ve snob görünüyor ve biraz uyuşturucuya ihtiyacı var gibi. Belki bunların bir karışımı, etrafını saran pislik tabakasını gevşetmeye yardımcı olur.

Ancak baskı altına alındığında bir şey değişti: vücudu titredi ve kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak maskesinin arkasına saklanmaya çalıştı.

Onun kucağımda heykel gibi hareketsiz durduğu anı hatırlayınca sikim zıplıyor. Fark etmediğini sanıyorum, ama iki avucunu da uslu bir prens gibi uyluklarına koymuştu.

Ama ben diğerlerini onu kulübümüze almaya ikna edemeden gitti. Onlar kabul etmezdi zaten, ve Jeremy onun kim olduğunu öğrenince dehşete kapılmıştı, ama neyse. Ben sadece onunla biraz oynamak istemiştim.

Eğer uygun olursa, onu kardeşi aleyhine kullanmak için.

Belki bu arada heteroseksüel olma hayallerini yıkabilirdim. Hiç heteroseksüel erkeklerle oynamamıştım, ama bu fırsat çok cazipti. Kan kasıklarıma hücum etti ve mırıldandım, "Siktir git, siktiğimin siktiği. Yardıma ihtiyacın var."

"Yardıma ihtiyacın var, Niko." Kuzenim Killian, kardeşi Gareth ve en iyi arkadaşım Jeremy ile birlikte içeri girerken yanımdan geçip gitti.

Okuldan çıkıp birlikte dönmüş olmalılar, ben de öyle yapmalıydım.

Ama neyse, unutmuşum.

Jeremy birkaç santim önümde durur. Benden bir santim kısadır ve benden sonra en kaslı olanıdır. Benden birkaç yaş büyüktür, ama kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımdır. Gerçi bunun için onu çok sıkmış olabilirim.

Koyu renk saçlarını yüzünden çekip gözlerini kısıyor. "Niko, lütfen bana az önce görünmez insanlarla konuşmadığını söyle."

"Tabii ki hayır. Penisimle çok sinir bozucu bir konuşma yapıyordum."

"O daha da kötü." Gareth omzuma vurup gülüyor.

Yirmi bir yaşındaki kuzenim, küçük çılgın grubumuzun prensidir. Düzgün sarı saçları, keskin çenesi, elf gibi yeşil gözleri ve lanet olası gamzeleri vardır. Onun sorunu, izin verilenden daha akıllı olmasıdır. Bu onu biraz sıkıcı yapıyor, sadece söylüyorum.

O, benim yaşımda olan küçük kardeşi Kill'den çok farklıdır. Kill, siyah saçlı, keskin mavi gözlü ve bir seri katilin kişiliğine sahiptir. En sevdiğim kişilik tipi. Ne kadar çılgınsa o kadar iyi.

O bir pislik, ama en azından benim kargaşa çıkarmamı engellemeye çalışmıyor ve belirli koşullar altında bunu onaylıyor ve teşvik ediyor.

"Neden sikinle konuşuyorsun ki?" diye soruyor Jeremy, yarı meraklı, yarı dehşete kapılmış bir ifadeyle. Bu, benim için oldukça normal bir durum.

"Fikir ayrılığı yaşıyoruz. Er ya da geç bir anlaşmaya varacağız."

"Ya da daha önce konuştuğumuz ED'ni halledebilirsin. Yerel hastanede bir profesörüm var, seni ona ayarlayabilirim," diyor Kill, yanımdan geçip kanepeye otururken, sanki dişlerini kırıp Colgate gülüşünü mahvedecekmişim gibi sırıtarak.

"Yarakımı tekrar görmek istiyorsan, söyle yeter." Kemerimi kapıyorum, bu tepede ölmeye hazırım.

Gareth elimi sertçe tutar, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirir. "Sikini gösterme bize, Niko. Cidden, neden biri sikinden bahsedince çıplak kalma ihtiyacı duyuyorsun? Biz kuzeniz lan."

"Kardeşin sürekli ED'den bahsedip duruyor, ben de bende olmadığını kanıtlamak istiyorum."

"Sana inanıyoruz," der Jeremy, hoşnutsuzluğu belli bir şekilde homurdanarak. "O şeyi pantolonunda tut. Bu odadaki kimse görmek istemiyor."

"Sana inanmıyorum." Kill, uzaktan kumandayla oynarken omzunu kaldırdı.

"Kill!" Gareth homurdandı. "Onun deliliğini teşvik etmeyi bırak yoksa birkaç gün çıplak dolaşacak."

birkaç gün çıplak dolaşacak."

"İyi fikir." Ona parmaklarımı şıklattım. "Çok akıllısın, Gaz." Yüzü

düştü. "Lütfen yapma."

Killian gülmekten başını geriye atarken, Jeremy buraya geldiğinden beri bininci kez iç çekip onun yanına oturur. Onun bu kızgın hali benimle ilgili olabilir, ama ben gerçekten ne yaptığımı ya da neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum.

"Ah, doğru!" Parmaklarımı tekrar şıklatıp Kill ve Jer'in karşısına oturuyorum.

Gareth arka planda kaybolur ve muhtemelen benim sergileme arzumdan kaçmak için merdivenleri çıkarken onu görürüm.

Ama bu başka bir zaman düşünülmesi gereken bir konu.

"Şimdi ne var?" Kill, eğlenerek sorar. "Bize sikinle ilgili bir hikaye mi anlatacaksın?"

"Cazip, ama bunu sonraya almak zorundayım. Düşündüm de."

"Gerçekten mi? Belki de ED tedavisi gördüğünde kafanı kontrol ettirmelisin."

"Haha. *Çok komik*," derim ciddi bir ifadeyle. "Şimdi kes sesini. Sana çok önemli bir soru soracağım. Hiç bir erkeğe ilgi duydun mu?"

Kill bacaklarını ayak bileklerinden çaprazladı. "Benim herkesle yattığımı biliyorsun, değil mi? Kullanabileceğim bir deliği olduğu sürece cinsiyeti önemli değil." Doğru. O da benim gibi çılgın bir dönem geçirmişti, ama bu farklıydı. Onun herhangi bir şekilde insanlara gerçekten ilgi duyduğunu sanmıyorum. O sadece gücü seviyor.

Ben de öyle, o kadar çok seviyorum ki, bir süredir tatmin olamadığım için - bu süre 36 saat - Kolya'nın arkadaşları meşhur mavi topak durumuna düştü.

Öldürmenin bir anlamı yok. Sıradaki. "Ya sen, Jer?"

"Erkekleri çekici bulmuyorum." Kaşlarını çatıyor. "Bu ne demek şimdi?"

"Evet, Niko. Dört yıldan fazla biseksüel olduktan sonra cinsel kimlik krizi yaşadığını söyleme sakın."

Kill'i görmezden geliyorum çünkü o, aradığım cevabı verebilecek kadar erkek düşkünü değil. Kahve masasına oturup Jeremy'nin yanına yaslanıyorum. "Neden hiç erkeklerden hoşlanmadın?"

"Çünkü kadınları tercih ediyorum. Bu ne biçim bir soru?"

Yüzüm ona o kadar yakın ki, başka biri olsa korkup geri çekilirdi, ama Jeremy nefesini bile değiştirmiyor, kıpırdamıyor. Heteroseksüelliğinden o kadar emin ki, benim tuhaf davranışlarımdan hiç etkilenmiyor.

"Jeremy'den tahrik oldun mu?" Kill, şeytan çılgınca kahkahalar atarken cehennemde yakılacak bir cadı gibi yanımızdan sorar.

"Hayır." Diye itekliyorum. "O heteroseksüelden daha heteroseksüel." "Teşekkürler?" Jer mırıldanıyor.

"Bu bir iltifat değildi."

Yenilgiyi kabul eden bir iç çekiş daha duyulur. "Neler oluyor, Niko?"

"Bana birini getir de yaralayayım. Olan bu." Ayağa fırlayıp merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, koridorda koşarak Gareth'ın odasının kapısını açıp duvara çarpıyorum.

Masasından başını kaldırıp, sıkıcı bir pislik gibi ödevini yapmayı bırakır. Tanrım. Ara sıra şiddete başvurmasaydı, onu çoktan reddetmiştim.

Hiçbir kuzenim sıkıcı olup da paçayı kurtaramaz.

"Vay canına, ölüm korkusu yaşattığın için teşekkürler. Lütfen striptizci olacağını söyleme...?"

Gözlerimi kısarak ona doğru yürüdüm.

"Sakın yapma, Niko, yoksa Rai teyzeye senin sinir bozucu alışkanlıklarını anlatırım..."

"Hiç erkeklerden hoşlandın mı?"

Bu çok ince bir ima ve kapının yanında kalsaydım muhtemelen fark etmezdi, ama Gareth'ın gözleri biraz genişledi.

Kalemini defterine düşürüyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen hep kadınlarla yattın, ama bunu arkadaşlarının baskısı ve toplumun normal olarak tanımladığı şeylerden dolayı mı yaptın, yoksa kendi isteğinle mi?"

"Bu ne demek?" Ayağa kalkar. "Ne duydun?" "Ne duymam gerekirdi?"

Yüzü bir anlığına düşer ve ben onun alanına girerim. "Ee? Ne? Söyle. Söyle! Ne duymam gerekirdi?" Beni itti. "Bu saçmalığı kes."

"Soruma cevap vermeden olmaz."

Elini yüzüne götürdü. "Kadınları seviyorum. Mutlu oldun mu?" "Peki ya erkekler?"

"Ben... bilmiyorum. Olabilir." Gözleri tropikal bir orman gibi parıldadıktan sonra boğazını temizledi. "Neden sorguluyorsun?"

"Bir şeyi test ediyorum. Erkeklerden hoşlandığını ne zaman keşfettin?"

“Erkeklerden hoşlanmıyorum. Tanrım.” Kapıya koşar ve kapıyı çarparak kapatır, sonra kapıya yaslanır, kollarını ve ayak bileklerini çaprazlar. “Emin değilim. Bilmiyorum. Kadınlarla sevişmeyi seviyorum, ama…”

"Ama ne?" Ona yaklaşıp burnundaki küçük çilleri görebilecek kadar eğildim. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Fikrimi değiştirmedim ve cidden, bu kadar yoğun bakma. Ürkütücü."

"Blah blah blah, sadece heteroseksüel kıçını bu çizgiden saptıran şeyin ne olduğunu söyle. Mecazi olarak tabii." Sırıttım. "Yoksa gerçek anlamda mı?"

"Siktir git, pislik." Tamamen sinirlenerek gözlerini kapatır. "Bunu kimseye söylersen, özellikle Kill'e, seni öldürürüm."

"Eğer itiraf edersen yapmam. Neden şeridi değiştirdin?"

"Yaptığımdan emin değilim, ya da *yapacağımı* d a . Sadece... bir kişi. Hepsi bu."

Bir kişi.

Bir. Kişi.

Hepsi bu.

Çok *ilginç*.

Gareth'ın saçlarını karıştırıp kıçla ilgili dersler veriyorum, ama beni dışarı atıp kapıyı yüzüme kapatmadan önce bilmesi gerekenleri saymayı bile bitiremedim.

Kapıdan onun inlemeleri duyulurken, ben sırıtarak koridorda yürüyorum.

Düzden daha düz Jer, yağ kadar akıcı Kill ve kafası allak bullak Gareth arasında Brandon King'in nerede olduğunu merak ediyorum.

Öğrenmek istediğimden değil. Bu *delilik* olur.

ŞAKA YAPIYORUM. BEN DEL*iyim*.

Bir hafta sonra, sabahın beş buçukta Elitlerin malikanesinin girişinde gizleniyorum.

Brandon'ın dayanılmaz kardeşi Landon ve bir sürü aile üyesi/arkadaşıyla birlikte yaşadığı yer.

İnan bana, bu kadar erken uyanmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama onun altımda sıkışıp kalmış ve kıçını sikime sürtüyor görüntüsüyle yaşayamam.

Kolya, ben bu kadar cinsel bir varlık olmasaydım hadım edilmeyi hak eden hain orospu, hala o anıları düşünerek titriyor.

Ona canlı ve kaydedilmiş tüm porno filmleri izlettirmeme rağmen ilgilenmediği bir şeydi.

O bir pislik. Kelimenin tam anlamıyla.

Bu da beni bu amatörce takip görevine getirdi. Bran'ın Instagram hesabını ziyaret edip, her gün saat beş buçukta saat gibi düzenli olarak paylaştığı tüm hikayeleri görmüş olabilirim.

Tahmin ettiğim gibi, yan taraftaki küçük kapı gıcırdayarak açıldı ve o dışarı çıktı, güneşin ilk ışınlarıyla esnedi. Bol şort ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan yeşil bir tişört giymişti.

Seksi.

Şimdi, traşlı yüzü, şekillendirilmiş saçı ve genel olarak sofistike görünümü olmasaydı, daha da seksi olurdu.

Erkeklerimi kirli, dağınık ve sert kenarlı severim.

Kadınlar yumuşak ve uysaldır ve tapılmalıdır. Erkekler ise kullanılmak içindir.

Kimi kandırıyorum? İkisi de kullanılmak içindir.

Ve o *benim* erkeklerimden biri değil. Tanrım. Benim düşünce yapımda ne sorun var?

Uykusuzluktan olmalı. Kesinlikle öyle.

Sadece psikopatlar şeytani ritüeller için her gün bu kadar erken uyanır.

Tabii ki, kol bandından telefonunu çıkarıyor — tabii ki o pisliğin *kol bandı* var. Tertemiz imajına çok yakışıyor — ve gökyüzünün fotoğrafını çekiyor, sonra parmaklarıyla ekrana dokunuyor.

Telefonumu normal bir insan gibi şortumun cebinden çıkarıp hikayeyi kontrol ediyorum.

Kapının bir kısmını ve yükselen güneşi içeren estetik bir fotoğraf.

#YeniGün

Bu, bu paylaşımlarda kullandığı tek hashtag, sanki tekrarlayan başlıklarla takipçilerini öldürmeyi planlıyormuş gibi.

Brandon telefonunu kol bandına geri koyar ve kulaklıklarını takar, sanki milyon dolarlık bir tabloyu tutuyormuş gibi zarif bir hareketle.

Tüm hareketleri yavaş, telaşsız. Hayır, yavaş değil. Kontrollü. En sevdiği gergin davranışları, yaptığı her şeyde ortaya çıkıyor gibi.

Eminim eğlenmeyi bilmiyordur.

Onu yere devirip güzel yüzüne birkaç yumruk atmak istemeseydim, onun için üzülürdüm.

Ama güzel kelimesi tam olarak uygun değil. Kızlar gibi sevimli ya da yol kenarındaki rengarenk çiçekler gibi güzel değil. O *yakışıklı.*

Keskin çene hattı, sert bakışları, düz burnu ve bir penisin etrafında muhteşem duracak dolgun dudakları var.

Kolya, huysuzluğundaki önemli değişikliği göz önünde bulundurarak, buna tüm kalbiyle katılıyor. Ereksiyonumu düzeltip başımı sallıyorum.

Brandon ve sik hakkında düşünmeyi bırak. Belli ki birbirlerine yakışmıyorlar.

Aslında mantıklı olan şey arkanı dönüp gitmek. Ama ben

hiç mantıklı bir insan olmadım.

Eğer kalmazsam, yarın geri gelirim. Ve yarın gidersem, ertesi gün geri dönerim.

Bu noktada artık bir kaşıntı gibi.

Brandon yolun aşağısına koşmaya başlayınca, içimden bir nefes verip telefonumu şortuma geri koyuyorum ve hemen arkasından koşmaya başlıyorum.

Gareth kadar kafası karışık mı diye bakacağım, eğer öyleyse ona yardımcı olacağım. Hayır işi olarak düşün.

Hepsi bu.

Hepsi bu

kadar.

Onu kısa sürede yakaladım, aramızda birkaç metre mesafe bırakarak. Gömleğinin altından sırt kasları dalgalanıyor, baldır kasları gerilip gevşiyor, her adımında şortu uyluklarına kadar çıkıyor.

Hipnotik.

Gözlerim, şeftali gibi yuvarlak kalçalarına kayıp duruyor.

Eğer heteroseksüel ise, o kıçını boş bırakmak çok yazık olur.

Brandon kulaklıklarından gelen müziğe dalmış gibi görünüyor, çünkü aramızdaki mesafeyi kapattığımı fark etmiyor.

Onun hızında koşmaya devam ediyorum.

Şimdi, bir takipçinin yapması gerekeni yapmam gerektiğini biliyorum, ama onun büyüleyici çekiciliğinden uzak durmak imkansız.

Siktir et.

AirPod'larından birini çıkarıp kulağına fısıldıyorum, "Uzun zaman oldu. Beni özledin mi?"

BRANDON

Ben alışkanlıkların kölesiyim.

Nörotik derecede. Kelimenin her anlamıyla.

Dikkatle planladığım rutinim olmadan, parçalanır ve onarılamaz milyonlarca parçaya ayrılırım.

Dakik davranışlarım olmadan, ben *bir hiçim*.

Bu yüzden her gün saat beşte uyanıyorum. İstisnasız, tatillerde, gece içki içip parti yaptıktan sonra ya da bir üniversite öğrencisinden beklenen her şeyi yaptıktan sonra bile. Beş. *Her zaman*. Her gün.

Sonra giyinip, smoothie hazırlayıp, saat beş buçukta koşuya çıkıyorum. Saat yedide geri dönüyorum. Duş alıyorum. Kahvaltı yapıyorum. Bir iki saat daha stüdyomda kendime bakınıyorum. Sonra okula gidiyorum. Ardından lakros takımının antrenmanına gidiyorum. Kendime bakınıyorum. Konuşuyorum, gülümsüyorum, gülüyorum, ilgileniyorum, mesajlaşıyorum, beğeniyorum, var oluyorum.

Var olmak.

Her gün, var olmak zorundayım. Dışarıda olmak ve orada *kalmak* zorundayım. Yüzleri, isimleri ve kişilikleri bulanık insanların arasında.

Bütün gün kendime, onlara ait olduğumu ve aslında her nefesimde ciğerlerimi dolduran sürekli mide bulantısıyla mücadele etmediğimi söylüyorum. En iyi yaptığım şey bu.

Rol yapıyorum. Her şeyi yutuyorum. Gülümsüyorum.

Tekrar tekrar ve *tekrar,* stüdyoma sürünerek geri dönene kadar, boş bir tuval şeklinde ruhuma bakıp, gereğinden fazla duş alana kadar. Kendimi temizlemek için ovuşturururum, cildim domates gibi kızarır ve bu, o gün için kendimi kapatabilmemin tek yoludur.

Sonra bitki çayı içip saat on buçukta uykuya dalıyorum.

Tabii, her gün eğlenmeyi seven arkadaşım Remi beni bir partiye sürüklemezse.

Bazen onu başımdan savabilir ve uyku düzenimi bozmam, ama diğer zamanlarda diğer arkadaşlarımızla birlikte gelir ve ona hayır diyemem.

Davetleri sürekli reddetmek, sahte bir hayat sürme planına pek uymaz, değil mi?

Düzensiz uyku programım, ulaşılamayan bir kaşıntı gibi nevrotik tarafımı kaşıyor, ama bununla başa çıkıyorum.

Mantıklı bir şekilde.

Ertesi gün saat beşte uyanıp döngüyü yeniden başlatarak.

Bu yüzden, ayak basmamam gereken o lanet olası törenden sonra neredeyse kendimi kaybediyordum.

O olay, normal alışkanlıklarımdan büyük bir sapmaydı ve bunu atlatmak için saat beşte uyanmak yetmedi.

Ama başardım. Sonunda. Çünkü *kontrol* bende.

Tüm bu saçma deneyim geçmişte kaldı. Ya da

öyle sanıyordum.

Başka bir beklenmedik olay çelik duvarıma çarptı, bir çukur açtı ve mükemmel döngümü çukura sürükledi.

Aklımdan silmeye çalıştığım, boş yer kaplayan bir insanı izlerken ayaklarım durdu.

Ve başardım.

Başardım.

Ta ki o az önce konuşana kadar.

Ciğerlerim hızlı hızlı nefes alıyor, göğsüm sanki kendi lanet derimden kaçmak istercesine gömleğime çarpıyor.

Tek kulaklığımdan alternatif rock müziği çalmaya devam ediyor, yüksek ritim kulaklarımda yankılanıyor, ama kafamın içindeki sürekli statik sesin üstüne hiçbir şey duyamıyorum.

Tıpkı özenle kurduğum hayatımın bir engelle karşılaştığı her an gibi.

Nikolai sadece bir engel değil. O, önümden çekip atamadığım lanet bir duvar.

Sadece varlığıyla yarattığı karmaşayı fark etmiyor ve orada bir aptal gibi sırıtarak duruyor.

Yarı çıplak.

Göğsünde sadece kurşunlu bir kolye sallanıyor.

Beyaz şortu kalçalarına o kadar düşük oturuyor ki, tek bir yanlış hareketle aşağı düşebilir.

Göğsüne, omuzlarına, kollarına ve sekiz karın kasına yayılmış abartılı dövmeler var. Gereksiz bir şekilde aptalca kaslı. Kalın saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış, bu da keskin çenesini, sert hatlarını ve dengesiz gözlerini vurguluyor.

Geçen sefer kanlı maskesi onu canavarca gösterdiğini düşünmüştüm, ama hayır, iğrenç yüzüyle o yoğun ve tamamen nahoş enerjiyi tek başına yayabildiğine göre, bir desteğe ihtiyacı yok.

AirPod'umu parmakları arasında okşadı — *bunu daha sonra kesinlikle dezenfekte edecektir*. "Bana mı öyle geliyor, yoksa beni *gerçekten* özlemiş gibi mi bakıyorsun?"

AirPod'umu kaparken üst dudağımın kıvrılmasını zar zor engelliyorum. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Defol git, çocuk."

İşte.

Onun hakaretini ona geri attım. Başlangıçtan saatler sonra bu cevap ya da benzer bir şey düşünmüyordum.

Dönüp tekrar koşmaya başladım, koşumu bitirip hepimizin bildiği ve sevdiği programa dönmeye kararlıydım. Hepimiz derken, kendimi ve dengesiz beynimi kastediyorum.

Bir kez daha planım cehennemin en derin çukuruna düşüyor.

Lanet olası herif beni yakaladı, benim hızımda koşarak, omzu neredeyse omzuma değiyordu. "Benim, Nikolai. Geçen gün törende tanıştık... Ah, evet! Sarı dikişli maske takıyordum, yüzümü görmedin, ama benim! Maskesiz çok daha yakışıklı, sence de öyle değil mi?"

AirPod'u tekrar kullanmadan önce dezenfekte etmeyi düşünüyordum, ama o lüksüm yok. Kulaklığı kulağıma takıp sesi sonuna kadar açıyorum ve daha hızlı koşmaya başlıyorum, yolun kenarındaki ağaçlar yan görüşümde bulanıklaşıyor.

Düzen. Alışkanlık.

Kontrol.

Her zaman aynı kaldırımda aynı yolu koşarım, aynı parkın önünden geçerim ve aynı binalara bakarım.

Bazı yollarda inşaat çalışmaları olduğunda ve yaya geçitlerinden dolanmak zorunda kaldığımda çok sinirleniyorum. Şu anda yok ama.

Hızlı bir koşucuyum, takımın en hızlısı, bu yüzden orta sahada mükemmel oynuyorum.

Nikolai ve onun saçma boyu bana yetişemiyor.

Artık ritmime geri dönebilir ve tüm bu olayı unutabilirim. Tıpkı inisiyasyon törenini *tamamen* unutmuş gibi, küçük kız kardeşim oradaydı dışında.

Ona "Hey, küçük prenses, balık ve patates kızartması aşkına, lütfen bana hayal gördüğümü ve Heathens'ın inisiyasyonunda olmadığını söyle" diye mesaj atamazdım, çünkü bu benim orada olduğumu ele verirdi. Gerçi, iki kez bakmıştı, yani maskeye rağmen beni tanıyabilirdi.

Her halükarda, bu kesinlikle olmayacak.

Benim aşk dilim, sevdiklerimi, değerli kız kardeşim de dahil olmak üzere, benim varlığımın yarattığı karmaşadan korumaktır.

Bu yüzden orada olduğumu gönüllü olarak ifşa etmem imkansızdı. Ona mesaj attım ve buluştuk, iyi görünüyordu. Heathens'ın bir başka üyesi olan Killian Carson'ın onu öperken, daha doğrusu yüzünü yerken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşması dışında.

Korkmuş olduğumu itiraf etmeliyim ve Lan bu konuda çılgına döndü. Killian, tesadüfen Nikolai'nin kuzeni, kız kardeşimizin birlikte olmasını istediğimiz türde bir adam değil.

Ama Lan bana her şeyin yolunda olduğunu ve ne yaptığını bildiğini söyledi. Lan onu kesinlikle dinlemedi ve Killian'ı tehdit edip kız kardeşimizden ayrılması için son tarih vermek için yanına gelmemi istedi.

Tabii ki, Killian'ın kuzeni Mia'ya kaba davrandığı için onun adına özür dilemek zorunda kaldım. Nikolai'nin kız kardeşi olmasına rağmen, ona *hiç* benzemiyor. Özrümü kabul etti ve beni krep ve oyun oynamaya davet etti.

Lan değil, *ben.*

Heathens'lara gitmek hiç istemiyordum ama Mia ısrar etti ve Killian'ı görmek istediğim için gittim.

Neyse ki Nikolai orada değildi, ama Glyn geldi ve Killian'a nasıl özlemle baktığını görebiliyordum.

Ondan sonra sorumlu bir kardeş olarak ona dikkatli olmasını ve bir şey olursa bana haber vermesini hatırlattım. Ancak, herhangi bir tavsiye vermek her zaman kendimi büyük bir sahtekar gibi hissettiriyor.

Bu yüzden her şeyi olduğu gibi bıraktım. Zar zor.

İsteksizce.

Zaten bana düşmez. Glyn'in ilk kez Lan'ın emirlerini dinlemeyi reddedip sertçe karşı çıktığını gördüm.

Sırtıma ağır bir yük çöktü ve AirPod'larım kulaklarımdan çekilince sendeledim. Nikolai önümde duruyordu, benim kadar zor nefes alıyordu.

.

Hayır, o nefes nefese, ama göğsünün inip kalkması, kaburgalarımın içinde çılgınca atan kalbimin sesiyle kıyaslanamaz.

"Senin sorunun ne?" diye bağırıyorum, sonra dilimi ısırıyorum çünkü bağırmamam gerekiyor.

Asla.

"Adını seslendim ama dinlemedin," diyor sanki benim geçici kontrol kaybımı görmemiş gibi.

Beni ele geçiren şeytanı zihnimin en karanlık köşesine itip, AirPod'ları geri versin diye avucumu uzattım.

Nikolai birini diğer eline atar, sonra avucumu sıkar, dudakları çılgın bir gülümsemeyle kıvrılır. "Oh, harika, hatırladın! Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum, Brandon. Ya da, dur! Aslında sana mükemmel bir lakap buldum. Lotus çiçeği. Bilirsin, Landon'un çamurlu bataklığıyla çevriliyken bu kadar güzel çiçek açmayı başardığın için. Ne kadar şiirsel, değil mi?"

Bir an için donakaldım, düzgünce sakladığım düşüncelerim beni baş aşağı siyah bir deliğe düşürmek üzereydi.

Ama bu olmaz. Çünkü

kontrol bende.

Elimi onun sıcak elinden çekmeye çalışıyorum, ama o sanki kemiklerimi ezmek istercesine sıkıca tutuyor.

Gülümsemesi genişliyor, ürpertici havası bir kat daha artıyor. "Beğendin mi? Yeni ismin? Beğendin mi?"

"Bırak," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ama neden?" Gerçekten şaşırmış görünüyor. "El sıkışmayı sen teklif ettin. Unutulmaz varlığımı hatırlamıyormuş gibi davranmanı affediyorum."

"Egonu kontrol etmelisin."

Kendine bakar ve sırıtarak gülümser. "Mükemmel, teşekkürler."

Burnumun köprüsünü sıkmak istiyorum ama yapamıyorum, çünkü piç kurusu elimi rehin almış, giderek sıkıyor. En kötüsü, yaptığının farkında bile değil gibi görünüyor.

Acıyor, lanet olsun, ama bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce kendime bir çukur kazıp içinde çürürüm.

"Elim," dedim tamamen etkilenmemiş bir ses tonuyla. O daha da sıktı. "Ne olmuş ona?"

"Bırak."

"Bırakmam mı gerekiyor? Yumuşacık ve hoş."

Yine sıkıca tutar, parmaklarımı birbirine yapıştırır ve ben lanet olası bir iniltiyi bastırmak zorunda kalırım. Ne oluyor lan?

Acı. Sadece *acı*.

"Elime ihtiyacım var, evet, bırakmalısın Nikolai."

"Siktir. Adımı söyleme şeklin çok hoşuma gidiyor. Gerçi o seksi aksanla her şey kulağa harika geliyor." Aklımdan bir türlü silemediğim o ışıltı, sert gözlerinin derinliklerine geri dönüyor.

Turkuaz mavisi. Keskin... merakla mı dolu? Şiddetle mi? Bu deli herifin niyetini anlamak imkansız.

O, steroid almış gibi yoğun.

Hiç ilgimi çekmeyen bir unsur.

"Başka... daha *samimi* durumlarda adımı nasıl söylerdin acaba?"

Elimi o kadar ani çekiyorum ki, beni bırakmaktan başka seçeneği kalmıyor. "Eşcinsel flörtlerini benden uzak tutmanı söylemiştim. Ben heteroseksüelim."

"Hmm." Başını yana eğip, gözleri bir sapık gibi beni dikkatle izliyor.

Onun gibi bir delinin aklından ne geçer ki? Şiddet dışında tabii. Onun spor olarak insanları dövdüğüne dair söylentiler, inisiyasyon öncesinde onun hakkında duyduğum tek şeydi.

Belki de gerçek dünyaya daha fazla dahil olsaydım, erkeklerden hoşlandığını öğrenirdim.

Gerçi kadınları da sevdiği belli. Sosyal medyaya göre... Onu aramadım. Bir şekilde Remi'nin etiketlediği fotoğraflardan birine rastladım.

Benden uzak tuttuğu sürece, sikini nereye soktuğuyla hiç ilgilenmiyorum.

"AirPod'larım," diye talep ettim, bu sefer elimi uzatma hatasına düşmedim.

"Tek kelimelik cevaplar vermek ve emir vermek hoşuna gidiyor, değil mi?" "Ver şunu."

"Otokratik. Sevdiğimi söylemiştim."

"Beni tekrar ettirme yoksa Tanrı şahidim olsun..."

O kadar hızlı bir şekilde bana doğru atladı ki, irkildim ve bana dokunmasın diye tüm vücudumu geriye doğru eğdim.

Gözlerindeki o çılgın bakış yüzeye çıkıyor, parlak ve dengesiz. Ölümcül bir fırtına gibi.

"Ne? Tanrı yardımcın olsun, ne? Ne yapacaksın? Beni burada merakta bırakma."

Her kelimesiyle bana doğru itiyor, ta ki çıplak göğsü benimkine değene kadar. Bilinmeyen duygular bir anda patlayarak içime yayılıyor.

Boğucu ve yanlış.

Mide bulantısı 2.0 gibi. Ama çok daha kötüsü.

Biliyor musun? AirPod'ları alabilir. Zaten bir daha takmayacağım.

Ben geri çekilirken o öne doğru adım atıyor, göğsü hala benimkine yapışık, kalbi düzensiz bir ritimle atıyor.

Yoksa benim mi?

Öğrenmek için beklemeden, hızla dönüp koşmaya başladım.

Nereye gittiğimi veya her zamanki rotamda olup olmadığımı bilmiyorum, ağaçların arasında koşuyorum.

Hızla koşuyorum.

Olabildiğince hızlı.

Kaslarım ağrıyana ve ciğerlerim patlayana kadar.

O siyah mürekkep uzun kıvrımlar ve keskin vuruşlarla peşimden geliyor. Hayali eller gömleğimi tutup çekiyor.

Nefesim kesik kesik ve düzensiz.

Hayır.

Kontrol sende. Kontrol her zaman sende, unuttun mu? Her zaman.

Ve yine de o eller beni tutarken, büküp, çekip, itip...

Sert bir nesne sırtıma çarpıyor ve aniden itiliyorum, başım yere çarpıyor.

Tozun içinde öksürüyor ve nefes almaya çalışıyorum, ciğerlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Sıcak nefesler kulağımı ısıtıyor ve çok tanıdık, sinir bozucu bir ses fısıldıyor: "Benden kaçma, lotus çiçeği. Bu ikinci kez oluyor, başlangıcı da sayarsak üçüncü. Biraz incindim."

Nefesimi verirken, çarpık hayal gücümün tuzağına düşmediğim için içimden sevinç duyuyorum.

Ama bu, Nikolai'nin üstümde olduğunu fark etmeme neden oluyor.

Yine.

Bu sefer dizini belime sıkıştırmış, eliyle ensemi sıkarken kulağıma fısıldıyor.

Yine sikişiyoruz.

"Eh...?" Gülümsüyor, bunu biliyorum çünkü dudakları lanet kulak kabuğuma değiyor. "Bu pozisyon biraz tanıdık geliyor. Şikayet ettiğimden değil."

"Nikolai," diye homurdanıyorum, titrek sinirlerim beni ele geçiriyor. "Çekil üstümden."

"Mmm. Daha fazla. Daha fazla ver bana," diye kulağıma homurdanıyor.

"Geri çekil."

"İşte böyle. Savaş benimle. Bu enerjiyi seviyorum, lotus çiçeği."

"Sevmeyeceksin, ne zaman..." *Kafanı ısırmadan* önce sözümü kesiyorum.

Tanrım. Bu ben *değilim*.

"Ne? Ne yapınca sevmeyeceğim?" O kadar yakın konuşuyor ki, sözlerini duymak yerine kulağımın içinde hissedebiliyorum. "Cümlelerini yarıda kesmeyi bırakmalısın. Bu gerilim beni öldürüyor. Biraz zorlanıyormuş gibi davranıyorsun, Beyaz Atlı Prens, ama ben bu tür şeyleri severim. Savaş benimle. Savaş benimle. Lanet olsun, savaş benimle!"

Ona dirsek atıyorum. "İğrençsin. Defol git."

Şaşırtıcı bir şekilde, beni bırakıp yanıma, kıçının üstüne oturmayı tercih ediyor. Ezici ağırlığının ortadan kalkması, normal düşünme sürecime geri dönmemi sağlıyor. Zar zor.

O anda, koşarken genellikle yanından geçtiğim yakındaki parka girdiğimi fark ettim.

Sabahın erken saatlerinin ışığı, asırlık dev ağaçların arasından sızarak Nikolai'nin yüzüne vurur.

Sonra ilginç bir şey olur.

Yanağına ve sağ gözüne dokunan yumuşak sarı ışığın altında, mavi renk soğuk bir turkuaz rengine dönüşür ve irislerinde minik gri lekeler belirir.

Gri üzerine mavi.

Büyüleyici.

"Kıçına ne girmişse, hemen çıkıp gitsin," diye bağırdı, tüm mizahı kaybolmuştu. "Bana bir daha iğrenç de, seni en yakın ağaca vururum, sonra da herkes iğrenç olanın kim olduğunu görsün diye hayalarından asarım. Anladın mı?"

Anlık sersemliğimden kurtulup, onun ağırlığı olmamasına rağmen hala karnımın üstüne yatmış olduğumu fark ettim.

Ayağa fırlayarak, ona dik dik bakarken nefesimi düzenlemek zorunda kaldım. "Bana bir daha dokunma, sana öyle demeyeceğim. Aslında, sana hiçbir şey demeyeceğim, çünkü bir daha seninle konuşmak istemiyorum."

"Neden?" Gülümsemesi kaybolduğu kadar çabuk geri gelir ve uyandıktan sonra mağarasından çıkan büyük bir kedi gibi yavaşça ayağa kalkar. "Benden hoşlanmaya başlayacağından mı korkuyorsun?"

Ona en sahte gülümsememi gösteririm. "Bunun olma ihtimali sıfırın altında. Bir sonraki hayatında daha şanslı ol, çocuk."

"Blah blah ve lanet olası blah. Bu hayat varken neden bekleyelim?" Kaşlarını çattı. "Ayrıca, neden sapık gibi gülümsüyorsun?"

Gülümsemem kaybolur ve AirPod'ları elinden kaparım. "Beni takip etmeyi kes. Ciddiyim. İma ettiğin şeyle ilgilenmiyorum."

Uyuşturucu almış çılgın bir manyak gibi sırıtıyor. Belki de gerçekten kafası güzel. "Benim ne ima ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Pek de ince davranmadın. Cevap hayır." "Hayırla da çalışabilirim."

"Zamanını boşa harcıyorsun. Ben heteroseksüelim."

"Bunu üçüncü kez söylüyorsun. Birisi bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor." Omzuma vurur. "Ama, hey, geceleri uyuyabiliyorsan neyse, lotus çiçeği."

Yine bana yaklaşmaya başladı, bergamot ve nane kokusu burnumu dolduruyor ve duyularımı bulanıklaştırıyor.

Yine lanet olası.

Onu sertçe itip, koşu tarihimin en hızlı koşusuna başlıyorum. Kısa sürede malikaneye varıyorum.

Rutinimi unut. Çok daha önemli bir şeyi korumam lazım. Akıl sağlığımı.

NIKOLAI

Son zamanlarda koşmaya başladım.

Son zamanlarda derken, bu üçüncü gün demek istiyorum. İlki, Brandon'ı yere yatırıp kulağına fısıldarken kaslarının gerildiğini hissettiğim zamandı.

.

Güzel zamanlardı.

Aslında, güzelden çok daha fazlasıydı. *Ateşli*, aradığım kelime bu.

Onu itip kakmak, altın çocuk imajını bozmak hoşuma gidiyordu, ama en çok hoşuma giden, onu altımda tutmak, bir saniye önce itaatkar, bir saniye sonra hayatı pahasına savaşır gibi davranmasını sağlamaktı.

Kolya bir haftadır en sert ereksiyonunu yaşadı. İlki Bran kucağıma oturduğunda oldu.

Bir kez daha, ne kadar ön sevişme, açgözlü ağızlar ve istekli delikler olursa olsun, yeni seçici hale gelen sikim tatmin olmuyordu. Sikim bile kalkmıyordu, pantolonumdan çıkacak kadar sertleşemiyordu.

Ancak kafamda farklı görüntüler canlandığında durum farklı.

Bir mağara adamı gibi tek başıma mastürbasyon yapmak zorunda kaldım, Bran'ın boynuna yayılan kırmızı lekeyi hayal ederken, kulağına kükrerken ya da ensesine elimi koyup onu sabitlerken derisini kaplayan tüyleri diken diken eden tüyleri hayal ederken.

O direnmedi. *Yine*. Sadece orada yatıp sikilmeyi diliyordu. Ama sana başka türlü anlatırdı.

O adam biraz pisliğin teki. Son birkaç gündür onunla birlikte koşarken çok eğleniyorum ama bunun karşılıklı olmadığını hissediyorum.

Bana sadece gözlerini kısarak, ölümcül bakışlarla ve ara sıra dolgun dudaklarından çıkan hava püskürmeleriyle karşılık verdi.

Tek heceli cevapları ve sürekli emirleri de cabası.

Geri çekil.

Benden uzak dur.

Bana dokunma.

Hoş olmayan varlığını benim yanımdan uzaklaştır.

Krallar gibi konuşuyor. Ama şikayet etmiyorum. İyi bir çocuğu mahvetmek bana çok zevk veriyor.

Bu yüzden üçüncü raunda geri döndüm.

Elitlerin malikanesinin girişinde bekliyorum, yerinde koşu yapıp havaya yumruk atıyorum. Yerimde duramıyorum.

Bran'ın şortu ve dar tişörtüyle düşüncesi bile kanımın kasıklarıma hücum etmesine neden oluyor.

Sakin kalmaya çalıştığımı belirtmek isterim, ama sakinlik ve ben doğduğumdan beri birbirimizle uyuşamıyoruz ve onu yalnız bırakmamı bekleyemezsiniz. O, günlerime anlam katan tatlı bir bağımlılığa dönüşüyor.

Çözüm? Onu yıpratmaya çalışmak.

Onun derisinin altına sızmak.

Bu süreçte kalbini parçalamak.

Onunla uğraşmak *çok* eğlenceli. Genelde ifadesizdir, psikopat gibi görünen ürkütücü gülümsemesini takınmadıkça. Bu yüzden onu hazırlıksız yakaladığımda, farlara yakalanmış geyik gibi bakıyor. Burun delikleri genişliyor, muhteşem adem elması yukarı aşağı hareket ediyor.

Ben bunun için yaşıyorum. *Kelimenin tam anlamıyla.*

İki gündür tek düşündüğüm şey onu delirtmek. Sabahın beş buçukları, yeni bir karar alana kadar günün en sevdiğim saati.

Er ya da geç, herkes gibi o da ayaklarıma kapanacak. Ya da daha doğrusu, dizlerinin üzerine.

Bir şekilde ilerleme kaydettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Dün benden kaçmaya çalışmadı, ama aptal AirPod'larını kullanmaya çalıştı, tabii ki onları çıkarıp koşu bitene kadar rehin aldım.

Ona bir sürü soru sorarken, ben yokmuşum gibi davrandı. Sorduğum soruların çoğunu hatırlamıyorum, ama çoğu, koşudan sonra ne yaptığı, en sevdiği yemek, film, renk, hobi, kıyafet, saç ürünü, parfüm gibi şeylerdi.

Koştuktan sonra ne yapar? En sevdiği yemek nedir? Film? Renk? Hobiler? Giysiler? Saç ürünleri? Parfüm?

Fight Club'ı sever mi? Şiddeti? İnsanların kemiklerinin kırılmasını? Bu biraz fazla mıydı? Dürüst olmak gerekirse, kimin umurunda?

Soru sormasam bile hiçbir şeye cevap vermezdi.

O pek işbirlikçi biri değil ve sorularımı sanki hiç duymamış gibi görmezden geliyor, sonra da büyük kalesine geri koşuyor.

Ama ben de inatçı ve zorlukları seven biriyim.

Annem ve Jeremy, istediğimi elde edene kadar durmayan bir boğa gibi olduğumu söylüyorlar, o yüzden... sanırım yine başlıyorum.

Kolya lanet olası bir perhiz döneminde olduğu için şimdi tüm zamanım bana ait.

Ancak, kahverengi saçlı bir prens gibi görünen biri etrafında olduğunda pek ilgisiz görünmüyor, bu da kafamı karıştırıyor.

Bran gibi bakımlı, şık erkekler benim tipim değil. Hiç değil.

Ama onda bir şey var...

Kapı gıcırdayarak açıldığında hareketlerim aniden durdu ve lotus çiçeği gibi, siyah şort ve geniş omuzlarını, geniş göğüs kaslarını ve ince belini saran kraliyet mavisi tişört giymiş olarak dışarı çıktı.

Gözüne sokulmuyor, ama kesinlikle üstün bir fiziği var. İnce yapılı, her yeri sert ve sıkı.

Kolya şortumun içinde kıpırdanıyor ve ben içimden inliyorum.

"Siktir, dostum." Ona dik dik bakıyorum. "Kararını ver. Kolay mısın, zor musun? Kelime oyunu yaptım."

Cevap yok. Tabii ki. O tam anlamıyla bir *pislik*.

Lotus çiçeği günün fotoğrafını çekip Instagram'a yükledi. Prensin malikanesine kaçtıktan sonra gizlice bakacağım. Şimdilik onu doya doya izlemek istiyorum. Günlük mastürbasyon seanslarım için yeni malzeme eklemek için falan.

Biraz zorlanmış hareketlerle yolunda emin adımlarla ilerliyor. Bakışları yanlara kayıyor, muhtemelen beni arıyor, ama ben ağaçların arkasında iyi saklandım.

Kameralarının beni çekip o büyük pislik Landon'a rapor etmesini istemem. O pisliği yere serip kafasını ikiye ayırmaya karşı değilim ama kardeşinin pantolonuna girmeye çalışırken herhangi bir komplikasyon istemem.

Ya da kıçına.

Her neyse, lotus çiçeği etrafını aramaya devam ediyor ve ben de sırf onunla uğraşmak için saklanmaya devam ediyorum.

Dün, köşeyi döner dönmez yanına atladım ve o, malikanenin kameralarından uzaktaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları hafifçe aralıktı ve bu ifade sadece bir saniye sürdü ama emin ol ki onu Brandon King ile ilgili her şeyi içeren zihinsel kataloğuma ekledim.

Bugün farklı bir strateji kullanacağım. Benim yöntemime alışıp bana o özel tepkileri vermeyi bırakmasına izin veremem.

Ona olabildiğince yaklaşmasını istiyorum. Kokunu alana kadar. Ta ki...

Birkaç metre ötede toprak yolda durdu ve ben onun profilini en ön sıradan izleyebildim. Benden hoşlanmadığından emin mi? Çünkü benim için çok güzel giyinmiş. Her ne kadar aynı kıyafetleri farklı renklerde giyse de, bugünkü renginde bir şey var. Mavi, gizemli, kibirli gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor.

Gerçi gömleksiz olmasını tercih ederdim, böylece vücudunu ön sıradan izleyebilir ve belki dişlerimi geçirebilirdim.

Tabii ki mecazi anlamda.

Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle gerçek anlamda.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereyim ki, bir Audi cabrio tam onun önünde duruyor.

Arabadan sarışın bir bomba atladı, kıçının kıvrımlarını ortaya çıkaran kısa şort ve büyük göğüslerini zar zor örten spor sütyen giymişti.

Dudakları son derece yapaydı ve bir drag queen'den daha fazla makyaj yapmıştı.

Brandon'a şiddetle sarılır, tüm vücudu onun göğsüne yapışır. "Bebeğim!! Tekrar denemeye karar verdiğine çok sevindim. Bu sefer her şey daha iyi olacak, söz veriyorum. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, yakışıklı."

Brandon onun sırtını okşadı ama hareketinde hiç samimiyet yoktu. Yüzündeki ifade hiç değişmedi, en ufak bir değişiklik bile yoktu.

Robot gibi.

Onun AirPod'larını çıkararak daha iyi bir tepki aldım, sarışın.

Umurumda

değil.

Umurumda

değil.

Ve yine de elim titriyor, onu en yakın ve en dik uçurumdan aşağı atmamı istiyor.

Üç gündür sürdürdüğümüz sabah ritüelimizi nasıl bozabilir?

İki.

O da geri itiyor, bir manken gibi gülümsüyor, yüzü yumuşak, ona şefkatle bakıp ağzının köşesine öpücük konduruyor. *İğrenç.*

Oh, şuna bak. Brandon'ın en sevdiği kelime.

"Koşmaya gitmek zorunda mıyız?" Lanet olası bir çocuk gibi dudaklarını büküyor. "Bunu sevmediğimi biliyorsun, ya da erken kalkmayı, aslında."

Çoğunuzun bildiği bir kelime. Bu kız kim?

Muhtemelen bütün gece boyunca baktığım Instagram'ında görmüşümdür, çok teşekkürler.

Ama hatırladığım tek olay, iki yıl önce, saçları boyanmamış, ona benzeyen birinin koluna asılı olduğu zamandı.

Dikkatimi çeken şey, onun arkadaşı olmayan kızlarla hiç fotoğraf paylaşmamasıydı.

Onun kız ve erkek arkadaşlarını tanıdığım için, onun listede olmadığını biliyordum.

Clara.

Adını hatırlıyorum çünkü onun Instagram'ına da bakmak için not almıştım, ama saat beş olmuştu ve buraya gelmem gerekiyordu, o yüzden vaktim olmadı.

Sen kimsin Clara ve en sevdiğin ölüm şekli nedir?

Sahneye çıkıp ona tam da bunu sormak üzereyim — ya da belki sadece onu korkutup kaçırmak. Bu tür şeyler bana çok doğal geliyor.

Ayakkabılarımın altında yapraklar hışırdıyor ve Brandon başını bana doğru çeviriyor, ama bana bakmıyor.

"Kaçmana gerek yok, Clara." Parmaklarını kızın saçlarına geçirip başını geriye çekiyor ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıyor. Kızın dili dışarı çıkıyor ve o bir anlık direnip dudaklarını kapalı tutuyor, sonra dudaklarını çok az aralıyor ve kız dilini onun ağzına sokuyor.

Hareketsiz duruyorum, başımı yana eğip onu öperken izliyorum.

Yoksa tam tersi mi?

Kasları dalgalanıyor, sırtı gergin, pazıları şişiyor, sonra uzun parmakları kızın saçlarını sıkıca kavrıyor.

Savaşıyor.

İşte yaptığı şey bu. Bu anın tadını çıkarmıyor. *Savaşıyor. Neyle savaşıyorsun, lotus çiçeği?*

Onu öpmek için mücadele ediyor gibi görünüyor, ya da belki de libidoyu kontrol altında tutmak için mücadele ediyor.

Bakışlarım şortuna kayıyor ve hayır. Ereksiyon yok. Kolya, yoğun bir öpüşme seansından sonra birkaç saniye içinde ereksiyon olurdu.

Eski Kolya, yani. Yeni olan ise açıkça vasiyetimden çıkarılacak bir aptal.

Brandon onu döndürüyor, öpücüğü derinleştirirken sırtıyla bana dönüyor. Onun anlamsız varlığına bakmıyorum bile, bakışlarım neredeyse hiç değişmeyen yüzüne odaklanıyor.

Neredeyse hiç hareket etmiyor.

Hissetmiyor bile, hissediyorsa bile.

Kızı öpüyor ama gözleri açık. Bir kez bile kapatmıyor ya da kız gibi kendini kaptırmıyor.

Bakışları benimkilere kayıyor ve ben de onun robot gibi gözlerine bakarak kollarımı kavuşturuyorum.

Bana ne yapabileceğini göster, hetero çocuk.

Kaşlarının arasında bir çatık beliriyor, sanki düşüncelerimi duyabiliyor gibi, ben orada durmuş, gösteriyi değil, onun yüzünü izliyorum.

Bu ince değişikliği, ifadesinin kontrolünden çelişkili duygulara dönüşmesini zevkle izliyorum. Nefret mi? Şehvet mi? Bana sorarsan ikisi de çok seksi.

Eğilip sikimi düzeltirim, sonra elimi orada tutar ve şortumun üzerinden sıkıca kavrarım, Kolya üzerinde yarattığı lanet olası etkiyi ona gösteririm.

Bana tek kelime bile etmedi, ama tek bir bakış bir erkeği en kötü günahkâr haline getirmek için yeterli.

Bran'ın gözleri genişliyor ve evet, şu anda kesinlikle Clara'ya odaklanmıyor. Dikkatinin en ufak bir parçası bile ona değil.

Sırf onunla dalga geçmek için alt dudağımı dişlerimin altına alıp, "Bana yardım eder misin?" diye fısıldadım.

Gözleri parlak mavi bir renge büründü ve Clara'dan neredeyse şiddetle uzaklaştı.

"Vay canına, çok yoğundu bebeğim," diye nefes verir ve ben onun kafasına vurup onu üstü açık arabasıyla uçurumdan aşağı atmak üzereyim.

Benden yüzünü çevirir, ama şortundaki kanıtı görmeden önce.

Vay vay. O şey... lanet olası bir *ereksiyon* mu?

Yani, onu öptüğü için olabilir. Benim yüzümden olamaz.

O *heteroseksüel.*

Burada göz devirme ekleyin.

Zayıf duvarlarının arkasına saklanıyor, Clara'nın karşısına çıkmadan önce kendini ince bir şekilde düzeltiyor ve en sahte gülümsemesini takınıyor. "Seni özledim."

Saçmalık. Kendi söylediklerine bile inanmıyor.

Sarışın kız ise kesinlikle inanıyor, çünkü kendini yine onun kollarına atıyor. "Bebeğim! Seni çok seviyorum. Bu sefer sonsuza kadar. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Kendimi zorla uzaklaştırmam gerekiyor, çünkü yoksa oraya gidip Clara'ya yumruk atabilirim. Ya da kazara onu öldürebilirim. Ve elimizde ölü bir aptal kadın istemeyiz.

Ayrıca, Clara için daha uygun bir planım olabilir. Prens

Charming arkasını kollasa iyi olur.

NIKOLAI

Sakinleşmem gerektiğini fark ettim.

Brandon kim?

Sikimi ağzına alıp bunun için bana teşekkür edecek adam , o adam.

Hayır. Tanrım.

Sakin ol, Kolya.

Sadece bir saniye sakin ol dostum.

Yirmi dört saattir kendimi kaybetmiş haldeyken onu buna ikna etmek imkansız.

Clara'nın o korkunç sahnesini gördüğümden beri.

O, Instagram'ında onun sadece bir fotoğrafını paylaşmışken, Clara onunla olan fotoğraflarını her yerde sergiliyor.

Adamım x

Bebeğim, beni hayatta tutuyorsun x

O dünyanın en yakışıklı erkeği değil mi? x

Seni seviyorum, seksi x

Blah blah blah.

Onun paylaşımlarına göre, yaklaşık iki yıldır birlikteymişler. Siktir et onları.

Ailemizin sosyal medya dedektifi olan kız kardeşim Maya, onların bir ayrılıp bir barışan bir ilişki yaşadıklarını söyledi. Clara ile yatmak istediğimi sandı, burnunu kıvırdı ve bu Brandon denen adama takıntılı olduğu için benden uzak durmamı söyledi, benim daha iyisini bulabileceğimi söyledi.

Umurumda bile değil. Kafamda tek bir bilgi kaldı.

İki yıldır bir ayrılıyorlar, bir barışıyorlar.

İlginç.

Neyse, umurumda değil, çünkü rahatım. Havuzda yüzüstü yüzüyorum. Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum.

Burada uyuyabilirim. Harika.

Muhtemelen ölürdüm ve bu pek de uygun olmazdı.

Neyse. Biraz daha burada kalıp dinleneceğim. Kesinlikle bir saniye bile kıpırdamadan durmam ve yarın sabah koşuya çıkmalıyım gibi aptalca düşüncelere kapılmamam lazım.

Bugün koşmadım, çünkü güzel Clara'yı tekrar görürsem, onun güzelliğini mahvetmek isteyeceğim. Ve ben asla, ama *asla*, kızlara karşı şiddet içeren düşüncelerim olmaz.

Annem bana kadınlara saygı duymayı öğretti. Onları cesaretlendirmek, yıkmak değil.

Ama Clara'da bir şey var...

Bir gürültü, kanla dolu huzurlu düşüncelerimden beni uyandırdı. Her deliğinden kan fışkırıyordu.

Nefes nefese sudan çıkıp saatime bakıyorum. Üç dakika elli beş saniye. Fena değil.

Üç yıldır nefes egzersizi yapıyorum ve nefes almadan geçirdiğim süre giderek uzuyor.

Jeremy ile bisiklete binmek dışında, bu benim rahatlamama yardımcı olan tek yöntem. Muhtemelen o anda neredeyse ölmek üzere olduğum içindir.

İnsanlara acımasızca davranmak da var ama bu beni sadece heyecanlandırıyor ve kanla kaplı halimden çıkmama yardımcı olmuyor.

Beynimin talihsiz anlarda uçmak gibi bir eğilimi olduğu için, bu *gürültülü* aşamaya karşı bir başa çıkma mekanizması bulmam gerekiyordu.

Konağın yeraltındaki kapalı havuzun kenarında kendimi yukarı çekiyorum. Genelde burada hiçbir şey duyulmaz, ama şimdi bir şey farklı.

Sorun mu var? Evet, tabii ki.

Saçımdaki suyu silkeleyerek bankın yanına yürüdüm, sonra havluyla dağınık saçlarımı kuruladım.

Telefonumu alıp ekranın üstündeki bildirime bakıyorum. O kadar hızlı açıyorum ki, telefonu düşürüyorum.

Brandon'a IG'den mesaj atıyor olabilirdim. Bilirsiniz, ben öyle lanet olası bir baş belasıyım.

O cevap vermedi. Üç
gün boyunca.

Mesajlarım şöyleydi:

Benim ;)

Nikolai, kullanıcı adından anlamadıysan diye.

Takılmak ister misin? Arkadaş olarak?

Tamam, bu yalandı. Arkadaş olmak olmaz, çünkü seninle birlikte olmak çok keyifli. Soğuk, huysuz ve sinir bozucu. Eğlencenin tam tersi.

Bir şeyler içelim mi?

Sıkılmış bir çocuğun masaya vurma GIF'i

Bunu bütün gün yapabiliriz, Beyaz Atlı Prens. Seninle mesajlaşmak çok eğlenceli. Ne heyecan verici.

Neden hep aynı hashtag'i kullanıyorsun? Bunun bir anlamı var mı?

Neden lakros oynuyorsun?

Sürekli dinlediğin şarkı listelerini bana gönderebilir misin? Rock pek sevmem ama yeni müzikler keşfetmeyi seviyorum.

Ayrıca, rock senin düzgün imajına göre fazla aşırı değil mi? Yargıladığımdan değil. Aslında bu çelişkiyi seviyorum. Seni anlamaya çalışmak eğlenceli oluyor.

Neden sanatçı olmak istedin?

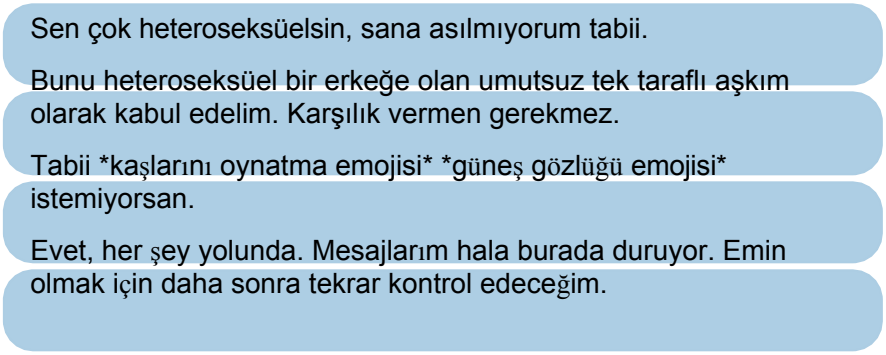
İnsanların yaratıcılıklarını ortaya koymalarını gerektiren bir şeye ilgi duymak için fazla gergin değil misin? Yoksa resim yaparken farklı mısın?

Lütfen yarı çıplak yaptığını söyle. Güzel vücutları saklamak küfürdür, biliyorsun.

Numara alışverişi yapalım mı? Benimki XXXXXXXX.

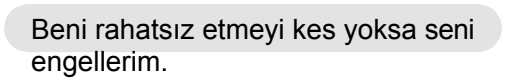
Merhaba, lotus flower'ın gelen kutusu, bu akşam tekrar görmek ne güzel.

Bugün çok seksi görünüyordun.

Bu mesajı iki gün önce, onu Clara ile görmeden önce gönderdim.

Ondan sonra mesaj atmadım, ama şimdi ilk cevabı n ı gördüm. Bu akşamın erken saatlerinde.

Ama beni engellemedi. Hatta, ben onu takip ettiğim halde o beni takip etmediği halde, isteklerim bölümünde duran mesajımı bile kabul etti.

Ekrana gözlerimi kısarak baktım. Bunun bir anlamı var mı? Neden günler sonra cevap verdi?

Siktir et bu saçmalığı. Cidden. Bu pislik yüzünden kalan birkaç beyin hücremi de kaybediyorum.

Şortumu giydim ve evet, çıplak yüzüyordum. Eğer erkeklerden biri gelirse, ne yapalım, şanssızlık.

Ana salona vardığımda, ailemin bizi buraya kadar takip etmeleri için tuttuğu korumalardan biri beni karşılıyor. Jeremy ve ben onları daha çok kargaşa çıkarmak için kullanıyoruz.

"Efendim," diye Rus aksanıyla başladı. "Kuzeniniz Killian'ın saldırıya uğradığını bilmek isteyebilirsiniz. Şu anda yukarıda."

Gözlerimi kısarak soruyorum. "Yukarıda, hayatta mı, yoksa yukarıda, tabutta mı?"

Alnında bir kırışıklık belirir ve neredeyse emin değilmiş gibi yavaşça, "Hayatta. Sanırım bilincini kaybetti."

Tanrıya şükür.

Kill'in ölümü muhtemelen çok sakıncalı olurdu. Kötü olacağına gerek yok bile. En azından annemin ikiz kardeşi olan Reina teyzem için.

Ama öte yandan, bu şiddet için bir fırsat.

Kuzenime zarar verenleri nasıl cezalandıracağım? Onları döverek öldürecek miyim? Su işkencesi mi yapayım? Üzerlerine basayım mı? Tabii ki erotik bir şekilde değil.

Çok fazla seçenek var.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapısını açtım, başım önce içeri girdi. "Kill'in neredeyse öldürüldüğünü duydum. Ne yaptığımı anladın mı? Ayrıca, kimin kafasını kesip, etini parçalayıp, bir sopaya asmam gerekiyor?

—

Cümlenin ortasında duruyorum.

Vay, vay, vay. Bakın kim gelmiş?

Killian, Uyuyan Güzel gibi yatakta yatıyor, güzelliği hariç, ve yeni kız arkadaşı Glyn ile Gareth onun yanında.

Ama beni durduran bu değil. Glyn'in yakışıklı ağabeyi. Namı diğer pislik Brandon.

Benim evimde.

İçeri giriyorum, kasıtlı olarak yavaşça, dikkatimi ona vererek. Bir an için gözleri genişliyor, sanki beni kendi evimde görmek istemiyormuş gibi.

Umutlarını yıkmaktan mutluluk duyarım, lotus çiçeği.

Beyaz düğmeli gömleği haki renkli pantolonunun içine sokulmuş.

H*aki.* Tanrım. *Ne kadar da* ciddi ve düzgün.

Bu imajını mahvetmek için daha da fazla neden var. Soğuk kişiliğinin ve kontrol delisi görünüşünün arkasında gerçekte ne olduğunu görelim.

Biraz uzakta duruyorum. "Şimdi, burada ne var? Lotus mu kayboldu?"

İfadesi değişmiyor, mükemmel bir robot gibi, ama sonra elini ensesine götürüp çekiyor. Sertçe. Sanki kendi saçlarıyla bir alıp veremediği varmış gibi.

İşte bu, lotus çiçeği. Benim için kırıl.

Dün yaptığı saçmalıklardan sonra bu durum eğlenceli geliyor, bu yüzden tehditkar bir ses tonuyla konuşuyorum. "Kill'i inciten bu muydu, Gaz?"

Glyn, hafif titrek bacaklarıyla beni izliyor, gözleri benden aşırı gergin kardeşine kayıyor.

Beni uzun süredir tanımıyor, ama benim kötü şöhretimi ve önce yumruk atıp sonra soru sorma eğilimimi duymuştur.

Bu sefer önce ben soruyorum.

Kardeşi de beni duymuş mu acaba? Benim hakkımda ne düşünüyor acaba? Asla başkalarının ne düşündüğünü merak etmem.

Ama lotus çiçeği, gösterdiği kadarını göstermeyen altın bir çocuk ve ben alabileceğim her kırıntıya susamış durumdayım.

Tabii o da işimi kolaylaştırmıyor.

"Hayır," diyor Gareth. "Brandon ve Glyndon onu buraya getirdi. Kampüslerinin yakınında bulmuşlar. Suçlu hakkında daha fazla bilgi için Killian'ın uyanmasını beklemeliyiz."

"Öyle mi?" Dikkatim, bu noktada saçlarını yolan Bran'da kalıyor. "O orospu çocuğu Kill'i tek başına mı taşıdın? Seni narin bir lotus sanıyordum, ama belki de göründüğünden daha güçlüsündür."

"Ben gidiyorum." Elini indirip kız kardeşine sahte bir gülümsemeyle bakarken sesi titriyor. "Geliyor musun, Glyn?"

"Hayır, ben burada kalacağım," der kız kardeşi, bakışları dünyadan habersiz uyuyan Killian'a düşer.

Hizmetlerin için teşekkürler kuzen.

O olmasaydı, Glyn'in kardeşi burada olmazdı.

Belki Kill gelecekte daha fazla acı çekmeli, bağışıklık sistemini güçlendirmek için çalışmalı.

Bran kaşlarını çatar ama başını sallar. "Bir şey ihtiyacın olursa ara beni."

Sonra arkasını dönüp kapıya doğru giderken benim yerime Gareth'ın yanından geçmeyi tercih eder.

Biri benim burada olmadığımı göstermeye çok uğraşıyor.

Uyandırma saati on saniye sonra çalacak.

Glyn ve Gareth'a bir şey söylemeden onun arkasından dışarı çıkıyorum.

Bran, geniş ve kontrollü adımlarıyla koridorda hızlanmaya başlamış bile. başını dik, omuzları gergin. *Clara'yı* öptüğü zamanki gibi.

Ona yetişip yanına yanaşıyorum. "Beni görmek istiyorsan söylemeliydin, sana evi gezdirirdim."

"Kendine gel." Lanet bir robot gibi önüne bakıyor. "Kız kardeşim ve erkek arkadaşı için buradayım."

"Aynı şey. Yine de tur atmak ister misin?" "Hayır."

"Akşam yemeğine ne

dersin?" "Hayır."

"Bir içki?"

"Hayır."

"Tek heceli kelime dağarcığında başka kelime yok mu bu gece?"

"Hayır," diyor, neredeyse otomatik pilotta, ve ben onun önüne atlıyorum.

Neredeyse bana çarpıyordu ve aniden durmak zorunda kaldı, boğazı yukarı aşağı hareket ediyordu ve ben o muhteşem adem elmasını izlemekten kendimi alamadım. Isırmak istedim.

Sertçe.

Belki o sırada kanını bile akıtmak istiyorum.

Kırmızı, onun açık tenine çok yakışırdı. Gözümü kırpmadan geri adım attı.

Birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, zırh gibi giydiği o küçümseyici tavırla bana tepeden bakmayı başarıyor. "Gömleklere alerjin mi var yoksa? Neden hep yarı çıplaksın?"

"Çünkü çok yakışıklıyım ve bunu saklamak yazık olur. Ayrıca, bu beni kesiyordun demek mi?"

"Saçmalık. Sürekli çıplak olmanı fark etmemek imkansız." "*Sürekli çıplak.* Tanrım. Sakin ol dostum. Mahkeme gibi konuşuyorsun."

"Ben senin *dostun* değilim." Bu kelimeyi sanki bir hakaretmiş gibi vurgulayarak beni geçmeye çalışıyor.

Yine yoluna çıkıyorum ve duruyor. Ezici bir küçümseme aurası yayılıyor ve cebine elini sokup sinirli bir nefes verirken cildimi okşuyor. "Ne?"

"Neden bugün bana cevap verdin? Mesajlarımı görmedin mi?" "Bana rahatsız etme dediğimi açıkça söylemiştim."

"Ama ben rahatsız etmedim. Sen... *Clara* ile herkesin önünde öpüştükten sonra bıraktım. Ona o saatte o yere gelmesini sen istemiştin. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun, lotus çiçeği? Benim gördüğüm kadarıyla, gözlerin bendeyken sertleşmiştin. Onda değil."

Bir dakika önce orada duruyordum, bir dakika sonra koluyla nefes almamı engelleyerek beni en yakın direğe itti.

Kafam sert taşa çarptı ve kafatasımda acı patladı, ama hissetmedim.

Hissedemiyorum.

Onun gözleri vahşi ve kontrolsüz bir şekilde parıldarken hissedemem.

Ellerim aşağıda, hayatımda gördüğüm en seksi manzara.

"Dinle beni, seni kalın kafalı pislik. Senin saçmalıklarını çok uzun süre tahammül ettim, ama artık yeter. Sen benim arkadaşım, dostum ya da başka bir şey değilsin

. Şimdi deliğine geri dön ve benim alanımdan çık yoksa seni ezip geçerim."

"Bana küfür et, bebeğim."

O kükrer ve ben yüzümü onun yüzüne yaklaştırırım, aramızdaki birkaç santimi ortadan kaldırırım. Kolunu kolayca çekebilirim, ama bu baskıyı seviyorum.

Kontrolünü kaybedip fiziksel temasa geçmesini çok sevdim. Yakından ve *samimi bir şekilde*. "O sana böyle diyor, değil mi? *Bebeğim*. Hayır, daha az çekici versiyonu. *Bebeğim*. Söyle bana gerçeği, onu öptüğün için mi yoksa benim sana ereksiyon olduğum için mi ereksiyon oldun? Kız arkadaşını öperken bir erkeğin ereksiyonuna bakmak

"Nikolai," diye tekrar homurdandı, sesi erkeksi ve çok çekiciydi.

Elimi uzatıp dudaklarının arasından emmek ve boğazıma sokmak istiyorum.

Ama en çok, kontrolünün dağılmasını, kenarlarından yırtılmasını ve ardında yapışkan bir karışıklık bırakmasını seviyorum.

Onu hiç bu kadar seksi görmemiştim ve onu her zaman ağız sulandıran bir seks sembolü olarak görmüştüm.

Ama şu anda, yavaş ya da sakin davranabileceğimi sanmıyorum. Kendi başıma kalırsam, onu sonsuza kadar mahvederim. Onu yere atar ve istediğimi yaparım. Sabır ya da diplomasi olmayacak. Boğazlama, homurdanma, sikiş, sikiş ve daha fazla *sikiş* olacak.

Tanrım. *Sakin ol, Kolya. Onu korkutup kaçıramayız.*

"Mmm. Adımın dudaklarından çıkması çok hoşuma gidiyor. Bir daha söyle, *bebeğim*." "Seni öldüreceğim." Kolunu boynuma daha da bastırdı

nefes almam zorlaşana kadar, ama onu kışkırtmak için kendi ses tellerimi parçalamam gerekirse, tam da bunu yapacağım.

"Devam et. Ön sevişmelerin beni çok tahrik etti. Küfür etmeni seviyorum, *bebeğim*."

"Seni lanet..." Kendini keser, burun delikleri genişler ve yanakları hafifçe kızarır, ama sonra ifadesi kapanır.

Yavaşça kendini toparladığını ve o dev duvarın arkasına saklandığını görebiliyorum.

Saklanıyor.

Geri

çekiliyor.

Hayır, hayatta olmaz. Siktir *et*.

Serbest kolunu yakalayıp vücudumun ağırlığıyla onu itiyorum ve o anda en güzel şey oluyor.

Brandon Uptight King bir kez, iki kez geri adım atıyor ve beni itmeme izin veriyor, gözleri donuklaşıyor ve tüm vücudu ve parmaklarımın altında bir titreme hissediyorum.

Sırtı karşı duvara çarptığında resmen *irkildi*, hafif kızarmış teni koyu kırmızı duvar kağıdının önünde lanet olası bir sanat eseri gibi görünüyordu.

Kolu boğazımda kalır, ama savaşı kaybetti, benim Prens Charming'im, tamamen gergin ve o geniş gözleriyle bana bakıyor.

Göğsüm göğsüne bastırıyor ve parmaklarımı boğazına doladığımda kalp atışlarının benimkine çarptığını hissediyorum — güm, güm, lanet olası *güm* —.

Yutkunuyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve ellerinin arkasında tüyler diken diken oluyor.

Bran bunu yüksek sesle söylersem bana vururdu, ama o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Huysuz ve soğuk tavırlarının altında bir masumiyet var ve ben ona tutunmak, onu kurutmak istiyorum.

Onu bu yolla yok etmek istiyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarının köşesine yaklaştırıp fısıldıyorum, "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, lotus çiçeği? Bence onu öpmek için lanet olası şeytanlarınla savaşıyordun. Ne kadar derine inersen, o kadar zorlanmış görünüyordun. Ağzın onun ağzına ne kadar uzun süre değerse, o kadar yük altında görünüyordun, yani onun yüzünden sertleşmediğini söyleyebiliriz."

"Kapa çeneni," diyor ve diğer eliyle beni itmeye çalışıyor.

Bileğini yakalayıp başının üstündeki duvara vuruyorum.

Boğazı titrer ve bana karşı titrer. Lanet *titremeler*. Onu tamamen yiyip bitireceğim ve kırıntı bile bırakmayacağım.

"Emir vermen beni tahrik ediyor, *bebeğim*," diye fısıldadım, dudaklarım çenesinden bir santim uzaktaydı.

Kokuyu açgözlü ciğerlerime derinlemesine çekiyorum—yonca, narenciye ve lanet olası lanet.

"Bana sadece Clara öyle der," diye mırıldanıyor, sanki çok sevdiği kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyor, çabalıyor ve pençelerini ona geçiriyor gibi.

"Ama Clara için sertleşmedin, değil mi, *bebeğim*?" diyorum, ona yaklaşarak. Lanet olsun, sarhoş olmuşum, onu dondurma külahı gibi yalamaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum. "Hemen test edebilirim."

Parmaklarım boğazından kayarak çenesini kavrar, gözlerim onun tatlı, baştan çıkarıcı dudaklarına odaklanır.

O titreyerek kolunu boynumdan indirip göğsüme dayadı.

Sadece titriyor. Tıpkı

vücudunun geri kalanı

gibi. Ve itmiyor.

Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. "Sakın yapma."

"Yoksa ne olur, *bebeğim*?"

"Nikolai, durmazsan, Tanrı şahidim olsun, ben..." "Ne?

Yine beni merakta bırakıyorsun, *bebeğim*."

Yine yutkunuyor ve bu sefer kendimi tutamıyorum. Ben bu sikine takıntılı lanet bir mazoşistim.

Tabii ki mecazi anlamda.

Dilimi dışarı çıkarıp, onun gibi tıraşlı ve temiz çenesini yaladım. Lanet olası bir narenciye tadı vardı ve acıtsa bile içinde boğulmak istedim.

Zaten kendimi korumakta hiç iyi olmadım.

Yine titriyor, bir yaprak gibi, eli göğsümde kalıyor ama şimdi parmaklarını derime batırıyor ve bunu farkında mı değil mi emin değilim.

Bu yetmez. Bu lanet olasıca yetmez. Daha fazlasını,

her şeyi istiyorum.

Dilimi boğazının çukuruna doğru kaydırıyorum ve hayal ettiğim gibi Adem elmasını ısırıyorum. Ve lanet olsun, bu hayalimden bile daha güzel.

Tadı benim kendi düşüşüm gibi ve ben buna boğulmaya hazırım.

Brandon'ın dudaklarından bir inilti kopar ve ben dururum, göğsüm genişler ve şortumun içindeki sikim patlayacakmış gibi kalınlaşır.

Daha fazla.

Bana *daha fazla* ver.

Dilimi tekrar çenesine, keskin çene hattına kaydırıyorum ve dudaklarının yakınında duruyorum, dudaklarım havada, burun deliklerim genişliyor ve nefesim ağır ve derin çıkıyor.

Onun nefesleri benimkilerle aynı, bozuk ve kesik kesik. Düzensiz ve tamamen kontrol dışı.

Tam istediğim gibi.

O dudakları yutacağım ve *Clara'nın* tüm izlerini unutana kadar dilini yalayacağım.

Gözleri sanki niyetimi görebiliyormuş gibi genişliyor ve beni o kadar sert itiyor ki geriye sendeliyorum.

Onu bırakmak zorunda kaldım, vücudum aç ve daha fazlasını istiyordu.

Daha fazla.

Daha fazla.

Daha fazla.

Çenesi seğiriyor ve kasları geriliyor. Ve bir anda, ciddi sorunları olan gergin pisliğe geri dönüyor. "Sana bana dokunma demiştim, iğrenç pislik."

Ve o herif her şeyi mahvetti.

Yumruğumu geri çekip yüzünün yan tarafına indiriyorum. Duvara tutunarak sendeliyor ve ben onu yere indiriyorum, yüzündeki tüm sisin yerini saf şaşkınlığa bırakmasını izleyerek saf bir tatmin duygusu içinde.

"Bir daha öyle dersin, seni geberteceğim demiştim. Çekil önümden, ikiyüzlü."

Onun gitmesini beklemek yerine, arkanı dönüp odama doğru yürüdüm.

Sinirlerim gergin, sikim taş gibi sert ve zihnim oraya geri dönüp onu dövmekle ilgili düşüncelerle titriyor.

Onu siktir et. Aşkın resmen bitti.

BRANDON

“Ben iyiyim anne. Cidden.

Telefonu kulağıma dayarken, keskin sarı renkle dolu tuvali izlerken burnumun köprüsünü çimdikledim.

"O zaman yüzünü göreyim, canım," diyor annem yumuşak, neredeyse yalvarırcasına. Annem her zaman bana yalvarır, yalvarır, sorar, *sorgular*, ve rutinimi bozuyor. Uzun bir nefes veriyorum.

Bana her zaman özen, sevgi ve anlayışla davranan anneme lanet olası bir aptal gibi geliyorum.

Belki de beni sevmemesini istemediğim için gerginim. Kendimi ikimiz için de yeterince seviyorum.

"FaceTime'ı sevmediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum, sonra daha neşeli bir tonla, "Bitirmem gereken bir okul ödevim var. Sonra konuşuruz."

"Bran." Durur, muhtemelen kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyordur. *Ailenin altın çocuğu Lan'a karşı kelimelerini seçmesi gerekmez.* Görünüşe göre her şeyi mahvediyorum, annemin şefkatli tarafını da. "Stresliysen ya da başka bir şey varsa, bana konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Ya da istersen babana da konuşabilirsin. Ne olursa olsun, biz senin yanındayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsüm sıkışan nefesle genişler ve ciğerlerimden dışarı veririm, ama boğazımda takılır. Kafatasımın arkasında basınç oluşur ve en yakın duvara vurmak isterim.

Ama yapmıyorum.

Çünkü kendimi kontrol altında tutuyorum.

Her zaman.

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum.

"Dinle. Bunun hakkında konuşmak için henüz çok erken olduğunu biliyorum, ama Grace seni gelecek yıl kabul edebilir."

Kaşlarımı çatıyorum. Annemin menajeri Grace, sadece dünyaca ünlü değil, aynı zamanda İngiltere sanat konseyinde bir efsane ve hatta Lordlar Kamarası'nda Lady unvanına sahip.

Ününe rağmen, sadece üç dünyaca ünlü sanatçıyla anlaşma imzalamıştır ve annem de onlardan biridir.

"Neden beni temsil etmek istesin ki?" diye dikkatlice soruyorum.

"Çünkü sen muhteşem bir yeteneksin. Sonunda şansını yakaladığın için çok mutluyum. Bütün bu zaman boyunca kardeşinin tüm fırsatları yakaladığını görmek nasıl bir his olduğunu biliyorum, ama sen de onun kadar yeteneklisin Bran."

Bunu söylemek zorundasın çünkü sen bizim annemizsin ve taraf tuttuğun görülmemeli.

"Tamam," diyorum basitçe.

"Seni çok, çok seviyorum Bran. Sen olmasaydın hayatım aynı olmazdı."

Sözleri midemi bulandırıyor ama yutkunup gülümsüyorum. Sanki beni görebiliyormuş gibi. "Ben de seni seviyorum anne."

Midem bulandırıp beni en yakın uçuruma yuvarlayacak başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum.

Telefonu, kırılıp parçalanacakmış gibi sıkıca kavrarım. Bir parçam, telefonun kırılmaması ve sağlam kalmasına hayal kırıklığı duyar. Tıpkı kafam gibi.

Bakışlarım telefondan tuvale kayar. Bir görüntü görmeye başladım, birkaç vuruş yaptım, sonra elimi zorla indirmek zorunda kaldım.

Beynimin onaylamadığı ve asla onaylamayacağı şeyler yapıyordum. Bir manzara resmi üzerinde çalışmam gerekirken, kendimi ona dokunmaya ikna edemedim.

Onun yerine gözleri düşünüyordum. Ben göz çizmem lan. Gözler kafamı duvara vurur.

Bu yüzden insan ve hayvan resmini yapmayı bıraktım. Yıllarca başarılı oldum ama şimdi yine aynı noktaya geldim.

Düşüncelerim çılgınca koşuşturuyordu, bu yüzden annemin aramasına çok sevindim. Ama onunla konuşurken bile tuvalden gözlerimi alamayınca o kadar da sevinemedim.

Durum daha da kötüleşti, çünkü annem benim kendimde olmadığımı anladı - ki ben hiçbir zaman kendimde değilim - ve sorgulamaya ve endişelenmeye başladı.

Onun için sürekli endişe kaynağı olmak nefret ediyorum.

En kötüsü bu.

Bakışlarım tekrar telefonuma düşüyor ve yeni bir mesaj geldiğinde kalbim çarpıyor. Ama Clara'nın adını görünce kalbim bir o kadar da ağırlaşıyor.

Siktir.

CLARA

BEBEK! Hediyeni aldım! LV çantaya bayıldım, çok güzel. IG'ye yükledim ve seni etiketledim! Sen çok değerlisin, yakışıklım. Seni seviyorum ve özledim x Bu akşam odana gelip takılabilir miyim? En seksi iç çamaşırlarını aldım
göz kırpan emoji *patlıcan emoji* *su sıçraması emoji*

Parmaklarım otomatik pilotta yazıyor.

ME

Yapamam. Arkadaşlara onlarla vakit geçireceğime söz verdim. Başka bir zaman telafi ederim.

CLARA

somurtkan emoji Tamam. Seni seviyorum, bebeğim.

kalp emoji

Bakışlarım sohbete, özellikle de onun gönderdiği son kelimeye sabitlenmiş durumda.

Bebeğim.

Başka biri söyleyene kadar umursamamıştım. Ya da daha samimi bir versiyonunu.

Şimdi ise nefret ediyorum.

Parmağım titreyerek Clara ile olan mesajlaşmamdan çıkıp, *bebek kelimesinden* daha çok nefret ettiğim ismi bulana kadar bir süre aşağı kaydırıyorum.

Bana öyle dedikten, bana hiç hakkı olmayan bir şekilde dokunduktan ve sonra yüzüme yumruk attıktan iki gün sonra başladığım sohbete tıklıyorum.

B

Selam. Geçen sefer söylediklerim için özür dilemek istedim. Saygısızlık etmek istemedim ve kırıldıysan özür dilerim.

Bu arada, ben Brandon King.

Mesajları okudu ama cevap vermedi.

Bu iki haftadan fazla oldu.

İki hafta oldu ama hala mesaj gelmiş mi diye kontrol ediyorum. Şu anda da öyle.

Bana ne oluyor böyle?

O gece olanları kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bozuk bir plak gibi. Tekrar tekrar, kafama girip diğer düşüncelerimin üzerine yayılıyor, sanki özel bir işkence aleti gibi.

Her gün, neden bu kadar kolay kontrolümü kaybettiğimi düşünüyorum. Yüksek sesle küfrediyordum

—bir iki kez değil, defalarca. Sinirlendim, kükredim, hatta şiddet bile kullandım.

Ama en utanç verici an, dudaklarını çeneme ve boğazıma yapıştırıp yalayıp keşfetmeye başladığı andı. Cildim alev aldı ve ben kötü bir şeyin eşiğine geldim.

Kalbim, boğazımı ısırdığında hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Ve inledim. *Ben.* Brandon King, bir *adam* beni ısırdığı için *inledi*.

Sanki tamamen farklı bir insanın derisinde yaşıyormuşum gibiydi. Sanki fiziksel varlığımdan kopup uzaylı bir varlığa dönüşmüşüm gibi.

O halimden nefret ediyorum. Lanet olsun, nefret ediyorum.

Ama en çok nefret ettiğim şey, öfkeden söylediğim sözlerdi.

Nikolai'yi yüzüme yumruk attığı ve sonra beni yere devirdiği kadar kızgın görmemiştim.

Bana, ayakkabısının altında ezmek istediği bir haşereymişim gibi baktı. Flört etmekten, cildi yalamaktan, açıkça şiddete geçmesi beni şok etti.

Sonra belki de eşcinsel olduğu için iğrenç olduğunu söylediğimi sandığını fark ettim.

Gerçekten öyle demek istememiştim.

İnsanların heteroseksüel, eşcinsel veya başka bir şey olması benim için hiç önemli olmadı. Eli, Creigh ve Remi'nin dedeleri tanıdığım en yaşlı eşcinseller ve onların dedem Jonathan ile atışmalarını her zaman eğlenceli bulmuşumdur.

Eşcinsellere karşı hiçbir şeyim yok. Ama gerçek şu ki, ben heteroseksüelim. Sadece *heteroseksüel* olabilirim.

Nikolai'ye iğrenç dediğim için, ona defalarca yapmamasını söylediğim halde bana dokunmaya devam ettiği içindi.

Çünkü kendimi garip, ateşli ve tamamen kendimden çıkmış gibi hissediyordum.

Çünkü o, benim kontrolümü hiç yokmuş gibi kolayca parçalayıp yok edebiliyordu.

Bu sefer ipucunu açıkça anladı, yani... her şerde bir hayır vardır, sanırım.

Ekrana sertçe bakıyorum, sonra ekranı karartıyorum, telefonumu cebime atıyorum, paletimi ve fırçamı alıyorum, sonra kırmızı ile birkaç vuruş daha yapıyorum. Kırmızıyı sevmem bile. Soğuk renkleri, mavi ve yeşili severim.

Ama şu anda, sarı çizgilerin üzerine kırmızı ile vuruşlar yapıp turuncu renkler yaratmaktan kendimi alamıyorum. Sıcak, ateşli.

Vahşi.

Çok vahşi ve benim olmadığım her şey.

Sanat her zaman benim lanetim ve kurtuluşum olmuştur. Boş bir tuval üzerine çizimler yapıp fırça darbeleri vurmasam ne olurdum bilmiyorum, ama aynı zamanda sanatın ulaşabileceği boyutlar beni çok korkutuyor.

İki yaşındayken, ulaşabildiğim her yere küçük yıldızlar çizerdim. Yere, duvarlara annemin makyaj malzemeleriyle. Landon'ın alnına, göğsüne ve sırtına, biz gülerek ebeveynlerimizden saklanırken.

Sonra o yıldızlar ailemizin, küçük köpeklerin ve en sevimli kedilerin çizimlerine dönüştü. Şimdi sanat tarzım manzaralara yöneldi. Çiçekler. Ağaçlar. Denizler. Bahçeler.

Hayvanlar.

Bu manzaradan çok uzak, beynim fısıldıyor, çok korkuyorum, ama duramıyorum.

Eğer durursam, başa çıkmanın başka bir yolu kalmaz. Damarlarımdaki mürekkebi temizlemek zorunda kalırım.

Yine.

Bunun sonucunu görmek, silmekten daha güvenli olduğuna emin misin?

Elim havada asılı kalır.

Kapı açılır ve ben irkilirim, kalbim göğsümde çarpar. Kahretsin.

Kapıyı kilitlemeyi unuttum.

Lan, tamamen sakin ve rahat bir şekilde içeri girer. Vücudunda tek bir insani kemik bile olmayan bir piç olmasına rağmen, aynı odada olduğumuzda içimi uzak bir rahatlık kaplar.

Üzücü gerçek şu ki, Lan'ın yüzünü görmek, *kendi* yüzümün huzurlu olduğunu görebilmemin tek yolu.

Biz tek yumurta ikiziyiz, ama Lan benden biraz daha kaslı. Gözleri de daha kötü ve yüzünde sürekli kışkırtıcı bir sırıtış var.

Aynı fiziksel görünüme sahip olmamıza rağmen, birbirimizden çok farklıyız. O, klinik olarak narsistik ve antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi konmuş biridir.

Bana ise "boktan" teşhisi kondu.

O, herkesin ilgisini çeken, King ailesinin süperstarı ve çağdaş sanatın dehası olan çekici ikiz.

O, *her şeyin* bir araya geldiği üstün bir varlık.

Hayatım boyunca, ben yerin altında sıkışıp kalmışken onun gökyüzüne doğru uçmasını izledim.

Zihnimde başımı sallıyorum. Bugün bunu yapmayacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye dikkatlice soruyorum. Lan ile aramızın pek iyi olmadığı bir sır değil. Her zaman değer verdiğim kişi beni rehberinde "Yedek Parça" olarak kaydetmiş, bu da böyle olmasını sağlamış.

O şaka olarak söylemişti ve ben de aynı şekilde karşılık vermiştim, ama bu içimde bir şeyleri kırmıştı. Belki de aramızda bir bağ olduğu yanılsaması.

"Kardeşimi görmeye gelemez miyim?" Elini cebine soktu ve ayak bileklerinde kıvrılmış siyah pantolonunu fark ettim. İkimiz de şık giyiniriz, ama tarzlarımız farklıdır. Gardırobunda haki pantolon veya polo gömlek olduğunu sanmıyorum.

"Gerçekten ne istiyorsun, Lan?"

"Buraya seni kontrol etmeye geldiğime inanmıyor musun?" Sırıttı. "İncinmişim, küçük kardeşim."

"Ben senin küçük kardeşin değilim."

"Senden tam on beş dakika büyüğüm. Kabullen bunu." Sanki çocukluğumuza dönmüşüz gibi saçlarımı karıştırıyor ve ben elini itiyorum.

Kendi ellerimle mahvettiğim bir zamanlar yakın olan ilişkimizi düşünmek istemiyorum.

Bir zamanlar aynı yatakta yatardık ve bana her şeyi anlatırdı, duymak istemediğim detayları bile.

Sonra her şey çöktü. Aklım da dahil.

"Cidden, burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, normalde gösterdiğimden daha fazla öfkeyle.

Son zamanlarda aşırı gergin olmamla bir ilgisi olabilir.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. Annem telefonda endişeli geliyordu."

Gözlerimi kısaca kapatıyorum. "Ben iyiyim."

"Tabii, Bran. Kendine bunu yeterince sık söylersen, sonunda inanabilirsin."

"Bu ne demek şimdi?" Gözlerimi kısıyorum ama o bana bakmıyor.

Beni fiziksel olarak iterek yolumdan çekip tuvalimin önüne geçer.

Kahretsin.

Siktir.

Lanet olsun.

Kardeşim tuvaldeki rastgele vuruşlara bakarken sırtımdan ter damlaları akıyor. Başka biri olsaydı bu kadar endişelenmezdim, ama söz konusu olan benim dahi ikiz kardeşim.

REU sanat okulunun en iyisi ve şeytani detaylı heykelleriyle birçok ödül kazanmış, gelecek vaat eden bir heykeltıraş.

Tuval üzerinde çalışırken başını yana eğiyor ve ben onun önüne atlayıp tuvali saklamak istiyorum. Tuvali siyah mürekkeple ıslatmak istiyorum. Ama yapmıyorum, yoksa Lan bir şeylerin ters gittiğini anlar.

Beni çok korkutan iki şey var. Aynadaki görüntüm ve

Landon.

"Bu... lanet olasıca harika." Diye ıslık çalar.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki neredeyse devriliyorum. Lan, sekiz yıldır yaptığım hiçbir şeyi övmedi.

Daha önceki çalışmalarımla ilgili yorumları çok sert ve eleştireldi. Son

derece vasat.

Sinir bozucu derecede sıkıcı.

Yıkıcı derecede orijinal

olmayan. Olağanüstü derecede

zihin uyuşturan. Rahatsız edici

derecede sıkıcı.

Sıkıcı.

Sıkıcı.

Sıkıcı.

Bayanlar ve baylar, bu benim ikiz kardeşim. Diğer dünyadan yetenekli kardeşimle karşılaştırıldığında ne kadar kötü olduğumu söylemekten çekinmiyor.

Dünyaca ünlü sanatçı annem ve profesörlerimin çalışmalarımı ne kadar beğenmiş olduğu önemli değil. Teknik açıdan üstün doğa manzaralarım için kaç ödül aldığım önemli değil.

Lan hiçbirini beğenmedi. Bir tanesini bile.

"Sadece şans eseri," diye mırıldanıyorum, duygularımla mücadele ederken tuvalin önüne adım atıyorum, onu yere indirip içindeki her şeyi saklamak istiyorum.

Nedense, onun önünde tamamen çıplak ve savunmasız hissediyorum. O gece beni son kez kucakladığında olduğu gibi.

Kardeşim omzumu tutar ve beni döndürür, böylece ikimiz de kırmızı ve sarı kaosuna bakarız. Parmaklarımın zihnimdeki kaosu yansıtan ateşli patlaması.

"Eğer bu şans eseriyse, her zaman yap Bran. Cidden, bu uzun zamandır yaptığın en iyi iş." Omzumu sıkıyor. "Kendini zincirlemekten vazgeçersen her şeyin düzeleceğini söylemiştim."

Gerginleşiyorum.

Hayır. *Hâlâ* kendimi zincirliyorum. Bunu yapmaktan vazgeçemem. Kontrol bende.

Kontrol.

Kontrol.

Kontrol.

Ben kendimi kaybetmek üzereyken ve o iğrenç yola doğru sürüklenirken, beni kendine doğru çevirir.

Gözleri kısılmış. "Lütfen bunun Clara'ya geri döndüğün için olmadığını söyle."

"Onun bununla ne ilgisi var...?" Bazen birlikte olduğumuzu unutuyorum. Geceleri, hatta gündüzleri bile buluşmamak için türlü bahaneler uydurup, ona telafi olarak tasarımcı çantalar ve ayakkabılar gönderiyorum.

"Seni Instagram'da dikkat çekmek için sergiliyor." "Lan! Bu çok kaba."

"Öyle. Bir de altın avcısı." Kaşlarını çatıyor. "Hayatım boyunca, neden o kaltağa geri döndüğünü anlayamıyorum. Seni defalarca aldattı ve o kadar zehirli ki, uyuşturucuyu tek boynuzlu atın gökkuşağı gibi gösteriyor."

"Zehirli kralın ağzından çıkacak laf." O da sinirlenir. "Klasik Bran hareketi."

"Ne?"

"Her zaman konuyu saptır, küçük kardeş. Kendine çok yakın bir konuya gelince kaç, saklan ve konuyu değiştir. Bu senin için harika sonuçlar veriyor."

Zorla gülümsüyorum. "Bitirdiysen, lütfen çık."

"Onu terk et, Bran. Ciddiyim. O kaltak sana bir kez daha zarar verirse, işleri kendi ellerime alacağım ve ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz."

Sonra stüdyodan çıkar.

O gittikten sonra da uzun süre kapıyı izlemeye devam ettim.

Sözleri sanki beni önemsiyormuş gibi, ya da benim için yapıyormuş gibi geliyordu, ama hayır. Lan beni her zaman kendisinin bir uzantısı olarak görmüştür, bu yüzden Clara'dan intikam almasının sebebi benim için değil. *Kendisi* için, zayıf görünmemek için.

Gözlerim tuvalin üzerine düşüyor ve inliyorum. Lan'ın belirli bir silueti görmediğine çok sevindim. Ama ben görüyorum.

Açıkça.

Volkanik kaosun ortasında uzun, kaslı ve öfkeli bir figür duruyor.

Elim titreyerek yüzümü okşuyorum.

Kahretsin.

Bana ne oluyor böyle? Ve bunu nasıl
durdurabilirim?

BRANDON

A Bir hafta sonra, arkadaşlarımla yerel bir bara gidiyorum.

Sadece kafamda çok takılıp kalmamak ve... pişman olacağım bir şey yapmamak için.

İçkiler içilirken etrafımızda sohbet sesleri yankılanıyor. Ortadaki büyük bir masada oturuyoruz, etrafımız daha küçük masalarla çevrili.

Barın önünde birkaç yaşlı yerli, günlük biralarını yudumlarken mahsullerini tartışıyor.

Küçük parti, her zamanki gibi palyaço gibi davranan Remi ile tam gaz devam ediyor. Elinde içkisiyle bir o yana bir bu yana zıplarken, Glyn'in yaşlarında olan Ava ve ondan bir yaş büyük olan Cecily ile sözlü atışmalar yapıyor.

Kuzenim Creigh de burada ama telefonuyla daha çok ilgileniyor gibi. Kızların yeni ev arkadaşı ve Jeremy'nin küçük kız kardeşi Annika, onunla sohbet etmeye çalışıyor ama Creigh ona cevap verme tenezzülünde bile bulunmuyor.

Ancak, o dinliyor, çünkü Annika konuşmayı her bıraktığında başını kaldırıyor. Annika'nın son zamanlarda gruba katılması beni hala biraz rahatsız ediyor.

O hoş bir kız, ama Heathens'ı temsil ettiği gerçeği değişmiyor ve gittiğimiz her yerde genellikle güvenlik görevlileri oluyor.

Heathens'ın artık bana dayatılmamasını gerçekten tercih ederim.

Ama küçük bir sorun var. Mia Sokolov'la biraz yakınlaştım. Ya da Clara dışındaki tüm kızlar gibi Lan'a yaklaşmak için beni kullanıyor olabilir.

Onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve oyunlarda çok iyi, o yüzden sanırım o istediği sürece görüşmeye devam edeceğiz. Benim evimde. Heathens'ın malikanesine bir daha adımımı atmam imkansız.

En son oraya gittiğimden sonra olmaz.

Düşünme. Düşünmeyi

bırak.

Çevremdeki insanlara odaklanmak kolay ama tamamen o anda olmak hala zor. Bu yüzden karşımda oturan ve kendini komaya sokmak için içmeye kararlı olan Glyn'i taklit ederek üçüncü içkimi de bir dikişte içiyorum.

Az önce çok peltek bir sesle "*Hiç yapmadım"* oyununu oynamayı önerdi. Belki de bu gecelik bu kadar yeter ve onu kızlarla paylaştığı daireye geri götürmeliyim.

Ama benim de içmeye ihtiyacım var. Birkaç tane daha içip sonra gideriz.

Remi hayali bir mikrofon tutuyor. "Ben başlıyorum."

Cecily gümüş rengi saçlarını geriye atıp onu suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret etti. "Her zaman sen başlıyorsun."

"Doğru." Ava göğsünü şişirir. "Glyn bunu istedi, bırak önce o oynasın."

"Neyi çalacak?"

Ağzımdaki alkolü neredeyse tükürüyordum. Bunu söyleyen, kız kardeşimin erkek arkadaşı Killian değildi.

Hiç de bile.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve onu tamamen göremesem de Nikolai'nin Killian'ın yanında durduğunu seçebiliyorum. Saçları dağınık, omuzlarına kadar kalın ve pürüzsüz bir şekilde dökülüyor.

Bu sefer siyah bir tişört ve kalçalarına kadar uzanan kot pantolon giymiş. Tam olarak yaz mevsimi olmasa da ceket giymemiş. Tişörtünün altından ellerinin arkasına kadar uzanan dövmeler var.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve baktıkça, boğazım o *farklı* mide bulantısıyla daha hızlı doluyor. O, beni ezip geçiren ama kafamı duvara vurmak istememe neden olmayan mide bulantısı.

Beni kötü sonlara itiyor. Bilinmeyen

yollara.

Bakmayı

bırak.

Bakmayı

bırak.

Kendimi zorla içkime bir yudum alıp Killian'a bakıp bakmayan kız kardeşime odaklanıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Kuzenini önüne itiyor. "Nikolai sıkılmıştı, ben de onu gezmeye çıkardım."

"Siktir git, orospu çocuğu. Ben köpek değilim. Ayrıca, sıkıldığından eşyalara zarar vermeye başlayan oydu," diyor Nikolai, sonra Glyn'e dönerek, "Seni özlediğini kabul etmediği için beni zorla dışarı çıkardı," diyor.

"Semantik," diyor Killian. "Sizinle gelebilir miyiz?"

Daha önceki tüm kargaşa durur ve beynimde kıyamet sesini duymaktan kendimi alamam.

Tik.

Öldürücü bir bakış atıyor.

Tik.

Bana bakmıyor.

Tik.

Bana bakmıyor.

Artan mide bulantısı geçiyor ve Brandon'ın epik boyutlarda mahvolmuş halinin tanıdık hissi beni vuruyor.

Ayaklarımın altında siyah mürekkep kabarıyor ve midem bulanıyor.

"Tabii, olur!" diye cevaplıyor Ava. "Ne kadar kalabalık o kadar iyi."

Killian bir sandalye getirip kız kardeşimin yanına oturur ve Nikolai de onun yanına çöküverir.

Karşımda.

Aramızda sadece bir masa var, ama buraya geldiğinden beri bana bir kez bile bakmadı.

Killian ve Glyn fısıldaşıyorlar ve ben kız kardeşime dikkat etmem gerektiğini biliyorum, ama bizim ne düşündüğümüzün önemi olmadığını öğrendim. Muhtemelen Killian'ı seviyor.

Lan açıkça aynı fikirde değil ve Killian'ı kaçırıp işkence ettiği için ben Heathens'ın malikanesine düştüm.

Hepsi *onun* yüzünden.

Ne centilmen. Lan'ı suçla. Dediği gibi, harika işe yarıyor.

Killian sonunda kız kardeşime gözleriyle tecavüz etmeye son veriyor ve "Ne oynuyoruz?" diye soruyor.

"Hiç yapmadım," diyorum, kendi sesimi tanıyamadan. "Glyn başlayacak."

O bir shot kaldırıyor. "Hiç yasadışı bir şey yapmadım."

Nikolai omuz silkiyor ve bir shot içiyor. Parmaklarım bardağı sıkıca kavrıyor. Tabii ki yasadışı bir şey yapmıştır. Onun varlığı bile yasadışı olmalı.

O kadar sinir bozucu ki.

Neden yine benim alanıma gelmek zorunda kaldı?

Creighton bir shot içiyor, telefonuna olan takıntısı bitmiş gibi görünüyor.

"Ne yaptın..." Annika sorar, sonra yutar ve Nikolai'ye bakar. "Nikolai?"

O da ona bakar ve göz kırpar. "Ne yapacağını biliyorsun."

Onları arkasından dik dik bakarken gözlerimi kısıyorum. Birlikte mi bunlar? *Yok*sa onlar?

Tanrım. O, onun en iyi arkadaşının kız kardeşi ve reşit bile değil mi?

Ama öte yandan, etiketlendiği tüm gönderilere bakılırsa, sık sık hem erkeklerin hem de kadınların koluna girmiş halde görülüyor. Ve bu yıllardır böyle devam ediyor.

Bunu kasten yaptığımdan değil...

Ava bir shot içince düşüncelerim dağılıyor ve herkesin dikkati ona yöneliyor.

"Sen ne tür yasadışı şeyler yaptın?" diye sorar Cecy.

"Üzgünüm, sürtükler, açıklamak zorunda olduğum bir kural yok. Önceden belirtmeliydim."

Remi içkisini kaldırır ve "Ahh. Uyuşturucu, o iğrenç küçük pislikler" diyerek tek dikişte içer.

"Neden içmiyorsun?" diye sorar Glyn, Killian'a.

"Çünkü yasadışı bir şey yaptığımı itiraf etmiyorum. Babam ve dedem avukat, çok teşekkürler."

"Öyle olmaz."

"Yasadışı bir şey yaptığımı kanıtlayabilir misin?" "Ugh,

her neyse."

Kızın kulağına bir şey fısıldar ve kızın yüzü kıpkırmızı olur. Bu biraz rahatsız edici bir manzara, ama Killian'ın yanında oturmadığını varsaymaya çalıştığım adamın varlığı kadar rahatsız edici değil.

Hâlâ bana bakmıyor. "Sıra sende,"

diyor erkek arkadaşına.

O bir an duraksıyor, ama sadece bir an. "Hiç aşık olmadım."

Ava bir yudum alır ve ben ona acıyarak bakarım, parmaklarım bardağımın üzerinde dolanır. Zavallı arkadaşımın, şimdiye kadar var olmuş en kötü aşk hikayesi var. Tabii ki bu duyguya inanmıyorum.

Sonuçta aşk, arkadaşlık arayan boş insanların uydurduğu bir illüzyondur.

Gerçekte, böyle bir şey yoktur.

Cildim karıncalanıyor ve izlendiğim hissi göğsümü deliyor.

Başımı kaldırdığımda, haftalardır ilk kez, bana meydan okurcasına bakmaya hakkı olmayan şiddet dolu pislikle gözlerim kesişti.

Bu ne anlama geliyor?

Benim gördüğüm kadarıyla, gözlerin bendeyken sertleştin. O değil.

Bu sözler beni kontrolümü kaybetmeme neden oldu ve nedense o yabancı his tekrar geri geliyor.

Kaslarım gerilir ve bir yudum alıp bir dikişte içerim, yanma hissine karşı yüzümü buruşturmamak için kendimi zorlarım.

Nikolai'nin gözleri şiddetli bir yoğunlukla patlar ve öfkesi dalgalar halinde yayılır.

Aniden yutkunmak zorlaşır ve boğazımı temizleme ihtiyacını zorla bastırırım.

O bakmaya devam ederken, içimde tanıdık olmayan bir öfke

dalgalanıyor. Ne bekliyordu ki?

Neden benden bir şey *bekliyor* ki?

Glyn bir shot kaldırır ama içemeden Killian onu elinden alır ve "Sen sarhoşsun. Senin shotlarını ben içerim" der.

"Sana ihtiyacım yok."

"Bayılacaksın." Annika, yüzünde aptal bir gülümsemeyle onlara yalakalık yapıyor.

O on yedi yaşında ve üniversiteye bu kadar erken girmek için bir yıl okulu atladı, değil mi? Nikolai'nin sadece on dokuz yaşında olduğunu biliyorum, cidden, o daha çocuk, ama o kız reşit değilken onunla bir şey yapmazdı, değil mi?

Yani, İngiltere'de reşit olma yaşı on altı, ama onlar Amerikalı.

Orada saat on sekiz değil mi…?

Ayrıca, en iyi arkadaşına bunu yapmazdı, değil mi?

Boğazım düğümleniyor ve bu sefer, iğrenç bir mide bulantısı hissi nedeniyle dikkatlice boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Değil mi?

"Bu oyunu bir sonraki seviyeye taşımalıyız." Nikolai bir shot uzattı ve ben ona baktım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğim sandım.

"Hiç aynı cinsiyetten biriyle sevişmedim veya denemedim." Bana gizlice bir bakış atıyor ve shot'ını içiyor.

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor ve parmaklarım bardağın etrafında terlemiş. Nefeslerim kesik kesik çıkıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Öpüşmek sayılır mı?" diye soruyor Ava ve o da başını sallıyor. Gözleri benim üzerimde.

Bana bakma.

Kes şunu.

Herkesin önünde kusup kendimi en kötü şekilde rezil edeceğim galiba.

"Siktir et." Ava içkiyi içiyor.

Remi, drama kralı gibi nefes nefese kalır. "Bu kaltak bu gece kendini öldürmek istiyor."

Killian bir shot kaldırır ve Glyn ona sorgulayan bir bakışla bakar.

"Bayılacakmış gibi bakma, küçük tavşan. Bütün bunlara gerçekten inanıyor musun?

Sadece kadınlarla mı yapıyordun? Eskiden çok deneme yapardım.

O içerken, kız da bir shot alıp bir dikişte içti. Ne... Kız kardeşim ne yaptı...

"Şaşırmış gibi yapma, Killer. Ben de eskiden çok deneme yapardım."

Nefesimi veriyorum. Tamam, Killian'ı kızdırmak için yalan söylemiş. Öyle olsaydı bana söylerdi. Biz yakınız.

Sanırım.

En azından öyle umuyorum.

"Başka kimse yok mu?" Nikolai boş shot bardağıyla oynarken bana kışkırtıcı bir bakış attı.

Remi ve Ava'nın tartışmasını izledikten sonra ayaklarıma bakıyorum ve dikkatimi oradan ayırmıyorum. Ayakkabılarımı kaplayan mürekkebi izliyorum.

Ve yine de onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, yoğun ve pişmanlık duymadan. Tik.

Kendini rezil edeceksin.

Tik.

Oyun bitti Bran. Herkes senin sahtekarlığını görecek.

Ondan düşük bir uğultu sesi geliyor ve sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp ayağa kalkarken ona bir bakış atmadan edemiyorum. "Sıkıcı herif.

Ben gidiyorum."

Bardağı titremekten alıkoymak için sıkıca tutmam gerekiyor. Çıkışa doğru ilerlerken, sigarasını yakıp havaya bir duman bulutu salarken, onun kayıtsız hareketlerini izliyorum.

Mürekkep ayaklarımın etrafından çekilmek yerine onları yutuyor, sonra baldırlarıma fışkırıyor ve dizlerimi boğuyor, ta ki görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey onlar olana kadar.

Siyah

mürekkep.

Lanet olası

kıyamet.

Kalbim neredeyse uyuşmuş gibi yavaşça atıyor ve onu uyuşturmak için bir yudum daha içiyorum.

"Uff, çok yoğundu," diyor Annika. "Cidden, Kill. Bir dahaki sefere onu getirme. Çok korkutucu."

"Bunu kardeşine ispiyonlayabileceği için söylemediğine emin misin?"

Garip bir şekilde güler. "Saçmalama. Jer'den saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Uh-huh," diye cevaplar Killian.

Ona saklayacak neyi olduğunu sormak istiyorum. Eğer birlikteydilerse neden ona korkutucu diyor?

Kes şunu.

"Sırada kim var?" Kaosu görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

"Ben!" Annika Killian'a bakar. "Hiç kimse benim sikimi emmedi." "Bu çok alçakça bir hareket," diye sızlanır Remi, ama içkisini bir dikişte içer.

Killian ve ben de aynısını yapıyoruz.

"Bir dakika." Remi, Creigh'e bakar. "Neden içmiyorsun, Cray Cray? Bu turda hiç yapmadığın şeyi söylemeyi unuttun mu?" Kuzenim başını sallar ve Remi elini havaya kaldırır. "O zaman iç... Tanrım, lanet olsun, evlat, lütfen en azından bir kez sikini yalatmış olduğunu söyle!"

Creigh cevap vermez ve Remi gereğinden fazla abartılı bir şekilde sandalyesine yığılır. "Sanırım tıbbi yardıma ihtiyacım var. Kendi veledim bu deneyimi yaşamamış ve ben bunu bilmiyordum. Şu anda hayatımın yıllarını kaybediyorum, sana söylüyorum."

"Sikini yalatmanın nesi bu kadar özel?" diye sorar Creigh.

"Uh, güneşin neyi özel? Ayın? Ekosistemin? Sonsuza kadar sayabilirim. Tanrım, evlat, beni kötü bir akıl hocası gibi gösteriyorsun."

"Öylesin ama." Cecily ona surat yapar ve hepsi konuşmaya, tartışmaya ve gülmeye devam eder.

Eğleniyorlar

.

Ben

kendimden

geçiyorum.

Onlar güldüğünde ben de gülüyorum, ama etrafımda neler olup bittiğinden haberim yok. Bir sis beni sarıyor ve nefes alamayana kadar derimin altına sızıyor.

İki shot daha içiyorum, ama hala tamamen uyuşmuş

değilim. Yetmiyor.

Hiçbir şey yetmez.

Nefes alamıyorum.

Lütfen *dur*.

Kafamı sallıyorum, içimde şişen siyah mürekkebi silkelemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Killian, Glyn'i eve götürmeye karar verdiğinde, birkaç dakika bekledikten sonra, kendimi biraz rahatsız hissettiğimi söyleyerek bir bahane uyduruyorum.

Daha çok kendi kafamın ağırlığı altında eziliyorum.

Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor, sendeleyerek pub'dan çıkıyorum. Bir grup insana çarpıyorum ve zikzaklar çizerek yürürken özür diliyorum, ya da öyle sanıyorum.

Işıklar parıldıyor ve minik bokeh noktalarına dönüşüyor, gittikçe uzaklaşıyor.

Tıpkı lanet olası akıl sağlığım gibi.

Eskiden her şeyi tamamen kontrol altında tuttuğum için kendimle gurur duyardım. Her şeyi. Herkesi.

Ta ki bu orospu çocuğu hayatıma girene kadar.

Ve şimdi, o kontrolü nasıl geri kazanacağımı

bilmiyorum. O kontrole *ihtiyacım var,* yoksa her şey

bitecek.

Her şeyin.

Birine takılıp sendeleyerek geri adım atıyorum. "Affedersiniz..." "Nereye gittiğine bak, lanet olası pislik!" Adam beni

ve birkaç kez sarsıyor, gözlerim karardı.

Amerikalı gibi konuşuyor. Siktir git bu adamlar. Neden Amerika'da kalıp beni rahat bırakmıyorlar?

"Özür dilersen iyi olur, yoksa seni öldürürüm," diye tehdit ediyorlar.

Durun. Üçüzlermiş.

Alkolün etkisi, değil mi?

Arkadaşları onu benden ayırmaya çalışıyor ama o beni nefes alamayana kadar daha da sıkı tutuyor.

Çok iyi bir insanmışım gibi tatlı bir gülümsemeyle "Siktir git" diye mırıldandım.

Yumruğunu kaldırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Belki de buna ihtiyacım var, ya bayılacağım ya da sonunda kendime geleceğim.

Yumruğu bekliyorum ama gelmiyor.

Parmakları boğazımdan kayıyor ve Nikolai'nin yumruğunu adamın yüzüne indirip onu havaya uçurmasını dehşetle izliyorum.

Kan, burnundan ve ağzından fışkırarak yere sıçrar. Sonra onu tişörtünden tutup kaldırır ve tekrar yumruklar.

Ve tekrar.

Sonra tekmeler.

Diğerleri müdahale etmeye çalıştığında, uzun bir yumruk dizisiyle onların yüzlerine yumruklarını indirir.

O çılgına dönmüş. Delirmiş.

Deli.

Ve yine de burada dururken, içimi kaplayan tek duygu büyük bir rahatlama.

O gitmedi.

Geri geldi.

NIKOLAI

Bu kesinlikle göründüğü gibi *değil*.

Pubın çevresinde takılıp, sigara içip, kavga çıkarmak ve birkaç pisliği pataklamak için planlar yapmıyordum.

Tamam, yaptım.

Ama sonraki kısım *kesinlikle* göründüğü gibi değil.

Bu insanları, Brandon'ın gömleğini tutan ya da ona yumruk atmaya çalışan bir pislik olduğu için dövmedim.

Onu *incitmek için*.

Tam *önümde*.

Evet, Brandon'ı son gördüğümde yumruğumu suratına indirdim, ama bunu sadece *ben* yapabilirim.

Her neyse, bu pislikler tesadüfen buradaydılar ve benim kötü ruh halimin kurbanı oldular.

Brandon'ı sapık bir takipçi gibi takip ettiğimden ya da onun gibi aptalca bir şey yaptığımdan değil.

Tamam, belki takip ettim, ama sadece iki blok boyunca. Belki üç.

Tamam. Beş.

Ama bunların hiçbir önemi yok.

Onların iğrenç kanlarıyla ellerimi süsleyebildiğim gerçeği önemli. Brandon'ı gömleğinden yakalayan pislik şimdi yarı baygın halde yere kan kusarken, ben de arkadaşlarını alaşağı ediyorum.

İçlerinden biri kaçtı, ama neyse, diğer ikisiyle uğraşmak için ellerim tamamen dolu. Onları yumrukluyorum, tekmeliyorum, parmaklarımın altında kemiklerin kırılma sesinin tadını çıkarıyorum.

Yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bazı pislikler üzerinde güç sahibi olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor, ben de onlar beni gerçekten öldürebileceğimi anlayana kadar *devam* ediyorum, ki bu çok olası, sonra birbirlerine tutunup olay yerinden kaçıyorlar.

Topallayarak, inleyerek ve küfrederek, muhtemelen hastaneye gidiyorlar. Muhtemelen polise de gideceklerdir, ama bu noktada umurumda bile değil.

Aslında, belki de onları bırakmamalıydım ve onları yaratıcılarıyla tanıştırmalıydım.

Kırmızı hala görüşümü kaplıyor, etrafta toplanan seyircileri görüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış, bazıları telefonlarıyla olayı çekiyorlar.

Onlara benim imzası olan "siktirin gidin" bakışını attım ve yavaşça dağıldılar, başlarını eğip sefahatlerine devam ettiler.

Artık bu lanet oyunun asıl nedeninden dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Daha önce sırf öylesine şiddet uyguladığımı söylersem yalan söylemiş olurum, ama bu sefer kesinlikle rastgele değildi.

Çünkü parmaklarım kan içindeyken bile, gözümün ucuyla takip ettiğim o pislik yüzünden.

Genelde, tatmin edici kırmızının içinden hiçbir şey görmem. Ama bu sefer, Brandon'a ve bayılacak mı yoksa kaçacak mı diye daha çok odaklanmıştım.

İkisini de yapmadı.

Tüm bu süre boyunca, gözleri fal taşı gibi açılmış, göz bebekleri büyümüş ve dudakları aralık bir şekilde, olduğu yerde donakaldı.

Bakışlarımız buluştu ve orada kaldı, her zamanki gibi benden kaçmaya çalışmadı.

Çok sarhoş olmalı, çünkü ağzı açık, gergin küçümseme izi olmadan bana bakıyor.

Bu adamı siktir et, cidden.

Onu ve mükemmel ütülü pantolonlarını, gömleklerini ve deri ayakkabılarını çoktan unuttum. Kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünmesine rağmen bazen umutsuzca clueless görünmesini de unuttum.

Şu anki hali gibi.

Kusursuz altın çocuk imajı çatlamış durumda, tamamen benim orada olduğum süre boyunca içtiği alkol yüzünden, ve pembe bir kızarıklık yanaklarını kaplamış.

Şık saçlarından birkaç tel kaçmış, ona sert bir hava katıyor. Asi. Çelik gibi kontrolünün katı büyüsüne kapılmadığını söylemek mümkün.

En azından geçici

olarak. Bir anlık.

Birkaç hafta önce bu duruma atlardım, ama şimdi, geceyi ona yumruk atarak bitirmemek için kendimi onun yanından uzaklaştırmam gerekiyor.

Daha önce barda her şeyi yanlış yaparak beni yeterince sinirlendirmişti. Beni görmezden gelmesinden, aşık olduğunu söylemesine, hiçbir şey yapmadığımızı inkar etmesine kadar.

Her. Lanet. Şey.

Şimdi, onu boğazlamamak için gitmek zorundayım.

Bu yüzden uzak durdum. Bu yüzden onun içinde bulunduğu her durumdan ve var olabileceği her ortamdan uzaklaştım.

Onu gördüğümde içim yanıyor.

Ondan uzak durmaya çalıştıkça, ona olan takıntım daha da büyüyor.

Elimde değil lan.

Yanından geçerken durup iki parmağımı çenesinin altına kaydırıp hafifçe kaldırıyorum, böylece ağzı sonunda kapanıyor. "Bana bakmayı kes, yoksa bana aşık olduğunu ya da onun gibi çılgınca bir şey olduğunu düşüneceğim."

Beni itmesini bekliyorum, ama alkol beyinini uyuşturmuş olmalı, çünkü sadece bakıyor. Gözlerini kırpmadan. Adem elması yutkunarak yukarı aşağı hareket ediyor ve nefes alışı hızlandı mı?

Parmaklarımı çekmek için epey çaba sarf ediyorum ve o anda çenesinin yanında kan lekeleri bıraktığımı fark ediyorum. Bu manzaraya bakınca iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum, bu yüzden sırıtarak kamufle ediyorum. "Oops, parlak görüntünü kanla lekeledim. Benim hatam."

Ondan gözlerimi ayırıp yoluma devam ederken özür dilemeye bile çalışmıyorum. Başka bir şeyleri yumruklamam lazım. İşte bir fikir, Jeremy'yi bana bazı insanları işkence edip ruhlarına şeytanın korkusunu salabileceğim bir görev vermeye zorlayayım...

Bir şey tişörtümü çekiyor ve kaşlarımı çatıyorum. O zavallı pisliklerden biri ikinci raunt için geri gelmişse...

Düşüncelerim, kumaşın altına sıkıca kıvrılmış iki uzun parmak gördüğümde kesilir.

Brandon'a bakıyorum ve bana bakışı kesinlikle hoşuma gitmiyor. Tekmelenmiş köpek yavrusu gibi, her zamanki küstah pislik imajından çok uzak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, neredeyse
havada süzülür gibi. Siktir et bu pisliği ve o derin
sesini.

Buradan gitmeliyim.

Hayır. Gitmem gerek değil. Bu noktada bu bir *ihtiyaç*, yoksa gerçekten pişman olacağım şeyler yapabilirim.

Ve Jer beni durduracak burada yok.

"Senin için yapmadım. Sadece birini yumruklamak istedim ve o da orada vardı." Tekrar hareket etmeye başlıyorum, ama o tişörtümü daha sertçe çekiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırıyorum.

Elini benden çekmesi gerekiyor, çünkü bana saçma sapan fikirler veriyor. Ve
bunların hiçbiri onun onaylayacağı şeyler değil.

Brandon yutkunur ve bakışlarım doğrudan adem eline gider. Sanki istediğim şovu yapıyormuş gibi tekrar yapar, sonra boğazını temizler. "Sana gönderdiğim mesajları aldın mı?"

"Evet, ne olmuş?"

"Neden cevap vermedin?"

"Neden cevap vereyim? Her şeye kadir Brandon King sonunda varlığımı fark etti, artık *iğrenç* olmadığımı karar verdi ve bana mesaj attı diye sevinip parti mi vermeliydim? Kendini beğenmişlikten vazgeç."

Çenesi sıkılaşır ve beni bırakır. "Aptal olma. Yanlış anlaşılma olduğunu düşündüğüm şey için özür diledim. Ben... cinsel yöneliminden dolayı iğrenç olduğunu düşünmüyorum. Asla böyle bir şey düşünmem."

"Teşekkürler, hiç gerek yoktu." Bu sefer, gitmeye kararlıyım.

Çünkü gereksiz bir oyunda dişlerinin arasına yalanları sıkıştırıp kontrolünü kaybetmeyen Brandon'ın aksine, ben hiç sakin olamıyorum.

Ve sabah pişman olacağım bir şey yapmadan gitmem gerekiyor. Bu lanet olası *çekici adamla* talihsiz karşılaşmamdan önce pişmanlık bile duymamıştım.

Brandon önüme geçiyor, daha çok denizci gibi sallanıyor çünkü sarhoşun teki. Yine de sözlerinde sadece hafif bir pelteklik var, sanki içkiyle dolmuş olmasına rağmen kendini kontrol edebiliyormuş gibi.

"Şimdi ne istiyorsun lan?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu gece hiç sana göre değil, yapışkan davranıyorsun."

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Neden cevap vereyim? Biz arkadaş falan değiliz, Lotus..." Ona öyle demeden önce kendimi durduruyorum.

Tabii ki o piç, sarhoş olmasına rağmen hatasını fark etti, çünkü dudakları seğirdi.

Tanrım, kahretsin.

Kızmamam gerektiğini biliyorum - ya da en azından öyle görünmem gerektiğini - ama o gülümserken içimde biriken öfkeyi tutmam imkansız.

Gerçekten sahte bir *gülümseme* değil, dudakları kıvrılıyor ve gözleri yumuşuyor. O pisliğin bu duyguyu bilmediğine yemin edebilecekken, mutlu görünüyor.

Alkol yüzünden, değil mi?

Ayrıca, neden göğsümün arkası acıyor?

Belki de kendimi kontrol ettirmeliyim, çünkü bu durum gerçekten rahatsız edici.

Gülümsemesi ortaya çıkar çıkmaz kayboluyor ve ben elimi boğazına sokup çıkarmak istiyorum. Bu sefer fotoğrafını çekip sonsuza kadar saklayacağım.

"Bir şey söyleyecek misin yoksa orada durup bana sapık gibi bakmaya devam mı edeceksin?" diye soruyorum, onun sık sık bana söylediği kelimeleri kullanarak.

Dudaklarını sıkıştırıyor. *Hiç hoşuna gitmedi, değil mi, pislik?*

"Söyle bana... Annika'yla bir şeyin var mıydı?"

"Ne diyorsun sen? O daha fetüs gibi." Gözlerimi kısıyorum. "Neden soruyorsun? Onu aptal oyunlarına karıştırma yoksa Jeremy'nin seni yok etmesine yardım ederim."

Sadece bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. *Clara'yı* hala unutamadım, şimdi de Annika'yı istiyor.

Hayır,

hayatta

olmaz.

Siktir et.

Onu boğazlayacağım.

"Hayır, hayır," der biraz telaşla. "O çok genç ve ben... Henüz reşit olan kimseyi sevmem."

Gözleri parıldıyor ve onu anlamaya çalışarak yaklaşıyorum. "Yakında yirmi yaşına gireceğimi biliyorsun, değil mi?"

O gülümseme neredeyse yine ortaya çıkıyor ve ben onu görmek için nefesimi tutuyorum, ama o tipik bir pislik hareketiyle gülümsemesini bastırıyor. "Sen hala benden çok daha küçüksün."

"Çok mu? Sadece üç yıl." "Ve yarım."

"Ve bir *buçuk*. Tanrım. Hala aynı lanet nesildeyiz. Biraz sakin olmalısın dostum."

Kaşlarını çatıp dudaklarını öne doğru itti—çok sevimliydi. "Ben senin *dostun değilim*."

"Ve huysuz Brandon King muhteşem bir geri dönüş yaptı!" Kafamı salladım. "Sen hiç hayal kırıklığına uğratmazsın, değil mi?"

"Belki de bana bu takma isimleri vermeyi bırakmalısın."

"En sevdiğin hangisi?" Ağzından çıkan viski kokusunu alabilene kadar yaklaşıyorum. Ama kokladığım tek şey alkol değil. Kızarmış beyaz teninden yayılan misk kokusu ve lanet olası saçlarındaki yonca ve narenciye kokusu beni boğuyor. Lanet olsun, saçları çok güzel kokuyor.

Sarhoş olan ben değilim, değil mi?

Görünüşe göre kararlılığım umurumda değil, çünkü fısıldıyorum, "Lotus çiçeği mi tercih edersin? Dostum? Oh, Beyaz Atlı Prens?"

"Hiçbiri," diyor yavaşça, gözleri parlak ve kapalı, bana bakıyor. "Oh, tamam." Onunla ayak parmaklarımın ucunda duruyorum ve dudaklarımı kulağının kabuğuyla hizalıyorum.

"Bebeğim diye çağrılmayı seviyorsun."

Bana karşı titriyor. Lanet olsun, *titriyor*. Ya da belki alkolden sallanıyordur, ama umurumda bile değil. Onu dengesizleştirdiğim için olduğuna inanmayı tercih ediyorum.

Onun benim varlığıma karşı bağışık olmadığını ve onun benim içime işlediği kadar benim de onun içine işlediğimi düşünmeyi tercih ediyorum.

Öyle olsa iyi olur, yoksa yemin ederim, bir ay boyunca bana zorla uyguladığı bu insanlık dışı perhiz için Kolya'nın bacağını kendi ellerimle keserim.

Yaklaşan yumruk ya da itme için göğüs kaslarımı sıkıp bekliyorum.

Sonra biraz daha bekliyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Geri adım atıyorum ve Brandon'ın ensesindeki saçlarını çektiğini görüyorum. Onun dışında tamamen hareketsiz. Bir robot gibi. Gözleri ayaklarına bakıyor.

Gözlerini kırpmıyor.

Kıpırdamıyor.

Tamam, hayatımda yeterince boktan şey gördüm, ama gözlerindeki bu boş bakış gerçekten rahatsız edici.

Şimdi ne yaptım ben...?

Bran başını sallar ve geri çekilir, ayakları üzerinde sallanır ve bunun alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayamıyorum. Yutkunurken eli yana düşer. "Ben... gitsem iyi olacak."

"Tabii, Yakışıklı Prens. En sevdiğin hobin olan kaçmaya geri dön. Yeterince hızlı kaçarsan, ikinci en sevdiğin hobin olan inkâr'a rekor sürede ulaşabilirsin."

Gözleri benimkilere dikilir. "Cidden, senin sorunun ne?" "*Senin* sorunun ne?"

Tekrar onun alanına girerim, göğsüm göğsüne değecek kadar yaklaşırım ve ikimiz de aynı anda nefes alıyoruz. "Neden sana bebeğim dediğimde sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü öyle yapmamalısın," diye fısıldadı, gözleri yavaşça kırpışıyordu ama yüzümden gözlerini ayırmıyordu.

"Eğer seni yemememi istiyorsan, bana öyle bakmayı kesmelisin."

Kafasını bir kez salladı ama şaşırtıcı bir şekilde, düşmanca ağzından tek kelime bile çıkmadı.

Ama mesele şu.

Brandon gözlerini kaçırmıyor, aksine, gözleri yarı kapalı ve dudakları hafifçe aralık, bakmaya devam ediyor.

Siktir git pislik. O, tanıdığım en sinir bozucu adam, ama yine de karnımın derinliklerinde bir ateş yakan tek kişi o. Alevler o kadar şiddetli ki, göğsüme yayılıyor ve sikimi yeniden canlandırıyor.

O kadar sertleşmişim ki, bu noktada acıtıyor ve bir şeyler yapmam gerekiyor.

Yine o umutsuz aşamaya geri döndüm, tatmak istiyorum. Bir yudum.

Bir yalamak.

Her şeyi.

Bana izin verdiği her şeyi alacağım. Küçük olsa bile, hepsini yutacağım ve içimde onunla dolu olan o rahatsız edici köşeye saklayacağım.

Elim gömleğini sıkıca kavrar ve onu göğsüme doğru çekip çarparak hırıltıyla bağırırım.

Gözleri büyürken, kalbinin yüksek sesle attığını hissediyorum, gözlerinin derinliklerinde benimkine benzer bir panik parıldıyor.

Ama çok daha güçlü başka bir şey var.

Şimdi işte kontrol kontrolü kontrolü sarsıldı, anladım bir bir düşüş duyuyorum.

Ve bunu yakalamam gerek. Onu tuzağa düşürmeliyim. Ona hiçbir çıkış yolu bırakmamalıyım. Sadece bir kez.

"Yapma," diye kekeliyor, iki eli göğsüme konarken etrafımızı arıyor, etrafımız sarhoş insanlarla dolu, sonra tekrar bana odaklanıyor, gözleri karışıklıkla dolu. "*Lütfen*."

"Çok geç, *bebeğim*."

Gömleğinden tutarak onu dar bir sokağa sürüklerim ve kirli bir tuğla duvara iteklerim.

Hayatımda duyduğum en lezzetli şaşkınlık sesini çıkarır ve ben bittim.

Bitti.

Kesinlikle uçurumdan atlıyorum, yuvarlanıp birkaç kemik kırıyorum ve umurumda bile değil, çünkü ödülüm aşağıda beni bekliyor.

O.

Elim boğazına kayar ve keskin çenesini sarar, parmaklarım pürüzsüz tenine gömülür. Brandon'ın gözleri koyu, hipnotize edici bir maviye dönüşür ve beni alçak, acil bir sesle ödüllendirir.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, o sesi yutuyor ve içime çekiyorum.

Siktir.

Siktir

beni.

Siktiğimin siktiğimin siktiğimin siktiğinin siktiğinin siktiğinin siktiğinin siktiğinin siktiğinin sikti

Tadı tatlı bir teslimiyet gibi, tamamen sarhoş ve almaya hazır.

Bunu daha önce yapmadığımı inanamıyorum. Sanırım dudaklarında yeni favori uyuşturucumu buldum. Alt dudağını ağzıma alıp, yastığı ısırarak onun da benim kadar acı hissetmesini sağlıyorum.

Bran bana doğru titriyor, parmakları gömleğimi sıkıyor ve beni kendine çekiyor mu yoksa itiyor mu emin değilim.

Umurumda değil.

Bu gece, onu tanıştığımız gece çalması gereken şeyi alıyorum.

Onun hayal dünyası hoşlansın ya da hoşlanmasın.

10

BRANDON

I Kontrolün bende olmasıyla her zaman gurur duymuşumdur.

Her şey bir plana, programa ve nihai hedefe göre gitti. Spontaneite ve ben yıllar önce birbirimizden uzaklaştık ve bu ilişkimizi asla düzeltemedik.

Ve bununla bir sorunum yoktu. Hala da yok.

Kontrolü bir kez kaybetmek hayatımı kaos ve lanet olası yıkım döngüsüne soktu ve ben kaosla baş edemem.

Kaos, tüm kötülüklerin kaynağıdır.

Kaos, kendimi hatırladığımdan beri yürüdüğüm uçurumun kenarına itecektir.

Ve yine de, şu anda duvarımdaki çatlakları duyabiliyorum. Küçük olsalar da, sağır edici sesleri sisli kafamda yankılanıyor ve yıllardır beslediğim kontrolün etrafımda çöküşünü tamamen şaşkınlıkla izliyorum.

Çarpıyor, parçalanıyor ve özenle oluşturduğum kendini koruma duvarımın dışına Nikolai şeklinde bir delik açıyor.

Kapana kısılmış, tuzağa düşmüş ve esir alınmış durumdayım. Normalde bir rozet gibi taşıdığım özerkliğimden veya mantıklı düşüncelerimden en ufak bir iz bile göremiyorum.

Ama hissettiğim başka bir şey var. Ya da biri.

Çenemi sımsıkı kavrayan eli beni yerinde tutarken, dudaklarımı sert ve acımasızca okşuyor.

Talepkar.

Alt dudağımı ısırıyor, sinir uçlarında acı patlayana kadar deriyi gererek, kalbim göğüs kafesime çarparak atıyor.

Çok sarhoş olmalıyım, çünkü dilini dudaklarıma sapladığında direnmeye ya da ağzımı kapatmaya çalışmıyorum.

Korkutucu olan, açmak *istemem*.

Kanım bunun için çınlıyor, dağınık düşüncelerim bunun sadece olasılığı için odaklanıyor.

Hayatımda hiç yaşamadığım bir duygu.

Dudaklarımı tereddütle araladığım anda Nikolai vahşileşir. Dili benim dilimin etrafında dönüyor, savaşıyor, dalıyor ve benden kalan son kontrolü de alıp götürüyor.

Havada bir inilti yankılanıyor ve dehşetle bunun benim sesim olduğunu anlıyorum.

Parmakları çeneme gömülür ve ağzımın derinliklerinden bir hırıltı çıkar, beni titretir.

O, kanunsuz şiddet ve yasak bir cazibenin tadı. O, benim

için özel olarak yapılmış lanetimin tadı.

Parmaklarım yukarı kayar ve onu itmek istediğime yemin ederim. Onu yerine koymak. "Bana nasıl dokunursun?" diye bağırmak.

Ama elim onun ensesini kavrar ve başım önde tehlikeli bir kaosa düşerim, dibimde beni neyin beklediğini hiç bilmeden.

Dilim onun dilinin etrafında kıvrılıyor ve kontrol için onunla mücadele ediyorum. Benden katman katman soyduğu akıl sağlığım için.

Eli yakamdan düşer ve yana kayar, göğsümü ve sırtımı hissedip keşfeder ve dilimi ısırdığında çıkardığım tıslama sesini engelleyemem.

Sanki vahşi bir barbar tarafından öpülüyorum — tek amacı içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarmak olan acımasız bir barbar.

Gözlerim açılıyor ve o anda, dudakları dudaklarımı ele geçirdiğinden beri gözlerimi kapalı tuttuğumu fark ediyorum.

Ona bakarak gözlerimi kırpıyorum, onun kapalı gözlerini izliyor ve karnımın dibinde büyüyen boşluğu hissediyorum.

Siktir.

Siktir

beni.

Dayanacak kadar ayık değilim ve lanet olsun, sanırım sadece alkolden sarhoş değilim. Burun deliklerim genişler ve keskin bir nefes alıp ciğerlerimi onun nane kokusuyla doldururum. Kokusu alkol, sigara ve tamamen ona ait başka bir şeyin tadı ile karışır ve döner.

Erkeksi ve garip...

Bunun kötü bir tuhaflık olduğunu düşünmek istiyorum, ama tiksinmekten çok uzağım. Hatta, şu anda hiç bu kadar zevk sisine kapılmış hissetmemiştim.

Dilini ağzımdan çıkarır ve dudakımın köşesini ısırır, sonra sıcak, boğuk bir sesle fısıldar, "Kim daha iyi öpüşüyor, bebeğim? Clara mı, ben mi?"

"Kapa çeneni..." Sesimin nasıl boğuk ve kısık çıktığını fark etmiyorum.

Bu çok *yanlış*.

"Ben kendimi seçiyorum." Yoğun bakışları benimkilerle buluşurken, dilini alt dudağıma kaydırıp vahşice ısırıyor. "Onu öperken o kadar seksi ve tahrik olmuş görünmüyordun. Aslında, sanki lanet bir görevmiş gibi görünüyordu."

Boğazımdan boğuk bir ses çıkar ve o emip sonra alt dudağımı tekrar ısırır, dişlerinin arasında cildimi acımasızca ezip sonra bırakır.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" Ağzıma o kadar yakın konuşuyor ki, her kelimesiyle beni öpüyor.

"Bana öyle deme," diye nefes veriyorum, kafamdaki karmaşayı karıştırıp arıyorum, ama hayatım pahasına bile, kaybolan akıl sağlığımın iplerini tutamıyorum.

"Ne demem?" "Bebeğim?"

"Nikolai!"

"Siktir. Adımı böyle homurdanarak söylemeni seviyorum,

bebeğim." "Yapma."

"Neden? Sinirine mi dokundu?" Kalçalarını sallayıp kasıklarını benimkilere bastırıyor ve benim geniş gözlerim onun şehvetle dolu gözleriyle buluşuyor. "Düzeltme, kesinlikle birden fazla sinirime dokundu, çünkü çok sertleşmişsin. Bu sefer kesinlikle benim için."

"Dur..." Kelime fısıltıyla, neredeyse duyulmayacak şekilde çıkar ve Nikolai'nin duyup duymadığından emin olamam.

İçimden bir parça duymadığına şükrediyorum, çünkü dizlerini benimkilerin arasına sıkıştırıyor ve şişkin ereksiyonunu benimkine sürtüyor.

Lezzetli bir karıncalanma omurgamdan yukarı yayılır ve uzun bir nefes veririm.

"Mmm. Sadece öpüşerek bu kadar sert oldun." Sanki bir şeyi silmeye çalışır gibi dilini defalarca ağzımda gezdiriyor. "Siklerin kocaman olmalı. Pantolonunun içinden hissedebiliyorum, tamamen sertleşmiş ve ilgi bekliyor."

Bana biraz daha sürtünür, patlayacakmışım gibi hissedene kadar, kafam ve vücudum birbiriyle tamamen çelişir.

Onun ensesini sıkıca tutar ve saçlarını çekerim, sesim kısılır. "Durma..."

"Durma mı, yoksa dur ve durma mı?" Bir ritim yakaladı, acı veren ereksiyonum pantolonuma baskı yapana kadar sikini benimkine sürtüyordu.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Nikolai dudaklarıma gülümsüyor. "Bunu ilk olarak kabul ediyorum. Mmm. Çok iyi hissettiriyorsun, bebeğim. Çok mükemmel."

Sözleri, başımı saran zevk sisinde yüzüyor ve kemiklerimin iliğine kadar işliyor.

"Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" *Öpücük.* "Senin için ne kadar aç olduğumu?" *Öpücük.* "Seni tamamen yiyip bitireceğim, benim güzel lotus çiçeğim." *Öpücük.* "Benden önce gelen herkesi, yani lanet Clara'yı unutmanı sağlayacağım."

Eli sırtımdan kayar, karın kaslarımın üzerinden karnıma ve pantolonumun beline iner. Göğüslerimizin arasında sıkışmış elimi bırakıp onun eline vururum, sonra çılgınca başımı sallarım.

Sessizce.

Gözlerim onun donuk gözlerine yalvarırcasına bakar. Kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki benimle takıntılıymış gibi.

Ve bu çok korkutucu.

"Bana bunu yapma," diye fısıldıyorum, o elini çekmeye niyetlenmediğinde.

"Çok geç."

"Ben... sarhoşum." Göğsüm o kadar hızlı inip çıkıyor ki, her hareketimde, her nefesimde onun göğsüne değiyor ve ben sarhoş olmuşum, tamamen kendimden geçmişim.

"O zaman suç beni, bebeğim." Elimi itti ve bu sefer elimi yanıma düşürdüm ve kemerimi çözüp fermuarımı indirirken onu durdurmaya çalışmadım.

İçim çatlıyor ve parçalanıyor, şehvetli düşüncelerimi tanıyamıyorum. Bu halimi tanıyamıyorum.

Çünkü kendimi onun hareketlerini izlerken buluyorum, dövmeli eli kaya gibi sert sikimi sararken içimde bir yılan gibi kıvrılan bir beklenti var. Başparmağını yan tarafıma dokundurduğunda onu durdurmuyorum. Bana sert ve lezzetli bir şekilde mastürbasyon yaptığında onu durdurmuyorum.

Sadece izliyorum.

Tamamen, tamamen büyülenmiş bir şekilde.

Acı verecek kadar sertleşmiş sikimi çıkarır ve hassas derime değen sert elinin hissiyle tıslarım.

"Siktir. Gerçekten kocaman bir sikin var ve benim için ağlıyor. Mmm. Kesilmemiş. Mükemmel." Beni tabandan sünnet derisine kadar okşarken ve başparmağını ucuna bastırırken bana çekici bir gülümseme atıyor.

Sanırım kendimi rezil edecek büyük bir şaka yapıp, onun bakışlarına ve keskin yüzünü çerçeveleyen saçlarına boğularak hemen orada boşalacağım.

Bu kadar iyi hissetmek normal mi?

"Merhaba, Heteroseksüel Brandon'ın sik. Bana oldukça eşcinsel görünüyorsun." Bu sefer daha sert bir şekilde okşadı ve beni titretti.

Zihnimin bir köşesinde onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Onu durdurmam lazım.

Ama istemiyorum.

Hiçbir iradem yok.

Vücudumun hiçbir fonksiyonu beynimin mantıklı kısmıyla uyum içinde değil. Beni nefes nefese bırakan bir kontrolle mastürbasyon yaparken değil.

Kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, ama o tam ortada odak noktasında kalıyor, sert vuruşları beni o ana bağlıyor.

Ona.

Omurgamda karıncalanmalar başlıyor ve tüm kanım onun dokunduğu yere akıyor.

"Sikimi çıkar," diye düşük, hırıltılı bir sesle emrediyor.

Ağır göz kapaklarım bir anlığına açılır ve ona şaşkın bir şekilde bakarım.

Ne demişti?

"Şimdi," diyor, bu sefer daha sert bir sesle, ve ben ne oldu bana bilmiyorum.

.

Bana emir verme şekli beni

.

Onun kot pantolonunu tutuyorum, parmaklarım titriyor ve tamamen beceriksizce düğmesini açıp, fermuarını aşağıya doğru çekiyorum ve onun devasa ereksiyonunu ortaya çıkarıyorum.

Elim, boxer şortuna uzandığımda ve durakladığımda kesinlikle daha emin değil, zihnim boşalıyor.

Elim, boxer şortuna uzandığımda kesinlikle daha az emin ve sonra duraksıyorum, zihnim boşalıyor.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Garip bir hareket yapmak istemiyorum.

"Elini sikimin etrafına sar ve onu dışarı çek, bebeğim." Sesi derin ama otoriter ve kendimi tam da bunu yaparken buluyorum.

Kendi penisim dışında bir penise dokunduğum ilk kez ve lanet olsun.

Onu çıkardığım anda, kalın ve uzun olmasına bakmadan kendimi alamıyorum. Benimki de küçük sayılmaz ama Nikolai'ninki biraz daha büyük ve hafif kavisli. Başında dört piercing var, loş sokak lambasının ışığında parlıyorlar.

"Ellerin çok yumuşak." Dudaklarımı, çenemi ve gırtlağımı ısırıyor.

İçimden bir inilti kaçıyor ve o buna karşılık sırıtarak saldırdığı cildi yalıyor, sonra fısıldıyor, "Sık beni, bebeğim."

Onu incitmek istemediğim için dikkatlice sıkıyorum. Oysa o benim aletime aynı özeni göstermiyor, sanki benimle bir sorunu varmış gibi sertçe okşuyor.

Şikayet ettiğimden değil. Kimse bana bu kadar sert davranmamıştı.
Bu... çok lezzetli.

"Bana zarar vermezsin, lotus çiçeği. Daha sert yap." Dilini çeneme sürtüyor. "Mmm. Kanını temizleyeyim."

Derimi parçalamak istercesine o noktayı ısırdı ve başım dönene kadar sertçe emdi.

Aramızda boşluk bırakmak için geri çekildiğinde cildim karıncalanıyor.

Nikolai sikimi bırakıyor ve ben düşünemeden elini elime bastırıyor, açıyor ve sikini sikime sürtüyor, sonra elimi ikimizin sikine zar zor kapatıyor. Ellerim büyük ama siklerimizi sardığında çok küçük görünüyor.

"Bir erkeğin ruhunu sikinden nasıl çıkaracağını göstereyim.
Elini gevşet."

Dediğini yapıyorum, gözlerim onun hareketlerini hayranlıkla takip ediyor, o benim elimi tutup ikimizin sikini mastürbasyon yapıyor. Sertçe. Kararlı bir şekilde.

Onun mürekkepli elinin benim elimde olması, şehveti tehlikeli bir ihtiyaç haline getirir.

Bir parça zevk sikimi kalınlaştırıyor, ama Nikolai sikini benimkine ve elime doğru ittiğinde bu zevk bir çığ gibi yükseliyor.

Ellerimiz.

Kalçalarını döndürüyor ve ileri doğru vuruyor, piercingli başıyla kasıklarımı deliyor. Bir, iki.

Üçüncü seferde ben de onun ritmine uyarak, elimi yönlendirdiği kadar sertçe mastürbasyon yapıyorum, alıcı olmayı reddediyorum. Beni derinden tiksindiren bir role hapsolmayı reddediyorum.

Islaklık parmaklarımızın arasından sızıyor ve bunun onun ön sıvısı mı yoksa benim mi olduğundan emin değilim. Açıkçası umurumda değil, çünkü daha hızlı, daha sert devam ediyorum. Çok iyi olduğum kontrolümü kaybediyorum.

"Elin beni çok iyi okşuyor, bebeğim." Nikolai inler, dudağının köşesini dişlerinin arasına sıkıştırır ve ben onun yüzüne bakmaktan kendimi alamam. Beni sik beni diyen ifadeye. Yanaklarındaki çöküntü, içimdeki bir şeyi yok eden bu boktan erotik sesleri çıkarırken.

Bir vahşi nasıl bu kadar... çekici olabilir?

Alkolün etkisi. Lütfen bunun sadece sarhoş olduğum için olduğunu söyle.

"Sana dokunduğumda hoşuna gidiyor mu?" Elimi sıkıca kavrar.
"Sarhoş edici mi? Özgürleştirici mi?"

Tek yapabildiğim ona bakmak. Transa geçmiş gibi. Hayretler içinde. Sanki ruhum bedenimin sınırlarından çıkmış gibi.

"Cevap vermek zorunda değilsin. Sikinin işi çok iyi yapıyor. Benim için akıyorsun... sik..." diye nefes alıyor. "Benim için boşal, bebeğim. Beni ne kadar istediğini göster."

Oh, lanet
olsun.

Hayır,
hayır, hayır.

"Hayır... Siktir git..." Artık yalanlarıma tutunamıyorum. Kendi kulaklarıma bile yalvarır gibi geliyor.

"Düzeltme. *Seni* sikiyorken benim."

Taşaklarım ağzına kadar doluyor ve hiçbir uyarı olmadan Nikolai'nin tişörtüne, hatta boynuna ve çenesine bile sperm fışkırıyor.

Ateşli bir his tüm vücuduma yayılırken, dilini çıkarıp dudaklarında ve çenesindeki spermi kovalayıp her damlayı yaladığını izlerim.

damlayı temizlerken, vücudumda ateş gibi bir his yayılır

Sonra yaptığı şey için başka bir ifade yok. Elimi *kullanarak* yavaşça boşalan sikime kendini itiyor, daha hızlı, daha sert, ta ki içimi bir titreme kaplayana kadar.

Lanet olası adımı unutana kadar.

"Ungh... Lanet olsun... Geliyorum..." Birkaç kez daha acımasızca ittiğinde kasları gerildi ve sonra kasıklarımda ve elimde ıslaklık hissettim.

"Mmm. Beyaz Atlı Prens benim spermimle kaplı. Leziz. Bu manzaraya alışabilirim." Spermi ikimizin de uzunluğuna sürüyor, sonra ahlaksızlığımızın kanıtlarıyla parıldayan elini uzatıp dudaklarımın her yerine sürüyor.

Başım dönüyor ve kulaklarımın ısındığını hissediyorum. Hayır, hayır...

Dudaklarım açılır ve o orta ve yüzük parmaklarını boğazımın en derinlerine kadar sokar, beni onun tadını almaya zorlar.

Hayır, sadece o değil. *Biziz*.

Tanrım. Bu çok iğrenç.

O zaman neden direnmiyorsun?

Konuşmaya çalışmak için başka bir ses çıkarmaya çalışıyorum, çünkü Nikolai başını sallıyor, gözleri hala yoğun ve sınırsız bir şehvetle parlıyor.

"Kapa çeneni. Lanet ağzınla bunu mahvetmeye çalışma. Onu senin için meşgul tutayım." Parmaklarını daha derine sokar. "Onun yerine parmaklarımı boğazına sok. Boğazından her damla spermi yutmanı istiyorum."

Sonra parmaklarını dilimde ovuşturuyor, salyaların ıslak sesi etrafımızda yankılanıyor.

Ben onu yalamaya başlayana kadar bunu yapmaya devam eder. Kendimi bunun bir rüya olduğuna ikna edene kadar.

LEGACY OF GODS

BU BIR RÜYA *DEĞİLDİ*.

Ne kadar kendimi hayal gördüğüme ve bunu herkesin görebileceği bir yerde yapamayacağıma ikna etmeye çalışsam da. Gerçek şu ki, rüya görmedim.

Hiç bile. Hiç bile yakın değil.

Yatak odamda ve banyomda bir o yana bir bu yana dolaşıyorum, şiddetli baş ağrısı ve migreni daha da şiddetlendiren kaotik düşüncelerle boğuşuyorum.

Nefes alıp verişim hızlı, kesik kesik ve bu sabah uyandığım gerçeklikten tamamen tiksiniyor.

Sabahın beşinde. Saat gibi.

Ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Yürümekten vazgeçip banyo aynasındaki yansımama bakıyorum, lanet olası pisliğe baktıkça saçlarımı daha sıkı tutuyorum. Birkaç kadeh içti diye kendini kontrol edemeyen zayıf, kanlı bir mastürbasyoncu.

Siyah mürekkep yüzümü kaplıyor, yüzümü tanınmaz hale getiriyor. Bana bakan şey tanınmaz.

Bir canavar.

Kalbim deli gibi atıyor ve aynaya doğru fırlıyorum, sonra yumruğumu ona vuruyorum. Yüzey çatlıyor ama parçalanmıyor ve altı tane çarpık yüzümü görmek zorunda kalıyorum.

"Siktir git," diyorum hepsine fısıldayarak, kan parmak eklemlerimden, parmaklarımdan damlayıp beyaz lavaboyu kırmızıya boyuyor.

Aynaya tekrar yumruk atmak istiyorum, bu sefer kendimi tamamen silmek için, ama yapmıyorum, çünkü bu da lanet olası kontrolümü bozuyor.

Tik tak sesi beynimi işgal ediyor, duyabildiğim tek şey o oluyor. Tik.

Sen işe yaramazsın.

Tik.

Sen bir hiçsin.

Tik.

Zayıf.

Zayıf.

Zayıf.

Kendimi bayılana kadar kanlı yumruğumla başımın yan tarafına vuruyorum.

Siyah mürekkep aynadan akarak ayaklarımın, dizlerimin ve uyluklarımın üzerine yayılıyor. Aynadan bir parça koparıp üzerine bastırıyorum.

Parmaklarımdan kan akıyor ve onunla birlikte mürekkep kan dolaşımımdan dışarı akıp etrafımda dağılıyor.

Bardağı lavaboya düşürdüm ve sertçe nefes verdim. Beyaz porselenin üzerinde kırmızı çizgiler belirdi ve arka arkaya kan damlaları düştü. Yansıma

özümün içimden akıp gitmesine izin verdim. Saçlarım şakaklarıma yapışmış, gözlerim cam gibi bakıyordu. Ölüydüm.

Bitti. Sakinim.

Kontrolü yeniden ele geçirdim.

Ama kendime çok uzun süre bakamam. Yoksa geri gelir.

Bakışlarım parmaklarımdaki kesiklerden fışkıran kana düşüyor, avucumu, el sırtımı ıslatıyor ve lavaboda küçük bir gölet oluşturuyor.

Bitti.

Tek yapmam gereken, dün gece hiç olmamış gibi davranmak.

Rol yapmada ustayım. Hayatım boyunca yaptım ve her zaman başardım.

Bu da farklı değil.

Elimi yıkarken hareketlerim mekanik, acıya karşı dudaklarımı ısırıyorum. Karanlık, yasak görüntüler beynimi istila ediyor. Şişmiş dudaklarımı dişlerim ısırıyor, morartıyor, yutuyor...

Dur.

Musluğu kapatıp yaralarımı sardığımda elim titriyor.

Yatak odasına girmek üzereyim ki, çarpık görüntümün yansımasını görüyorum ve yüzüm tekrar kararmadan başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

Bekle...

Lütfen bunun düşündüğüm şey olduğunu söyleme.

Yaklaşıyorum, başımı geriye eğiyorum ve tabii ki, çenemin yanında koyu mor bir öpücük izi ve adem elmamın yanında bir tane daha var.

O lanet olası...

Uzun bir nefes verip banyodan çıkıyorum, saçımı çekiyorum ve arkamda neredeyse her şeyi deviriyorum.

Koşu şortumu ve tişörtümü giyerken hareketlerim çılgınca. Vücudum bana oturup akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmam için zaman vermemi istiyor, ama bunu yaparsam kendime düşünmek için zaman vermiş olurum.

Düşün*emem*.

Bu sabahki kan banyosundan sonra olmaz.

Banyoya geri koşup, öpücük izlerinin üzerine iki yara bandı yapıştırıyorum. Biri sorarsa, tıraş olurken kendimi kestim derim.

İnkar

et.

Unut.

Rol yap.

Kutsal mantram bu sefer de işe yarayacak. *Her zaman* işe yarar.

Baş ağrısı ve zihnimdeki sis bulutlarını bastırarak odamdan çıkıyorum. Biraz koşarsam her şey normale döner.

Ancak kardeşim, kuzenlerim ve arkadaşım Remi ile paylaştığım malikanenin merdivenlerinden inerken, dün gece bu merdivenleri çıkarken hissettiğim duygular beni vurur.

Ya da bu sabahın erken saatlerinde.

Siktir, Nikolai beni evin yakınına bıraktığından beri sadece birkaç saat geçti. Motosikletiyle.

Keşke o anda gösterdiğim büyük düşüncesizliğin ardından pek bir şey hatırlamasaydım, ama hatırlıyorum. Acı verici bir şekilde.

Gömleğini çıkardı, ki eminim onu giymek istememişti, ve beni motosikletinin park ettiği yere sürüklemeden önce bizi temizlemek için kullandı.

Ben motosiklette mi? Hayatta olmaz.

Ama bu mantık, mahvolmuş halime uymuyordu, çünkü o motosiklete bindim ve hayatım pahasına omuzlarına tutunmamak için kendimi zor tuttum.

Nikolai, ben dengesiz ayaklarımla motosikletten atlayıp malikaneye doğru sendeleyerek yürürken, aptal gibi sırıtıyordu. O duymadığından emin olduğum bir teşekkür mırıldandım.

Onun "Tatlı rüyalar, lotus çiçeği" dediğini kesinlikle duydum.

Tatlıymış. Siktir git tatlı.

Kapıdan çıkarken başımın arkasındaki ince tüyleri ovuşturuyorum. Düzgün ısınmadım ama umurumda bile değil. Bu enerjiden kurtulmam lazım.

Hemen.

Öğrendiğim yolu koşarak ilerliyorum, ayaklarımın altında çıtırdayan çakılların ve kulaklarımda çınlayan müziğin tadını çıkarıyorum. Her nefesimde ciğerlerim genişliyor, temiz hava içeri giriyor.

Burası benim
alanım.
İyiyim.
Tamamen
iyiyim. Kontrol
bende...

Büyük bir figür önüme çıkıyor ve durmaya çalışıyorum, ama çok geç ve ona garip bir şekilde çarpıyorum.

Göğsüm darbeyi alır, AirPod'larım kulaklarımdan düşer ve duyularım nane, yonca ve cehennem azabı kokusuyla doluyor.

Güçlü kollar belimi sarar ve o gülünce göğsümde göğsünün titreşimini hissediyorum. "Sana da günaydın, lotus çiçeği. Bu kadar kısa sürede beni bu kadar özlediğini bilmiyordum."

"Ben... özlemedim." Ondan uzaklaşıyorum.

"Hey, az önce bana sarılan sendin." "*Düşmüştüm*."

"Domates, domates." Dün beni bacaklarımın arasına kuyruğumu sıkıştırıp yerime doğru yürürken izlediği gibi aynı şekilde sırıttı.

Trans

halinde.

Kaybolmuş.

Ama bugün ben değilim.

Kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Her zamanki yarı çıplak halini işaret ediyor — siyah şort ve Nike ayakkabılar. "Senin koşu arkadaşın olacağım."

"İstemiyorum."

"İstemiyorsun belki, ama ihtiyacın var..." diye sözünü kesip bandajlı elimi iki eliyle tutup sağa sola çevirir. "Ne oldu?"

Yaralarım karıncalanıyor, bana dokunduğu her saniye daha da ısınmaya başlıyor ve elim gereğinden fazla kuvvetle çekiyorum. "Seni ilgilendirmez."

Gözlerini kısar. "Hoş geldin, pislik Brandon. Huysuzluğunu özlediğimi söyleyemem."

"Sadece git buradan." Etrafımda kaybolan AirPod'larımı arıyorum. "Haftalarca beni görmezden gelmek sana yetmiyor muydu?"

"O, senin güzel, kocaman sikini tanımadan önceydi."

Donup kalıyorum ve genişlemiş gözlerimi yavaşça ona çeviriyorum. Orada durmuş, beni izliyor ve lanet olası bir aptal gibi sırıtıyor.

"Neden bu kadar dehşete kapıldın?" Bana doğru adım atıyor, boyu mecazi olarak büyüyor. "Hepsini unuttun mu?"

"Unuttum. Sarhoştum ve olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

Elini bana doğru uzatır ve ben geri çekilip aramızdaki mesafeyi artırırım. Bana tekrar dokunursa, yeni kazandığım kontrolüm kırılacaktır.

Hâlâ az önce bana sarılmasını unutamadım.

Bir insan dokunmaya nasıl bu kadar rahat olabilir? Bu normal değil.

"Anlıyorum," diyor duygusuzca. "Bu yüzden mi dün gece sana verdiğim hediyeleri örtmüştün?"

Öne doğru fırlayıp parmaklarımı boynuna doladım. "Senin neyin var lan? Neden herkesin görebileceği bir yere öpücük izleri bırakıyorsun?"

"Bir dahaki sefere daha gizli bir yere bırakırım. Mmm. Görünüşe göre sen de benim gibi boğulmayı seviyorsun. Kontrolünü kaybetmeni seviyorum, bebeğim."

Onu iterek bırakıyorum, içimden küfrediyorum. Çelik gibi olan eylemlerimin ve duygularımın kontrolünü kaybettim.

Yine.

Böyle olmamalıydı. Bu sabah lavaboda biriken enerjimi boşalttıktan sonra olmamalıydı.

Bu kadar
çabuk
olmamalıydı.
Bu kadar
çabuk
olmamalıydı.

Bu kadar sert önlemler bile işe yaramazsa ne yapacağım?

Bu sürekli mide bulantısını nasıl giderebilirim?

"Bana öyle deme," diye bağırıyorum, sonra dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan akmadığına şaşırıyorum.

"Bunu konuşmuştuk." O benim alanıma girerek, geniş ve kaslı vücudu ve her hareketinde dalgalanan koyu renk dövmeleriyle gözlerimi kamaştırdı. "Clara'dan daha iyi bebek yaparım. Aslında, seni orgazma ulaştırmak da dahil olmak üzere, birçok şeyi ondan daha iyi yaptığımı söyleyebilirim. Hazır laf açılmışken, ondan ne zaman ayrılacaksın?"

Dudaklarımı sahte bir gülümsemeye kıvırdım. "Clara benim kız arkadaşım ve ondan ayrılmaya niyetim yok."

"Dilini boğazıma sokarken ya da sikime boşalırken kız arkadaşın olduğunu düşünmüyor gibiydin, bebeğim."

Sadece konuşmasını kesmesi için yumruğumu suratına indirmek istiyorum, ama bugün yeterince kontrolümü kaybettim, bu yüzden yavaşça nefes alıp veriyorum.

Neden bu... bu... lanet olası vahşi adamın önünde çökmek zorunda kaldım ki? *vahşinin önünde çökmek zorunda kaldım*?

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bir an orada duruyor, bir an sonra parmakları boğazımın yanlarına batıyor, beni hareketsiz hale getiriyor ve derime karşı hırlayarak diyor ki, "Beni

benimle uğraşma, Brandon. İkiniz de dün gece kollarımda dağıldığını biliyorsun."

"Dün gece hiçbir şey olmadı," diyorum, gözlerimi onun çılgın gözlerinden ayırmadan, ve neredeyse kendi sözlerime inanıyorum.

Neredeyse.

"O aptalı bırak," diye tehdit ediyor, öfkeli ve ateşli sözlerle. "Yoksa ben senin için yaparım."

NIKOLAI

Slotus çiçeği bimbo'yu kaybetmedi.

Sürprizmiş, *hadi oradan.*

Ona bu ültimatomu vereli bir hafta oldu, ama hiç çaba göstermiyor.

Ama ne de olsa, kontrolü elinde tutmayı seven bir züppe. Eminim şeker yerine öğleden sonra çayına katıyordur. Arkadaşlarıyla öyle yapar. Öğleden sonra çayı.

Tanrım, o kadar *İngiliz* ki.

Tek seçeneğim, o kontrolü yıkıp, onun gizemli gözlerinin önünde paramparça etmek.

Zaten benden hoşlanmadığı belli, biraz daha benden nefret etmesinin ne zararı var ki?

Her neyse, "Bimbo'yu Ortadan Kaldırma Operasyonu" yakında başlayacak.

Clara hakkında bildiğim tek şey, lotus çiçeği ile çekilmiş tüm fotoğraflarını paylaşmayı sevdiği için dikkat çekmeye bayıldığı.

Bir altın avcısı. Tasarımcı çantalara, ayakkabılara ve onun ona aldığı şeylere bayılıyor.

Yatakta berbat, nedeni belli.

Ona Clara'nın hiç veremediği kadar zevk verdiğim çok açık. Gözleri kapalı öptü beni.

Senin o aptal suratına.

Biliyorum çünkü onu duvara yaslayıp ağzındaki pisliği yalarken onu izledim. Prens Charming'im eridi, lanet olasıca *eridi*, benimle her vuruşunda.

Kesinlikle benim önümde o gösteriyi yaparkenki gibi lanet olası şeytanlarıyla savaşmıyordu.

Daha da önemlisi, yük altında gibi görünmüyordu. Hatta bazen, benim kadar heyecanlıydı.

Tartışılmaz gerçek şu ki, ben ona Clara'nın verebileceğinden daha fazlasını verebilirim.

Evet, patolojik inkâr ve tüm o saçmalıklar yüzünden bunu asla itiraf etmeyecek, ama itiraf edene kadar onu yalnız bırakmayacağım.

Onun saklanıp, benim için inlemediğini, inlemediğini ve sertleşmediğini iddia etmesini seviyorum. Ve elime ve sikime boşaldığını unutmayı sevmesini seviyorum.

Brandon eşcinsel değilse, kendimi lanet olası bir uçurumdan atacağım.

Şey, biseksüel de ekleyelim, çünkü... eh... Onu bir kez daha tatmadan ölmek istemiyorum.

Ya da birkaç kez.

Birkaç tane tercih ederim.

Onun bu olasılığa ne kadar açık olduğuna bağlı.

Söylemeliyim ki, inkar hali oldukça derin ve onu kendi kıçından nasıl çıkaracağımı bilmiyorum — çok daha zevkli bir şeyin oraya girmesi gerekiyor.

Ama konudan saptım.

Cidden, Kolya. Onu sikmeyi düşünmek seni oraya daha hızlı götürmez. Bu sorunu bir kez olsun beynimin çözmesine izin ver.

Onu tekrar sarhoş etmekten başka bir çözüm bulamıyorum. Bu arada, sarhoş Bran'ı çok seviyorum, bir sonraki seçimlerde resmi versiyonu olması için oy verirdim.

Şaka yapıyorum. Asla *çaresiz* kalmam.

Er ya da geç onu yıpratacağım. Her zaman yaparım.

Kimse benim tüm dikkatime, sürekli itip kakmama ve sinirlerini bozmama karşı koyamaz.

Seks arkadaşlarında böyle olmaz, ama zaten ben genelde *peşlerinden koşmam*. Seks arkadaşları. Bir bakıma, lotus çiçeği birçok yönden bir istisnadır.

Kendini duvarlarla çevirebilir, ben de onları tek tek yıkarım.

Her gün, elbette onun izni olmadan, sabah koşusuna katılıyorum ve onun çelik gibi kontrolünü ve gergin, mesafeli kişiliğini bir parça ısırıyorum.

Ne zaman sinirlenmeye başlasa, ona yaklaşıp lotus çiçeği, beyaz atlı prens, dostum ve en sevdiği isim olan *bebeğim* derim.

Bu genellikle onu çılgına çevirir ve öfkelenmesine neden olur. Diğer zamanlarda beni görmezden gelmeyi tercih eder, ama ben onun bembeyaz teninde yayılan ve kulaklarını kızartan kızarıklığın tadını çıkarırım.

Onun malikaneden çıkıp, dikkatli bir ifadeyle etrafını gözlemleyerek, o gün seçtiğim köşeden atlamamı beklediğini izlemekten büyük zevk alıyorum.

En sevdiğim an, hiç şüphesiz, bana hızlıca bakıp o gün giydiğim şortumu, yarı çıplak göğsümü ve saçımı nasıl bağladığımı fark ettiği andır.

Sürekli yarı çıplak halime kızgınmış gibi davranıyor, yüzünde o sonsuz snob ifadeyle, ama her şeyi *fark ediyor*. Bana kötü şeyler yapmam için yalvaran o muhtaç gözlerle bakıyor.

Lotus çiçeği tam bir sikik baş belası, ama onu kendime alacağım.

Bu, yapacağım son şey olsa bile.

Çok mu takıntılıyım? Sanmıyorum. Naçizane fikrimce, bu gayet normal bir miktar.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir itme-çekme oyunu oynamamıştım, ama bu oyunu çok daha heyecanlı kılan da bu.

Brandon kendini benim fethedeceğim ve dizlerinin üzerine çöktüreceğim bir savaşa sokuyor. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Stalker olmak gibi bir niyetim yok. Tamam, şaka, tabii ki var, ama REU'nun stadyumunda lacrosse denen sıkıcı bir spor izliyorum.

Yemin ederim, şimdiye kadar bu spora hiç dikkat etmemiştim. Hokey, kriket ve futbolun başarısız bir evliliği gibi, sadece söylüyorum. *Bizim* futbolumuz. Avrupa'dakini değil.

Ama Bran bu sporu oynamayı seçti, ben kimim ki yargılayayım? "Neden buradayız, Niko?" Jeremy yanımda soruyor, bana ters ters bakarak.
etrafımızda durmadan bize bakan insanlara.

Görünüşe göre, polka noktalı elbiseler, tüylü şapkalar ve tül şemsiyelerin arasında iki iri, dövmeli adam göze çarpıyor. Oysa ben o lanet tişörtü giymek için ne kadar uğraştım. Bu heriflerin cesareti yok mu yok.

Tabii ki Bran, sadece kibar ve düzgün insanların gittiği bir spor yapardı.

Arkadaşım ayağımı tekmeliyor, bizim gibi iri adamlar için kesinlikle yapılmamış sandalyede yer değiştiriyor.

"Sus, Jer. Konsantre oluyorum."

"Para verseler bile bunu yapmazsın."

"Yapardım," diyorum ve o kaşlarını kaldırıyor. "Tamam, yapmazdım. Bu farklı."

"Nasıl farklı, ben biraz Karen'ları yumruklamak üzereyim." "O kadar farklı ki *ben* bile kimseyi yumruklamam."

"Kahretsin. Sen kimsin ve arkadaşıma ne yaptın?" Kıkırdarım.

"Sadece yedeğim olarak orada kal."

"Yedek mi?"

"Biri sorarsa, beni buraya sen getirdin, tersi değil. Çok çaresiz görünmemeliyiz."

"Kim soracak? Ve neden çaresizsin?" Başını yana eğip beni dikkatle inceledi. "Sen *asla* çaresiz olmazsın. Üçümüzün toplamından daha fazla seks yapıyorsun."

"Eskiden öyleydi, Jer. Eskiden. Kolya huysuz pislik rolünü mükemmel oynuyor. Bu hastalığı belli bir gergin kişiden kapmış olmalı."

O yüzünü buruşturur. "I still can't believe you named your dick Kolya. Cidden, Kolya amca babamın sağ kolu. Bu iğrenç."

"Umurumda değil. Ona adını değiştirmesini söyle."

"Sen daha gençsin, tersi olması gerekirdi." Başını sallar. "Neden lanet olası lakros izlediğimizi söyleyecek misin? Çok sıkıcı."

"Biliyorum, değil mi? Sence neden yapıyor?"

Üst dudağı kırışık bir kadın, İngilizlerin hoşnutsuzluklarını ifade etmek istemediklerinde takındıkları o küçümseyen bakışla bize ters ters bakıyor. Bunu lotus çiçeğinden öğrendim, çünkü o da bana sürekli öyle bakıyor.

"Fotoğraf çekelim mi, hanımefendi?" diye soruyorum ve o dehşetle nefesini tutuyor, sonra bana gülümseyen çocuğuna dönüyor. Ona göz kırpıyorum ve o kıkırdıyor.

Çocuklar ve hayvanlar beni sever. Yetişkinler sevmez. Kötü yılanlar yerine masum varlıklar tarafından sevilmek isterim. Basit şeyleri severim, karmaşık ve dolambaçlı olanları değil.

Ve yine de, en karmaşık adam için buradasın.

"İzlemeye geldiğin *adam* kim?" diye soruyor Jeremy, ama ben onu duymuyorum çünkü tüm dikkatim birkaç sıra aşağıda iki kızla birlikte kayan lanet olası bimbo'ya gitmiş durumda.

Lanet *Clara*.

Tam da özlediğim şey.

Birkaç selfie çekiyor ve arkadaşlarına bir albüm dolusu fotoğraf çektirmelerini söylüyor. Onu görmezden gelmeye zorluyorum kendimi - ya da deniyorum - lotus çiçeği takım arkadaşlarıyla orta sahaya doğru yürürken.

Siktir. Onu hep şort ve tişörtle görmüştüm, ama kraliyet mavisi lakros formasıyla farklı görünüyor, belki biraz daha dar. Bu şortlar koşu şortlarından kesinlikle kıçını daha iyi gösteriyor.

Bakmıyorum tabii ki. Tamam,

bakıyorum lan.

Saçları, onun imzası haline gelen Prens Charming stilinde şekillendirilmiş: yanlar kısa, üst kısımdaki uzun saçlar geriye taranmış, yüzünü keskin gösterir.

Kaskını başına geçirip turuncu takımın bir oyuncusuyla orta sahaya doğru ilerlerken, her zamankinden daha ciddi görünüyor. Hakem topu yere atar ve Lotus Flower uzun ağlı sopasıyla topu kapmak için mücadele eder.

Orada garip bir şeyler oluyor...

Bir daha düşündüm de, kıçını sergileyerek eğilme şeklinden şikayet etmiyorum. Belki de lakros o kadar da kötü değildir.

Topu takımına kazandırdığında kalabalık alkışlıyor. Ya da preppy insanlar alkışlayacak kadar.

Eskiden futbol oynardım ve hala ara sıra oynuyorum, buna kıyasla bu spor Mary Sue sporu gibi.

Gerçi fiziksel temas da var. Hmm.

Demek hayatında biraz sertlik seviyor. Onu sıkıca kavradığımda çıkardığı inlemeleri hatırlayınca sikim seğiriyor. Deli gibi benim ritmime uymaya çalışarak sikime nasıl bastırdığını hatırlıyorum.

Sertleşip bu namuslu tipler tarafından kovulmamak için bu düşünceleri kafamdan atmam lazım.

Dikkatim, iyi gidiyor gibi görünen Bran'a geri dönüyor. Saldırıdan savunmaya çok koşuyor ve takımı için çok fazla top kazanıyor. Takım gol attığında kalabalık coşuyor. Fena değil diyebilirim. Adrenalin pompalandığı belli.

On numara, tek ve eşsiz lotus çiçeği, diğer takımın savunmacılarının her hareketinde onu engellemeye çalışarak boğucu bir ilgi görüyor. İçlerinden biri onu itiyor ve hakem faul ilan ederken o düşüyor.

Ayağa fırlıyorum. "Siktir git! Yala sikimi!"

"Niko!" Jeremy kolumu tutar ve beni aşağı itmeye çalışır.

O anda, etrafımızdaki çoğu insanın beni şeytanın ta kendisiymişim gibi izlediğini fark ediyorum. Birçok kişi elini ağzına götürüyor.

Gözlerimi devirip oturuyorum.

Kimseyi umursamayan Jeremy, şirketimize özür dilemek ya da onun gibi çılgınca bir şey yapmak istiyor gibi görünüyor.

Bran incinmiş gibi görünmüyor. Birkaç saniye içinde toparlanıp sahada koşmaya devam ediyor.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup ellerimi çenemde birleştirerek otururken, her hareketini takip ediyorum.

O kadar zarif ki.

O kadar güzel ki.

Erkek güzelliğinin ikinci en iyi örneği. Birincisi benim. "O

Landon King'in ikiz kardeşi değil mi?" diye soruyor Jeremy.

"Günaydın, Uyuyan Güzel. Uyumaya devam etsen iyi olur," diyorum, hala Bran'ı izleyerek.

"Heathens'a katılmak istediğin kişi mi?" "İyi bir

fikirdi."

"Daha çok en kötüsü gibi. Onu izlememizin bir nedeni var mı?" "Çünkü o

Landon'ın kardeşi. Düşmanı gözetim altında tutmamız lazım, yoksa başımız belaya girer."

"Ona düşman gibi bakmıyorsun."

Onu nefretle bedereceğim, bu da listeye girer.

"Sus, Jer. Gitmeyen sinir bozucu bir arı gibisin." "Tanrım, teşekkürler."

"Ne zaman istersen, biz kardeşiz."

Jer'in ne dediğini duymuyorum, çünkü Bran savunmadan topu geri alıyor, hücuma koşuyor, yoluna çıkan birkaç oyuncuyu ekarte ediyor ve sonra topu golü atan oyuncuya paslıyor.

"Evet! O lanet orospuları haklayın," diye bağırıyorum, gülerek ve önümde oğlunun kulaklarını kapatan kadını görmezden gelerek.

Clara zıplayıp bağırınca gülümsemem kaybolur. "O benim erkeğim! Seninle gurur duyuyorum, bebeğim!" diye bağırıp zıplarken gülümsemem kaybol

Parmaklarım sandalyenin kenarlarını o kadar sıkı kavrar ki, çatlama sesi duyuyorum.

O senin erkeğin değil.

Kesinlikle senin *erkeğin* değil.

"Niko." Jeremy elini koluma koyar. "Şu anda ne düşünüyorsan, yapma."

“Ama o lanet tabutta çok güzel görünecekti.”

"O kadın senin diline uygun değil. Bunun için ölmeyi hak etmiyor."

O bunun Karen yüzünden olduğunu düşünüyor, ama gerçekte ben Clara'nın adını kayıp listesine eklemenin yollarını arıyorum.

Oyunun geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum ama nafile. Elitler kazanıyor ve Bran'ın golüne yardım ettiğinde hissettiğim zafer duygusunu hissetmiyorum.

O lanet *Clara*, onu herkesin önünde sahiplendikten sonra ruh halim bir anda dibe vurdu.

Neden onu tekrar öldürmeyeyim ki?

Oyun biter bitmez, o insanları atlayarak çıkışa doğru koşar ve ben de ayağa kalkıp onu takip ederim.

Jeremy'nin bana "aptalca bir şey yapma" dediğini duyuyorum, ama aptal olmak için *yaşıyorum.*

Clara küçük kalabalığın arasından sıyrılıyor, ara sıra durup

Clara küçük kalabalığın arasından sıyrılıyor, ara sıra durup selfie çekiyor. Bu kıza acilen müdahale etmek lazım.

Binlerce fotoğraf çektikten sonra, sonunda Elitlerin oyuncularının soyunma odasına ulaşıyor ve orası kendi eviymiş gibi içeri giriyor.

Ben aynı şeyi yapamam çünkü çok dikkat çekiyorum ve İngiliz çocuklarına hiç benzemiyorum.

Karşı köşede durup etrafımı tarayarak içeri girmenin en iyi yolunu düşünüyorum. Clara'nın onunla birlikte orada olması, görüşümü bulanıklaştırıyor ve beynimi şiddet dolu çözümlerle dolduruyor.

O muhteşem tabut fikri gibi.

Tam içeri girip kargaşaya neden olmak üzereyken, Clara ortaya çıkıyor, daha doğrusu Bran tarafından dışarı sürükleniyor.

Ve o yarı çıplak.

Siktir.

Her zaman onun sağlam, tonlu bir vücudu olduğunu düşünmüştüm, o kol mesafesindeyken din gibi uyguladığım tüm dokunma hissiyatıyla. Ama sadece şort giydiğini gördüğüm için ağzımdan köpükler saçacağımı hiç düşünmemiştim.

Zayıf ama çok iyi vücutlu. Pürüzsüz göğüs kasları ve çıkıntılı karın kasları, *ne yazık ki* şortun yarısıyla gizlenmiş olan lezzetli bir V çizgisiyle son buluyor.

Tek bir leke ya da dövme bile yok. Pürüzsüz bir cilde ve mermer gibi bir güzelliğe sahip, benim lotus çiçeğim.

Clara'yı yan taraftaki küçük bir köşeye çekince parmaklarını Clara'nın dirseğinden çekiyor.

Onlara doğru, stalker gibi davranarak parmak uçlarında yürüdüm ve köşeye, onları tam HD kalitede duyup görebilecek kadar yaklaştım.

"Soyunma odasına gelme demiştim Clara. Burası kadınların yeri değil."

O, lanet olası bir çocuk gibi dudaklarını bükerek, yakında kırılacak ellerini onun göğsüne sürer. "Senin galibiyetin için çok heyecanlandım. Zafer fotoğrafı çekmek istedim, bebeğim."

O senin sevgilin değil.

Bunu kafasına sokmak ve kafatasının parçalara ayrılmasını izlemek istiyorum.

Kız telefonu çıkarır, kolunu onun beline dolayarak ikisi de kameraya sahte bir gülümseme atar.

Fotoğraf çekilince adamın gülümsemesi kaybolur ve sıkıntıdan patlayacak gibi görünür.

Bu beni mutlu etmeliydi, ama onun adamın her yerine yapışan tırnaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Çok yakışıklısın." Parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirip parmak uçlarına yükselerek onu öpmeye çalışıyor.

Bran son anda başını çevirir ve dudakları yanağına değiyor.

Bu manzarayı gördüğümde içimi kaplayan tatmin duygusunu tarif edemem.

O, onun onu öpmesini istemiyor.

Sözde kız arkadaşı onu öpemiyor bile.

Reddedilmesine şaşırmış ya da incinmiş gibi görünmüyor, gülümsüyor ve geri çekiliyor. "Daha sonra rahatlamana yardım ederim, tamam mı, bebeğim?"

O, kesin bir cevap vermeden başını sallar ve kız tereddütle ayrılır, gözleri onun üzerinde dolaşır ve sonunda rahatsız edici varlığını ortadan kaldırır.

Lotus çiçeği sinirli bir ses çıkarır ve soyunma odasına geri dönmek için döner.

Ama bir adım daha atamadan, elim uzanır ve onu boğazından yakalar, duvara yapıştırırım.

O, o gece sonunda kontrolünü kaybettiğinde kulaklarıma bahşettiği sesin aynısını çıkarır. Onun yakışıklı yüzüne yumruk atmak istemeseydim, bu sesi daha çok takdir ederdim.

Gözleri büyür ve yüzünde karışık duygular belirir. Şaşkınlık, öfke, korku, ama aynı zamanda şehvet. Kontrolünü kaybetmek üzereyken, duvarın altında parlak ve uğultulu bir şekilde.

Sözleri bile dikkatli, emin değil ve gergin. "Ne... burada ne yapıyorsun?"

"Seni izlemeye geldim, ama az önce bambaşka bir şey izlemek zorunda kaldım. Onu terk etmeni söylediğimi çok iyi hatırlıyorum, değil mi?"

Elimi itmeye çalışıyor, ama bu noktada beni öldürmek, onu bırakmamdan çok daha kolay olur. Sol elinin parmaklarına gizlice bakıyorum, beş parmağı da yara bandıyla kaplı. Kaç kez sorsam da nasıl yaralandığını söylemiyor, ama iyileşiyor olması iyi.

"Nikolai..." Sesi her zamanki gibi keskin değil. Daha çok yalvaran, *korkmuş* bir ses. "Gitmelisin. Müdür birazdan bizimle toplantı yapacak ve ben..."

"Ne yapamazsın? Başka bir adam tarafından köşeye sıkıştırıldığını görmesine izin veremez misin? Bu seni korkutuyor mu, yüce kral?"

"Siktir git," diye alaycı bir şekilde söylüyor, sözleri afrodizyak gibi tenimden akıyor.

"Böyle konuşman beni tahrik ediyor, biliyorsun."

Gözleri hafifçe açılır ve göğsüme itti. Bu sefer roller tersine dönmüştü, ben tişört giyiyordum, o ise yarı çıplaktı.

Ben ona bir santim bile yaklaşmayınca, uzun ve acı dolu bir nefes verir. "Sadece... git."

"Neden hala o aptal kadınınla birlikte olduğunu söyle, belki giderim."

Kalın kaşlarının arasında bir çatık belirir ve normalde soğuk olan gözlerinin arkasında yanan öfkeyi görebiliyorum.

Brandon King, iyi bir erkeğin tam örneğidir. Her zaman düzgün, terbiyeli ve naziktir. Ne kadar bayat olursa olsun, herkesin şakalarına güler. Etrafındaki insanların iyi olup olmadığını kontrol eder.

Lakros oynar. Öğleden sonra çayını sever. Hafta sonları lanet olası bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışır. Resimlerini çeşitli hayır kurumlarına bağışlar. Çeşitli amaçlar için maratonlara katılır. Kadın hakları için koşar. Kanser için koşar. Ruh sağlığı farkındalığı için koşar. İstismara uğramış hayvanlar için koşar. İklim değişikliği için koşar.

Her şey için koşuyor diyelim. Yeraltında sıkışmış zavallı bir solucan için koşmasını söyleyin, hemen koşar.

Ama bir süredir şüphelendiğim bir şey var. Bu bir imaj. Tüm bu amaçları umursamadığını söylemiyorum, ama iyi çocuk imajını kamuflaj olarak kullanıyor. Bir destek olarak.

Bastırıyor, savaşıyor ve mücadele ediyor.

Neye karşı? Emin değilim.

Bu yüzden, kendi kendine koyduğu zincirlerden kurtulup gerçek yüzünü gösterdiğinde çıldırıyorum.

Hâlâ bir pislik, ama en azından sahte bir maske takmıyor. En azından gerçek yüzünü görebiliyorum.

Şu anda olduğu gibi.

"Neden hala onunla birlikteyim, seni ilgilendirmez. *Ben* senin lanet olası işin değilim, Nikolai. O gece olanlar, benim sarhoş olmamdan kaynaklandı. Suçu sana atabileceğimi söylemiştin, işte ben de suçu sana atıyorum ve beni rahat bırakmanı istiyorum."

"Ama ben istemiyorum."

"Sen masochist misin?"

"Genelde değil. Aslında, bazıları tam tersi olduğumu söyleyebilir, ama sen aklını başına alana kadar bekleyebilirim."

“Söylediğim tek kelimeyi duydun mu? Seninle hiçbir şey istemiyorum, lanet olsun ."

"Bir daha söyle ve içinden söyle." Ağzım onun ağzına o kadar yaklaşıyor ki, kırık nefeslerle dudaklarından çıkan misk ve nane kokusunu alabiliyorum.
"Tabii... yapamazsan?"

Bana sert bir bakış attı ve mercan mavisi gözlerinin altında çok fazla ateş vardı, ama beni itmedi.

Bir kez bile.

Bran saldırganlaşabilir, ama benim yakınlığım bile nefes almasını zorlaştırıyor. Göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor.

Bu yüzden koşarken aramızda mesafe bırakmaya bu kadar takıntılıydı. Yaklaşırsam, onun için oyun biterdi

.

Bu yüzden göğsümü onun göğsüne bastırdım. Sert kasları benimkilere yapıştı ve kalp atışlarının sesi benimkilerle karışarak yankılandı.

Bu adam bana ne yapıyor böyle?

Neden ellerimi ondan uzak tutamıyorum? Cadı kanı mı var? Lanet olası uyuşturucu mu kullanıyor?

"Sen lanet bir kabusun," diye mırıldanıyor, boğazı parmaklarımın altında hareket ediyor.

"*Senin* kabusun."

"Senden nefret

ediyorum."

"Ben sevmiyorum."

"Sen delisin."

"Senin için," diye fısıldıyorum dudaklarına ve boğuk bir iniltiyle dudaklarını ele geçiriyorum.

O uzaklaşmıyor. Kesinlikle yüzünü çevirmiyor ya da ilgiden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Aslında tam tersi oluyor.

İnlerken kirpikleri yanaklarında titriyor ve ben o sesi yalayıp yutuyorum. *Onu* yalayıp yutuyorum.

Onu tamamen yutuyorum, ama en çok da ona acı çektiriyorum. Dişler çarpışıyor, diller dönüyor ve dudaklar peş peşe.

Lanet olsun.

Geçen haftadan beri onun tadını hayal ediyorum. Her sabah, öğlen ve gece. Her lanet günün her saniyesinde, tek istediğim onu tekrar tatmaktı.

Ama onu korkutup kaçırmak istemedim. Ama şu anda bu ihtimal umurumda bile değil.

Onu tamamen içime çekiyorum, keşfediyorum, ziyafet çekiyorum, lanet olası ağzında boğuluyorum.

Bal, nane ve lanet olası bir bağımlılık tadı var.

Dilimi onun diline doluyorum ve sert meme uçlarıyla ödüllendiriliyorum. Lotus çiçeği beni öptüğüm kadar özenle öpüyor, parmakları tişörtümün altını çekerek beni çıplak gövdesine yapıştırıyor.

Alt dudağını dişlerimin arasında yuvarlıyorum ve o inleyene, titreyene ve bana karşı sarsılana kadar derisini ısırıyorum.

Daha fazla ver.

Daha fazla.

Daha fazla.

Öfkeli ereksiyonumu şortuna bastırıyorum ve tabii ki o da sertleşmiş.

Benim

için.

Yine.

Merhaba, Şeytan. Burası cehennemin cenneti mi? Çünkü burada sonsuza kadar kalabilirim.

"Bana hiçbir şey istemediğini söyleyen biri için çok azgınsın," diyorum, kırmızı, şişmiş dudaklarına karşı. "Şu anda sarhoş da değilsin."

"Bana dokunma..." Ağzı benimkini takip ederken nefes nefese söylüyor. "Bunu herkes için yapardım. Buna fiziksel tepki denir."

Bu lanet olası pislik. Yemin ederim, yumruk yemek istiyor.

Dilimi boynuna kaydırıp adem elmasını sertçe ısırıyorum, sonra aynı vahşilikle emerek bir hafta boyunca sakladığı öpücüğü geri veriyorum.

"Kes şunu..." diye homurdanarak dirseğini göğsüme dayadı.

Ama aslında hiç güç kullanmıyordu.

Ve ben *henüz* bitirmedim.

Kesinlikle dinlemiyorum.

Omzunun boynuna, köprücük kemiğine ve göğsüne kadar bir iz bırakarak ısırıyorum, sonra dişlerimi meme uçlarına sürtüyorum.

O, şimdiye kadar duyduğum en erotik iniltiyi çıkarır ve ben iki parmağımı ağzına sokar, sonra diline yayarım.

Konuşmayı kesip lanet ağzıyla her anı mahvetmesini istiyorum.

Dilimi açık kahverengi meme başının etrafında döndürüyorum, sonra meme başını dişlerimin arasına alıp emiyor ve ısırıyorum, ta ki ağzından çıkan boğuk sesler dışında hiçbir şey duymayana kadar.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Diğer meme ucuna geçiyorum, etrafındaki deriyi emiyorum ve küçük tomurcuğu ısırmadan önce kocaman bir iz bırakıyorum. "Benim izlerimle mükemmel görünüyorsun. Benim lanet olası sanat eserim."

Ellerinden biri omzumda, beni itiyor, ama diğeri saçlarımda, beni kendine çekiyor.

O benim lotus çiçeğim, lanet olası bir bilmece ve onu parçalara ayırmak için sabırsızlanıyorum.

Vücudu benden uzaklaşıyor ama dili parmaklarımın etrafında dönüyor ve meme ucunu ısırdığımda dişleri ısırıyor.

Ona ve tadına o kadar sarhoş oldum ki. Onun tepkilerine o kadar bağımlı oldum ki. Yeterince doyamıyorum.

Bir iki yalamadan ya da binlerce yalamadan sonra bile. Onu yere atıp düzgünce yiyip bitirmek istiyorum. Onun muhteşem teninin her santimini öperken titremesini, inlemesini ve inlemesini izlemek istiyorum.

Bu fikirden pek hoşlanacağını sanmıyorum, o yüzden alabileceğimi alacağım.

Ağzım, dilimi çenesine geri kaydırmadan önce göğsünün her yerine ısırık ve izler bırakıyor.

"Tadın benim yeni bağımlılığım gibi, bebeğim." "Mmmff... mmm... umph..." parmaklarıma karşı inliyor ve ben onları çıkarıp parmaklarımı çekip kendi ağzıma sokuyorum, onun tadına inleyerek.

Karanlık gözleriyle beni izliyor, kaşları çökmüş, göğsü deli gibi inip kalkıyor.

Ama sonra lanet olası ağzını açıyor. "Git... lütfen."

Dudaklarımı dudaklarına çarptım. "Kapa." *Öpücük.* "Ağzını." *Yalama.* "Siktir." *Isırma.* "Yukarı."

İnliyor, zırhındaki çatlaklar genişliyor ve derinleşiyor, ben de onları tek tek parçalıyorum.

Onu o kadar iyice yiyip bitireceğim ki, kaçacak yolu bulamayacak.

Ağrıyan sikimi onun sikine dayayıp fısıldarım, "Sana yapmak istediğim tüm pis şeyleri düşünerek mastürbasyon yapacağım."

Titriyor ve yemin ederim sikinin kalınlaştığını hissediyorum. Göz kapakları kesinlikle ağırlaşıyor. Tamamen kafası karışmış ve kendini tamamen bırakmış bir hali var. Ne lanet bir bilmece. Onu sahiplenmek istiyorum.

Onu parçalamak istiyorum. Onu mahvetmek istiyorum.

Onun dudaklarını tekrar çaldım ve dilim içeri girerken aynı anda inledik, onun dilini ele geçirdim. Onu kendime zincirledim. Geçici de olsa.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazla.

Daha fazla lan.

Soyunma odasından bir gürültü geliyor ve birinin "King'i gören var mı?" diye sorduğunu duyuyorum.

O tamamen hareketsiz kalır ve kaslarının gerildiğini hissediyorum. Dudaklarımı onun morarmış dudaklarından ayırdığımda, yüzü taş gibi soğuktur.

Gözlerinin derinliklerinde panik parıldıyor ve çökmek üzere gibi görünüyor. Ayaklarına bakıyor, omuzları gerginlikle dolmuş.

Ne oluyor lan...

"Hey." Parmaklarımın tersiyle yanağına dokunuyorum ve bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Ben... ben..."

"Hey... nefes al."

O hiç nefes almıyor gibi görünüyor, ağzından kelimeler dökülüyor ve bana sanki uzaylıymışım gibi bakıyor.

Kargaşa yaklaşıyor ve o çökmek üzere gibi görünüyor.

O anda, bu durumda bulunma ihtimalinden dolayı paniğe kapıldığını anlıyorum.

Geri çekiliyorum ve o, elimden tutup onu buradan sürükleyip çıkarmak istememe neden olan sefil gözlerle bana bakıyor.

Ama bu muhtemelen onu daha da çıldırtacaktır.

Gözlerim göğsünde ve köprücük kemiğinde bıraktığım çok sayıda öpücük izine kayıyor, sonra tişörtümü başımdan çıkarıp ona fırlatıyorum.

Bu adam için tişörtümü çıkardığımdan daha sık tişörtümü çıkardığımı f a r k ettim. En azından giydiğim zamanlarda.

Parmakları kumaşa yapışıyor ve mekanik bir hareketle tişörtü çekiyor. Ona büyük geliyor ama içinde çok çekici görünüyor.

Yeni bir fetiş keşfedildi.

"Teşekkürler," diyor, çok kibar bir beyefendi gibi.

En ufak bir iyilik yaptığımda bile, onu eve bıraktığımda, AirPod'larını uzattığımda veya trafiğe dikkat etmesini söylediğimde, her zaman minnettarlığını ifade ediyor.

Bunun, ağzından çıkan tüm saçmalıkları telafi etmek için yaptığı bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Lotus çiçeği bana son bir kez uzun uzun bakar, ifadesi normale döner, ama bakışlarında bir parça tereddüt vardır.

Onun bir şey söylemesini bekliyorum, ama o göz teması kurmadan yanımdan geçip sohbet eden takım arkadaşlarının yanına gidiyor.

Orada duruyorum, sikim protesto ediyor ve kaslarım geriliyor.

Bunun küçük bir oyun olması gerekiyordu, ama artık oynamadığımı düşünüyorum.

En kötüsü, şimdiden kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

BRANDON

“Seni çok özledim," Clara'nın yumuşak sesi kulağıma fısıldarken boynuma ve çeneme öpücükler konduruyor.

O yumuşak bir şekilde inlerken, odamın ortasında duruyoruz. Elimi beline koyuyorum, böylece ağzımı öpmeye çalıştığında onu yerinde tutabiliyorum.

Bu mantıksız ve hiç mantıklı değil, ama bir hafta önce kontrolümü kaybettiğim o lanet geceden beri onu öpmedim ve onun beni öpmesine izin vermedim.

Ve bugün erken saatlerde.

Gözlerim, dudaklarını, sert vücudunu ve beni öpüşünü hatırlayarak kapanıyor.

Tüm bu kaosu zihnimden

uzaklaştırıyorum. Böyle bir şey olmadı.

Önemli *değil*.

Yeterince uzun süre böyle düşünürsem, belki tüm bu olay unutulur ve ben güvenli küçük baloncuğuma geri dönerim.

Clara, bu ince reddetmeyi umursamıyor. Umursadığını sanmıyorum. Bu yüzden onu yakınımda tutuyorum. İlişkimizin yüzeysel kalmasından memnun. Asla sorgulamaz, aptalca sorular sormaz. Ve her gün bandajlı elime ne olduğunu soran, pes etmeyen bir salak gibi davranmaz.

Artık ondan kaçamayacağımı anladığım için, lüks bir restoranda akşam yemeğinden sonra onu odama davet ettim. Yemek yemek yerine, çoğu zaman onun fotoğraflarını çekip, sıkılmadığımı taklit ederek geçirdim.

Onu yurda bırakıp gitmeyi denedim, ama bu gece kabul etmedi ve iç çamaşırlarını görmem için ısrar etti.

Gördüm. Güzel sayılır. Tek parça, şeffaf kırmızı dantelli, meme uçlarını gösteren ve amına kadar açık bir şey. Sıkı, askılı kumaşı vücuduna yapışıyor ve kıvrımlı vücudunu ortaya çıkarıyor.

Ama yine de bunu yapmamamızı tercih ederdim. Benim için seks her zaman sıradan bir rahatlama aracı olmuştur. Onsuz da yaşayabilirdim ve aylarca yaşadım, ama dürüst olmak gerekirse, bu sonsuza kadar sürebilirdi, bu yüzden Clara başka yerde aramaya başladı. Lan ve diğerlerinin düşündüğünün aksine, benim için sorun değil. Tek sorunum gizlilik. Ona açık bir ilişki yaşayabileceğimizi söyledim, ama o çıldırdı ve sürdüremeyeceği tek eşliliği talep etti.

İstediği kişiyle yatabilir, ama bu gece o benimle yatmaya karar verdi.

"Çok güzel kokuyorsun, bebeğim."

O anın tadını çıkarmaya çalışıyorum, gerçekten, ama o bana öyle dedikten sonra, boynuma öpücükler yağdıran farklı, daha acımasız dudakları hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Onunkiler yumuşak, onunkiler ise çılgınca.

Odaklan.

Aynı lanet yere yaptığı ikinci öpücüğün üzerine yapıştırdığım bandajı çıkarıyor. Vahşi gibi. Ama şimdi, sadece gırtlağımda iz yok. Göğsümün her yerinde de var — koyu kırmızı ve mor, sanki çürümüş gibi.

Nikolai'nin bugün o köşede yaptıklarını düşünürsek, öyle de olabilirim.

Clara'nın parmakları tişörtümü tutup çıkarmaya çalışıyor, ama ben onu geri çekip boğazını öperek kafamda tekrar takılmamaya çalışıyorum.

Çiçek kokulu parfümünü içime çekiyorum ve kusmamak için uğraşıyorum. Bu kokuyu hiç sevmedim.

Çünkü daha erkeksi bir kokuyu tercih ediyorsun. Bergamot ve nane kokusu burnumu dolduruyor ve kaslarımı gerginleştiriyorum.

Hayır.

O inliyor ve sesinin yumuşaklığından nefret ediyorum. Bana sürtünüyor ve onun hassaslığını tiksiniyorum.

Göğüsleri göğsüme sürtünüyor ve kayıyor, ama tek düşünebildiğim sert kaslar.

Sen benim için zor, onun için değil.

Kafamdaki ses, uykuda olan sikimde bir kıpırtıya neden oluyor. Siktir.

Siktir.

Siktir!

Clara'dan iterek uzaklaşıyorum, zihnim rahatsız edici bir kaos içinde yüzüyor.

O ipucunu anlamıyor ve parlak gözlerle tekrar bana doğru yavaşça yürüyor, sarı saçları beline kadar uzanıyor.

Bir adım daha geri çekilip elimi kaldırıyorum. "Canım istemiyor Clara. Üzgünüm. Sanırım maçın yorgunluğu."

En iyi ihtimalle zoraki bir gülümsemeyle kemerime uzanıyor. "Tüm o gerginliği atmana yardım edebilirim, seksi."

"Hayır. Ben iyiyim. Teklifin için teşekkürler." Daha önce alaycı bir şekilde çıkardığı elbisesini alıp ona uzattım. "Tekrar özür dilerim."

Omuzları çöküyor ama elbiseyi alıp giymeye başlıyor. "Yeniden bir araya geldiğimizden beri sevişmedik, Bran. Bir sorun mu var?"

Her şey berbat.

Ama bunu söylemiyorum ve yerine gülümsüyorum. "Sadece düşünmem gereken çok şey var. Biraz zaman geçince düzelirim."

"Tamam," diye uzatarak söylüyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

Bir an bekledi, ama ben cevap vermediğimde dönüp gitmek için arkasını döndü. "Clara."

Topuklarını döndürerek, yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle bana bakar. Muhtemelen ondan ayrılmalıyım. Bu sefer kesin olarak. Ona karşı hiçbir şey hissetmezken onu oyalamam doğru değil.

Ortaokuldan beri, bir kız bana çıkma teklif ettiğinde, beni Lan'la tanıştırmak için eve götürmemi istediklerini bildiğim halde evet demiştim.

Umurumda değildi. Çünkü her zaman bir kız arkadaşım vardı, Lan'a "becer beni" bakışları atsa bile. O hiç yapmadı, yani becermedi. Ama bana her zaman kızların ona çıplak fotoğraflarını gönderip ona müstehcen şeyler yapması için yalvardıkları ekran görüntülerini gönderirdi.

Hiç cevap vermedim. Onlarla mesajlaşarak ayrıldım ve Lan'ın bana gönderdiği her şeyi sildim.

Önemli değildi. Hepsi bir imajın parçasıydı. Hiçbiriyle birkaç haftadan fazla kalmadım.

Clara'yla üniversitede tanıştım ve o, benim sık gittiğim yerlerde "tesadüfen" karşılaşmamızı sağlamak için kendini görev edindi. Onun taktiklerini kilometrelerce öteden anladım ama yine de umursamadım. Onunla en uzun süre birlikte kaldığım neden, ilk kez Lan'ın yerine doğrudan bana gelmesiydi.

Aslında Lan'dan hoşlanmıyor gibi görünüyor. Muhtemelen Lan onu önemsiz bir böcek gibi davranıyor.

Bu yüzden onu terk etmedim. Onu lüks restoranlara götürdüğüm, pahalı marka kıyafetler aldığım ve fotoğraf çektirdiğim sürece işime burnunu sokmuyor. Aldattığı her seferinde ayrıldık, bildiğim kadarıyla dört kez oldu, ama sonra özür dileyip bir daha yapmayacağını söyledi ve ben de onu affettim.

Teknik olarak ben de onu aldattım, o yüzden ödeştik diyelim.

Lan yanılıyor. O beni hiç incitmedi. İncitilmek için hislerim olması gerekir, ama ben hislerim yok.

O sadece bir kolaylıktı ve artık değil. "Aralarımıza ara vermeliyiz," diyorum rahat bir şekilde.

Yüzü düşer ve değerli Chanel çantasını neredeyse düşürür. "Ama neden? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Seninle alakası yok. Benim suçum. Seni aldattım." Ama bunu söylerken bile, doğru gelmiyor. Az önce onunla birlikte olmak, onu aldattığımı hissettirdi. Tam tersi değil.

Bu sefer boynuma lanet olası bir cam parçası saplamam lazım.

Clara'nın dudakları aralanır ve kaşlarını çatıyor. "Vay canına, tamam. Bu çok kötü."

"Üzgünüm." Tek kelimesine bile inanmıyorum, ama yine de söylüyorum. Çünkü beklenen bu. Son derece düşünceli ve olağanüstü kibarım.

Tabii ki, belirli bir pislik hariç.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi tuttu, sahte tırnakları cildimi çizdi. "Önemli değil. Bunu daha önce de yaşadık, bebeğim. Başka birine gitmen canımı yaktı, ama sen beni o kadar çok affettin, ben de seni affedebilirim."

Elini itip geri çekiliyorum. "Senin affına ihtiyacım yok." "Onu o kadar çok mu seviyorsun? Eğer istiyorsan üçlü yapabiliriz." istiyorsan üçlü yapabiliriz."

Çaresizlik son derece sinir bozucu.

Başımı sallarken sesim soğuktur. "Ayrılıyoruz, Clara."

"Bana bunu yapamazsın!" Ayaklarını yere vuruyor. "Senden ayrılmıyorum. İşler böyle yürümez."

"Aynen böyle olur. Lütfen git." Onu kapıya doğru itip kapıyı açıyorum.

Koridorda durup bağırıyor, "Hayır! Bunu kabul etmiyorum."

"Bitti."

İçeri fırlatılır, ama saçlarından tutup bir kenara patates çuvalı gibi atılır.

Kardeşim burnunun ucuyla ona bakar. "Onu duydun. Bittiğini söyledi, o yüzden ipucunu anla ve ucuz varlığını bizim mülkümüzden çıkar."

Lan'ı takip eden en büyük kuzenim Eli, muhtemelen kardeşimin odasında bir komplo kurduktan sonra, Lan'ı baştan aşağı süzer. "Seni daha önce gördüğüme eminim, ama nerede?"

"Son iki yıldır buraya geliyorum!" diye bağırdı, tiz sesi sinirlerimi bozdu.

"Ah, doğru! Sen hizmetçisin!"

"Değilim!"

Lan'a bakar. "Değil mi?"

"Tabii ki değil." Kardeşim alaycı bir şekilde nefesini tutar. "Yardımcının bu ucuz haliden daha fazla zarafeti var."

"Tamam, yeter," dedim sinirlenerek. "Git artık Clara."

"Ayrılığa katılmıyorum. Hala birlikteyiz." Kardeşim ve kuzenimin tehditkar bakışları altında korkarak siner. "Sana sonra mesaj atarım, bebeğim."

"Bana öyle deme," diye mırıldanıyorum, başımın arkasında migren başlıyor.

"Ne?" diye sorar, şaşkın görünüyor.

"Bana bebeğim deme. Ben senin bebeğin değilim," bu sefer daha net bir şekilde söylüyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Başka bir şey söylemeye başlar ama Lan önüme geçer ve onu bir eşya gibi iterek uzaklaştırır. "Defol git. Bir daha kardeşimin yüzüne görünme yoksa seni paramparça ederim."

Onu azarlamak istiyorum ama sözleri sonunda onu harekete geçirdiği için memnunum. Koridorda adımlarını hızlandırıyor, gerginliği dalgalar halinde yayılıyor.

"Başka birinin yardıma ihtiyacı olursa haber veririm!" Eli onun arkasından bağırdı ve sonra bize sordu, "O gerçekten yardım etmiyor mu?"

"Aşağılama gereksiz," diyorum iç çekerek.

Eli omzunu silkiyor. Bizden birkaç santim uzun, koyu saçlı ve metalik gri gözleri insanları rahatsız etmekte ustadır.

Kişilik olarak kardeşimle benzerdir ve ikisi de yıkıcı bir yapıya sahiptir, bu yüzden de iyi anlaşırlar, ancak aksini göstermeye çalışırlar. Ortak ilgi alanları çoktur, bunlardan biri de on yıldan fazladır dedemizin evinde devam eden satranç oyunudur.

Ancak Landon gösteriş meraklısı iken, Eli gölgede çalışmayı tercih ediyor.

Yine de hala çok düşmanca davranıyor, bu yüzden ben onun yerine küçük kardeşi Creigh'in arkadaşlığını tercih ediyorum. Ancak Eli, Lan ve benim için her zaman bir ağabey gibi olmuştur. Bizi büyütürken bizi korumayı görev edinmiş ve bunu hala sürdürüyor.

Eli, Lan ve hatta Creigh, King soyadının üstünlüğüne sıkı sıkıya inanırlar ve üyelerinden birine karşı yapılan bir saldırıyı savaş ilanı olarak görürler. Ben bu duyguyu paylaşmıyorum değil. Daha çok, bu üstün soyadına layık hissetmediğim için.

Lan omzuma yapışır, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "O kaltağı kapının önüne attığın için tebrikler. Şeytan aşkına, sakın ona geri dönme. O sana göre değil."

"Bana neyin yakışacağını sen nereden biliyorsun? Uzman mısın?"

"Ben mi uzman? Saçmalama. Ama en azından sana gerçekten aşık olan biriyle birlikte olmalısın."

"Aww." Eli diğer omzuma da kolunu dolayarak beni sıkıca sarar. "Yardımcın benim değerli Bran'ımı incitmeye cüret etti mi? Neden daha önce söylemedin, gözlerini oyup köpeklere yedirirdim?"

"Belki de o yüzden söylemedim," diye mırıldandım. "Ben yatacağım."

"Olmaz. Kutlamak için seni sarhoş etmeliyiz." Boğazını temizledi. "Rems!! Birayı getir!"

Birkaç şey koridorda devrilir, sonra bir kapı açılır ve Remi, yüzünde Cheshire kedisi gibi bir gülümsemeyle dışarı bakar. "Bira mı dediniz?"

"Evet, bulabildiğin kadar." Eli beni sıkıca sarar. "Bran'a hizmetçinin kurşunundan kurtulduğu için kutlama partisi veriyoruz."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama ben varım!" Sadece boxer şortuyla karşı odaya atlar ve Creigh'in kapısını tekmeler. "Uyan, evlat! Parti var."

İstemediğim bir kutlamaya katılmak için isteğim dışında oturma odasına sürüklendim. Saat 10:30'a kadar bir saat kadar resim yapmayı tercih ederdim.

Ama yine de, resimlerim hoşuma gitmeyen bir hal alıyor ve kendimi, sanki kirli bir sır gibi tuvalleri saklarken buluyorum.

Belki de öyledirler.

Belki de ailemle bu anlamsız toplantı tam da ihtiyacım olan şeydir.

Creigh'in sessiz varlığında teselli buluyorum, o da bu ani kutlamaya katılmayı onaylamamıştı.

Glyn'in yaşlarında ama ruhu yaşlı ve sakinleşmek istediğimde aradığım kişi o.

Bira şişesini benimkine çarparak çenesini kaldırıyor. "O gevşek vidadan kurtulduğuna sevindim."

Tanrım. O bile onu sevmiyordu.

Birama bir yudum alıyorum. "Onun varlığından haberdar olduğunu sanmıyordum."

"Herkesin bilmesini sağladı. Senin için değil, kuzen. Seni kullanmayacak birini hak ediyorsun."

"Teşekkürler, sanırım."

"Cray Cray bile senin bir felaketten kurtulduğunu düşünüyor." Eli kardeşinin saçlarını karıştırıp kafasını tutar ve şakacı bir şekilde güreşmeye başlarlar.

Landon onları itip yanıma kaydı, yüzünde hoşuma gitmeyen hesapçı bir ifade belirdi. "Peki ayrılmanıza ne sebep oldu? Yine mi aldattı?"

Onun meraklı bakışlarından kaçınmak için bir yudum bira içtim. Tabii ki Lan bu konuyu bırakmayacaktı. Her zaman köpek gibi davranır, etrafı koklayarak kemik arar. *Kemikler.* Çoğul.

Onu kolaylık için yanımda tuttuğumu biliyor ve onu onaylamasa da, o herkesten iyi bu görüntünün farkında. Kamuflajın.

Şimdi, o imaja neden ihtiyacım olduğunu bilmiyor ve asla da bilemeyecek, ama varlığını fark etmemiş olamaz. Bu yüzden manzara resmine geçmemi hiç sevmedi. Bunun o maskenin bir parçası olduğunu biliyor.

Ne yaparsam yapayım ondan saklanmam imkansız. Lanet gibi.

Renklendirilmiş şişeye bakarak nefes verdim. "Sıkılmıştım."

"Demek o aldatmadı. İlginç." Onun müdahaleci bakışları yüzümün yan tarafında bir delik açıyor ve ben Remi'nin kendini aptal yerine koymasına hayranmış gibi davranıyorum.

.

Neyse ki Lan, "Sonunda sıkıldın, sevindim" diyerek konuyu kapatıyor.

Neden Clara ile olan ilişkime ya da ilgisizliğime bu kadar önem verdiğini bilmiyorum, ama neyse.

Şişenin kalanını bir dikişte içip ikinci şişeyi alıyorum. Belki de bu gece sarhoş olmak daha iyidir.

Belki o zaman beynimi parçalamaya çalışan yasak düşünceler uyuşur.

Bu gece, iki yıldır birlikte olduğum kız arkadaşımdan ayrıldım—gerçi ara sıra ayrılıp barışıyorduk

— ama kafamda beni vahşice parçalayan görüntüler dolaşıyor. "Rems! O taklidini yap." Eli bira şişesini kuzenine doğrultarak dikkatimi şimdiki ana çekiyor.

"Ne demek istiyorsun, efendim?" Remi dramatik bir ortaçağ aksanıyla söylüyor. "On yıllardır kanım bu topraklara sulamışken, ihanetle suçlanamam."

Kıpırdanıp bir yudum bira ile bunu gizliyorum. Kendi kanımla olan karmaşık ilişkimi düşününce, bu konu her açıldığında midem bulanıyor. Ya da daha kötüsü, onu gördüğümde.

"Kafasını kesin!" Lan, bu teatral oyunu biraz fazla zevk alarak bağırır.

"Sevgilim." Remi, Creigh'e uzanır ve onun arkasına saklanır, hala aynı tonda konuşmaya devam eder. "Beni bu medeniyetsiz barbarlardan kurtar."

"Kimse seni giyottinden kurtaramaz," diyor Eli şeytani bir sırıtışla. "Hey, Orta Çağ İngiltere'sinde giyotin yok!"

"Fransız Devrimi'ndeyiz, *dostum*."

"Spawn!" Remi, Eli onu geçmeye çalışırken Creigh'i kalkan olarak kullanır. Lan kahkahalarla gülüyor, ben de öyle.

Bu adamlarla ve onların şakalarıyla büyüdüm ve bu anlamsız karşılaşmalar ve küstahça şakalaşmalar için minnettarım.

Onlar benim ailem, bu kadar basit, ve onlara birçok yönden minnettarım.

Çoğunlukla bana aitmiş gibi davranabileceğim bir yer sundukları için.

Yarım saat sonra tuvalete gitmem gerekiyor. Gürültülü oturma odasından çıkıp misafir tuvaletine yöneliyorum.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkayıp aynada yüzüme bir saniye bakıyorum. Midemde mide bulantısı hissediyorum ve bu aynayı da parçalamadan önce göz teması kurmuyorum.

Ellerimi kuruladıktan sonra tişörtümü kaldırıp köprücük kemiğimin, omzumun, göğsümün ve özellikle meme uçlarımın çevresindeki koyu mor renkli öpücük izlerine bakıyorum.

Bir titreme geçer ve parmaklarımı üzerlerinde gezdiririm, acının gölgesine tıslayarak. Erkeklerin meme uçlarının hassas olabileceğini hiç düşünmemiştim, ya da daha kötüsü, Nikolai onlarla oynadığında beni tahrik edeceğini.

O sadece öpücük izleri bırakmadı. Cildimi acımasızca hırpaladı ve üzerinde öfkeli diş izleri bıraktı.

Dokunduğum her yerde o var. Sanki benim berbat ruh halimi sürekli hatırlatıyor.

Ne kadar düştüğümü ve kontrolümü ne kadar kaybettiğimi.

Takım arkadaşlarım bunu görmedi çünkü onlar soyunma odasından çıktıktan sonra duş almaya özen gösterdim, önce bir işim varmış gibi davranarak. Boynumdaki öpücük izi için bana sataştılar, ellerimde vahşi bir iz olduğunu söylediler.

Tabii ki Clara'yı kastettiler, ama o vahşi falan değil.

Beni deli eden kişi, bir erkekten başkası değil.

Gürültücü, her zaman gömleksiz, beni parçalamak istercesine bakan bir dağ gibi adam.

Ona nasıl bakıyorum acaba?

Bakışlarım aynadaki gözlerime takılıyor ve yanlışlıkla meme ucuma dokunduğumda inliyorum. Onun daha önceki ilgisinden dolayı hala ağrıyor ve acıyor ve o anıyı silmeye ne kadar uğraşsam da bir türlü unutamıyorum.

Sıkı taş gibi meme ucuma parmağımı sürtüp tekrar çimdikliyorum, onun dişleri olduğunu hayal ederek.

Sikim seğiriyor, pantolonuma baskı yapıyor ve alt dudağımı ısırıyorum.

Sarhoşum... ya da sarhoş olmak üzereyim. Bunun bir anlamı yok...

Daha önce kaçtığımda hoşnutsuz görünüyordu. Ama neden? Herkesin bizi bulacağı bir yerde kalmamı bekleyemezdi.

Telefonum titrer ve donakalırım, sonra gömleğimi indirip telefonu çıkarırım.

Kilidi açtığımda ekranında onun adını görünce kalbim ağzıma gelir.

Onu görmezden gelmeliyim.

Biz etkileşime girdiğimizde hiçbir şey iyi sonuçlanmıyor.

Bunu tamamen görmezden geleceğim.

Ekranı kilidini açıp mesajı açmadan önce parmağım ekranın üzerinde tereddüt ediyor.

NIKOLAI

İyi akşamlar, lotus çiçeği. Sen bu kadar terbiyeli olmayı sevdiğin için mesajı böyle başlatayım dedim.

Gözlerimi devirme isteğine direnip bir sonraki mesajın gelmesini bekliyorum. Her zaman birkaç tane gönderir.

Sokakta geçirdiğimiz geceden sonra, bana mesaj atmaya devam etmekle kalmadı, her sabah koşarken sabrımı sınamaya da başladı.

Eskiden kutsal bir aktivite olan koşu, artık onun bitmek bilmeyen soruları ve bana yaklaşma çabalarıyla lekelenmiş durumda.

Son mesajlarını gözden geçiriyorum, sürekli belirip kaybolan noktalara sabırsızlanmamaya çalışıyorum.

Mesajları genellikle uzun ve nedense Heathens'ın malikanesinde olan biteni sanki beni ilgilendiriyormuş gibi anlatmayı seviyor.

Mesajları çok düzensiz olabiliyor. Örneğin, dün gönderdiği mesajlar şöyleydi:

NIKOLAI

Yarın için sabırsızlanıyorum. Belki bu sefer senden beş cümleden fazla mesaj alırım ;)

Bilgin olsun, bu gece mastürbasyon yaparken dudaklarını sikimde hayal edeceğim.

Sen de aynısını yapabilirsin, bu arada.

Lütfen yap. Düşünmek bile beni sertleştiriyor. Sikimde

boğulduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Siktir. Pantolonuma boşalmadan önce konuyu değiştirmeliyim.

Jeremy bugün uyandı ve şiddeti seçti. Bizim için harika. Çünkü her adımında onun yanındaydım. En iyi arkadaşlar ve tüm o saçmalıklar. Bizimle uğraşıp hayatta kalarak hikayeyi anlatabileceklerini sanan çocukları dövdük. Bu benim için büyük cesaret. Onların kırık dişlerinden sana hatıra getireyim mi? Muhtemelen iyi fikir değil, değil mi? Sadece soruyorum. Her neyse, yarın dar tişörtün ve şortunla seni görmek için sabırsızlanıyorum. Koşmak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

Yeni bir mesaj geliyor, terli parmaklarımla kontrol ediyorum.

NIKOLAI

Bekliyorum.

Neyi bekliyorsun?

Beni siktirme. O aptal kadını hala bulamadın mı?

Bu gece erken saatlerde yaşanan çok bariz ayrılığı hatırladığım için yutkunmak son derece zor. Ama bunu Nikolai'ye söylersem, bu onun başına vurur ve biz bunu istemeyiz.

ME

Aşk hayatımda ne yaparım ne yapmam seni ilgilendirmez.

NIKOLAI

Onu kendime ait yapıyorum. Sana söylemiştim, sen yapmazsan ben yaparım demiştim.

Bana bir barda yanında oturan bir kızın fotoğrafını gönderirken, gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

Clara.

Daha önce giydiği elbisenin aynısını giymiş ve içkisini yudumlarken gülümsüyor.

NIKOLAI

Yirmi dakika içinde aşağıdaki adrese gel, yoksa onun benim sikimi sürerkenki videosunu gönderirim.

Kulaklarım yanıyor ve boğazıma yükselen mide bulantısı dalgasıyla mücadele ediyorum.

Elimi lavaboya vurup derin nefesler alıp veriyorum ama hiçbir şey çılgınca atan kalbimi sakinleştiremiyor. Bir parçam ona mesaj atıp bunu yapmamasını söylemem ya da onu tamamen görmezden gelmem gerektiğini biliyor ama ben öyle yapmıyorum.

Siktir!

Evden fırlayıp arabama biniyorum. Biraz sarhoşken araba kullanmamam gerekir, ama umurumda değil, mülkten hızla çıkıp o pisliğin bana gönderdiği adrese doğru yola çıkıyorum.

The King's U kampüsünün yakınındaki bir apartman kompleksine varmam tam on yedi dakika sürüyor.

Bana gönderdiği binanın kodunu girip asansörle çatı katına çıkıyorum. Bir kod daha. Zamanım yokken boşa harcadığım bir dakika daha.

Asansör, kısmen bulutlu gökyüzünü ve birkaç yıldızı gösteren şeffaf tavanlı geniş bir dairenin ortasında açılıyor.

Işık loş ve samimi, sanki romantik bir gece için hazırlanmış bir ortam gibi.

Öfkem yüzeyin hemen altında gizlenmiş, yatak odası olması gereken yere doğru ilerlerken, dengesiz bir şekilde ayakta duran duvarlarımı yırtıp çekiyor.

Önce kıkırdamalar geliyor, ardından çok tanıdık bir sesin gürültüsü. Yarı açık kapının önünde duruyorum, yanmış ciğerlerime olmayan nefesleri çekiyorum.

Buradan gidip tüm bunları geride bırakmalıyım.

Unutmalıyım.

İnkar

etmeliyi

m. Rol

yapmalı

yım.

Kontrolü ele almalıydım...

"Vay canına, çok büyük bir penisin var. Ve, aman Tanrım, bu piercingler harika!"

Clara'nın mırıldandığı bu sözler, tutunduğum tüm kararlılığımı yok ediyor. Kendimi serbest bırakıyorum, başım önde, beynim boğazımdaki mide bulantısını geçip etrafa saçılıyor.

Kapıyı açtığımda, Clara Nikolai'nin bacaklarının arasında diz çökmüş, elleri onun sikini sarmış halde karşıladı.

Nikolai yatakta oturmuş, avuç içlerine yaslanmış, Clara'nın sikini serbest bırakmak için indirdiği boxer şortuyla kalmış.

Şimdi Clara onun penisini avuçlayarak izliyor, hayranlıkla ve hayranlıkla.

Kapıda durduğum anda bakışları bana çeviriyor, gözleri bir anda kararırken dudakları acımasız bir sırıtışla kalkıyor. "Bana bebeğim de, Clara."

"Bu kocaman sikini içime almanı sabırsızlıkla bekliyorum,

bebeğim." Bir saniyeden kısa bir sürede her şey olur.

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor, sonunda sadece o lanet rengi görebiliyorum.

Buraya gelirken, öfkenin Clara'nın yine Clara gibi davrandığı için olduğunu düşündüm.

Nikolai'nin ona dokunduğu için olduğunu düşündüm.

Ama bu iç karartıcı gerçek, şu anda, bu anda, kafama çarptı.

Bana.

Clara'yı hiç umursamadım. Hiç. Sıfır.

Beni kendimin sınırlarına iten o değil. Onun bana dokunması.

Nikolai'ye dokunması.

Mesele *o* değil. Mesele *o*. Lanet olsun.

Kapıyı itip geçtim, onu saçlarından tutup ayağa kaldırdım. Çığlık attı ve sendeledi, sonunda pençelerini ondan çekti.

"Ne oluyor..." Onu ayağa kaldırdığımda sözünü keser, gözleri benimkilerle karşılaşınca büyür. "Bran... Düşündüğün gibi değil. Sadece yalnızdım ve reddedilmen beni incitti ve... ve..."

"Kapa çeneni." Sesim sakin ama kararlı, dudakları *O* şeklinde.

Clara'ya hiç bu şekilde konuşmamıştım. Aldattığında bile. Herkes ona altın avcısı sürtük dediğinde bile.

Bunca zaman onu nefret etmedim.

Ondan nefret edecek kadar *bir şey* hissetmedim.

Şimdi ise parmaklarımı boynuna dolamak ve o pis gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemek istiyorum.

"Git," diyorum, içimde biriken kaosun rağmen hala sakin bir sesle.

"Bebeğim, lütfen..."

"Hayır," Nikolai bu sefer onu sözünü keserek beni itip kapıya doğru iter. "O senin lanet bebeğin değil."

Artık giyinmiş, tabii boxer şortu giymek giyinmek sayılırsa, ve bakışlarımı ondan ayırıyorum.

Eğer yapmazsam, ona yumruk atmak isteyeceğim ve bunu yapmamam gerek.

Clara, kaşlarını çatarak ikimizin arasında bakıyor ve ben de gözlerimi ona dikip

ellerimi cebime sokup tek kelime etmeden.

"Git artık," diye bağırıyor Nikolai ve Chanel çantasını ona fırlatıyor. "Bir daha yüzümü görmeye gelme."

Başka bir şey söylemek istiyor ama Nikolai'nin bakışları onu çok korkutmuş olmalı ki, sanki kovalanıyormuş gibi odadan koşarak çıkıyor.

Kısa süre sonra asansörün zil sesi duyulur ama kokusu kaybolmaz. Lanet olası çiçekler.

Oda ve arkamdaki adamın üzerinde hayalet gibi asılı kalıyor.

Siktir et onu.

Ona bakmayı reddederek kapıya doğru yürüyorum. "Peki, iyi geceler o zaman." "Hayatta olmaz." Elini başımın yan tarafına koyarak kapıyı sertçe kapatıyor.

Göğsü sırtıma bastırıyor, beni tahtaya sıkıştırırken sıcak nefesi kulağıma fısıldıyor, "Hiçbir yere gitmiyorsun, lotus çiçeği."

1C

NIKOLAI

Lotus çiçeğimden dalgalar halinde yayılan tereddüt ve iç çatışmanın alevlerini tadabiliyorum ve dilimi çıkarıp onu yutmak istiyorum.

Dudaklarımın arasında emiyorum. Dişlerimin arasında çiğniyorum.

Bran'ın sırt kasları, her zaman olduğu gibi, göğsümün altında sertleşiyor. savaşmaya, kaçmaya ya da küçümseyen kafasında gizlenen her şeyi reddetmeye çalışırken olduğu gibi. Onun zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan, ona alan tanımaktan ya da beni süpüren bu duygular hakkında mantıklı davranmaktan vazgeçtim.

Bunda *berbatım*.

Modus operandi'm her zaman önce hareket etmek, sonra sonuçlarını düşünmek olmuştur. Şimdi bunun değişmesi için bir neden yok.

Ayrıca, o da beni istiyor. Duygularını sık sık gizleyen mistik gözlerinde bunu görebiliyorum, ama maske düştüğünde, o mercan mavisi gözlerde, şehvetin halesiyle çevrili kendi yansımamı görüyorum.

Elbette nefret ve saygısızlık da var. Karışıklık ve kendini koruma duygusu da var. Ama kim takar bu önemsiz duyguları?

Kesinlikle ben değil.

Aynı mekanda olduğumuzda gerginlik yükselir ve çatırdar. Bunun halka açık bir yerde mi yoksa yatak odamın daracık duvarları arasında mı olduğu fark etmez. O buradaysa, onun varlığıyla uçar ve coşarım.

İçimdeki canavar, onun içindeki gizli canavarı ortaya çıkarmak ve onunla oynamak istiyor.

Onun kontrolünü parçalamak, altın çocuk imajını mahvetmek ve hayatını altüst etmek istiyorum.

Dişlerimi derisine geçirmek ve söylemediği sözlerden yayılan şehvetle beslenmek istiyorum.

Onu kurutana kadar.

Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Ya da benden.

Ona daha da yaklaşıyorum, onu tamamen kaplıyorum ve öfkeli ereksiyonum onun sert kalçalarına bastırıyor.

Söylemeye gerek yok, Clara'yı benden uzaklaştırdığından beri taş gibi sertim. Onun Clara'nın bana dokunmasını istemediğini düşünmek hoşuma gidiyor, tersi değil.

Çünkü *ona* gitmesini söyledi ve peşinden gitmedi.

Bana hayalperest deyin, ama ben onun gösterdiği sakin öfkenin bana karşı sahiplenici olmasından kaynaklandığını seçiyorum.

Kıpırdanıyor, kıçı kazara - ya da kazara değil - benim sikime sürtünüyor ve ben inliyorum.

Lanet olsun.

Neden bu kadar basit bir temas beni bir hayvana dönüştürüyor? Onu sahiplenme düşüncesi beynimde bir bomba gibi patlıyor, diğer tüm düşünceleri boğuyor. Onun etrafındayken pek fazla düşüncem yok ama yine de.

Benden kaçabilecekmiş gibi kapıya doğru birkaç adım atıyor. Bu hayatta ve gelecekteki hayatlarda da, benim sözüm geçerse, bu mümkün değil.

"Bana dokunma," diye emrediyor, ama sesinde her zamanki kibirden eser yok.

"Ama sana dokunmayı seviyorum, benim beyaz atlı prensim."

"Senin sevdiğin şey umurumda değil ve ben senin Beyaz Atlı Prensin değilim." Dönüyor, tüm vücudu ileri atılıyor, gözleri o kadar vahşi bir ateşle parlıyor ki, onu körüklemek, cehennem kadar parlak hale getirmek istiyorum.

Bana itmeye çalışır ama ben ellerimi başının iki yanındaki kapıya vururum, göğsüm onun göğsüne çarpar. O kadar yakındayım ki nefesinden alkol kokusunu alabiliyorum ve gözlerindeki ateşi görebiliyorum.

Daha fazla.

Onun şişkin dudaklarına bakarak sırıttım. "Biri kızmış." "Siktir git."

"Bebeğim, bana küfürlü konuşmana bayılıyorum, biliyorsun."

Beni boğazımdan yakaladı, parmakları acımasızca yanlarıma batıyordu. "Benden uzak durmalısın."

"Hayır." Yaklaşmaya çalışıyorum ama o beni nefes alamayacak kadar sıkı tutuyor. Ciğerlerim yanıyor, boynumdaki damarların şiştiğini hissediyorum.

"Seni öldüreceğim." "Mmm.

Sertleşmeni seviyorum."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Kısa tırnakları derime batıyor. "Bana dokunursan seni boğazlayarak öldürürüm."

"Devam et. Ağzın beni çok tahrik ediyor." Kalçalarımı sallayıp onun kasıklarına vuruyorum.

Ve siktir.

Siktir

beni.

"Görünüşe göre ben de seni sertleştiriyorum. Pantolonunun içine elimi sokarsam, benim için ıslanmış mı olursun?"

"Seni lanet olası..." Yüzü hafifçe kızarır ve parmakları o kadar sert sıkılır ki titrerler.

Titriyor, benim beyaz atlı prensim, değerli kontrolünü bir katman bir katman kaybediyor.

Peki ben ne yapıyorum?

Onu dişlerimin arasına alıp asla bırakmıyorum. Tabii ki.

Onun derisinin altına giriyorum. Onun içine girmenin ilk adımı.

"Benimle kavga edebilirsin, boğazımı sıkıp canımı alabilirsin, ama bu beni istemekten vazgeçirmeyecek," diye bağırarak, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sakladığı öpücüğün olduğu yere elimi sıkıca sararak. "Buraya Clara'yla yatmamı engellemek için geldin. Ona *aşık* değildin, ona *kızg*ındın. Bana dokunma şeklin ve bana bebeğim demen hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Kapa çeneni."

"Bana dokunmasına izin verdiğim için bana kızgınsın, değil mi?"

Gözlerinin arkasında güzel bir öfke parlıyor, ama sonra düşündüğünün tam tersini söylüyor, "Senin ne yaptığın neden umurumda olsun ki?"

"Her zaman rol yapıyorsun, benim lotus çiçeğim. Saklanıyorsun, numara yapıyorsun. Bu gece ondan ayrıldığın belli. Neden bana söylemedin?"

"Nasıl...?"

"Bana ayrıldıklarını ve bir barda unutmaya çalıştığını söyledi." Kafamı yaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni sertçe tutarak yerinde tutuyor. "Bunu benim için yaptın, değil mi? Onu benim söylediğim için kaybettin. Hayır. Bunu *benimle* olmak istediğin için yaptın. Çünkü sana ihtiyacın olanı verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun."

"Hayal kurmayı bırak."

"Sahte davranmayı bırak." Boğazındaki bandajı çıkarıyorum ve mor bir iz ortaya çıkıyor. "Saklanmayı bırak."

Kafasını salladı ama parmakları boğazımdan gevşedi. Bran zayıf değil. Tabii ki benim kaslarım daha fazla ama onun gücü var. Önceki seferlerde bana dokunmama izin vermesinin sebebi beni durduramaması değildi. Beni durdurmamayı seçtiği içindi.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Kontrol için verdiği savaş, ayaklarının altında buz gibi kırılıyor. Ben onu tamamen yutmak için bekleyen gölüm.

Parmaklarım keskin çenesine yayılır, dudaklarım onunkinden bir santim uzakta, kırık nefeslerinden alkol ve nane kokusu geliyor.

"Sakın..." diye fısıldıyor, sesi titriyor, nefesi kesik.

Bu pislik beni istiyor, buna *can atıyor*. Vücut dili onu ele veriyor. Gözleri karardı, burun delikleri genişledi ve parmakları boynumu sevgiyle tutuyor - o aksini iddia etse de - ve kocaman aleti benim için ayakta alkış tutuyor.

Ama hala dişleriyle tırnaklarıyla direniyor, kaçınılmazı kabul etmiyor.

"Yine beni suçlamak mı istiyorsun?" diye fısıldıyorum onun cildine. Ağzından bir nefes çıkıyor ve bir kez başını sallıyor. "O zaman istediğin kadar suçla beni, bebeğim."

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp, benim olanı alıyorum. Çünkü o *benim*.

Henüz bunu bilmiyor olması ve muhtemelen sonsuza kadar inkar edeceği önemli değil. Lanet olası bir pislik olması önemli değil.

O benim pisliğim. Kelimenin tam anlamıyla.

Bran inleyerek ağzını açıyor, sıcak, ıslak dili benimkine çarpıyor ve inliyor. Şimdiye kadar yediğim en erotik şey gibi inliyor.

Ağzım onun ağzıyla konuşurken o kadar uysal ve tutkulu, o kadar şehvetli ve duyarlı ki. Kalçaları sallanıyor ve ben onu öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öpüp öp

Onun sevdiği şekilde alt dudağını ısırıyorum, sonra dilimi tekrar içine daldırıyorum, onun açgözlü dilini arıyor, okşuyor, ovuşturuyor ve döndürüyorum.

Her öpücük, her ısırık ve boğazına bıraktığım her vahşi sesle çenesi kasılır.

Elinin boynumdan saçlarıma kaymasını, beni yerinde tutmak için yumruğunu sıkmasını, dilini dilime dayayıp beni ona yakıcı bir şekilde bağlamasını seviyorum.

çok yabancı ve bağımlılık yapıcı bir şekilde.

Daha fazla.

Daha fazla istiyorum.

Dizimi onun dizinin arasına sıkıştırıp bacağımı onun uyluğuna doluyorum ve sertleşmiş penisini onun sert penisine sürtüyorum.

Yeni pozisyon bana daha iyi erişim ve daha fazla sürtünme sağlıyor ve o, parmaklarını saçlarıma geçirip boğazıma inleyerek bunun ne kadar hoşuna gittiğini belli ediyor.

Onu yukarı aşağı okşarken, sürtünerek, okşayarak, omurgamda karıncalanma hissi uyandırıncaya kadar devam ediyorum.

O benim hızıma ayak uydurup her vuruşuma karşılık verdiğinde homurdanıyorum. O da inliyor, nefes nefese kalıyor ve saçlarımı çekiyor. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en güzel acı.

Sadece öpüşerek beni nasıl deli edebiliyor?

Ellerim göğsünden aşağı kayıyor ve gömleğinin altından çıkıntı yapan meme ucuna dokunduğumda inliyor, ben de onu çeviriyorum. Dilimi ısırıyor.

Lanet olası vahşi.

Sırıtarak

tıslıyorum.

Onun içimdeki canavarın benimkine çarpıştığı bu çılgın şiddet senfonisini seviyorum.

Ellerimi gömleğinin altına kaydırıp pürüzsüz kaslarını okşuyorum ve meme uçlarını çimdiklediğimde bu kez o tıslıyor. Onu ne kadar uzun süre işkence edersem, sikini o kadar kalınlaşıyor ve beni o kadar hızlı sikiyor, boxer şortumun içine damlatıyor.

Meme uçlarıyla oynamaya ve onu delirtmeye bayılıyorum, ama onunla oynamak istediğim başka bir yeri var.

Bir meme ucunu çevirirken, diğer elimi aşağıya indirip pantolonunun düğmelerini açtım. Şişkinliklerinin üzerindeki fermuarını açtığımda küçük bir inilti duyuldu.

Bu Prens Charming'in aleti kocaman.

Elimi külotunun içine sokup, sert bir şekilde penisinin kökünü avuçlayıp sıkıyorum.

"Umph... sik..." diye nefesini ağzıma verirken, gözleri şaşkın, kaşları çatık ve yüzü saf arzu ile damlıyor.

Kimse bu kadar çekici görünmemeli.

"Sana sertçe dokunmam hoşuna gidiyor mu, bebeğim? Elimde nasıl kalktığını hissediyor musun?" Onu dışarı çıkarıp tabanından ucuna kadar sertçe okşuyorum, başparmağımla sünnet derisini okşuyorum.

"Kapa çeneni." O benim için yapıyor, dudakları benimkileri yutuyor ve sınırsız bir şehvetle beni öpüyor, kalçaları benim yumruğumu sikerek sarsılıyor. "Siktir git..." Dudakımın köşesini ısırıyor ve derisini gerginleştiriyor. "Siktir git... Nikolai... Neden hayatıma girdin... Siktir..."

"Hayatına girdim çünkü sen benim hayatımı mahvettin, bebeğim." Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Gözleri bana bakarken genişliyor, eli hala saçlarımda kaybolmuş durumda. Bir ara bandı çıkarmış ve saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış.

"Ne yapıyorsun..." Sözleri, kocaman sikini ağzıma kaydırdığımda bir iniltiyle son bulur. Çenemi gevşetip onu mümkün olduğunca geriye doğru yönlendiririm.

Lanet olsun. Tadı çok güzel.

"Siktir..." Uzun bir küfür eder, başını çok geriye atar, kapıya çarpar. Gözleri kapanır ve serbest elini enseme dolayarak parmaklarını derime batırır.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, sikini boğazımın arkasına sürtüp sonra tamamen dışarı çekerek sünnet derisini döndürüyorum. Dilimle ucunu sikmek için geri itiyorum ve açıklığa dilimi sürtüyorum. Ön sıvısı ağzımda patlıyor ve ben onu açgözlülükle içiyorum, bu da onun daha fazla akmasına neden oluyor.

"Mffuckk... fuckkk..." diye nefes verir, kalçaları düzensiz bir ritimle sarsılır.

"Bana bak," emrediyorum.

Bran'ın gözleri hafifçe açılır, ama bana bakar, bir eli saçlarımı acımasızca okşarken, diğer eli ensemi okşar. O benim Prens Charming'im, zıtlıkların lanet olası bir bilmece.

Sıcak ve soğuk.

Yaz fırtınası.

Beyefendi kılığına girmiş lanet bir canavar.

"İşte böyle, bebeğim. Ben senin sikini boğazıma kadar alırken gözlerin bana baksın."

Derin ve erkeksi bir sesle homurdanıyor ve benim sikim acı verici bir şekilde dikleşiyor.

Onun sikini yalarken, yutarken ve onu canlı canlı yutarken ıslak sesler çıkararak bakışlarım onun gözlerine kilitlenir.

Sonra onu boğazıma kadar çekiyorum. Dudakları açılıyor, nefesleri sığ ve gürültülü, daha fazla sürtünme istiyor.

Benden.

Elimi onun sikinin dibinde tutarak, taşaklarını avuçlarım, önce alaycı bir şekilde okşayarak, sonra o titreyene kadar sıkarım, o da ağzıma daha sert vurur.

Onun şehvetle dolu yüzüne, bana hem nefret hem de hayranlıkla bakışına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Şehvet ve kafa karışıklığı.

İşte bu, lotus çiçeği, bana duygularını ver. Bana çatlamış kontrolünü besle.

"Oh sik... Oh sik..." diye mantra gibi tekrarlıyor, darbeleri çılgına dönüyor ve ben onun zevk almasına izin veriyorum, testislerini sıkıp penisini yalıyorum.

Beni daha sert kendine doğru itmek için yumruğunu saçlarıma geçiriyor, böylece ağzımı sikebiliyor.

Gömleğinin altına uzanıyorum, avucumu sert karın kaslarına yayıyorum ve meme ucuna yapışıp çekip sıkıyorum.

O tıslar ve inler. "Ben... ben... geliyorum, Niko... sik... geliyorum..."

İtmeleri hayvanvari hale gelir ve acıyla ağzıma girer. Kör tırnaklarımı meme ucuna sürter ve boğazımı onun ucuna sıkıştırırım.

Bu onu doruğa ulaştırır.

Bran, uzun bir homurtu çıkarır ve bu ses cildimde yankılanır, spermleri dilimin üzerinde ve boğazımın içinde patlar. Tuzlu tadı ağzımda kalır ve dudaklarımda bir karışıklık oluşturur.

Onu emmeye ve her damlasını yutmaya devam ediyorum, penisi boşalırken ve orgazmının tadını çıkararak kalçalarını birkaç kez daha itip çekse bile.

Bir süre sonra, iki kez gözlerini kırpıştırır, gözleri kocaman açılmış halde isteksizce ellerini çeker. "Ben... Lanet olsun. Dağınıklık yaptığım için özür dilerim."

Ne centilmen, benim beyaz atlı prensim. Sadece o, bu ateşli gösteri için özür diler.

Onun penisini bir patlama sesiyle bırakıyorum ve ayağa kalkıp çenesini tutmadan önce gizli açıklığı dilimle okşamaya dayanamıyorum. "Üzgün değilim. Ben de seni kesinlikle dağınık hale getireceğim."

Dudaklarım dudaklarına yapışır ve o tereddüt etmez. Beni öpmeme izin verirken bir an bile tereddüt etmez. Dilini benim dilimle okşarken tereddüt etmez, ağzımdan kendi tadını alır.

Kollarını sırtıma doladı, bir eli başıma doğru kayarak saçlarımı okşadı, yavaşça, şehvetle, sanki az önce saçlarımı çekmiş gibi telafi ediyormuş gibi.

sanki az önce saçımı çekmiş gibi telafi ediyormuş gibi.

Bran öyle görünmüyor, ama tutkulu bir öpüşücü. Derin ve öfkeli öpüşüyor. Bazen derin ve yavaş, şu anda olduğu gibi, ısırıyor ve okşuyor, dokunuyor ve keşfediyor, sanki vücudumun ve ağzımın her köşesini tanımak için zamanını almak istiyormuş gibi.

Onu kendimden uzaklaştırdığımda, farkında olup olmadığını bile bilmediğim bir protesto sesi çıkarır.

Gülümsemeyi bastırarak onu elinden tutup yatağa doğru çekiyorum. "Sıra benim sikimde boğulmaya, bebeğim."

BRANDON

Zevk sisleri başımın etrafında dönüyor, aç ve tehlikeli, sarı lekeler görüşümü kaplıyor.

Nikolai boxer şortunu aşağı indirip tekmeliyor, sadece kurşun kolyesini giyene kadar tekmeliyor.

Bakmamaya çalışıyorum, ama önümdeki adamı görmezden gelmenin neredeyse imkansız olduğunu korkutucu bir netlikle fark ediyorum.

Geçen hafta boyunca, onun abartılı dövmelerini incelemekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım, çünkü bu, ona bakakaldığım anlamına gelirdi.

Ve bunu yaparken yakalanmam mümkün değildi.

Ancak şu anda umurumda değil gibi görünüyor. Belki de hayatımın en iyi oral seksini yapmasına izin verdiğim içindir.

Ve ben oral seksi *sevmem* bile.

İstediğim kadar inkar edebilirim, ama gerçek şu ki, Nikolai Sokolov... yakışıklı.

Üzgünüm. Ateşli, aradığım ifade bu.

Uzun boylu ve geniş yapılı vücudunda orantılı bir şekilde yerleştirilmiş kasları var. Dövmeleri, sanatsal kanayan güller, kafatasları ve karmaşık desenlerin bir karışımı. En sevdiğim, omzunu ve pazısını kaplayan, kafatasına sarılmış bir yılan dövmesi.

Bakışlarım, kalçasından uyluk yanına doğru kıvrılan sofistike sonsuzluk dövmesine kayıyor. O da favorilerimden biri.

Onun diğer dövmelerini de görmek istiyorum ama penisi tamamen dikleşmiş, neredeyse karın kaslarına değecek kadar çıkmışken bu imkansız.

Takım arkadaşlarımı sık sık çıplak görmüşümdür, ama onların yanında hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Aslında, hiç kimse yanında.

Ama Nikolai ortalama bir adam değil. Tüm varlığı doğal bir şekilde korkutucu, ama ben hiç korkmuyorum.

Çok, çok daha kötüsü.

O kaslara dokunmak için yanıp tutuşuyorum.

Ona kokumu bırakma düşüncesi burnumu genişletiyor. Başka kimsenin değil.

Sadece benim.

O çıplak, ama onun yoğun bakışları, açık pantolonumun üzerinden kayarken ve onun dikkatinin altında seğiren yumuşak sikim üzerinde dolaşırken, soyulan benim.

Dilini dışarı çıkarıp alt dudağının üzerinden gezdiriyor ve bakışlarım oraya kayıyor, ve bir kez daha, sikimin onun ağzında olduğu anı hatırlayarak sarsılıyorum.

Bana dokunduğu anı tekrar tekrar gözümün önüne getiriyorum, ama daha çok bana bakışını. Alttan üstüme çıkıp beni sert ama aynı zamanda şehvetle ele alışını.

Bu kesinlikle şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmdı. Sadece o zaman sokakta yaşadığımla kıyaslanabilir.

Seks anlamsız, en iyi ihtimalle hafif, en kötü ihtimalle işkence gibi olmalı. Ama Nikolai ile seks, tartışmasız en yoğun, akıl almaz bir deneyim. Nikolai ile boşalmalarım fiziksel sınırları aşıyor ve bilinmeyen, korkutucu bir evrene uzanıyor.

Ve kaçma içgüdüsü beni vuruyor.

Kapıyı açıp geceye koşmak, sonra en iyi yaptığım şeyi yapmak. Rol yapmak. Kaçmak. İnkar etmek.

Ancak, onun gözlerine bakarken ayaklarım yerinden kıpırdamıyor. Ama o kadar kontrolümü kaybetmişim ki, dikkatim onun morarmış dudaklarına kayıyor ve onun beni öptüğü anı hatırlayarak dudaklarım titriyor.

Ve onu öptüğüm şekilde.

Onu sanki ruhumu onun ruhuyla birleştirmek ya da benzer bir saçmalık yapmak istercesine yutarcasına öpmüş olmam.

"Seksi olduğumu biliyorum, ama uzaktan bakmayı bırak ve o seksi kıçını buraya getir, bebeğim." Yatağın kenarına oturur ve o hafif şeytani gülümsemesiyle sırıtar. "Benim için soyun. Seni görmek istiyorum."

Parmaklarım kendiliğinden tişörtümün yakasını kavrar ve onu başımdan geçirip bir sandalyeye atarım. Ayakkabılarım ve pantolonum da onu izler, sonra külotumu da tamamen indiririm.

Koşma ve spor yapma sayesinde güzel bir vücudum var, ama bunu göstermek için özel bir çaba sarf etmiyorum. Lan'ın çok sevdiği teşhircilik derecesine kadar kesinlikle değil.

Aslında, her zaman giyinik olmayı tercih ederim. Ama şu anda, Nikolai'nin cildimin her santimini incelerken, sanki daha önce çıplak bir erkek görmemiş gibi açgözlü gözleriyle beni baştan aşağı süzerken, bir zafer hissi duyuyorum.

"Sen çok güzelsin." Hayranlıkla söylüyor ve elini bana doğru açıyor.

Ona doğru yürüyorum ama elini tutmuyorum. Bu tuhaf geliyor. Bütün bu olay tuhaf. Clara'ya değil, ona sahip olduğumu fark ettiğim andan, boğazına boşaldığım ana kadar.

Ve yine de, nedense, buna son vermek istemiyorum. Şimdi
değil.

Biraz daha devam edeceğim.

Sonra suçun onda olduğunu söyleyebileceğimi söyledi. Yani suç
bende değil. Bu bir rüya ve uyanmak zorunda kalana kadar tadını
çıkaracağım.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben kız değilim. Bana güzel deme."

"Erkekler de güzel olabilir. Ben örneğim." Göz kırparak bileğimi tutar ve kollarımı açmam için zorlar.

“Kibirin sınır tanımıyor.” “Kibrimi
seviyorsun.”

"Hayal kurmaya devam et."

"Sana bakışımı seviyorsun," diye devam eder, dudaklarının köşesini ısırarak aç gözlerle bana bakar. "Sana dokunuşumu seviyorsun." Parmağını meme ucuma dokundurur, beni titretir. "Kesinlikle zorlanmayı seviyorsun."

Elini itiyorum. "Nikolai!" "Daha önce
yaptığın gibi bana Niko de." "Öyle bir
şey yapmadım."

"Boğazıma boşalırken kesinlikle öyle dedin.
Niko dedin, seksi, arzulu bir sesle."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gözlerini kısıyor, ama ben alev almadan önce bileğimi çekiyor. "Hadi. Dudaklarını sikimin etrafında istiyorum."

Sertleşmiş sikine hızlıca bir bakış attım, yanlarında mor damarlar şişmiş ve ucunda şeffaf bir sıvı parlıyordu.

"Ne..." Boğazımı temizledim. "Ne yapmalıyım?" "Sana yaptığım şeyi."

"Dizlerimin üzerine çökmeyeceğim."

"Senin için dizlerimin üstüne çöktüm."

Elimle başımın arkasını ovuşturup içimden bir nefes veriyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Hiç yapmadım..."

"Başka bir erkeğin aletini emmedin mi?"

Yavaşça başımı salladım. Kendimi aptal durumuna düşürme düşüncesi, bunu gerçekten yapmak istememden daha fazla mide bulandırıcıydı.

Bir parçam, ona benim verdiğim kadar yoğun bir zevk verme olasılığıyla titriyor.

Nikolai'nin gözleri kararır, mavisi çılgınca, hatta sahiplenici görünür, beni öne doğru çeker ve ben onun üstüne düşerim, göğsüm onun göğsüne bastırır.

Kalp atışları benimkine çarparak gürler ve sikim onun uyluğuna değdiğinde tıslarım.

Tanrım. Az önce boşaldım, neden yine sertleşiyorum? Boşaldıktan sonra asla sertleşmem. *Asla.*

Onun kaba parmakları çenemi okşuyor ve bu hareketin beni nasıl titrettiğine hayret ediyorum. Ya da belki de onun bakışlarındaki gizemli ifade yüzündendir.

"Sadece oral seks yaparken hoşuna giden şeyi yap." Sorun da bu lan. Ben oral seksi sevmiyorum.

Şimdiye kadar sevmezdim.

"Ne yapacağını bilemezsen, benim yaptığımı taklit et." Göz kırpıyor. "Şimdi, dizlerinin üstüne çök."

Ne demek istediğini soramadan Nikolai sırt üstü yatıyor ve beni döndürüp dört ayak üstüne onun üzerine çıkmamı söylüyor. Sert sikini ulaşabileceğim mesafede ve benimki de onun yüzüne yakın.

Daha önce hiç bu kadar açık bir pozisyonda bulunmamıştım. Altmış dokuz pozisyonunda hiç rahat hissetmemiştim ve bu yüzden hiç yapmamıştım. Her zaman her cinsel eylemde kontrolün bende olmasını sevmişimdir, o sırada sıkılsam bile.

Ancak şimdi rahatsız hissetmiyorum. Daha çok... yabancı bir heyecanla karışık bir endişe.

Bunun ne anlama geldiğini düşünemeden Nikolai kalçalarını yukarı doğru itti. "Dudaklarını sikimin etrafına sar, bebeğim."

Emri beni garip bir çılgınlığa sürükler ve ben de onun sikini tabanından kavrayıp, onun bana yaptığı gibi birkaç kez okşarım. Hassas olup olmadığını test etmek için başını ve piercinglerinden birini okşamaya dayanamam.

Başparmağıma bir damla ön sıvı bulaşır ve Nikolai'nin homurtusu ile ödüllendirilirim. Bu yüzden, kalçaları yataktan kalkıncaya ve kulaklarımı lezzetli zevk sesleri doldurana kadar onu birkaç kez daha okşarım.

Nefes alıp verişindeki her ani duraklama, kalçalarının her hareketi ve hatta uyluklarında patlayan tüylerin diken diken olmasına dikkat ediyorum.

Böylece neyi sevdiğini anlar ve daha sert devam ederim.

"Beni öldüreceksin." Şehvetli sesi afrodizyak gibi içimi kaplıyor.

Gülümserim, onu öldürme fikri hoşuma gider.

Onun gibi korkutucu bir adamın bana bu kadar düşkün olması garip bir şekilde beni tahrik ediyor.

Birkaç kez daha çekip sonra onu ağzıma alıp etrafında inleyerek. İsteyerek yapmıyorum ama cildi damak tadımda patladığında kendimi tutamıyorum.

Belki de bunu itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir yapmak istediğim içindir. Belki de ağzımda tadı ve daha çok *hissi* harika olduğu içindir.

"İşte böyle, bebeğim. Sikimi ıslak ve yapış yapış yap," diye homurdanıyor altımda, parmakları taşaklarımın üzerinde yukarı aşağı kayıyor, alay ediyor, sıkıyor. "Çeneni gevşet. Boğazını sikmeme izin ver."

Bir titreme geçiyor içimde ve dediğini yapıyorum, onun sikinin yanlarını yalarken tanıyamadığım şehvetli bir varlığa dönüşüyorum. Ön sıvısı dilime damlıyor ve yutuyorum, boğazımın arkasında delikli başını sıkıp orada tutuyorum.

Nikolai homurdanıyor, sarsılıyor ve itiyor. "Ağzın çok iyi hissettiriyor. Tanrım. Şu haline bak, bebeğim. Kusma refleksin bile yok."

Kalçaları kalkıyor ve beni incitmemek için kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. Ben de daha sert davranıyorum, sikini dibinden tutup az önce söylediğini test ediyorum. Kafamı yukarı aşağı sallayarak, her yudumda onu boğazımın en derinlerine alıyorum.

"Mmm. Siktir. Ağzın benim sikimi emmek için yaratılmış. Çok iyi yapıyorsun."

Derisinin etrafında homurdanıyorum ve o titreşimden daha da kalınlaşıyor. Nedense övgü beni çılgına çeviriyor. Beni parçalıyor,

temellerimi parçalara ayırıyor ve ben buna aşırı derecede bağımlıyım.

İnkar edilemez bir şekilde mahvolmuşum.

Onun sikini spor yapar gibi emiyorum, daha derine ve daha sert giriyorum, sonra çenemi gevşetip dilimi sürtünme için kullanmasına izin veriyorum. Başlangıçta biraz dağınık oluyor; tükürüğüm onun sikinin boyunu ve taşaklarını ıslatıyor, ama sonra onu onun ön sıvısıyla karıştırıyorum, piercinglerini o kadar hevesle yalayıp okşuyorum ki, sanki sik emmek için doğmuşum gibi.

Sıradan bir sik değil. *Onun* sikini.

Ondan dökülen şehvetli inlemelerde boğuluyorum. Onun homurtuları içimde yankılanırken, taşaklarım sıkılaşıyor ve sikim kalınlaşıyor, beni sikik bir hayvana dönüştürüyor.

Bir çekmecenin açılma sesi kulaklarımı deliyor, ama ne yaptığımı öğrenirken dikkatimi vermiyorum. Penisinin tabanını çeviriyorum, ağzımdan çıkarıyorum, sonra dilimi baş kısmında döndürüyorum, dişlerim piercingini çekiyor.

"Mmm, bebeğim... sik..." Kalın, şehvetli bir ses çıkarır ve bana daha fazla ön sıvısını verir.

Yaklaştığını hissediyorum, penisi ellerimde büyüyüp sertleşiyor ve çenem ağrıyor olsa da onu tekrar ağzıma alıyorum.

O, daha önce beni parçaladığı kadar sert bir şekilde parçalanana kadar bu işin sonu yok. O bana verdiği kadar yoğun bir zevk vereceğim...

Soğuk, kaygan bir parmak testislerimde bir iz bırakıyor ve sonra kıçım yana çekiliyor ve o parmak kıçımın kenarını daireler çizerek okşuyor.

Sarsılıyorum, bu hareket beni o kadar şaşırtıyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Onun sikini emmekten başım o kadar dönüyor ki, onun ne yaptığını bile fark etmiyorum.

Nikolai kalçalarını döndürüyor ve boğazımın en derinlerine kadar giriyor. Arka deliğimde bir baskı oluşuyor, o da kenarımı biraz daha okşadıktan sonra parmağını içeri sokuyor.

"Şşş. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Kıçın parmağımı çok iyi alıyor." Arkadan bana girerken sikini ağzıma sokar.

Bu müdahale gözlerimi kapatmamı, dizlerimin titremesini ve içimden bir sesin savaşmamı söylemesini sağladı.

Bir şekilde.

Her ne

olursa

olsun.

Yapmam lazım...

Parmağını yavaşça içeri sokuyor, beni o kadar tamamen dolduruyor ki, düzgün düşünemiyorum.

"Mmmf... Siktir..." Onun sikinin etrafında mırıldanıyorum, tükürük ve ön sıvı onun taşaklarına damlıyor.

Birinci parmağa bir tane daha yağlanmış parmak eklenir ve dolgunluk başımı bulandırır. Tek yapabildiğim, ağzım açık, kıçım havada, o içime girip çıkarken hareketsiz kalmak.

Acı yavaşça kaybolur, yerine keskin bir zevk hissi gelir. Oh, sik.

"İşte böyle, bebeğim." Penisini ağzımın içine sokup çıkarıyor, piercinglerim boğazımın arkasına çarpıyor. "Parmaklarımın üzerinde kıçını sik."

Şok içinde, ileri geri sallandığımı fark ettim, dudaklarım açık, böylece o beni sikebiliyor ve ben de onun kıçıma girip çıkmasına yardım ediyorum.

Siktir lan.

O, benim yabancı bir versiyonumu ortaya çıkarıyor, aldığım tüm güvenlik önlemlerini tırmalıyor ve yırtıyor.

Yaklaşıyor ve ben kontrolü bırakıyorum.

Bana dokundu ve ben sendeledim, yuvarlandım, düştüm, düştüm, düştüm...

Nikolai'nin parmakları içimde bir şeyi kazıdı ve neredeyse dengemi kaybettim. "İşte orada." Sesindeki şehvet beni mahvetti, beni uçurumun kenarına itti.

"Siktir... Boşalacağım..."

Parmaklarını o gizli yere bir kez bastırıyor. İki kez...

Üçüncü seferde, ateş beni sarar ve çıkarmak istediğim tüm sesler ağzımın, dudaklarımın ve yüzümün her yerine patlayan spermle boğulur.

Ama beni çığlık atmak isteten şey bu değil. Nikolai'nin göğsüne, yüzüne ve ellerine boşalan kendi sikim.

Bu böyle devam ediyor, her yere sıçrıyor ve çarşafları süslüyor. Lütfen bana penisime hiçbir uyarı olmadan boşaldığımı söyleme.

Nikolai'den uzaklaşıyorum ve o parmaklarını kıçımdan çıkarıyor. Deliğim sanki onları orada tutmak istercesine parmaklarını sıkıyor. Ne oluyor...

"Mmm." Nikolai diğer eliyle göğsündeki spermi izler, dövmelerin üzerine sürer ve parmaklarını ağzına götürür. "Bu sefer ortalığı fena dağıttın. Çok seksi."

Kaçmaya çalışıyorum ama bacaklarına takılıp yanına, yatağın üzerine düşüyorum.

Nikolai benim endişemi hissetmiyor gibi, çünkü yuvarlanıp ters dönüyor ve üstüme çıkıyor. Majestik vücudu devasa olmasına rağmen tehditkar gelmiyor. Kolyenin ucu boğazımı okşar gibi geçiyor. Dağınık saçları yüzünü çerçeveliyor ve ben kendimi ona dokunmamak için zor tutuyorum.

"Beni öpeceksin, değil mi?" diye soruyorum, savunmam tamamen çökmüş durumda. O sırıtıyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor.

"Öpeceğimi biliyorsun."

"Ya yapma dersem?"

"İkimiz de biliyoruz ki, ben seni yutmadığım sürece ağzın yalan söylüyor." Dilini dışarı çıkararak çenemden ve dudaklarımdan spermlerini yaladı, sonra dilini açılmış ağzıma sokarak spermlerini bana yedirip, onu tekrar tatmamı ve son damlasına kadar yutmamı sağladı.

Beni her öptüğünde, asla geri alamayacağım bir parçamı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Yine de parmaklarımı saçlarına gömmekten, ağzında inlemekten, dilimi diline sürtmekten, emmekten, ısırmaktan ve unutmaktan kendimi alamıyorum.

Bir an için unutuyorum ve kendimi rüyada kaybolmaya bırakıyorum.

Ağzını ağzımdan çekiyor ve ben de dilini kovalayıp dilime takmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kalıyorum.

Nikolai alt dudağımı son bir kez çekiştirip bırakır ve benden uzaklaşırken parmağıyla meme ucumu okşar. "Hemen dönerim, bebeğim. Kıpırdama."

Başımı yana çevirip, dövmeli sırt kaslarının kasılmasını izliyorum, saçları, çekip yumrukladığım için dağınık halde.

Göğsümün ortasında bir yerlerde bir ağrı hissediyorum.

Neden bu kadar güzel ve neden ben... ona bu kadar çekici geliyorum?

Ben kırık bir insan olmam gerekmiyor muydu?

Beyaz platform tavana birkaç saniye bakıyorum, ama sonra zevk sisinin kaybolmasıyla, kafamdaki karışıklığı silip ayıklaşıyorum.

Ayağa kalkarken bacaklarım beni zar zor taşıyor, kıyafetlerimi kapıp giyiniyorum, sonra asansöre doğru koşarken beceriksizce giyiniyorum.

Asansörün içinde duruyorum, işaret parmağım sarı zemin kat düğmesinin üzerinde duruyor, sonra hayatım boyunca yaptığım şeyi yapıyorum.

Kaç. İnkar et. Rol yap.

Düğmeye bastığımda midem bulanır.

Kapı kapanırken parmaklarım başımın arkasındaki saçları bulur ve çekerim, ama ne kadar acı çekersem çekeyim, uzuvlarımda yayılan kayıp hissini bastıramam.

.

DÜN GECE UYUYAMADIM.

Sekiz lanet yıl sonra ilk kez, gözümü bile kırpmadan uyudum. Bir tane bile.

Bir o yana bir bu yana döndüm, üç kez soğuk duş aldım, Viktorya dönemi İngiltere'sindekinden daha fazla bitki çayı içtim ve stüdyoma gittim, ama hiçbir şey beni uyutmadı.

Koluma İsviçre çakısını sapladım, ama keskin ucu sadece küçük bir kesik açtı ve damlayan kan, belime kadar beni yutan mürekkebi silip süpürerek önceki gece yaşadığım tüm zevki öldürdü.

Senin gibi kusurlu birinin herhangi bir şeyden zevk alabileceğini ne seni düşündürüyor?

Bu düşüncelere ve aynadaki siyah yüze rağmen. İçimden fışkıran kana ve tuvalimdeki kırmızı lekelere rağmen, malikaneden çıkıp her zamanki fotoğrafımı çekerken beni saran umut ve beklentiye engel olamıyorum.

Nikolai her zaman AirPod'larımı çıkarır, bazen pek nazikçe değil, ama takmazsam onun yüzünden olduğunu düşünecek.

Öyle değil mi?

Kafamdaki sesi görmezden gelerek müziği duraklatıyorum, malikaneden uzaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor.

Hayatımda ilk kez bir şey için bu kadar heyecanlanıyorum ve tüm varlığımla arzuluyorum. Öyle ki, bu durum beni korkutmaya başlıyor.

İlk kez, zevki önce aldığım sürece acıyı göze almayı düşündüm.

En azından bir süreliğine.

Büyük bir siluet önümü kesince ayaklarım duruyor ve o, kulaklarımdan AirPod'ları çıkarırken ben hareketsiz kalıyorum.

Nikolai gömleksiz, bu yeni bir şey değil. Ancak yeni olan, gözlerindeki vahşi bakış. Tonu ise alaycı. "Günaydın, lotus çiçeği. Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Boğazımda biriken korkuyu yutarak sakin bir sesle konuşuyorum. "Hayır. Neden söyleyeyim ki?"

O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Ona yaklaşmasına izin vermezsem her şey yolunda gidecek.

Bana dokunduktan sonra işler daha da kötüye gidiyor.

Nikolai durur ve kolyesini parmaklarıyla oynar, kurşunu kırılana kadar çeker. "Dün gece sana hareket etme demiştim, neden kaçtın ve mesajlarımı görmezden geldin?"

Mesaj mı attı? Eve döndüğümden beri telefonumu *sessize* almıştım ve az önce fotoğraf çekmek için çıkardım. Ama uyduruk bir bahane uydurmaya fırsat bulamadan Nikolai parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirir.

"İlk birkaç seferinde bu itip kakma oyunun çok sevimliydi, ama artık kesmelisin. Benim yapmam gerekmesin. İkimiz de benim yöntemlerimin senin terbiyeli tavırlarına uymadığını biliyoruz."

Derin bir nefes alıyorum. "Hayatımdan çık Nikolai."

"Cevabım hayır."

"Git istiyorum." "Hala

hayır."

"Gururun yok mu?"

"O da ne lan? Yenir mi?"

Sinirli bir ses çıkarırım. "Neden bana bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyorum, ama sana imkansız olduğunu söylüyorum. Ben eşcinsel değilim."

O kahkahalarla gülmeye başlar, sesi akıl sağlığımın sınırlarını zorlar ve onu durdurmak için uzanmak isterim ama hareket edemem.

Kapa çeneni.

Kapa çeneni...

"Eşcinsel değil misin?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Bebeğim, elime, ağzıma ve parmaklarıma üç kez boşaldın. Benim sikimde boğuldun ve sadece prostat sikilince boşaldın. Bu eşcinsel değilse, ne eşcinseldir bilmiyorum."

"Konuşma," diyorum, kafamdaki zonklamayla mücadele etmeye çalışarak.

O benim gerçekte olduğum çirkin canavar olarak görmeden gitmeliyim.

"Ne..." Elimi yakaladı ve bir an için

dünyanın ekseninden saptığını hissediyorum.

Nane kokusunu içime çektim ve midem yatışana kadar iğrenç bir mide bulantısı ile tükürdüm.

Nikolai ön kolumdaki alçıyı inceledi. "Koluna ne oldu?"

"Sadece bir çizik." Elimi çekmeye çalışıyorum ama o bileğimi daha sıkı tutuyor. Asla çıkarmadığım saatimin üzerinden.

Gözlerini kısar. "Neden bu kadar çok yaralanıyorsun? Geçen gün elin, bu sefer kolun. Bana sakar biri gibi gelmiyorsun."

Rüzgarda uçuşan saçlarını izliyorum ve tek isteğimin onlara dokunmak, parmaklarımı saçlarında gezdirmek olması beni sinirlendiriyor.

Ama yapamıyorum.

Onu istemek acı verici bir mücadele. Onu istemek, varlığımın en derinlerine bir delik açıyor ve her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Her şeyi sorgulamaya gücüm yetmez.

Sistemime ve rutinlerime ihtiyacım var, ama o buraya ait değil. O, matristeki bir hata.

Hikayedeki bir senaryo hatası.

"Neden beni istiyorsun, Nikolai?" Onun sorusuna cevap vermek yerine soruyorum. "Biz hiç benzeşmiyoruz. Ben senin zevkine göre fazla düzgünüm. Sen benim zevkime göre fazla şiddetlisin. Öyleyse neden bana bu kadar takıntılısın?"

"Bir nedeni olması mı lazım?" "Tabii ki lazım."

"İşte burada yanılıyorsun. Seni istemek için bir nedene ihtiyacım yok, lotus çiçeği. İstiyorum işte. Ve kafanı dolduran gereksiz düşünceleri bir kenara bırakırsan, sen de beni istediğini itiraf edeceksin. Basit. Normal."

“Beni *tanımıyorsun* bile.”

"Senin bir beyefendi olduğunu ve her gün aynı saatte koşmayı sevdiğini biliyorum. Ayrıca psikopat ikiz kardeşinden farklı olduğunu ve herkesle iyi ilişkilerin olduğunu da biliyorum. Clara hariç, çünkü o sonunda hayatından çıktı, ama en önemli kısmı bu." Sırıttı. "Beni öpmeyi sevdiğini de biliyorum."

“Öpmüyorum.”

“Kanıtlamak ister misin?”

"Yapma..." Elimi ağzına kapatıyorum ve o avucumu öpüyor, sonra parmaklarımı yalıyor, dilini parmaklarımın arasına sokuyor.

Kolumu çekiyorum. "Neden beni yaladın? Köpek misin?" "Hav." Sırıtıyor ve ona kızacak duyguları bile bulamıyorum.

.

Lanet olası manyak.

"Senden kurtulmanın bir yolu var mı?" omuzlarımı kamburlaştırarak soruyorum.

"Eğer ölürsem, belki. Hayır, unut bunu, sen de bana katılana kadar seni rahat bırakmayacağım, benim beyaz atlı prensim. Sonra hayaletler diyarında seks partisi yaparız."

"Yardıma ihtiyacın var."

"O zaman yardım et

bana, bebeğim."

Hayal kırıklığıyla inlerken, duvarlarımın çatırdığını ve kapıyı kapatmaya çalışmama rağmen kapının açıldığını duyuyorum.

Bunca zamandır ona ilgi duyduğum fikrini reddetmiştim. Ama dün gece, ne kadar yanıldığımı kanıtladı.

Alkolü ya da onu suçlayabilirdim, ama bu sadece ilk seferinde işe yaramıştı. *Zar zor*.

Onu uzaklaştırmak boşuna, çünkü o iki kat daha sert geri gelen lanet bir lastik bant gibi.

Kontrolü elinde tutmak istiyorsam, onu sistemime dahil etmem gerekiyor. İşleri kendi ellerime almalıyım. Sıkılmalıyım. Onu bir kenara atmalıyım.

Son.

Bir homurtu duyuldu ve sanki aklımı okumaya çalışır gibi beni yakından izledi.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Eğer bu olursa, ve bu sadece *bir 'eğer'* ise." Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Kimse bilmez." "Jeremy bile mi?"

"Hayır."

"Kız kardeşin bile mi? O Kill ile çok samimi ve biz de iyi anlaşıyoruz."

"Kimse."

Dudaklarını büzüştürdü. "Tamam."

"Sadece kimsenin bilmediği bir yerde buluşacağız."

"Benim çatı katım. Yakın zamanda satın aldım ve henüz kimseye söylemedim."

"Clara hariç."

"Hala kıskanıyor musun?"

"Kıskanmıyorum."

"Sen ne dersen o, benim lotus çiçeğim." "Nikolai."

"Evet, bebeğim?"

"Başkalarının önünde bana bu takma isimlerle hitap etme. Toplum içinde beni tanıyormuş gibi davranma."

"Ama neden? Seninle takılmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Biz arkadaş değiliz ve bu sadece fiziksel bir ilişki." "Göreceğiz."

"Ne?"

"Ne?" diye tekrarlar, anlamamış gibi davranarak. "Seni bütün gün görmek istiyorum."

"Okulun yok mu?" "Önemli değil."

"Aptal kulüp saçmalıkların mı?"

"Önemli değil."

"Kardeşimin kulübünün seninkiyle kavgalı olduğunu unuttun mu?"

"Senin pislik kardeşinle ne alakan var?"

"O benim ikizim."

"Hala neden onunla bir araya getirildiğini anlamıyorum."

Bir anlığına ona bakıyorum. Nikolai, Lan'a olan küçümsemesini gizlemiyor, ama bana olan takıntısını da saklamıyor. Bizim *tek* yumurta ikizi olduğumuzu görmüyor mu?

"Toplum içinde biz yabancıyız, Nikolai. Ciddiyim."

"Peki. Başka diktatörce şartların var mı?"

"Şimdilik bu kadar. Aklıma başka bir şey gelirse sana haber veririm." "Bu aptallığı bitirdiğimize göre, sıra benim şartımda." parmaklarını boynuma doladı. "Bir daha benden kaçma. Kaçarsan, seni bulmak için dünyayı alt üst ederim. Artık benimsin, bebeğim."

NIKOLAI

Bugün şiddet için mükemmel bir gün.

Her şey Jer ve benim rüzgara karşı bisiklet sürerken birkaç Serpents'i döverek ve adada eski usul bir temizlik yaparak ve onlara birkaç değerli ders verdik. Tabii ki bu, kan dökmek ve kemik kırmak da dahil.

O anda heyecanlanmıştım ve Jeremy bir salak adamı öldüresiye dövmemem için beni durdurmak zorunda kalmıştı, ama malikaneye geri döner dönmez bu sarhoşluk hissi kayboldu.

Havuzda uyudum — pardon, meditasyon yaptım — ama bu, kaosun sürüklediği çukura doğru düşüşümü engelleyemedi.

Bazen her şeyi yok etme havasına giriyorum, kendim dahil. Uyuşturucu olmadan gelen bir coşku. Delilik, deli gömleği olmadan.

Ve bu bir tür akıl hastalığı — en azından, Mia'ya dilsiz dediği için bir çocuğu ölümüne dövdüğümde ailemin beni götürdüğü ünlü psikiyatristlere göre. On yaşındaydım.

Görünüşe göre, kız kardeşim adına kırılmak ve diğer çocuğu parçalamak istemek normalmiş. Herkes öfke duyar. Sorun yok, bu *normal.*

Ancak anormal olan, o çocuğun ölmesi, dilinin kesilip boğazına sokulması gerektiğini ısrarla söylemem.

Evet, bu, o tertemiz odada beyazlar giymiş insanların hiçbirinin hoşuna gitmedi. Rus mafyasının lideri olan annem bile, erken ortaya çıkan şiddet eğilimimden endişe duyuyordu.

Sosisimi silah olarak kullandığım zamankinden daha fazla endişelendi.

Sevgili anneme bunu çok sık yapıyorum galiba. Onu çok endişelendiriyorum ve muhtemelen geceleri benim yaramazlıklarım yüzünden uykusuz kalıyordur. Yine de bana destek oluyor ve bu ruh halindeyken dikkatli olmamı söylerken sesini yumuşatıyor.

Yıkıcı ruh hali. Kırmızı sis ruh hali.

Dünyanın, kafalarına siyah plastik torbalar geçirmiş, yumruklanarak ölmeyi bekleyen, özellikleri olmayan insanlarla dolu olduğu ruh hali.

Herkesin ve her şeyin sinirimi bozduğu, sevdiğim insanlardan, yani kız kardeşlerimden, kuzenlerimden ve Jeremy'den uzak durmamın daha iyi olduğu bir ruh hali.

Ama Kill bu gece benimle kavga etmekte ısrar etti. Ben bu haldeyken benden kaçacak kadar beyin hücresi olmayan tek kişi o, ama öte yandan, kaotik şiddeti dünyaya kusarken çok daha eğlenceli olduğumu hep söyler.

Kendisi de biraz psikopat olduğu için, ancak bu şekilde benimle bağ kurabilir.

Yanlış anlamayın. Bu halimi seviyorum, özellikle de bu sabah Jeremy bana o iğrenç pislikleri avlayıp onlara ders verme heyecanını yaşama fırsatı verdiğinde. Jeremy neye ihtiyacım olduğunu biliyor, bu yüzden o benim en iyi dostum.

Çılgınlığımı tolere edebilen ve kaotik beynimin akıl sağlığımı baskı altına almasına karşı koymam için yöntemler sunan tek arkadaşım.

Bu hiper mani durumunun dışında uysal bir kedi yavrusu değilim, her zaman eğlence için bir şeyleri dövmek isterim. Ancak en azından o zaman düşüncelerimi ayırt edebilirim. Dünyayı kırmızıdan başka renklerde görebilirim.

İnsanların yüz hatlarını görebiliyorum.

Ergenlikten beri manik dönemler geçirdiğim için buna alıştım. O kadar alıştım ki, tamamen kontrolüm altında.

Bugün farklı.

Bugün bir ağaçtan atladım, bir uçurumdan yuvarlandım ve bisikletimden düştüm. Kalp krizi geçirmek üzereyken yüzdüm.

Ama sorun da bu. Kalp atışlarım düşmedi. Bir kez bile. Yavaşça nefes almaya çalıştığımda da düşmedi. Kendimi beş dakika boyunca hareketsiz kalmaya zorladığımda da düşmedi.

Düzgün nefes alamıyorum ve nefes aldığımda ciğerlerim gözlerimi kör eden aynı kırmızı sisle doluyor.

Her saniye, her dakika, onu silmek için kaşınıyor ve yanıyorum. Ve yıllardır bunu yapabilmemin tek yolu, insanları

.

Haplar da var ama siktir et onları.

zihnimi mahvediyor, engellerimi ortadan kaldırıyor ve son aldığımda beni havuzda boğmak üzereydi.

Onların istenmeyen yardımı olmadan kendimi kontrol altında tutmayı biliyorum. Zaten yardımcı olmuyorlar. Beni lanet olası bir zombiye çeviriyorlar ve kimse o boktan adamı sevmez.

Soyunma odasında ileri geri, ileri geri, Roma zamanlarında kafese kapatılmış bir gladyatör gibi dolaşıyorum.

Kalabalığın tezahüratları dışarıdan bana ulaşıyor, sanki bin arı tarafından sokulmuşum gibi cildimde vızıldıyor.

İnsanlar şiddet görmekten aldıkları adrenalin için yaşıyor. Kemiklerin kırılmasını ve kanın akmasını seviyorlar. İki insanın birbirini paramparça etmesini izlemek sarhoş edici bir şey.

Ve ben çığlıklardan zevk alıyorum. Tezahüratlardan. Gözlerindeki büyülenmiş bakışlardan. Bu yüzden genellikle birkaçını eve götürüp, her zaman maçtan sonra yapılan seks partisine katıyorum.

Seks ve şiddet benim için birbirinden ayrılamaz. Bir coşku. Bir rahatlama. Mahvolmuş enerjinin mükemmel bir uyumu.

Ancak bu gece, bu geleneği sürdürmeye hiç niyetim yok. Birkaç haftadır yok.

Siktiğimin Kolya'sı ve onun aptal hayali kemeri.

O namuslu değil ki, ona öyle demek küfür olur. Sadece seçici oldu ve sadece belirli bir isteksiz göt deliğine ilgi duyuyor.

Lotus çiçeğimi düşünmek bile sikimi canlandırıyor, şortuma doğru kabarıyor.

Gördün mü? Hala bir pislik, sadece herkese değil.

Loş ışıklı soyunma odasında bir ileri bir geri yürüyerek, son birkaç dakikadır elimde tuttuğum telefonuma bakıyorum.

Orada Kill'i dövüp, karşılığında dayak yemem gerekirdi, ama Bran'la olan konuşmamı okumadan duramıyorum.

Sonunda bizden kaçmayı bırakmayı kabul etmesinin üzerinden dört gün geçti. Tam olarak öyle demedi ama o lanet olası koşulları ortaya koydu, bu yüzden benim bunu tek koşulum olarak kabul ettiğime emin olabilir.

Son üç gündür onunla koşuya çıktım, ama o hala oyalanıp duruyor, tam bir pislik gibi davranıyor ve penthouse'a gelmeyi reddediyor.

Her gün farklı bir bahaneyle geliyordu. Antrenman. Arkadaşlarla buluşma. Sanat projesi.

Bunları çok kolay buluyor, yalanlar güzel ağzından hiç düşünmeden çıkıyor.

Lanet olası yalancı.

Sadece kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyor, bunu dün mesajlarda pek de ince olmayan bir şekilde söyledim.

ME

Zaman kazanmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?

İstediğin kadar saklanabilirsin, ama eninde sonunda seni ortaya çıkaracağım, bebeğim.

Düşündüm de. Bunu pek yapmam ama son zamanlarda alışkanlık haline geldi. Bilirsin, sen o akıllı lafları seviyorsun ya.

Ne düşündüğümü bilmek ister misin?

BRAN

Umurumda değil.

Sorduğuna sevindim. Karnımın üzerine boşalırken parmaklarımı yutan kızının görüntüsünü tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum. Çok seksi. Erotik yüzünü hayal ederek dalgalar halinde boşaldım.

Neden böyle konuşmak zorundasın ki?

Bu, sen de bunu düşündün demek mi? Seni sevdiğimi biliyordum. Ciddi bir soru. Tekrar yapmak ister misin? Bu sefer parmaklarımın yerine sikimi kullanabilir miyim? Seni siktiğimde çok iyi hissettireceğim, bebeğim, söz veriyorum.

Beni sikmeyeceksin, Nikolai.

Eh, seni sikmeyeceğim de ne demek? Senin sinir bozucu şartlarının amacı bu değil miydi?

Neden beni sikmek zorunda olan sen olmalısın? Belki de seni sikmek zorunda olan ben olmalıyım.

Bebeğim, sen daha önce hiç erkekle yatmadın ve ben sadece üstte olurum. Ayrıca, parmaklarımın arasında parçalandığın halinden anlaşıldığına göre, almaktan hoşlandığın çok açık.

Bu, seni sikmene izin vereceğim anlamına gelmez.

Hala bir erkek tarafından dokunulmaktan rahatsız mısın? Belli ki çok hoşuna gitmişti, değil mi?

Aşk çok güçlü bir kelime. Ben sadece... umursamadım.

göz devirme emojisi O zaman sikişmek de SANA ZARAR VERMEZ. Seni çok iyi hazırlayacağım ve canını acıtmamaya çalışacağım. Gerçi biraz acıdan hoşlanıyorsun, çünkü seni sertçe ellediğimde ağzımı dölünle doldurdun.

Konuşma.

Bu gece çatı katında?

Yarın?

Yarın. Randevumuz var.

Beni okunmuş olarak bıraktı.

O döndü. Bugün kaçmadım çünkü omuzlarımda oturmuş şeytanlar kulağıma kötü şeyler fısıldıyordu.

Onun yüzünü görmek, onu sinir etmek ve daha da derinine inmek için bu fırsatı ilk kez kaçırdım.

Beni bu halde görmesini istemiyorum. Ayrıca, karşımda durduğu anda onu mahvetmeyeceğime de güvenemiyorum.

Mesajlaşmayı kapatıp, bu durumda rahatça konuşabileceğim tek kişiyi ararken parmağım tutuldu.

Bana "Hapları siktir et. Eğer ateşini söndürüyorlarsa, alma" diyen tek kişi.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı ve İngiliz aksanıyla konuştu. "Konuş benimle, evlat."

Daha hızlı yürüyorum, ayaklarım fayanslara çarpıyor. "Geri geliyor, baba. Kafamı mahvediyor ve gitmesini istiyorum."

"Sen iyisin. Nefes al." Sesi sakin ve kararlı, ama kontrolünün altında sevgisini hissedebiliyorum.

Babam, New York Bratva'nın yüksek rütbeli bir üyesi, tanıyacak kadar şanssız olanların tanıdığı en iyi tetikçi ve babamın ailesinin bir numaralı adamı.

Ama en önemlisi, benim bir numaralı destekçimdir. Annemi seviyorum, ama o bilimin hayranı, insanlara etiket yapıştırmayı seven beyaz önlüklü doktorların hayranı. Ayrıca lanet olası hapların savunucusu. Babam değil. O da benim gibi, bunu kontrol edebileceğime inanıyor. Ve ben de kontrol ettim.

Lanet olası yıllar boyunca.

Ama artık kontrolümdeymiş gibi hissetmiyorum. Lanet olasıca kontrolümden çok uzağım.

Yıkımın eşiğindeyim. Derimin altında atıyor ve damarlarımdan gürültüyle akıyor.

"Çıldıracağım baba. Gözlerimin arkasında baskı birikip yoğunlaştığını hissediyorum. Biri bana yanlış bir şekilde dokunur ya da bakar ve ben patlarım. Bunu nasıl durdurabilirim?"

"Belki de yapmamalısın, Niko. Kendini bırak, şoku em ve biraz buhar çıkar. Bunu en iyi sen yaparsın, değil mi?"

"Bu işe yaramıyor lan." Yumruğumu dolaba vuruyorum ve ses, ürkütücü sessizlikte bomba gibi yankılanıyor. "Jeremy bu sabah bana ihtiyacım olan ayarları verdi ama yine de işe yaramadı."

"Ne... değişti?"

Hareketlerim durur ve babamın bana destek ihtiyacım olduğunda verdiği kolyeyi okşarım. Zihnim dönüp dururken, çığlık atarken ve bana karşı dönerken dokunabileceğim bir şey.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum sessiz bir sesle.

"Son zamanlarda bunu tetikleyen bir şey oldu mu? Belki stresli bir durum? Belki de onaylamadığın bir sonuç?"

Siktir.

Yüzüğümdeki mermiyi parmaklarımla hızlıca, koordinasyonsuzca okşuyorum. "O ne, evlat?" diye soruyor babam dikkatlice.

"Birisi. Belki." "Kim?"

"Önemli değil," diyorum yalanla, hareketlerim daha da sarsıntılı ve kontrolsüz hale geliyor.

"Öyleyse onlardan kurtul."

Lanet olası akıl sağlığımın temeli, ya da ondan geriye kalanlar, bu fikre karşı isyan ediyor.

"Nikolai. Seni bu hale getiren kişiyi ortadan kaldıracağına söz ver," diyor babam daha sert bir sesle. "Seni kontrol altında tutmanın anahtarı, seni kışkırtmamaktır. Eğer bu kişi bunu yapıyorsa, ortadan kalkması gerekir."

"Evet, biliyorum."

"Yapacak mısın?"

"Evet." "Söz mü?"

"Evet, baba. Söz veriyorum."

"Güzel." Derin bir nefes alır. "Seni seviyorum oğlum, bana güvenmene sevindim."

"Ben de seni seviyorum, baba." Somurtarak telefonu kapatıyorum.

O haklı. Bu provokasyonun peşini bırakmalıyım. Teknik olarak Bran benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu sikmek istersem ne olur ki? Ondan önce de birçok kişiyle yatmak istedim ve kendime zaman tanırsam yakında eski halime döneceğime eminim.

Tek fark, onu kendime zincirlemek istediğim kadar, onu kendime ait yapmak istemem.

Ama onu hayatımdan çıkarabilirim.

Onu hayatımdan çıkarmam lazım, çünkü babam haklı. Beni kışkırtıyor. Onun canını sıkmam gerekiyordu, ama benim canımı zehir gibi zehirleyen o. Çok geçmeden kalbime ulaşacak ve onu durduracak.

Sürekli reddetmesi ve kaçması, onaylamadığım şekillerde kafamı karıştırıyor.

Her zaman fiziksel bir ilişki yaşadım, ama Bran ile durum çok farklı. Onunla herkesten daha fazla zaman geçiriyorum ve bunu gerçekten seviyorum.

Hay*ır*. *Seviyorum*.

Sabahları ilk gördüğümde onun yüzünü ve beni gördükten hemen sonra sakladığı o küçük gülümsemeyi görmeden günlerimi hayal edemiyorum.

O beni reddediyor, ama ben hayatımı emen bir uyuşturucuya bağımlı bir bağımlı gibi ona geri dönüp duruyorum.

Ama bu böyle devam edemez.

Telefonumu bankın üzerine fırlatıp soyunma odasından çıkıp Kill'in beklediği ringe doğru koşuyorum.

Sadece siyah şortum, kolyem ve birkaç bandajla, iplerin arasından atladığımda kalabalık coşkuyla haykırıyor.

"Hoş geldin prenses." Kill bana acımasız bir gülümseme atar, bandajlı elini çıplak göğsünün ve kırmızı şortunun bandının üzerinden geçirir.

"Siktir git, Kill," derim, kafamda biriken basınçla. "Seni gerçekten incitebilirim."

"Ne yapabileceğini göster, Niko."

Boynumu kırarak, kuzenimin deli bir herif olduğu için şükrediyorum. Jeremy gibi, o da benim buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor ve kafam bu boktan haldeyken benimle dövüşecek.

Hakem maçın başladığını ilan etti. Kuzenim etrafımda dönüyordu ama benim o saçmalıklarla uğraşacak vaktim yoktu.

Acı.

Sakatalat.

Öldür.

Üzerine atılıyorum ve yüzüne o kadar sert bir yumruk atıyorum ki, birkaç adım geriye savruluyor. Kan matın üzerine damlarken, kalabalıktan toplu bir çığlık yükseliyor.

Kuzenim kesilen ağzının kenarını siler, kanlı bir gülümseme belirir. "İşte böyle, Niko. İçindeki deliliği serbest bırak."

Onu yumruklayarak dövüyorum, kafamdaki tüm düşünceler kayboluyor ve yerini saf, kanlı şiddet alıyor.

Kill kendini savunmaya çalışıyor ve birkaç yumruk atıyor ama işe yaramıyor. Bu modda hiç acı hissetmiyorum. Lanet olası pişmanlık, merhamet ya da frenlere basma ihtiyacı yok.

Onu benden kurtaran tek şey, hakemimizin bizi köşelerimize geri göndermesi. Ve ondan sonra bile, Jeremy ve Gareth ringe atlayıp beni ondan uzaklaştırıyorlar.

Gareth kardeşinin yüzündeki kanı siliyor, ama Kill sanki onu öldürmek üzere değilmişim gibi sırıtmaya devam ediyor.

Jeremy de üzerimde olduğunu bilmediğim kanı temizliyor, ama ringde kalmak zorunda çünkü ben oturup durmuyorum.

Yapamıyorum.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, zihnim hızla çalışıyor ve kanım kaynıyor.

Beni oraya geri bırakın. Beni geri bırakın.

Geri dön!

"Niko!" Jeremy omuzlarımı sarsıyor ve ben sonunda bulanık görüşümle ona bakıyorum. "Belki gitmelisin."

"Hayatta olmaz."

"İyi görünmüyorsun dostum." Bir an duraksıyor, sessizliği hayran kızlar ve erkekler benim adımı haykırarak bozuyor. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama bu diğer seferlerinden farklı. Belki haplarını almalısın."

"Siktir. Hayır."

"Siktir et Nikolai." Jeremy beni ensemden tutar, alnımı neredeyse alnına dayar. "Bu sabah dövdüğün o aşağılık herifleri umursamıyorum. Siktir et onları. Siktir et, tamam mı? Ama Kill senin kuzenin.

Senin zor durumda olduğunu gördüğü için bunu kabul etti, ama sen onu döverek öldüreceksin."

"O bundan zevk alıyor..."

Başımın arkasında yoğun bir bakış hissedince sözlerim kesildi. Bir an için Kill'in psikopat şeytanlarını serbest bırakıp benimkini korkutmaya çalıştığını düşündüm, ama tabii ki başarısız olacaktı.

Bu bakışlar kalabalığın içinden geliyor.

Gözlerim tanımlayamadığım yüzlerin arasında dolaşıyor, hiçbirinde durmadan, kafalarına torba geçirmiş insanlar olarak görmemek için.

Birkaç saniye sonra, gözlerim o yoğun mavi gözleri bulur.

Rüya görüyorum.

Siktir.

Bran'ın kardeşi dahil olmadan dövüş kulübüne geldiğini hayal edemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Şiddet, kan ve çılgınlığa alerjisi olduğuna eminim. Bu yüzden, vücudumun her hücresi bu olasılığa karşı çıkmasına rağmen bugün uzak durdum.

Bir kez gözlerimi kırpıyorum ama o hala orada, polo gömleği, ütülü pantolonu ve geriye taranmış saçlarıyla göze çarpıyor.

Koyu mavi bir bakış bana sabitleniyor ve babamın dediği gibi ondan uzaklaşmam gerektiğini tamamen unutuyorum.

Onu hayatımdan *çıkarmam* lazım.

O bana öyle bakarken bunu nasıl yapabilirim ki? O tüm dikkatini bana verip, bakışlarını Jeremy'den bana kaydırdıkça, ben de sertleşiyorum.

Uzun bacaklı bir sarışın omzuna dokunuyor ve o göz teması kesip zorla gülümsüyor, sonra kız kendini onun kollarına atıyor. O da ona sarılıyor.

Gözlerim onun elinde daralıyor.

Bu yeni Clara mı? Clara tipinde birine benzemiyor. Daha sofistike, daha mutlu ve kesinlikle ucuz değil.

Onu daha önce gördüğüme eminim, ama nerede...?

Kimin umurunda? Aptal imajını korumak için başka birini kullanıyor. Tanrı korusun, o sikik herif eşcinsel ya da biseksüel ya da her ne haltsa kabul etsin de kendini aşsın.

"Nikolai!" Jeremy dikkatimi tekrar kendisine çekip elinin tersiyle yanağıma bir tokat attı. "Nereye gittin lan?"

Hoş olmayan bir yere.

"Hey, Jer?"

"Evet?"

"Masum kızları öldürmek gibi çılgın bir fikrim olursa beni durdurur musun?"

Dudakları aralanır. Jeremy, acı vermekten çekinmeyen büyük bir mafya prensidir, ama bana sanki Mad Hatter'mışım gibi bakıyor. "Hangi kızları öldürmeyi düşünüyorsun, Niko?"

"İstediğim şeyin önüne çıkan herkes." Bakışlarım kalabalığa geri dönüyor, ama o orada değil.

Sarışının yanındaki yer artık boş, çünkü o bir kutu bira içip aşırı tezahüratlara katılıyor.

O pislik herif şimdi nereye gitti? Biliyor musun? Sorun değil.

Bu haldeyken onu görmesem daha iyi. Ben gayet *iyiyim*.

Belki Bran'ın inkâr kitabından bir sayfa koparıp kendime yeterince uzun süre yalan söylersem, buna inanabilirim.

Kavga yeniden başladığında, Kill'in boğazına yapışıyorum. Onu fena halde dövüyorum, o ise sanki enerjimi tüketmek ve kendini öldürmek istercesine alaycı sırıtışlarla ve kışkırtıcı sözlerle karşılık veriyor.

Kavga kuzenimin tam bir yıkımıyla sona erdiğinde, kalabalık çılgına dönüyor. Adım yankılanıyor ve yankılanıyor, ama heyecan tenime bile değmiyor.

Hiçbir şey dokunmuyor.

Omuzlarım gergin, boğazım kurumuş halde soyunma odasına koşuyorum. Her yutkunmam sanki içimi yavaşça kesip, kıvrıp, büküp kocaman bir kan gölüne dönüştürüyor gibi.

Zihnim aşırı hızlandığında, genellikle şiddet beni yerine oturtmaya yeter. Ama bu sefer değil.

Bu sefer, kafamdan çıkmak istiyorum.

Yumruğum dolaba çarpar, metalde kocaman bir çukur bırakır ve sertçe nefes alıp veririm, nefeslerim etrafımda hayvanca hırıltılar gibi yankılanır.

Köşede bir ışık dikkatimi çekiyor ve telefonumu alıyorum. Lotus çiçeğimden bir dizi mesaj var. Kalbim daha hızlı, daha sert atıyor, onu yerinde tutan ipleri çekiyor.

İlk mesaj, maç için soyunma odasından çıktıktan kısa bir süre sonra gelmişti.

BRAN

Bu gece dövüşeceksin diye duydum. Yapmaz mısın?

Tamam, dinle. Seni görmezden gelmek istemedim. Sadece ne diyeceğimi bilemedim. Bir erkeğe sevişmek istediğini söylemek garip geliyor.

Garip olduğunu söylemedim. Gerçekten. Ama garipsin. Ama mesele o değil. Demek istediğim, cinsel yönelimin garip değil. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim. Sadece bana garip geldiğini söylemek istedim. Buna alışkın değilim.

Bu akşam senin evine gelirim. İstersen. Lütfen kavga etme.

Ondan sonra mesaj atmayı kesti ve muhtemelen buraya geldi.
Bir sonraki mesajları az önce geldi.

BRAN

Demek kavga ettin ve eğleniyormuş gibi görünüyordun. Bunu hayır olarak mı alayım?

Baksana, senin evine geliyorum. Randevu dediğin sendin.

Ah, siktir.
Siktir et.
Siktir.
Onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. Gerçekten, *gerçekten* yapmalıyım. Ama o çok çekici.
Görünüşe göre lotus çiçeğim çılgın Nikolai ile tanışacak.
Tanrı onun ruhunu korusun.
Ya da daha doğrusu, bedenini.

BRANDON

Belki de gitmeliyim.

Nikolai'nin penthouse'una kendimi davet ettiğimden beri bu düşünceyi en az on kez düşündüm.

Tesla'mı otoparka bıraktıktan sonra, onun evine izinsiz girmekten vazgeçtim. Bu çok kabalık olurdu.

Ama diğer seçenek, herkesin girip beni görebileceği resepsiyon alanında beklemekti.

Olmazdı.

İçeri girmek daha güvenliydi. Eğer buna kızarsa, o zaman şifreyi değiştirmeliydi.

Ya da beni günde on kez buraya gelmem için mantralar gibi çağırmasa.

Yine de kanepede otururken rahatsızım, tedirgin nefeslerim sadece altımdaki derinin gıcırtısıyla kesiliyor.

Onun evi, adadaki diğer dairelere kıyasla oldukça büyük ve Londra'nın herhangi bir yerinde kesinlikle bir çatı katı olarak kabul edilirdi.

Dekor modern, şık ve zarif. Her şey mükemmel durumda ve dekorasyonlar dokunulmamış gibi görünüyor, muhtemelen yeni bir bina olduğu için. Ancak buradaki hayatın yokluğunu düşünürsek, çoğu zaman burada yaşamadığını düşünüyorum.

Biraz boğucu hissederek ceketimi çıkardım ve koltuğun koluna düzgünce yerleştirdim. Asmak isterdim ama onun evinde kendimi rahat hissetmek istemiyordum.

Kir bırakmamak için ayakkabılarımı da girişte çıkardım.

Geçen gün, biraz fazla dalgın olduğum için terbiyemi unuttum.
Bugün daha iyi bir ruh halinde olduğumdan değil, ama o burada değil, o yüzden...

Elimi yüzüme götürüp, şeffaf tavandan bulutlu gökyüzüne bakıyorum.
Cidden ne yapıyorum ben?

Bu kaçınılmaz olarak bir felakete yol açacak ve beni acımı dindirmek için kendimi temizlemeye itecek.

Acıtacak. Yine.

Bu, siyah mürekkebin beni boğmasına ve ruhumun en karanlık köşelerine itmesine neden olacak.

Ve yine de hareket
edemiyorum. Etmek
istemiyorum.

Telefonumu kaldırıp Nikolai'ye gönderdiğim mesajlara bakıyorum. Mesajları okuduğunu görüyorum ama cevap vermemiş.

Bu ne anlama geliyor?

Beni görmezden geldiği zamanlar dışında mesajlarımı asla görmezden gelmez. Bu sabah, benim homurdanmam ve onu uzaklaştırmaya çalışmam rağmen ilk kez yanımdan ayrılmadı. Hatta hiç gelmedi.

Belki de beni takip etmekten vazgeçti. Jeremy, dövüş turları arasında onunla ilgilenirken, bana hiç ilgi göstermedi.

Lanet olsun.

Gözlerimi kolumla kapatıyorum. Neyim var benim? Neden Jeremy'nin ona o kadar samimi bir şekilde dokunduğu görüntüyü kafamdan silemiyorum?

Aslında, dövüş kulübünden ayrılmamın nedenlerinden biri de buydu. İlk nedeni, Killian'ın ona yumruk atmasını izleyememdi. O iki kat daha sert yumruk atsa bile.

Tik tak sesi kafamın içinde hızlanarak beni deliye çeviriyor.

Tik.

Gelmiyor.

Tik.

Neden gelsin ki? Kimse seni gerçekten istemiyor.

Tik.

Acınası bir haldesin. Git artık.

Şeytanlar çılgınca koşuştururken, nefretlerini kusarken ve bana ne düşündüklerini açıkça söylerken, kafamın arkasında migren başlıyor.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama nedense, buradan kıpırdayamıyorum. Durumun gerçekliği, hiçbir uyarı olmadan içimi parçalıyor.

Gitmek istemiyorum.

Asansör zili çalıyor ve adrenalin göğsüme yayılıyor.

Sakin ol. Çok mu çaresizsin?

Bu azarlamanın işe yaradığından emin değilim, çünkü ayağa kalktığımda ayaklarım beni zar zor ayakta tutuyor. Onun ezici varlığını hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor, ama sonra onu görüyorum ve dudaklarım aralanıyor.

Göğsündeki dövmelerin bir kısmı kanla kaplı ve yakışıklı yüzünü süslüyor. Saçları dağınık bir topuz halinde bağlanmış, bazı teller yüzünü çerçeveleyerek vahşi bir parıltı yaratıyor.

Onu inisiyasyonundan beri bu kadar dengesiz görmemiştim. Ama o zaman bile, bu kadar çaresizden çok, daha ısrarcı ve oynaktı.

Gözleri alışılmadık bir şekilde boş, o kadar koyu mavi ki, son birkaç haftada tanıdığım Nikolai'yi onlarda göremiyorum.

"Hey, içeri girdiğim için özür dilerim..." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, vücudunu benimkine çarptı.

İkimiz de kanepeye düşerken nefesim kesildi. Dengemi sağlamak için elimi kaldırdım ama o bileklerimi yakaladı, başımın üstüne vurdu ve dizini bacaklarımın arasına sokarak bacaklarımı ayırdı.

"Nikolai, ne yapıyorsun..."

"Kapa. Çeneni." Her kelimeyle alt dudağımı ısırıyor, beni titretiriyor.

Başım dönüyor ve tüylerim diken diken oluyor, titreme tüm vücuduma yayılıyor ve sikimde son buluyor. Bir öpücükten bu kadar tahrik olmam normal mi? *Tam* bir öpücük bile değil. Siktir.

Onun yakınında var oluyorum, sonra gerginleşiyorum. Bana dokunuyor ve ben alev alıyorum.

Bu yüzden aramızda mesafe koymak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona karşı utanmaz tepkilerimi kontrol altına almak için.

Ama Nikolai mesafe kavramını anlamıyor.

Dişleri her zamankinden daha sert çekiyor ve dişlerinin arasında sıkışan deride karıncalanma hissi patlıyor.

Ama bu tür acıyı seviyorum. Bu acı zihinsel ya da duygusal değil. Bu acı, siyah mürekkep tarafından yutulmadığımı, iğrenç bir mide bulantısı tarafından aşağı çekilmediğimi, tam burada olduğumu gösteriyor.

"O kim lan?" diye ağzıma doğru homurdanıyor, kaba sözleri cildimde titreşiyor.

Kafamı boşaltmaya çalışıyorum, ama bu durumda imkansız. "Kim kim?"

"Benim kavgamda kendini kollarına atan kız." "A-Ava mı?"

"Ava. Adı mezar taşında çok güzel dururdu."

"Ne..." Biraz ayılmaya çalışıyorum ve onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Parmakları derime batarak hareket etmemi engelliyor.

Tanrım. Her zaman onun iri yapısını sevmişimdir, ama beni bırakmaya çalıştığımda canımı sıkıyor.

"*Clara'nın* yerini doldurmak uzun sürmedi." Onun adını lanet sözcüğüymüş gibi homurdanarak söylüyor ve çenemi, boğazımı ve gırtlağımı ısırıyor. "Ama hepsini ortadan kaldıracağım. Lanet sözlerimi unutma."

Her ısırıkta inliyorum, sikim şişip pantolonuma acı verecek kadar sertleşiyor. Neden bu kadar sert davranmasını bu kadar seviyorum?

"A-Ava... benim çocukluk arkadaşım. Sen... onu pub'daki oyun sırasında tanışmıştın."

Başını aniden kaldırdı, gözleri parladı ve kaşları çatıldı. Yüzündeki ifade hala hoşuma gitmiyordu, ama biraz yumuşadı, sert ama tanıdık bir ifadeye büründü. "Demek onu orada görmüştüm. Clara'nın yerine gelen kız değil mi?"

"Ne? Tabii ki hayır. Kuzenim beni öldürür."

"Benim olan şeye dokunan her şeyi lanet olasıca öldürürüm."

Boğazımdaki yumruyu yutarken onun vahşi yüz hatlarını inceledim ve her kelimesinde ciddi olduğunu anlayınca dudaklarım aralandı.

Bu beni tiksindirmeli, tekrar kaçmamı sağlamalıydı, ama sikim taş gibi sertleşmişti ve ben çılgına dönmüştüm.

Ciğerlerim onun kokusuyla doluyor: nane, kan ve tamamen erkek kokusu. İçimde ezici bir güçle kıvrılıyor ve tıkırdamaya başlıyor.

Kimse bana böyle bir şey söylememişti. Kimse bana bu kadar takıntılı olmamıştı, beni korumak için dünyayı yerinden oynatacakmış gibi davranmamıştı.

Korunmak ya da bu zehirli bağı istememem gerekir. Ama görmezden gelmeye çalıştığım gerçeklik yüzüme çarpıyor.

Onu istiyorum.

Onu lanet olasıca *arzuluyorum*. O kadar çok ki acıtıyor.

Bu yüzden başımı kaldırıp dudaklarını acımasız bir öpücükle yakaladım. Dilimi ağzının içine soktum ve metalik kanın tadını aldım. Çaresizliğin tadını aldım. Acı veren şehvetin tadını aldım.

Onun beni siktiği kadar sert bir şekilde ağzını sikiyorum.

O, aldığı kadar şiddetle geri verip nefesimi kesince, parçalanma korkusu yok oluyor.

Nikolai bana her dokunduğunda, gün be gün soluduğum sürekli acı parçalanıyor ve çöküyor. İçim o kadar boş ve ıssız hissetmiyor ve siyah mürekkeple ya da iğrenç bir mide bulantısıyla ıslanmamış havayı soluyabiliyorum.

İlk seferinde ve her seferinde ödümü kopardı, ama şimdi zevkin ardından gelenlerin umurumda bile değil.

Onu bir kez daha tatmak için korku ve acı ödemem gerekiyorsa, ödeyeceğim. Elimi onun elinden çekip saçlarına gömüyorum, lastik bandı koparıp saçlarını serbest bırakıyorum.

O haklı. Onu öpmeyi çok seviyorum.

Ama en çok, beni öpüşüşünü seviyorum. Sert ve baskın ama aynı zamanda aşırı tutkulu.

Dili benim dilimi yalıyor ve parmakları çeneme gömülüyor, böylece dilini bana verebiliyor.

Sarhoş

olmuşum.

Aşık oldum.

Kesinlikle *kendimi kaybetmiş durumdayım*.

Nasıl bu kadar basit bir öpücük bu kadar iyi hissettirebilir ki…?

Dudaklarını benimkilerden bir hırıltıyla ayırıyor ve ben protesto eden bir ses çıkarıyorum. "Senin beni mahvettiğin kadar ben de seni mahvedeceğim, lotus çiçeğim. Senin derinin altına o kadar gireceğim ki, benden asla kurtulamayacaksın."

Nedense bu beni gülümsetiyor.

Her zaman doğru olanın tarafında yaşadım. Mükemmel notlar. Mükemmel davranışlar. Mükemmel imaj. Asla tehlikeyle oynamadım. Küçük balonumun dışında yaşamak istemedim. Asla sınırı aşmadım.

Ama sonra bu adam duvarlarımı yıkıp geçti ve şimdi parça parça dökülüyorum.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Kapa çeneni ve sik beni."

Önceden ölü gibi duran gözlerinde bir ışık parlar ve o, "Yatak odası. *Hemen.*"

Elimi tutup beni sürükler, ama ayağa kalktığım anda ağzı tekrar ağzımı kapar ve masanın üzerine tökezleyerek yatak odasına doğru giderken öpüşmeyi bırakıp birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya başlarız.

Ya da daha çok *benim* kıyafetlerimi. Lanet olsun, çok fazla giyinmişim.

Onun odasına vardığımızda, sonunda çıplak kalıyoruz. Onun muhteşem kaslarını ve dövmelerini incelemek istiyorum, ama o göğsünü göğsüme bastırıyor ve kalçasını öne doğru iterek sertleşen kalın penisini benimkine sürtüyor.

Ağzında inliyorum.

Beni yatağa itip üstüme çıkınca ses kesildi. Boğazımı, köprücük kemiğimi ve göğsümü öperek aşağıya doğru indi.

"Siktir..." Dişleriyle meme ucumu ısırıp ucu ile oynarken nefes veriyorum. Ön sıvım boynumdan aşağı akıp karın kaslarıma damlıyor.

"Benim. Her santimsen *benim*." Derime karşı homurdanıyor, sikimi daha da sertleştiriyor, kaslarımı gerginleştiriyor ve başımı hafifletiyor.

Dikkatini diğer meme ucuna çevirir, emip ısırır ve muhtemelen her türlü iz bırakır, ama ben buna odaklanamıyorum.

Sonra. Sonra
düşüneceğim. Şimdi
hissetmek istiyorum.

Sikini boyum boyunca yukarı aşağı kaydırıyor. Ön sıvılarımız derimizin üzerinde akıyor ve o bunu kayganlaştırıcı olarak kullanıyor. Çıldırtıcı sürtünme, anlaşılmaz sesler çıkarmaya, inlemeye ve inlemeye başlayana kadar artıyor. Kalçalarım seğiriyor, içgüdüsel olarak sikimi onun sikine sürtüyorum. Ön sıvılarımız, sen ve ben aynı anda sürtünürken ve homurdanırken karın kaslarımızı kaplıyor.

"Niko..." diye hırıltıyla söylüyorum, yastığa kıvrılarak bir avuç saçını tutup başını aşağı çekiyorum. "Sadece... sik beni."

Bunun için yalvarmak zorunda kaldım, ama bu noktada artık umursamayacak kadar çok uzaklaştım.

O bana seksi gülümsemesini gösterdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bana Niko dedin. Siktir, bebeğim. Seni gerçekten yiyip bitireceğim."

Penislerimizin sürtünmesi yoğunlaşıyor. Daha fazla sürtünme, ezilme ve itme, ta ki her şeyin dağınık bir hal alacağını düşünene kadar. Ama sonra yastığın altından bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor ve bacaklarımın arasına çömeliyor.

"Dizlerini bük," diye emrediyor ve ben bunu yaptığımda, avucuna kayganlaştırıcı sıkıyor, sonra kaygan parmağıyla kıç deliğimin etrafını daireler çizerek okşuyor. "Mmm, deliğin benim için güzelce ıslanıyor, bebeğim. Çok güzel."

Nefesim kesilir ve deliğimi okşadıkça sikim daha da sertleşir. Parmaklarını içime sokar ve utanmaz bir inilti ağzımdan çıkar. İkinci parmağını da eklerken yoğun bakışları benim üzerimde kalır.

Beni deli eden o bakış. O koyu mavi gözlerde kendi yansımamı görüyorum ve ilk kez gördüğüm şeyi nefret etmiyorum.

Bana doyamayacakmış gibi baktığı zaman değil. Sanki onun evreninin merkeziymişim gibi. Geçici de olsa.

Parmaklarıyla sertçe pompalayarak beni açıyor. Kalçalarımı sarsıyorum, sikim karın kaslarımın üzerinde sallanıyor.

"İşte böyle. Parmaklarımı çok iyi alıyorsun."

Nefesim uzun, kesik kesik bir şekilde dışarı çıkıyor ve kalçalarımı ona doğru sallıyorum, onun içeri girip çıkmasına uyum sağlıyorum.

"Ellerine ihtiyacım var." Nikolai kayganlaştırıcıyı ulaşabileceğim bir yere atıyor. "Sikimi kayganlaştır da seni sikebileyim, bebeğim."

O anda boşalmamış olmam bir mucize. Elimi kayganlaştırıcıyla doldururken, eğilip Nikolai'nin penisinin üzerine avucumu kaydırırken, elimdeki sabitliğin müstehcen bir gururunu duyuyorum.

Uca ulaştığımda duruyorum ve kendimi tutamayan bir bağımlı gibi, başını ağzıma alıp dişlerimle piercingini çekiyorum.

Onun zevk dolu inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Mmfuck... bebeğim... Böyle devam edersen boşalacağım."

Başını bir patlama sesiyle bırakıp, tabandan ucuna kadar kayganlaştırmaya devam ediyorum.

.

"Bana dokunma şeklin çok hoşuma gidiyor, ama aynı zamanda..." Parmaklarını parmaklarını içimde kesiştirip üçüncü parmağını da soktu. "Beni kıçında yutman."

Elim onun sikinde durdu ve ben inleyerek başımı geriye attım. "Ah... sik... Çok dolu... Niko, sik..."

"Benimle kal, bebeğim. Parmaklarımı zar zor alabiliyorsan, bu sıkı kıçına benim sikimi nasıl sığdıracaksın?"

Onun sikini sıkıp daha hızlı mastürbasyon yaparken parmaklarının üzerinde kıvrılıyorum. "Sikini içime sok. Seni içimde istiyorum."

"Senin pis ağzını seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve parmaklarını çıkarırken beni sert ve hızlı öpüyor.

Sırtım yatağa çarptı ama o bağlantıyı koparmadı. Ben de izin vermedim.

Elini benimkinin üzerine koyar ve dilini benimkine vururken, dişlerini batırıp ısırarak, sahiplenerek, sikini deliğime yönlendirmemi sağlar.

Piercingler deliğimi tahrik ediyor, sonra ilk santimi içeri sokuyor.

"Ummph..." Dudaklarına mırıldanıyorum ve aptal bunu ağzımızı ayırmak için bir işaret olarak algılar.

"Rahatla, bebeğim." Gözleri artık daha net, tanıdığım Nikolai'ye daha çok benziyor, çenemi, burnumu ve göz kapaklarımı öperken.

Ne yapıyor bu?

Siktir...

Saçlarını çekiştiriyorum. "Beni kız gibi her yerimden öpmeyi kes, Nikolai."

O sadece gülümser ve alt dudağımı ısırır. "Ben her yerde kızları öpmem, erkekleri de öyle. Ama seni istediğim her yerde öperim, lotus çiçeği. Alış buna."

Sonra dudağımı emip öptü, sonra boğazımı ısırarak aşağı doğru ilerledi ve kalçasını öne doğru iterek birkaç santim daha içeri girdi.

Kıçım onun etrafında sıkılaşıyor ve yakıcı girişine yüzümü buruşturuyorum. Kayganlaştırıcıya rağmen, o çok büyük ve piercinglerinin içimi sıyırdığını hissedebiliyorum. Kötü bir his değil, sadece yeni.

Hatta biraz... heyecan verici.

Tamam, *çok heyecan verici*.

"Mmm... çok sıkısın bebeğim. Kıçın benim sikimi sağması muhteşem. Artık dayanamayacağım."

"Sonuna kadar gir."

"Bebeğim... Bu senin ilk seferin."

"Dedim ya. Sonuna kadar gir. Beni zayıf gibi davranma."

"Sana zarar vermeyeceğime söz verdim, ama bunu imkansız hale getiriyorsun."

Kalçalarını ileri doğru iterek kendini içime gömer ve ben onun kollarında titreyerek sarsılırım.

"Siktir, bebeğim, siktir. Acıyor mu?"

Başımı boynuna saklayıp omzundaki yılanın hatlarını inceliyorum, ona karşı kıvrılıyorum, sonra kulak memesini ısırıyorum. "Daha fazla. Daha fazla ver bana."

"Oh, bebeğim. Sen gerçekten sikildin," diye fısıldadı, ağzımı ağzına çekip yavaş ve uzun bir şekilde içime girerken. Yanma hissi kayboldu ve zevk karıncalanması omurgamdan aşağı yayıldı.

Sanki benim iyi uyum sağladığımı hissetmiş gibi, Nikolai ritmini yavaşça artırır, ta ki benim sikim karın kaslarımıza ön sıvı akıtana kadar.

Beni sertçe sikiyor, yavaşlamıyor ya da nazik davranmıyor ve ben de her vuruşuna karşılık veriyorum, kalçalarımı sallayıp dilimle ağzını sikiyorum. İçimde piercinglerinin sürtünmesini hissettiğimde dudaklarımdan yabancı sesler çıkıyor.

Yavaş yavaş, ağzı, eli ve sikiyle beni parçalıyor, beni çaresiz ve onun vereceği her şeye muhtaç bırakıyor.

"Tanrım. Mmm. Kıçın benim sikimi yutmak için yaratılmış."

"Kapa çeneni." Dudaklarını kovalıyorum ama o sadece bir saniye uzaklaşıyor, sonra dudaklarımı dişlerinin arasına alıp, aramızdan uzanarak parmaklarını meme ucuma kaydırıyor.

Titriyorum ve kıvranıyorum, o yavaşladığında dişlerimi diline geçiriyorum.

"Ne yapıyorsun—"

Sözlerim, onun başı kıçımın o zevkli yerine çarptığında kesildi.

Tüm kan sikime hücum eder ve omurgam sertleşir. Şehvet ve ihtiyaç o kadar yükselir ki, asla inemeyeceğimi düşünürüm.

"Niko... sik... sik..."

Sikimi sıkıp fısıldıyor, "Benim için boşal, bebeğim. Kime ait olduğunu göster bana."

İstesem bile kendimi kontrol edemem sanırım. Penisim kalınlaşır ve sıcak sperm karın kaslarıma fışkırır, kalçalarımı ileri doğru iterek gözlerimi açıp ona bakmaya zorlarım.

"İçime boşal, Niko."

"Lanet olsun," diye inliyor tek nefeste, itişleri tehlikeli bir şekilde hayvani hale geliyor, daha sert ve daha hızlı oluyor, neredeyse yetişemiyorum.

Üstümde titreyerek, içime boşalırken bana bebeğim, güzelim ve bana vermeyi sevdiği diğer tüm lakapları söylüyor.

Kafam bulanık olmasına rağmen, boşalırken yüzünden gözlerimi alamıyorum. O kadar seksi ki.

Elim sert karın kaslarındaki dövmeyi okşarken, parmaklarım ensesini sarar ve onu aşağı itip dudaklarını tekrar ele geçiririm.

Onu öpmeye doyamıyorum.

Onu yutmak istiyorum. Onu ciğerlerime çekmek istiyorum.

Sertçe içime girip çıkıyor, ta ki penisi boşalana kadar, sonra çekiliyor. İçimden sperm sızarken inliyorum.

Bu kadar iyi hissetmesi normal mi?

Elim boğazından saçlarına kayıyor, çekip duruyorum. Acı verici olmalı, ama Nikolai şikayet etmiyor, göğsünü göğsüme yapıştırıp beni daha sert öpüyor. İkimiz de ter ve karın kaslarımızdaki spermle yapış yapış olmuşuz.

Dudaklarımı hissedemeyecek hale gelene kadar öpüşmeye devam ediyoruz. Soğuk hava nemli tenimde tüylerimi diken diken edene kadar.

İstemeyerek onu bırakıp uzaklaşıyorum. Nikolai bana yer açıyor ve ben yüzümü buruşturarak oturuyorum, sonra yatağın kenarına kayıp biraz zorlukla ayağa kalkıyorum.

Sperm uyluklarımdan damlıyor ve inlememek için dudaklarımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Dövmeli bir el bileğimi kavrar ve geniş göğüsleri sırtıma bastırır, yarı ereksiyon halindeki penisi ağrıyan kıçıma dokunur. Ona bakarken içimi kaplayan titremeyi görmezden gelirim. Nikolai çenesini omzuma yaslar, başını yana eğerek, az önce gördüğüm hafif çılgın ifadeyle bana bakar. Ama şimdi biraz daha sakin görünüyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Uh... duşa." Neden

sesim bu kadar kısık çıkıyor?

Dudakları hafifçe şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır." Gülümsemesi kaybolunca duraksıyorum, sonra iç çekiyorum. "Üzgünüm. Bu beni rahatsız ediyor."

"Rahat olana kadar beklerim o zaman." Sırıtışı geri gelir ve onu öpmek isterim, ama yapmam, çünkü bu çok çaresizce olur. "Teşekkürler, bebeğim."

"Ne için?"

"Beni geri getirdiğin için." "Seni

nereden geri getirdim?"

"Hoş olmayan bir yerden." Popomu tokatladı. "Git o seksi vücudunu sabunla yıka ve beni düşünmemeye çalış."

"Nikolai!" Elini itip, içimi kaplayan titremeye direnerek banyoya kaçıp duşa giriyorum.

Üzerimdeki spermi temizlemek biraz garip ama başarırım, kıçıma dokunduğumda tıslar ve kelimenin tam anlamıyla kendimi sikerim, hayatımın en iyi seksinin izlerini silmek için.

İnlemeye başlamadan önce durmam gerekiyor, yoksa Nikolai dışarıda beklemeyeceğine karar verebilir.

Onun bunu yapmasını mı istiyorum?

Bana onu düşünmememi söyledi, ama işte buradayım, o piç kurusu tarafından tamamen ele geçirilmiş durumdayım. Onun acımasız kararlılığını suçluyorum. Geriye dönüp bakınca, ona karşı hiç şansım yoktu.

Bazıları, az önce olanların sadece zaman meselesi olduğunu söyleyebilir.

Yere damlatmamaya dikkat ederek banyo havlusunun üzerine adım attığımda dudaklarım gülümsedi.

Aynada yansımamı görüyorum ve gülümsemem anında kayboluyor.

Yaptığın onca şeyden sonra mutlu olmaya ne hakkın var?

Yutmaya çalışıyorum ama boğazımda bir yumru var ve nefes alamıyorum.

Siktir.

Siktir.

Göz teması kurmamak için bakışlarımı kaçırıyorum, düşünmeden askıdan bir havlu alıp hızla kuruluyorum, sonra başka bir havluyu belime sarıyorum.

Görüşüm bulanık, ama oradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Kaç Bran. Kaç buradan...

Hareketlerim ve düşüncelerim aniden duruyor, çünkü banyo kapısının hemen yanında, hala çıplak, devasa bir adam oturuyor ve... o...

Eğilip, tereddütle saçlarını yüzünden çekiyorum. Hiç şüphe yok. Gerçekten *uyuyor*.

Dudaklarımdan çıkan kıkırdamaya engel olamıyorum.

Neden her yerde ve her pozisyonda uyuyakalmasına şaşırmadım ki? Ama...

bu beni beklediği anlamına mı geliyor?

Kendine gel.

İsteksizce onun muhteşem saçlarını bırakıp yatağa gidiyorum, ona bir battaniye getirmek için, ama o sırada çarşafları değiştirmediğini fark ediyorum ve burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

Bu çocuk adam, yemin ederim.

Dolapta temiz çarşafları bulup titizlikle değiştiriyorum. Aptalca kaslı vücudunu omzuma yaslayarak onu yatağa yatırıyorum.

Tüm bunlara rağmen, o hiç inlemiyor bile. Derin uykucu, işte bu.

Süper kral boy yatakta bacaklarını uzatmış, elini yastık olarak kullanıyor. Saçları çarşafın üzerinde ipek gibi yayılmış, üzerine battaniyeyi örtmeden önce elimi üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Karnında kurumuş spermimi görünce duraksıyorum. Muhtemelen temizlemeliyim...

Hayır. Sahiplik işaretini seviyorum.

Onu örttükten sonra eski çarşafları çamaşır makinesine atıp soğuk programına alıyorum.

Bu iş bittiğinde, kıyafetlerimi arar ve giyinirim. Nedense, ayaklarım beni bir mıknatıs gibi yatak odasına geri götürüyor. Girişte durup Nikolai'ye bakıyorum.

Bir parçam kalmak istiyor, belki aynı yatakta değil, çünkü bu... garip olur sanırım. Ama yakınlarda.

Bu düşünce, daha önceki görüntü bir lanet gibi geri gelince paramparça oluyor ve kendimi fiziksel olarak asansöre doğru yürümek için zorluyorum.

Bu küçük zevk anı, iblislerimin bana sunabileceği tek rahatlama. Beni bu halde görmesine izin veremem.

Ve görmeyecek.

Çünkü ben gayet *iyiyim*.

NIKOLAI

Yatakta uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Ben mi? Lanet olası bir *yatakta* mı?

Merhaba, Şeytan. Ben Kolya, cehennemin bir yerinden canlı yayın yapıyorum. ve sana kibarca siktir git demektir. Henüz gitmeye hazır değiliz.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum ve kesinlikle ürkütücü bir cehennem çukuru olmayan oda gözlerimin önüne geliyor.

Çatı katı mı?

Birdenbire otururum, gözlerimden tüm uykum kaybolur.

Hayır, hayatta olmaz. Açıkça banyonun dışında Bran'ın duşunu bitirmesini bekliyordum ve sonra... ne oldu? Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum.

Sarhoş olsam bile yatmaz ya da üzerimi örtmezdim. Bu küfürdür.

Yüzümde bir gülümseme belirir. Bu Bran'ın beni yatağa taşıdığı anlamına mı geliyor? Kesinlikle değiştirmediğim temiz çarşafları inceliyorum ve evet, kesinlikle o. Biraz nevrotik olacak kadar düzenli. Ya da kelimenin tanımına göre çok nevrotik.

Şimdi, beni taşıdığını, kollarıyla sardığını ve üzerimi örttüğünü hissetmediğim için kendime tekme atmak istiyorum. Kahretsin. Bu düşünceyle sertleşiyorum.

Beyaz atlı prensim göründüğünden daha güçlüymüş. Jeremy ve kuzenlerim bile alışılmadık yerlerde veya durumlarda uyuyakaldığımda beni taşımazlar veya hareket ettirmezler.

Onun beni dokunup buraya yatırdığı görüntüler, aklımda kalan başka bir düşünceyle bulanıklaşıyor. Ayağa kalkıyorum ve giyinmeye bile zahmet etmeden oturma odasına doğru yürüyorum. "Lotus çiçeği?"

Aramadan önce orada olmadığını biliyorum. Giysilerinin, varlığının ya da ona benzer hiçbir şeyin izi yok. Dün gece cildimde bıraktığı kaşıntı olmasaydı, burada olduğunu düşünmezdim. Sanki olanları hafızasından silmek istercesine, kokusunun sinmiş olduğu çarşafları bile yıkamış.

İmkânsız.

Dün gece hayatımın en iyi seksiydi ve bu sadece seksle ilgili değil, her ne kadar çok ateşli olsa da. Onunla ilgili.

Adımı haykırarak beni tutması ve öpmesi. Beni kendine alması. Hatta bunu *talep etmesi*.

Neden bu sefer kalmayı seçeceğini düşündüm ki? O böyle

biri değil. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Benim de normalde istediğim bir şey değil. Seks dışında seks arkadaşlarımla aynı yeri paylaşmayı sevmiyorum. Heathens'ın malikanesinde kalabilirler, ama sadece benim yakınımda olmazlarsa.

Öyleyse neden Bran'a karşı farklı hissediyorum?

Belki de ona bu ve birkaç başka takma adla hitap etmen, hatta bu lanet yeri sırf o herkesten uzak ve güvende hissetsin diye aldığın gerçeği yüzündendir?

Evet, öyle yaptım. O insanlara ve onların anlamsız fikirlerine karşı hep paranoyaktır, bu yüzden sadece bize ait bir yerde daha rahat hissedeceğini düşündüm. Yani, benimle burada buluşması için.

Biz diye bir şey yok.

Görünüşe göre, burada kalmak için kendini yeterince güvende hissetmedi.

Kolyeyi okşadım ve saate baktım. Saat on.

Lanet olsun.

İki gün üst üste sabah koşusunu kaçırdım.

Son birkaç gecedir pek uyumadığım doğru, ama uyuyakalıp günümün en önemli anını kaçırmamam gerekirdi.

Telefonumu ararken hareketlerim halsiz. En üstteki mesajlara göz gezdiriyorum ama onun adını bulamayınca onları görmezden geliyorum.

Sonra IG'yi açtım ve saat tam beş buçukta her zamanki hikayesini buldum. *Tanrım*. Adam resmen koşan bir makine.

İlk hikaye biter ve ikincisinde birkaç rastgele kırmızı çizgi olan bir tuval görünüyor. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kırmızı iyi bir renktir. Değil mi? En azından benim için iyidir çünkü kan ve şiddeti temsil eder. Altın çocuk Bran'ın da aynı şekilde hissettiğinden emin değilim.

Onunla yaptığım mesajlaşmayı açıp yazıyorum: *Neden yine kaçtın lan?*

Ama sonra sildim.

Kendi kulağıma bile çaresiz ve yapışkan geldi. Siktir et beni.

Sakin ol Kolya, dostum. Sokolov soyadının adını lekeliyorsun.

Ama Bran'ı sahiplendiğim için artık bu imkansız. Sadece bir seks olacaktı. Ben hep seks yaptım. Seks, boşaldığım anda biterdi.

On*un*la değil.

Dün gece buraya tek amacım onu sikmek, istediğimi almak ve sonra onun beni her zaman yaptığı gibi atmaktı.

Onu sikip, babamın söylediği gibi hayatımdan silmeyi planlamıştım.

Ama bu, o beni öpüp sevişmek istediğini söylemeden önceydi.

Bu, o yumuşak gözlerle bana bakmadan önceydi.

Her dokunuşuyla, her öpücüğüyle, her inlemesi ve homurtusuyla öfkemi parçaladı. Ellerini üzerime koyduğunda o öfkeyi tutamadım.

Hiperaktif beynimdeki hırpalanmış hücreler yumuşamadı, ama onun varlığı onlara tünel görüşü sağladı. Canavarca enerjimin hedefi.

Diğerleri bu enerjiyi
besliyor. Lotus çiçeğim onu
evcilleştirdi.

Son yirmi dört saatte kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Bu yüzden onu tekrar terk ettiği için suçlamak yerine farklı bir mesaj gönderiyorum.

ME

Bir sorum var. Beni yatağa taşırken beni taciz ettin mi?

Mesajı hemen okudu ve sanırım en azından birkaç dakika için, hatta belki de sonsuza kadar görmezden gelecekti. İtme ve çekme bir oyun olsaydı, lotus çiçeğim yenilmez şampiyon olurdu.

O yüzden, hemen cevap verdiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

BRAN

Ben böyle bir şey yapmadım.

Tanrım. O çok sevimli. Bir pislik ama yine de sevimli. Bunu yazarken ciddi bir ifadeyle yazdığını hayal edebiliyorum.

ME

Bana kibar konuşmana bayılıyorum, bebeğim. Başka bir soru, bu sabah beni özledin mi?

BRAN

Neden özleyeyim ki? Sen de dün gelmedin.

Sayıyor musun? Yokluğumdan bu kadar incindiğini sanmıyordum.

Kendine gel. Aslında, sonunda kendi alanımı geri aldığım için mutluyum.

somurtkan GIF

Nesin sen? Beş yaşında mı?

Koşmaya hiç gelmesem daha mı iyi olur?

Ne istersen yap. Benim yaptıklarım ya da söylediklerim senin davranışlarını değiştirmeyecek.

Haklısın, değiştirmez. Zaten çok mesafeli davranıyorsun, kararlarımı sana emanet edemem.

Çünkü çok parlaklar mı?

Olabilirler. Hey!

Bu alaycı bir laf mıydı?

Her neyse, soruma cevap vermedin. Yarın sabah koşuya gelmeli miyim yoksa tamamen bırakmalı mıyım?

Neden bana ne yapman gerektiğini soruyorsun?

Cevap ver. Beni orada istiyor musun? Evet mi, hayır mı?

Evet.

Dudaklarım, şimdiye kadar gördüğüm en aptal sırıtışa benzeyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çabalarımın meyvesini alacağımı biliyordum. Şimdi, onun hayatında vazgeçilmez olmak için daha çok çalışmam gerekiyor. Aklım bugün sakinleşmiş olabilir, ama ona asla bir çıkış yolu vermeme konusundaki karanlık düşüncelerim aynı.

ME

Bil ki, hayır deseydin bile gelirdim. Bwahaha.

BRAN

Seni engelleyeceğim.

Benden uzak duramayacağını biliyorsun, bebeğim.

Bu sefer beni kesinlikle okunmuş olarak bırakıyor. Ben de bir tane daha gönderiyorum.

B

Şimdi duş alacağım, ama senin menini üzerimden çıkarmak istemiyorum. Mmm. Kıçının benim sikimi yuttuğunu düşünerek mastürbasyon yapabilirim.

BRAN

Konuşma, Nikolai.

Neden? Isındın mı, rahatsız mı oldun?

Dersim var.

Yine de bana mesaj atıyorsun? Vay canına. Beni gerçekten özlemiş olmalısın.

Hayal kurmaya devam et.

Ben gerçeği tercih ederim. Hani, benimle sevişmek için yalvardığın gibi.

Yalvarmadım ki. Tanrım.

Bunu farklı hatırlamalıyız *patlıcan emoji* *şeftali emoji* *su sıçraması emoji*

Sadece git.

Siktir. Şu anda yüzünü görmek için para verirdim. Cidden. İyi misin?

Neden iyi olmayayım ki?

Bu senin ilk seferin ve sonra sana bakmama izin vermedin, bu yüzden biraz endişeliyim.

Ben iyiyim. Kendime bakabilirim.

Bunu sık sık yapar mısın?

Neyi?

Seks arkadaşlarına iyi bak.

O zaman anlıyorum. Ben öyle değilim. Yani, mutlaka öyle değilim. Çoğu deneyimli ve önceden hazırlık yapmadıkları sürece, biseksüel bebeklerle uğraşmak istemiyorum.

önceden hazırlık yapmadıkları sürece.

ME

Pek sayılmaz. Sen özelsin. Büyük aletin ve seksi kıçın da öyle. Gerçekten iyi misin? Biliyorum, çok büyüğüm.

BRAN

Kibirli misin?

Öyle olduğunu biliyorsun. Ve soruma cevap vermedin. Gerçekten iyi misin? Bana gerçeği söyle.

Biraz ağrım var ama iyiyim.

Fotoğraf yoksa olmamış sayılır.

Nikolai, hayır.

Bebeğim, lütfen? Seni görmek istiyorum. Yüzünü bile yeter.

Sınıfta olduğum kısmı kaçırdın mı?

Tamam. Senin için yaparım.

Kalınlaşan penisini parmaklarımla kavrayıp birkaç selfie çekiyorum, sonra da gönder.

BRAN

Nikolai! Etrafım insanlarla dolu olduğunu söyledim sana, neden bana penis fotoğrafları gönderiyorsun?

Sana eşlik etmek için. Benim sikimi düşünsen iyi olur, çünkü ben seninkini düşünmeden duramıyorum. Seni tekrar sikmem lazım, bebeğim. Kıçını sikmeyi düşünerek sertleşiyorum.

Seni sessize alıyorum.

Onun telaşlı ifadesini hayal ederek gülümsüyorum, sonra bir süreliğine kendime yeterince işkence ettiğime karar verip mesajlaşmayı bırakıyorum. Yalan değildi. Şu anda gerçekten sertleşmiş durumdayım.

BRAN

Bu arada, evinde yiyecek bir şey olmadığını fark ettim, kahvaltı için İtalyan hamur işleri sipariş ettim.

Gülümsüyorum.

Beni *seviyor*. Bunu biliyorum.

Tamam, sevmiyor, ama önemsiyor ve bu iyi bir başlangıç.

MEĞER HERKES DÜN GECE ANIDEN ORTADAN KAYBOLMAMDAN ENDIŞELENMIŞ.

.

Şaka yapmıyorum, Jeremy polisi falan aradı çünkü masum kızları öldürmekle ilgili söylediklerimi ciddiye aldı.

O biraz dramatik olabilir.

Tamam, belki o ruh halindeyken, Bran onları gerçekten koltuk değneği olarak kullanmış olsaydı, kazara birine zarar verebilirdim.

Beni suçlama. Her şeyi siyah ve beyaz görmek benim suçum değil.

Kill ve Gareth, genelde gittiğim tüm yerleri kontrol ediyorlardı: kulüpler, başka bir dövüş ringi. Serpents. Şaka değil, gerçekten Serpents'ın kapısını çaldılar ve "Merhaba, birbirimizden nefret ettiğimizi biliyorum, ama dövmelerle kaplı devasa bir aptal piç gördünüz mü?" dediler.

Bunu uydurmadım. Gaz kelimesi kelimesine anlattı.

Kız kardeşlerim deliye dönmüştü, bütün gece beni aradılar. Maya bir düzine mesaj bıraktı, bağırdı, yalvardı, ağladı.

Tanrım.

"Gerçekten neredeydin?" diye soruyor, şehir merkezindeki en sevdiği kafede otururken.

"Anlat Niko," ikiz kardeşi Mia, gereğinden fazla tavırla işaret diliyle söylüyor. "Evet, anlat kuzen. Bütün gece ortadan kayboldun, ne oldu?"

Killian,

siyah gözüyle sordu, sandalyesine yaslanarak.

"Meşguldüm," diyorum, iğrenç derecede tatlı olmayan kahvemi yudumlarken, sonra bir küp şeker daha ekliyorum. Üç olsun.

Maya öfkeyle nefesini tutar ve uzun saçlarını çıplak omzunun üzerinden atarken, Mia endişeli bir ifadeyle bana bakar.

Kız kardeşlerim birbirinden daha farklı olamazdı. Maya, pahalı zevkleri ve ilgiye susamış, kendini diva ilan etmiş biriyken, Mia ise insanların fikirlerini umursamayan ve en sevdiği orta parmağını göstermekten çekinmeyen küçük bir cesaret timsali.

Şu anda bile, ikiz olmalarına rağmen, yanımda otururken birbirlerine hiç benzemiyorlar. Maya straplez bir üst, dar bir etek ve yüksek topuklu stiletto ayakkabılar giyiyor. Mia ise dantelli ve süslü gotik Barbie elbisesi, boynunda gerdanlık, saçında mavi kurdeleler ve ayaklarını kaplayan devasa zincirli botlar giyiyor.

Bazen onların aslında ikiz olduklarını unutuyorum, çünkü kişilikleri çok farklı. Sanırım bu yüzden Landon'dan nefret ediyorum ama kardeşi ile her gün, sonsuza kadar sevişebilirim.

Sikim canlanıyor ve içimden küfrediyorum.

Cidden, Kolya. Ne oluyor lan? Küçük kız kardeşlerim burada. Kendine gel dostum.

"Mesajlarımıza cevap vermeyecek kadar neyle meşguldün?" diye soruyor Maya. "Küçük bir kriz geçirdim."

Ağlayarak ve sümkürerek geri gelmem için yalvarmasına bakılırsa, *büyük* bir krizdi diyebilirim, ama ona söylemiyorum.

Artık midemi bulandıran kahvemi yudumlarken, "Hayatımın en iyi seksini yapıyordum" dışında bir cevap düşünmeye çalışıyorum.

Bu, onların gerçekten korktukları bir anda duyarsızca bir cevap olmakla kalmaz, aynı zamanda Bran'ın kimsenin bilmemesi gerektiğini söylediği o can sıkıcı ayrıntı da var.

Yine de onu ifşa etmek zorunda
değilim... Hayır. Olmaz.

Sır saklamakta berbat olduğum için hiçbir şey söylememem daha iyi. Bir şey söylersem, sonunda her şeyi ağzımdan kaçırırım ve bu, aramızdaki ilişki daha başlamadan ciddi bir şekilde sona erebilir.

"Sakinleşmek için bir yere gittim," diyorum ve bu yalan değil. Gerçi sakinleşmek listemin ilk maddesi değildi.

"Tabii, Niko. Yüzümü tekmele, sonra da hiçbir şey olmamış gibi sakinleş."

"Hey, kavga etmek isteyen sendin. Suçu bana atma, Şeytan'ın varisi."

"Yüzümü incitme demiştim, seni küçük pislik."

"Evet, Niko." Maya alaycı bir şekilde sırıttı. "Kız arkadaşının sevdiği tek şey bu."

O da sırıtarak karşılık verir. "En azından sevdiği bir şey var. Sen ise sevdiğin kişiyle şansın yok gibi görünüyor."

Gözlerimi kısarım. "Kimi seviyorsun, Maya?"

"Kimseyi," der, sesi biraz tizdir. "Kill'in nasıl pis konuşmayı sevdiğini bilirsin."

Etrafına bakınır. "*Ben mi*?"

Mia, onların atışmalarını görmezden gelerek yanıma yaklaşır ve işaret diliyle "Gerçekten iyi misin?" diye sorar.

Saçlarını okşuyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, kardeşim."

Yüzündeki ifade yumuşar ve bana sarılır. Onun sevgisini hafife almam gerektiğini biliyorum. İki kız kardeşime de çok yakındım. Maya'ya, çünkü büyürken makyaj becerilerini benim üzerimde denemesine izin vermiştim. Ama Mia... Mia özel biridir. İkimiz de kendi yöntemlerimizle içimizdeki şeytanlarla mücadele ediyoruz ve fırsatını bulursak birbirimizin düşmanlarını öldürürüz.

Kız kardeşim işte böyle sert biridir.

"Erkek oyuncağı geliyor," diyor Killian açıkça küçümseyerek.

Bir an için Bran'ın neden burada olduğunu ve Kill'in onu neden tanıdığını anlamadım. Ama sonra lotus çiçeğimin erkek oyuncağı olmadığını ve kuzenimin bunu öğrenmesinin imkansız olduğunu hatırladım.

Tahmin ettiğim gibi, Maya yanımdan çekilir ve ince, yakışıklı bir adam kucağıma oturur, kirpiklerini kırpıştırır. "Seni özledim, babacığım."

"İğrenç. Çok utanç verici," diyor Kill.

"Kill'e katıldığımı inanamıyorum, ama haklısın." Maya parmağını ağzına sokup kusma sesi çıkarır.

Simon onlara bakmadan avucunu uzatır. "Ellerle konuşun, sürtükler."

"Çekil. Ve kız kardeşime orospu deme yoksa seni boğarım."

"Beni boğman çok hoşuma gidiyor, baba."

Tanrım. Anılarım canlanıyor. Bran'la konuşurken de bu kadar çaresiz miyim?

"Sen ondan bir yaş küçüksün," diyor Maya. "Hangi dünyada o senin baban olabilir ki?"

“Babalık bir ruh hali, cahil.”

"Simon, beni yere düşürmeden kalk," diyorum.

"Ama seni özledim. Mesajlarıma cevap vermedin. Sensiz çok yalnızım." Kulağıma eğilip fısıldıyor, "Canavarca sikinin beni cennete kadar sikmesini sabırsızlıkla bekliyorum, babacığım."

Yemin ederim, eskiden bu beni etkilerdi.

Şimdi ise sadece sinir bozucu ve yapışkan.

Başkalarının gözünde sen de sinir bozucu ve yapışkansın.

Onu itmeye başlıyorum ama gözlerin kafamın içinde delikler açtığını hissedince duruyorum.

Bana bu kadar küstahça bakmaya cesaret eden kim?

Başımı kaldırdığımda, bakışlarım Bran'ınkilerle çarpışıyor.

O, kuzeni Creighton ve arkadaşı Remington ile birlikte kasada duruyor. Remington heyecanla konuşuyor. Creighton dinlemiyor gibi görünüyor ama Bran...

Bran'ın tüm dikkati üzerimde.

Kahretsin.

Beni açıkça izliyor, vücudu bana dönük, gözlerini bana dikmiş. Bir an için buraya gelip Simon'ı falan çekip alacak sandım.

Beni herkesin önünde sahipleneceğini düşünüyorum.

Ama onun yerine, etrafında birer birer duvarlar örülüyor. O aptal sahte gülümseme dudaklarında beliriyor, arkadaşlarına dönüyor, içkisini alıyor ve hiçbir şey olmamış gibi kahve dükkanından çıkıyor.

Sanki beni görmemiş gibi. O

lanet olası...

Öfke içimde dönüyor ve Simon'ı itiyorum, sonunda bırakmadan önce parmaklarını giysilerimden ayırmam gerekiyor.

Maya ve Mia'ya, onu peşimden gelmekten alıkoydukları için minnettarım, çünkü içimde kıvrılan kasırganın ortasına girerse onun güvenliğinden sorumlu olamam.

Dışarı çıktığımda Bran'dan eser yoktu. Lanet olası

pislik.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmak için açtım ama durdum. Ne diyeceğim ki? Mazeret mi uydurup?

O açıkça umursamıyorken neden umursayayım ki? Lanet olsun.

Kendimi o kara deliğin içine çekildiğimi

hissediyorum. Siktir et.

Jeremy'yi bulup lanet olası bir ava çıkmam lazım. Ya öyle ya da o siktiğimin Prens Charming'i avlayacağım.

Ve *o kadar da* çaresiz değilim.

NIKOLAI

Günün sonunda, bitkinim.

Şiddet, bir grup ahlaki elit tarafından hoş karşılanmayabilir, ama aslında beni sakinleştirebilen tek yöntem bu.

Ama şu anda durum tam olarak öyle değil.

Kendi kendime bir iş bulmak için malikanede kalıp Jeremy'den başka bir görev istemeliydi, ama kendimi Harley'imle penthouse'a giderken buldum.

Asansörden çıktığım anda farklı bir şey hissettim.

Hayır, kokuyu alıyorum, daha doğrusu *onu* kokluyorum. Yonca, narenciye ve lanet olası bir bilmece.

Tabii ki Bran kanepede oturuyor, bacakları açık, dirsekleri dizlerinde ve parmakları çenesinin altında bir kule oluşturuyor.

Lanet olsun. Çok seksi.

Kendimi zorlukla durdurup, mükemmel şekillendirilmiş saçlarını ve düzgünce giydiği koyu mavi polo gömleğini ve haki pantolonunu bozmamaya çalışıyorum.

Bay GQ göreve geliyor.

Ancak beni görünce, ikinci raunt için burada değil gibi görünüyor. Yüzü sakin ve soğukkanlı, ama altında kötü bir fırtınanın dalgaları çalkalandığını hissedebiliyorum.

Yine de, iki gece üst üste buraya gelmiş olması beni çok gururlandırıyor.

"Sana bir şey getirdim." Pantolonunun cebine uzanıp göğsüme bir şey fırlatıyor.

Onu yakaladım ve kaşlarımı çattım. "Bir paket prezervatif mi?"

"İnsanlara cinsel yolla bulaşan hastalıklar bulaştırmamak için ihtiyacın olur diye düşündüm." "Ne...?"

Aynı sinir bozucu sakinlikle ayağa kalkıyor. "İyi geceler o zaman."

"Bekle..."

Bileğine dokunduğum anda hızla dönüp beni duvara yapıştırdı ve dirseğini boğazıma dayadı.

"Bana dokunma lan," diye dişlerini sıkarak söylüyor, dudakları benimkilere o kadar yakın ki, her kelimesiyle neredeyse beni öpüyor.

Öfkelendiğinde ne kadar seksi göründüğüne hayranlıkla inlememi bastırıyorum. Onun bu yönünü gören tek kişi olduğum için çok gurur duyuyorum. Sert kenarları ve toplum içinde sergilediği altın çocuk imajından çok farklı.

Dış dünyaya karşı mükemmel, ama benimle birlikteyken kendisinin gerçek hali. Peki ben ne yapıyorum? En iyi yaptığım şeyi, elbette.

Onu daha fazla kışkırtmak.

"Bir şeye mi kızdın, lotus çiçeğim? Belki bugün gördüğün bir sahne yüzünden?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da seni fark edeceğimi düşünüyorsun?"

"Ama fark ettin." Parmaklarım ensesine batıyor. "Bu yüzden şu anda değerli kontrolünü kaybediyorsun. Söyle Bran, kıskanıyor musun?"

"Kıskanmak mı? Seni mi? Bu hayatta olmaz."

"Öyleyse Simon'u çağırsam mı? Bu arada adı Simon. O eşcinsel ve üçlü seks *seviyor*. Ya da sen oturup onu becermemi izleyebilirsin."

Yumruğunu kaldırıp yüzüme vurur. Kahretsin. Gerçekten kendini kaybediyor, benim beyaz atlı prensim.

Daha fazla.

Daha fazla.

Ona sırıtarak bakıyorum. "Bunu hayır olarak mı alayım?" "Seni öldüreceğim."

"Sözler, sözler."

"Nikolai!"

"Evet, bebeğim?"

"Bana bebek muamalesi yapma. Aslında, işimiz bitti." Beni iterek bırakıyor. "Simon'a git."

"Hayır, hayatta olmaz." Onu bileğinden tutup prezervatifleri eline geri tıkıyorum. "Ben temizim, pislik. Ne sana ne de

kimseye yapmazdım. Aslında, sadece prezervatifle sevişirim. Dün gece tek istisnaydı.”

Bana dönüyor, gözleri öfkeden kararmış ve parlıyor. "Simon da bir istisna mıydı?"

"Hayır. Ayrıca, inisiyasyonundan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Hiç kimse mi?"

Kafamı salladım. "Ya sen? *Clara'nın* durumunu düşünürsek, test yaptırmalı mıyız?"

"Test oldum ve temizim. Altı aydır seks yapmadım." Siktir.

Lanet olsun.

Onun sadece benimle uğraşmak için ona geri döndüğünü biliyordum. Onu istemediğini biliyordum. Biliyordum.

Gülümsemem genişlerken ensesini okşuyorum. "Kıskandığında çok sevimli olduğunu söylemiş miydim?"

"Kapa çeneni Nikolai."

"Nasıl istersen, bebeğim." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, önce alaycı bir şekilde, sonra ısırıp hırıltıyla ağzını açıyorum.

O titreyerek nefes verir ve ben onu boğazımın derinliklerine yutarım. *Tanrım*. Onu kaç kez öpersem öpsem fark etmez. Her zaman ilk kez öpüyormuşum gibi hissediyorum.

Tadı ağzımda patlıyor ve onu ciğerlerimin derinliklerine çekip orada tutuyorum.

Çay, narenciye ve benimki kadar boktan bir şehvet tadı var.

Onu yatak odasına doğru itiyorum ve içeriye sendeleyerek giriyoruz, parmakları saçımı çekiyor, bandı çıkarıyor ki saçımı dağınık hale getirebilsin. Her acı kıvılcımı, her itme ve çekmeyi zevkle yaşıyorum.

Beni istediği kadar itebilir, ama ben onu yine yakalayacağım.

Onu tekrar *ele geçireceğim*.

İçeri girer girmez tişörtünü hızlıca çıkarıyorum ve sadece benim izlerimin lekelediği pürüzsüz kaslarına bakıyorum. "Çok seksisin bebeğim. Seni yalamak istiyorum."

Hoodie'mi çekip çıkarır, parmakları göğsüme dokunur, kaslarımı keşfeder. "Senden nefret ediyorum."

"Mmm. Bana pis konuş." Alt dudağını ısırıyorum ve fermuarını acı verici bir yavaşlıkla sertleşmiş penisinin üzerine indiriyorum.

Onu işkence ediyorum, ağzından çıkan her titreme ve acı dolu sesin tadını çıkarıyorum.

Bran pantolonumun üzerinden sikimi sıkıyor, sonra parmaklarını gevşetip elini içeri sokuyor ve sikimi sıkıca kavrayarak okşuyor.

"Siktir, bebeğim. Elin çok iyi hissettiriyor."

Eğilip kulağıma fısıldadı, "Simon'dan daha iyi mi?"

"Herkesten daha iyi." Boğazını öperken ve adem elmasını emerken yüzüme yayılan gülümsemeyle mücadele ediyorum. Dişlerinin arasından tıslayarak başını yana çevirip bana daha iyi erişim sağlıyor.

Aşağıya doğru devam ediyorum, öpüyorum, ısırıyorum ve köprücük kemiğini ve meme uçlarını ısırıyorum, o titreyene kadar, ama o beni sıkı bir şekilde okşamaya devam ediyor.

Hala bir meme ucuyla oynaşırken, penisini çıkarır, başparmağımla sünnet derisini okşayarak açıklığı bulur, sonra onu başımın tepesine bastırır ve onu penisine doğru itmek için yönlendiririm.

"Umph... Siktir," diye nefes verir, dudakları aralanır, piercinglerim güzel deliğine batarken, benim penisimle onun penisini sikerim.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

O başını sallıyor ama benimle aynı ritimde hareket ederken ne yaptığının farkında değil gibi. Dudakları benimkileri buluyor ve beni yüksek sesle öpüyor. Islak, emici sesler, birbirimizin üzerine akarken karışan ön sıvılarımızın giriş çıkışlarıyla uyumlu.

Vücudu benimkine bu kadar uyumluyken, bu pislik nasıl bu kadar uysal olabilir? Dışarıda sanki ben yokmuşum gibi davranıyor, ama ona dokunduğumda, onu öptüğümde, tamamen benim oluyor.

Benim için alınacak.

Benim sahip olacağım.

Siktiğim *benim*.

"İçine girmeliyim, bebeğim." Onu çekip yatağa doğru sürüklerim.

Bran, onu yatağın önüne diz çöktürürken itiraz etmiyor, göğsü yatağın üzerinde, kaslı kıçı havada.

"Mmm. Öyle kal." Kıçına bir şaplak atıyorum ve hareketlerimi takip ederken dudağını ısırmasını kaçırmıyorum.

Çekmeceden kayganlaştırıcıyı aldıktan sonra, arkasına geçip kıçının arasına sıkıyorum. Parmaklarım kıç deliğinin etrafında daireler çiziyor, sonra onun inlemelerinin müzikal sesine eşlik ederek içeri giriyor. Benim beyaz atlı prensim kıçının doldurulmasını seviyor

doldurulmasını seviyor, ister parmaklarımla ister sikimle. Deliğinin üç parmağımı yuttuğunu, sıkıp çekip sikilmiş tarafımı baştan çıkardığını hissedebiliyorum.

Ama onu kendim için hazırlamak için acele etmiyorum. Parmaklarımla onu yavaşça sikiyorum, sikim kıçının çatlağında yukarı aşağı kayarken, ensesine, omurgasına ve kıçına öpücükler serpiyorum, öpüp ısırıp o kadar çok iz bırakıyorum ki, onları asla silemeyecek.

Şimdi değil. Asla.

O benim. O benim. Ve bu izleri gören herkes onun benim olduğunu bilecek.

Sahip olunduğunu.

Siktiğimin *malı*.

"Niko..."

Tanrım. Durup başımı sallamam lazım yoksa ergen bir çocuk gibi kıçına boşalacağım.

Mahvoldum lan.

Adımı inliyor ve ben çıldırmak üzereyim.

"Evet, bebeğim?"

"Yap, lütfen."

"Neyi?"

"Sikini içime sok."

"Mmm. Siktir." Parmaklarımı çekip kıçını ayırıyorum. "Tekrar söyle."

"Sadece sik beni, seni siktiğimin piçi."

"Sen beni deli ediyorsun, bebeğim." Başımı içeri sokuyorum ve o sarsılıyor, kıçı benim sikime karşı kıvrılıyor, beni tamamen yutmaya çalışıyor.

"Senin açgözlü kıçın benim için yaratılmış." Sonuna kadar soktum ve ondan bir inilti kopardım. "Sadece ben."

"Umm... Siktir... Siktir..."

"Bana bak, bebeğim."

Bran başını yana çevirir, kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşur, ben de kalçalarını tutup sığ darbelerle ileri doğru ilerlerim.

"İşte böyle. Beni içinde hisset."

İnliyor, sesi o kadar erotik ki, dayanabildiğime şaşırıyorum. Bran sessiz olabilir, ama yatakta çok gürültülüdür. Çoğu zaman anlayamadığım gevezelik sesleri çıkarıyor, ama bu onu iyi siktiğim anlamına geliyor. Onu istediği gibi sert sikiyorum.

Ve bunun için vahşileşiyorum.

Bran gibi soğuk, gergin bir pisliği ele geçirmek başka bir şey. Heyecan verici ama aynı zamanda *tatmin edici*. Onu benim sikimde parçalanırken görebilen tek kişi olmam, herhangi bir uyuşturucudan daha iyi.

"Daha sert," diye mırıldanıyor, kalçaları yatakta sikini sürterken titriyor.

"Ne dedin?"

"Daha sert sik beni. Bana nazik davranma."

"Bebeğim. Böyle konuşmaya devam edersen kıçını parçalarım." "Söz, söz."

Kahkahayı patlattım ve o da gülümsedi, ama ben sadece başımı içeri sokup sonra sonuna kadar girince bu gülümseme bir iniltiye dönüştü. Başlık, bu kuvvetle duvara çarptı.

"Ummf... Ben... sik..."

"Hoşuna gitti mi?"

Savaşı kaybetti ve başını çarşaflara gömdü, başını sallayarak boğuk sesler çıkardı.

Bir elimi kalçasında tutarak, uzanıp saçlarından bir avuç tutarak onu geri çektim. "Seni sikerken gözlerin bende olsun. Sert istemiştin, değil mi?"

O başını sallar, yüzü kızarır, dudakları aralanır. "Öp beni, bebeğim."

Dişleriyle alt dudağımı çeker ve ben deli gibi ona girerken dilini ağzıma daldırır. Kıçının kasıklarıma çarpma sesi havayı doldurur ve aklımı başımdan alır.

Onu sertçe sikiyorum, derinlemesine sikiyorum, ağzımda geveleyene kadar, anlamını bile bilmediğini düşündüğüm sesler ve kelimeler çıkarana kadar.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde kendini tamamen bırakmasını seviyorum. Kaslarının beni mengene gibi sıkıp, beni emip yutmasını seviyorum.

"P-piercinglerin..." diye homurdanıyor, sesi boğuk bir şekilde ağzıma ulaşırken, sikini tutup vahşice okşuyor.

"Ne olmuş onlara, bebeğim?"

"Çok iyi hissettiriyorlar... Lanet olsun... Çok iyi hissettiriyorsun, Niko." Ben bittim.

Mahvoldum.

Tamamen mahvoldum.

Kalçalarım sarsılıyor ve ona daha hızlı, daha sert, daha vahşice giriyorum. Tam da sevdiği gibi. "Benimle birlikte gel, bebeğim."

O inliyor, uzun bir inilti çıkararak daha hızlı hareket ediyor, benim çılgın ritmime uyum sağlıyor.

"Ben... Ben... S-siktir..." Sözleri bir homurtuyla sona eriyor, cildi kızarıyor, dudakları açılıyor ve spermi yatağın her yerine sıçrıyor.

Onun seslerini dudaklarımla yutuyorum ve o titriyor, ama ben içini doldururken kalçalarını sallamaya ve kıçını kasıklarıma vurmaya devam ediyor.

"Siktir... bebeğim," diye nefes verirken alt dudağını ısırıyorum ve o da aynı hayvani enerjiyle ısırıyor. Benimkine benzer bir ateşle beni öperken, hala bana karşı hareket ediyor ve orgazmımdan son damlasına kadar beni emiyor.

Bir süre öpüşmeye devam ediyoruz, ta ki onun içinde sıkıştığı rahatsız pozisyonu fark edene kadar. O bundan şikayet etmiyor, ama dudaklarımı onunkilerden ayırıp kıçından çıkardığımda itiraz ediyor.

Delikleri etrafımda sıkılaşıyor ve onun hissiyle inliyorum. Tanrım.
Onu sikmekle hayatta kalabilirim.

Bakışlarım, içinden dökülen spermleri takip ediyor, uyluklarından aşağı akıyor ve testislerini ve boşalmış sikini lekeliyor.

Arkasına diz çöküyorum, kıçını ayırıyorum ve spermi yalayıp içime geri sokarak yiyorum.

"Niko... ne yapıyorsun... Oh siktir... Tanrım... s-siktir."

O kıpırdanıyor ama ben onu yerinde tutmak için elimi beline vuruyorum. "Kıpırdama, bebeğim. Hiçbir damla boşa gitmesin."

Onun kıç deliğine sürtünürüm ve her damlayı temizleyene kadar titrer.

Bitirdiğimde sesi kısılmış ve sikini her saniye kalınlaşıyor.

Sırt üstü dönerken halsizdir, cildi kızarmıştır. Terle kaplıdır ve yüzünde memnun bir şaşkınlık vardır. Dudaklarımı yalarım ve bakışları onlara düşer. Şişmiş ağzına bakmadan edemem.

"Beni öpecek misin?" diye soruyor, temkinli, hatta umutlu bir şekilde.

"Seni her zaman öpeceğim, bebeğim." Üstüne düşüyorum, dudaklarım dudaklarına yapışıyor, göğsüm kaslarına bastırıyor ve uzuvlarımız birbirine dolanıyor.

Bran dilimi emiyor, beni içiyor, saçlarımı karıştırıp dağıtırken tadımı alıyor.

Öpücük en iyi ihtimalle dağınık, ama çok erotik. Seks sonrası hiç kimseyi öpmedim, ama Bran için bu çok önemli.

Onu hissetmek için onu öpmem gerekiyor. Onun derisinin altına girip onu parçalamak için.

Bu orospu çocuğundan önce öpüşmenin bir anlamı yoktu. Şimdi ise varlığımın lanet olası merkezi.

"Özel olalım mı?" diye soruyorum ağzına doğru.

Yüzündeki şehvet yavaşça kaybolur ve yerine onu otokratik bir kontrol altına alan şeytanlar geçer.

Bu anı mahvettiğim için kendime lanet ediyorum.

Birkaç kez gözlerini kırpıp beni itti. "Beni ezıyorsun."

Kenara kayarak yatağa düşer ve dirseğimin üzerine yaslanırım. "Dilini dilime yapıştırmışken beni ezdiğimden şikayet etmiyordun."

"Tanrım..." Ayağa kalkar ve ben de onun önüne geçmek için onu takip ederim. "Ne diyorsun?"

"Ne hakkında?" Bana sırtını dönüyor, dikkatini dağıtır gibi etrafına bakınıyor, bana bakmıyor.

"Beni duydun Bran. Sadece birbirimize ait olmak ister misin?"

"Neden isteyeyim ki? Seninle bir ilişki istemiyorum."

Orospu çocuğu. Birkaç saniye önce bu adamla seviştiğime inanamıyorum. Şimdi, yumruğumu onun lanet olası suratına indirmek istiyorum.

"Böylece Simon'ı ve rehberimde bekleyen düzinelerce diğerlerini sikebilirim, değil mi?"

Bu sefer, dönüp bana bakıyor, mercan mavisi gözlerinde tehditkar bir tehlike dans ediyor.

Evet, bebeğim. Bana ateşini göster.

"Başka biriyle yatarsan, biz biteriz Nikolai."

"Bu, sadakatin tanımıdır. Bunu istediğini itiraf etmek seni öldürür mü?"

"İyi, neyse."

Banyoya doğru yönelir ama ben bileğini tutarım. "Şimdi ne olacak?" diye sorar, beni yavaşça izler.

"Neden cinsel yönelimini saklamakta bu kadar ısrarcısın? Biseksüel ya da eşcinsel olmak tabu değil, biliyorsun. Altmışlar değiliz."

"Seni ilgilendirmez."

"Sen tam bir pisliksin. Sadece soruyorum."

"Yapma. Sana bunun sadece fiziksel bir şey olduğunu söyledim, kendi işine bak. Cinselliğimle ilgili sorun benim kendi sorunum. Eğer bunu kabul edemiyorsan, ben

başka bir yere giderim."

"Siktir git." Onu boğazından yakaladım ve parmaklarımın altında atan nabzının tadını çıkardım. "Oturup oturabileceğin tek sik benim sikim, anladın mı bebeğim?"

“Bana bu şekilde konuşmayı kesmelisin.” “Ama birkaç
dakika önce bu dili seviyordun.”

"Vazgeçiyorum." Bir nefes verir. "Bırak da duş alayım." "Ben de
gelebilir miyim?"

“Hayır.”

"Yine kaçacak mısın?" "Kaçmıyorum.
Gidiyorum."

Sinirli bir nefesle onu bırakıyorum ve banyoya gitmesini bekliyorum, ama o bana dönüyor.

"Bunu yapma Nikolai. Sabah görüşürüz?"

Onaylayıcı bir ses çıkarırım ve o gülümser, ama benim içimdeki gibi gergin bir gülümsemedir.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama başını sallıyor ve banyoya girip kapıyı arkasında kilitliyor.

Beni dışarıda
bırakıyor.
Mecazi olarak.
Gerçek anlamda.

BRANDON

En kafa karıştırıcı bulanıklık içinde iki haftadan biraz daha uzun bir süre geçiyor.

Geçici bir kontrol kaybı gibi başlayan şey, kesin olarak en trajik bağımlılığa dönüştü.

Her gece, çatı katına gitmeyeceğim diyorum ve birkaç gün dayanabiliyorum — kabuslarla dolu, tamamen uykusuz ve kesinlikle işkence gibi günler.

Kendimi stüdyoya, çalışmaya, kendimden uzaklaşmaya gömüyorum. Günler geçiyor, birkaç saatliğine kendime yalan söylemeyi başarıyorum, ama sonra yine korkunç kötü alışkanlıklarıma geri dönüyorum.

Kan ve çatı katı. İkisi de farklı boyutlarda tehlikeli bağımlılıklar.

İkisi de beni parçalıyor ve tamamen çaresiz bırakıyor, aynadaki çarpık yüzüme bakamaz hale getiriyor.

Sadece bir bağımlılık beni gerçekten yok edebilir. Bir bağımlılık, o yanımda olduğunda her şeyi unutmamı sağlıyor. Bana dokunduğunda, öptüğünde, siktiğinde. Dış derimin yokmuş gibi davranıyorum.

Ben Brandon King değilim. Aynada kendi yansıması yerine siyah mürekkep gören kırık bir varlık değilim. Çoğu zaman iğrenç bir mide bulantısı ve korkunç bir hiçlik hissi tarafından yutulan zayıf bir adam değilim.

Ben sadece *benim*.

Onun lotus çiçeği. Onun beyaz atlı prensi. Onun *bebeği*.

Ama bu duygusal boşluk, akılsızca kendini bırakma ve sınırsız şehvetin sürdüğü sürece devam eder. Onun dokunuşunu kaybedip

kendi kabuğuma geri dönene kadar sürer.

Zorlayan benim, her seferinde. Bandı yırtıp atıyorum ve uzaklaşıyorum, ama onun dudaklarını, dokunuşunu isteyerek kaybetmek gittikçe zorlaşıyor. Kendimi banyoya kilitleyip içimdeki şeytanlarla savaşmak zorunda kaldığım anlardan neredeyse korkuyorum. Son zamanlarda oldukça acımasızlar.

Kendimi ne kadar çok eğlenirsem, sonrası o kadar acı verici oluyor.

Ama o lanet penthouse'dan kendimi zorla uzaklaştırmak kadar acı verici değil. Her gün uyanıp, onun malikanenin kapısında beklediğini bildiğim için midemde o mide bulantısı hissetmek kadar acı verici değil. Sırıtarak.

Nikolai pek neşeli bir adam değil. Onu dışarıda birçok kez gördüm, görmemiş gibi davranmayı sevmeme rağmen. Evet, gürültücüdür, ama Remi'nin kaygısız, komik gürültüsü gibi değil. Şiddetle tanınır ve çok küfür eder.

Killian sık sık onu susturmak için tekmeliyor ya da Jeremy ona fısıldayarak ya da sakin bir şekilde konuşarak dikkatleri üzerine çekmemesi ya da şiddet eğilimini kontrol etmesi için onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Onlara bana gösterdiği yüzünü göstermez. Her zaman gülümser, sırıtarak, sinir bozucu bir güneş ışığı gibidir, sanki benim varlığım onu mutlu ediyormuş gibi.

Bu kısım kafamı karıştırıyor. Çoğu zaman kendimden bile nefret ederken, neden benimle mutlu olsun ki?

Bu soruyu ne kadar sorsam da, bir cevap bulamıyorum. Yine de, acı verse bile, aldığım her şeyi seviyorum.

Her gün bile, bileğimden kanın durmadan akmasını izlemek istesem bile.

Bugün de o günlerden biri. Dün Nikolai'nin çatı katına gitmedim ve nefes almakta zorlanıyorum.

Resmime bakıyorum ve onu devirip ateşe vermek istiyorum. Haftalardır üzerinde çalıştığım dağ ve gölün mükemmel silueti sahte geliyor, parmaklarımın yaratmak istediği şeyle tamamen uyumsuz. Varlığını kabul etmek istemediğim daha fazla resim yaptım, ama bu mükemmel manikürlü manzara üzerinde çalışmak çok zor oldu.

Annem belki odaklanamadığım için böyle olduğunu söyledi, ama o bilmiyor ki, daha fazla odaklanamazdım. Sadece bu şey yanlış geliyor.

Manzara resimleri yapmak yıllardır benim dayanağım oldu. Gözlerimle bir şey yaratmaktan kaçınmanın bir yolu. Ama artık işe yaramıyor.

Hatta, onları Lan'ın gördüğü gibi görmeye başlıyorum.

Acınası. Sıradan. Özgün olmayan. Sıkıcı.

Sıkıcı.

Sikik *sıkıcı.*

Telefonumu çıkarıp, bu sabah koşuya benimle gelmediği için Nikolai'ye gönderdiğim mesajı okudum.

İlk kez katılmadığında, kavga ettiğimiz gün, o kadar derin bir boşluk hissettim ki, bunu nasıl açıklayacağımı bilemedim. Ertesi gün bu boşluk daha da büyüdü ve ben onu görmezden geldim.

Ama bugün nefes almakta zorlandım. O salak, koşu parkurumuzun her köşesine sonsuz sorularıyla ve utanmaz flörtleriyle izini bırakmış, oraya onun gölgesini hissetmeden gidemiyorum.

Neden devam etmeyecekse bunu alışkanlık haline getirdi ki?

Ben de ona bir mesaj attım.

ME

Uyudun mu?

NIKOLAI

Hayır

O zaman neden gelmedin?

Beni özledin mi?

Öyle olmayı isterdin.

Mesajımı okudu ama cevap vermedi. Ne cüretkar piç.

ME

Beni görmezden mi geliyorsun?

NIKOLAI

Roller tersine dönünce pek hoşuna gitmedi, ha? Soruna cevap vermek gerekirse, Brandon Asshole Sözlüğünden bir sayfa ödünç aldım ve sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf

Her gece orada olacağıma dair bir anlaşma yapmadık.

O zaman her gece gel. Tıpkı benim her gün seni görmeye gittiğim gibi.

Yapamam. Bunu biliyorsun.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Saçmalıyorsun.

Ben mi? Saçma mı? Lanet olsun. Son zamanlarda aynada ikiyüzlü suratını gördün mü?

Görüyorum. Her gün. O lanet kara deliği yalnız başıma görebilmek için kendimi ondan uzaklaştırmak zorundayım. Ve onun bunu yüzüme vurması, bu lanet durum hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Nefes al. Lanet olsun, *nefes al.*

BEN

Bu işin sonu yok. Konuşmayı bırakalım.

NIKOLAI

Ve yine en sevdiğin hobine döndün. Kaç, bebeğim. Bu saçmalıkta şampiyonsun.

Biliyor musun? Siktir et. Her gece gelme ihtiyacı hissetmiyorsan, ben de her sabah seni görmek zorunda değilim. Hatta bugün yüzünü bile görmek istemiyorum.

Sanki senin lanet suratını görmek istermişim gibi.

Harika.

Harika.

Harika.

Fantastik.

Yine mesajımı okudu ama cevap vermedi. Nikolai beni hiç okuduktan sonra cevap vermez.

Bir bağımlı gibi her yarım saatte bir mesajları kontrol ediyorum ama ondan hiçbir şey yok.

Günün aptalca, eğlenceli hikayesi yok. Mem yok. En rastgele zamanlarda göndermeyi sevdiği penis resimleri yok.

Akşam geç saatler, genellikle evden gizlice çıkıp ona uyuşturucu bağımlısı gibi giderdim, ama bugün orada olduğunu sanmıyorum.

Zaten benim *suratımı* görmek istemiyor. Tanrım.

Elim ensemin arkasına gidiyor ve ince tüyleri acı hissedene kadar çekiyorum.

Ama yetmiyor.

Yeterince acıtmıyor ya da yeterince rahatlatmıyor. Nevrotik biriyim, beynim çalışıyor ve onu özlemekten cildim karıncalanıyor.

Gerçekten kendimi bağımlı hale getirdim, değil mi?

Önümdeki tabloyu yok etme dürtüsü derimin altında karıncalanıyor ve tam pes etmek üzereyken telefonum elime titriyor.

Kalbim hızla atıyor ve tepkimin şiddetine şaşırıyorum. Doğru. O uzak kalamaz. Sonuçta, bana takıntılı olan o.

.

Onu aptal gibi davrandığı için affedeceğim...

Annika'dan bir mesaj olduğunu görünce kalbim sıkışıyor. Ama bu mesaj hayal kırıklığından değil.

ANNI

Hey, endişelenme, tamam mı? Heathens'ın malikanesinde yangın çıktı ve Creigh beni kurtarmaya geldi, ama diğerleriyle başı belaya girdi. O iyi, sadece baygın. Remi ile birlikte gelip onu alabilir misiniz?

LEGACY OF GODS

HEATHENS'IN MALIKANESI TAM BIR KAOS IÇINDE, YARISI YANMIŞ VE neredeyse tanınmaz halde. Öğrenciler, itfaiyeciler ve sağlık görevlileri çılgınca dairesel garaj yolunda kalabalık oluşturmuş, ama Remi ve ben baygın Creigh'i dışarı çıkarıp arabaya taşımayı başardık.

Anni her adımımızda bizimle birlikte. Yüzü sümük ve dumanla kaplı ve Creigh'in kapüşonlu sweatshirt'ünü giymiş.

Çılgına dönmüş gibi görünüyor, her zamanki neşeli ifadesi kaybolmuş ve Creigh arka koltuğa oturduktan sonra bile gözlerini ondan ayırmıyor.

Arabama yaslanıp itfaiyecileri, Heathens'ın korumalarını ve çevreme gelen herkesi izliyormuş gibi yapıyorum.

Ancak, ne kadar ararsam arayayım, Nikolai'den hiçbir iz bulamıyorum. Yutamadığım yumru boğazımın arkasında hareketsiz duruyor ve nefes almamı engelliyor.

Belki burada değildir. Belki penthouse'dadır. Ama bunun hayal olduğunu ben bile biliyorum.

Umursamıyormuş gibi davranarak Anni'ye bakıyorum. "Diğerleri iyi mi?" Bu soru yeterince masumca geliyordu.

"Jer yaralandı." Anni burnunu çekerek, gözleri doldu.

"Eminim bir şeyi yoktur, Anni." Remi onun omzunu okşadı.

Kıyamet günü hissi beynimde hızla yayılırken onu teselli edemiyorum bile. O her zaman Jeremy'nin yanındadır, ya eğer... ya eğer...

"Nikolai ve Creigh olmasaydı, ona ne olurdu bilmiyorum," diyor Annika burnunu çekerek.

"Nikolai yardım etti mi?" Sesimin ne kadar sakin olduğundan aşırı gurur duyuyorum.

"Evet, duman maskeleriyle ve başka şeylerle boğa gibi içeri daldı." Gülümsüyor, ama gülümsemesi hemen kayboluyor. "Creigh'i dövmesi hoşuma gitmedi ama."

Nefes veriyorum. Birini dövyecek gücü varsa, demektir ki iyidir. Bakışlarım, o pislik yüzünden muhtemelen baygın olan Creigh'e kayıyor.

Tanrım.

Veda ettikten sonra arabaya binmek üzereyim ki, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Neden yaptığımı bilmiyorum, ama Heathens ve Nikolai'yi ilk gördüğüm balkona bakıyorum. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Ama bir şey değişmemiş. O hala çok uzak. Ona kaç kez dokunsam, kaç kez öpsem fark etmez. Günün sonunda, her birimiz kendi dünyamıza geri dönüyoruz.

Peki bunu kim yaptı, dahi?

Nikolai'nin saçları dağınık, yüzünü çevreleyen saç telleri rüzgarda uçuşuyor. Yanakları, burnu ve çıplak göğsü siyah lekelerle kaplı.

Kollarını kavuşturmuş, daralmış gözlerle bana bakıyor. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, iyi görünüyor.

Muhtemelen.

Nikolai iki elini korkuluğa vurur, parmakları metali sıkıca kavrar ve beni daha iyi görmek istercesine öne eğilir. Bu mesafeden bile kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum.

"Bran?"

Irkılıp kaşlarını çatmış Remi'ye dönüyorum. "Neye bakıyorsun?"

Kahretsin.

Kahretsin.

Çok mu belli oldum?

"Hiçbir şey," diyorum sonsuz sakinliğimle. "Creigh'i eve götürelim."

Remi'nin tek kelime etmeden beni takip etmesine minnettarım. Nikolai'ye bir kez daha bakınca, içeri girerken yüzünde ölümcül bir ifade var.

Remi eve kadar yol boyunca, Heathens'ın onun "yavrusuna" zarar vermesinin ne kadar insanlık dışı olduğunu anlatıyor ve sessizliği doldurduğu için ona minnettarım. Ama omuzlarımdaki gerginliği hiçbir şey hafifletemiyor.

Creighton'ı odasına taşımayı başarırız ve kısa süre sonra uyanır ve bize iyi olduğunu söyler. Remi gitmek istemez ama kuzenimin iyi olduğundan emin olduktan sonra odama geri döner ve telefonumu almak için odada bir aşağı bir yukarı yürürüm.

ME

İyi misin?

NIKOLAI

Sanki umurunda gibi soruyorsun.

Böyle yapma. İyi misin diye soruyorum. Soruma cevap verebilir misin?

Yüzüne karşı sorabilirdin, ama bu seni öldürürdü, değil mi?

Gözlerimi kapatıp ensemdeki saçları çekiyorum.

NIKOLAI

İyi değilim dersem, çatı katına gelir misin?

ME

İstersen gelirim.

O zaman iyi değilim.

Yoldayım.

Bir saat kadar sonra orada olurum. Önce burada halletmem gereken işler var.

Kendinizi iyi hissetmiyorsanız bir şey yapmalı mısınız?

Beni düşündüğün zaman çok seviyorum, bebeğim. Görüşürüz.

Ona endişelenmediğimi söylemek istiyorum, ama bu yalanı bile göndermek istemiyorum. Penthouse'a arabayla sadece on beş dakika uzaklıkta. Her zamanki gibi kanepede bekleyip televizyonu açıyorum, sonra Agatha Christie'nin uyarlamalarından birinin gece yarısı tekrarını izlemeye karar veriyorum. Agatha Christie uyarlamalarından birine bakıyorum.

Yerimde duramıyorum, buzdolabından bir şişe bira almak için ayağa kalkıyorum. O, hiç bilmediği yiyecekleri stoklamaya ve sipariş etmeye başladı. İlk seferinde ona durmasını söyledim ve kendi yiyeceklerimi almaya başladım. Genellikle çıkmadan önce ona bir şeyler hazırlarım. Saatin kaç olduğuna bağlı olarak kahvaltı ya da akşam yemeği.

Sanırım bir parçam, her gece onun istemediği halde evden çıktığım için bunu telafi etmeye çalışıyor.

Bunu açıkça söylemiyor ama her "Gidiyor musun?" diye sorduğunda sesinde ezici bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Her gece. Her seferinde. Sanki cevabın değişeceğini bekliyormuş gibi.

Ve her gece, "Evet" ya da "Biliyorsun" demek gittikçe zorlaşıyor. Artık sadece başımı sallıyorum. Ve bu bile dayanılmaz derecede zor.

Bu noktada ezbere bildiğim cinayet gizemini izlerken, birayı bırakıp, acıkırsa diye kiş hazırlarım.

Yemek yapmayı her zaman sevmişimdir ve eskiden babamla birlikte yapardık. Annem pek iyi bir aşçı değildir, Glyn ve Lan da öyle.

Babamla yemek pişirmek bizi birbirimize bağladı. Bana sık sık bunun bir sanat olduğunu ve annemin kalbinde yerini garantilemek için öğrendiğini söylerdi.

"O başkalarının yemeklerini yer ve 'hayır, kimse benim Levi'm gibi yemek yapamaz' der. İzle ve öğren oğlum. Birini ömür boyu kendine bağlamanın en iyi yolu, onun midesini ele geçirmektir."

Malzemeleri metodik bir şekilde karıştırıp her şeyi doğru yaparken kendime gülümsüyorum. Yemek yapmayı sevmemin bir nedeni de titiz kişiliğime uymasıdır. Ayrıca Lan'dan daha iyi yaptığım birkaç şeyden biridir.

Kişi fırına verdikten sonra, zamanlayıcıyı kurup mutfağı temizliyorum. Nikolai her zaman temizlik için birinin geldiğini söylüyor ama ben tertemiz olmayan bir yerde duramıyorum.

Bana temizlik delisi diyor ama pek umursamıyor gibi. Hatta genellikle kanepede oturup aptal bir gülümsemeyle beni izliyor.

Bazen yardım etmeye çalışır, ama sonuç felaket olur. Çok dağınık biri. Ne yapmasını söylersem, kestirme yolu bulur. Beyaz ve renkli çamaşırları karıştırıp "Hepsi çamaşır, ne fark eder?" diyen tiplerden.

Sütü şişeden içer, ton balığını konserve kutusundan yer. Vahşi gibi. Tanrım. Düşünmek bile gözlerimi seğirtir.

Ama sanırım niyeti iyi. Şampuanımın ve duş jölemimin ne olduğunu sordu ve sonra benim için aldı, ama aslında onun duş jölesini çok seviyorum. Onun gibi kokuyorum.

Ama yine de, tüm bunları sır olarak saklamaya çalışırken bu pek ideal değil.

Saç ürünlerimi de aldı ve benim "Prens Charming" görünüşümü izlemeyi çok seviyor, öyle diyor.

Hatta bana lavman yapmayı bile öğretti. Ee... görünüşe göre bu eşcinsel seks için bir şey.

İlk kez benim için yaptı ve... *ilginçti*.

Ben yüzüstü yatarken, kıçım havada, o da beni alay etti ve ben boşalmış olabilirim.

Daha sonra başka bir pozisyon olduğunu öğrendim ve ona bunu sorduğumda, hiç özür dilemedi ve "Ama ben bunu daha çok seviyorum" dedi.

Aptal.

Temizliği bitirdiğimde fırın çaldı, fırını kapattım ve televizyonun önüne oturup "Roger Ackroyd'un Cinayeti"ni izlemeye başladım.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda başım kaslı bir uyluğun üzerinde ve uzun parmaklar saçlarımı okşuyor.

Nikolai'nin erkeksi yüzüne bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, gözleri televizyona odaklanmış durumda. Aktörlerin konuştuğunu duyabiliyorum ama tek kelime bile anlamıyorum. Hala aynı cinayet filmi olduğunu biliyorum, bu da demek oluyor ki dışarıda çok uzun süre kalmamışım.

Bir parçam kalkmak için mücadele ediyor. Bana bir kız gibi nazik davranmasından nefret ediyorum. Beni sikmesi yetmez mi? Bir erkek tarafından sikilmekten hoşlandığım gerçeğine hala tam olarak alışamadım. Bu beni daha az erkek, daha az... normal hissettiriyor.

Ama en azından seks sırasında bu düşünceleri kafamdan atabiliyorum. Onun hakimiyetine teslim olup bir süreliğine kontrolü bırakabiliyorum.

Burnumu ve göz kapaklarımı öptüğünde, saçlarımı okşadığında farklı oluyor. Şu anda olduğu gibi, bir elini göğsümün ortasına koyup diğer elini saçlarıma daldırarak beni bacağına yatırdığında farklı oluyor. Seks yok ve bu korkunç rahatlık hissinden hoşlanmıyorum.

Yine de kıpırdamaya çalışmıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ne zaman geldin?"

Gözlerim onun gözlerine değmeden önce gülümsüyor. "Yaklaşık yirmi dakika önce. Asansörden horlama sesin geldi." "Ben
horlamam."
"Tanrım. Kırgın yüzünü görmelisin."
"Görmüyorum."
"Sen öyle diyorsan." Parmakları saçlarımda aynı yatıştırıcı ritmi sürdürerek beni tekrar uykuya daldırıyor.
"İyi misin?"
Diğer elini göğsümden kaydırıp boynuma doladı. "Şimdi iyiyim."
"Yaralandığını söylemekle yalan mı söyledin?" boğazımda bir
düğümle soruyorum. "Yaralandığımı hiç söylemedim. Sadece iyi
olmadığımı söyledim."
"Belli ki iyisin."
"Hayır, değilim. Sensiz yalnızım, bebeğim."
Gülümsemeyi bastırıyorum. "Görmek istemediğini söylemiştin, aynen alıntı yapıyorum, 'lanet olası suratını'."
"Yalan söyledim. Her zaman yüzünü görmek istiyorum."
"Ben de yalan söyledim," diye fısıldıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Creigh'i neden dövdüğünü söyleyebilir misin?"
"Senin lanet olası kardeşin tarafından malikaneyi yakması için gönderildiğini sandık."
"Creigh böyle bir şey yapmaz."
"Ama Landon yapar, değil mi?"
"Şahsen hayır. Kirli işlerini başkalarına yaptırmayı sever." "Creighton'a
değil mi?"
"Sanmıyorum." "Emin bile
değilsin."
"O konuda değil, ama emin olduğum şey, Creigh'in Annika'ya zarar verecek bir yangın çıkarmayacağı. O onu önemsiyor. Ve sen benim aileme zarar verdiğinde gerçekten çok sinirleniyorum."
"Hmm. Creighton y o l u m a çıkmazsa bir daha ona zarar vermeyeceğim. Jeremy yaralandı ve ben mantıklı düşünemiyordum."
Yine başladı. Jeremy ile olan bağım, beni garip bir şekilde boşlukta hissettiriyor.
"Onu o kadar çok mu önemsiyorsun?"
“Tabii ki. O benim en iyi kardeşim.” Nostaljik bir gülümsemeyle gülümser. “O olmasaydı, çoktan ölmüş olurdum. O beni anlıyor, anlıyor musun?”

biliyor musun?"

Bilmiyorum, ama konuyu değiştirmem lazım çünkü bu durum rahatsız edici olmaya başladı. "Bu gece ne oldu?"

"Serpents'tan küçük bir rahatsızlık. Endişelenecek bir şey yok." "Senin evini yaktılar. Bu nasıl endişelenecek bir şey değil?" "Onlara ödeyeceğiz ve onları yere sereceğiz."

"Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Tabii ki. Başka türlü bize bulaşmamayı nasıl öğrenecekler?"

"Başka bir yolu vardır..."

"Mafyada başka yol yok. Ya öldürürsün ya da ölürsün. O küçük pislikler bir gün Chicago ve Boston'daki Bratva şubelerini yönetecekler, bu yüzden bize meydan okuyarak yer kazanmaya çalışıyorlar. Geri çekilirsek zayıf görünürüz."

Bazen onun bir mafya prensi olduğunu unutuyorum. Bir gün, ailesinin mirasını devralacak ve tamamen kanla ıslanmış bir hayat sürecek.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum. "Şiddet ve intikamdan bahsediyorum."

"Tabii ki." Gözleri neredeyse kör edecek kadar parlıyor. "Bazı pisliklere ders verirken kendimi en çok kendim gibi hissediyorum."

"Anladım."

"Merak etme, lotus çiçeği, sana şiddet uygulamayacağım. Tabii ki cinsel olarak hariç, çünkü sen seviyorsun."

"Kapa çeneni."

Kıkırdar ve başını televizyonun yönüne doğru sallar. "Ne izliyoruz? Aptalca bir şeye benziyor."

"Agatha Christie aptal *değildir*." "O

kim? Eski bir aktris mi?"

"Nikolai, lütfen Agatha Christie'yi tanıdığını söyle." "Vaftiz

annen mi?"

“Hay aksi. Ciddi misin? O ünlü bir romancı.”

“Marvel filmlerinin senaryolarını o mu yazdı?”

“Hayır.”

"DC?"

"Tabii ki hayır."

"Tarantino?"

"Hayır."

"Hiç duymadım."

"Sen gerçekten bir anomalisin."

"Belki de öylesin. Bu şey çok sıkıcı. Neden sürekli konuşuyorlar? Aksiyon nerede? Arabalar uçmuyor, insanlar havada zıplamıyor?"

"Bu bir cinayet gizemi. Katil hakkında ipucu vermek için konuşuyorlar."

"Güzel. Bunu uykuya dalmak için kullanacağım."

Gülümsemeyi zor tutarken göğsüne vurdum. "Dur tahmin edeyim. Aksiyon filmlerini seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"Ama onlar beyinsiz."

"Aklsızca ne kadar çoksa o kadar iyi. Ben basit bir adamım. İyi şiddet görürsem, beş üzerinden beş veririm."

"Yardıma ihtiyacın var."

Dudaklarını yaladı, gözleri parıldadı. "O zaman yardım et bana, bebeğim."

Midemden bir ateş patlar ve tüm vücuduma yayılır. Nemli dudaklarına bakıp yutkunurum. "Beni öpeceksin, değil mi?"

"Dudaklarına açım."

Başını eğip dudaklarımı çaldı ve ben kendimi bıraktım. Onun üzerimdeki etkisine karşı koymak imkansızdı ve o anda bunu istemiyordum.

Saatler sürmüş gibi öpüşüyoruz, dillerimiz birbirini okşuyor, dişlerimiz birbirini ısırıyor. Ancak bu sefer acil bir durum yok ve seksle sonuçlanmayacak.

Ayrıldıktan sonra yatak odasına gitmiyoruz. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmıyoruz.

Sadece o pozisyonda kalıyoruz, başım onun kucağında, Agatha Christie izliyoruz.

Ve bu çok huzur verici.

Doğru.

En azından, içimdeki şeytanlar gitmemi isteyene kadar.

Şimdilik, onun varlığında kendimi kaybedip, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

20

NIKOLAI

“ "Siktir et savaşı başlatalım!"

Bu sabah bağırdığım şey buydu, ama herkes sanki mantıksız davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi. Oysa gerçek şu ki, bu savaşı iki hafta önce başlatmalıydık, o lanet Serpents evimizi saldırmaya karar verdikten sonra.

Ama sorun değil. Ben hallederim.

Yalan, lanet olası yalancı.

Küçük bir kundaklama ve arabalarından birini uçurumdan aşağı atmak dışında pek bir şey yapmadım. *Tamam*. Jer bana ortadan kaldırmam için birkaç hedef verdi ve ben de hayatım buna bağlıymış gibi dövüş kulübüne gidiyorum.

Ama bunların hiçbiri içimde kaynayan savaş makinesine yetmiyor.

Bu, artık lanet olasıca anlayamadığım başka özel koşullarla da ilgili olabilir.

Hepimizin ihtiyacı olan şeyi, yani savaşı bize vermek yerine, Jer bana sakin olmamı söyledi ve Kill de beni yürüyüşe çıkarmak istediğini söyledi, ben de ona onun köpeği olmadığımı söyledim.

Yine de adanın Arnavut kaldırımlı sokaklarında, eski şehirde dolaşıyoruz ve gereğinden fazla dikkat çekiyoruz. Daha doğrusu, ben çekiyorum, lanet olsun, üstüme bir gömlek giymeme rağmen.

"Sana bakanlara öyle bakmayı kes," diyor Kill her zamanki sakinliğiyle, kesinlikle olmadığı kadar asil bir beyefendi gibi görünüyor.

"Belki de onlar bana bakmayı bırakmalı." Arkasında yürümeye devam eden ve arkasına bakıp duran bir kadına hırlıyorum.

Kadın sanki kıçı yanıyormuş gibi bir dükkana koşar.

"Tanrım, Niko. Yerlileri korkutmanın yolu bu mu?"

"Bu aptalca. Hadi dövüş kulübüne gidelim, orada seni fena pataklayayım."

"Olmaz. Glyn'le buluşacağım, gözüm morarmasın."

Ona alaycı bir şekilde inanmaz gibi bakıyorum. "Bana kız arkadaşının benden daha önemli olduğunu mu söylüyorsun? Birlikte büyüdüğün kuzenin?"

"Bu neden soru oluyor? Tabii ki o daha önemli."

"Öldür, seni orospu çocuğu..."

"Oh, lütfen. Dramatik olmayı bırak. Zaten bizden daha önemli biri var."

Durup gözlerimi kısıyorum. "Ne diyorsun sen?" "Geceleri ve şafak vakti gizlice kaçmaya çalışıp başarısız olman."

Şafak vakti. Nereye gittiğini paylaşmak ister misin? "Siktir git."

"Oh? Gizemli olabileceğini bilmiyordum, sevgili kuzenim. Vay vay. Resmen meraklandım."

"Merakını gider."

"Öyle bir kelime yok. Hmm. Onlar senin seks arkadaşların olamaz, çünkü onları yüzümüze vurmaktan çekinmedin ve aşırı porno gösterilerinle ve abartılı seks partilerinle bizi rahatsız ettin. Hepsi birden ortadan kaybolmaları ve gardiyanlara, malikaneye geldiklerinde oyuncaklarını kovmalarını söylemen tek bir anlama geliyor."

"Nedir?"

"Gerçekten ED'nin var."

"Beni toplum içinde teşhir etme, çünkü bunu kesinlikle yaparım." "Burada bir sürü namuslu var, Niko. Hapse girersin."

"Umurumda değil."

"Eğer ED değilse, tek seçenek... sen özel birine kapıldın."

Lanet olası Killian ve onun psikopat zihni benim etrafımda olmamalı. Zaten zorlanıyorum ve her gece "Lotus çiçeğimi sikmeye gidiyorum" ve her gün "Lotus çiçeğime günaydın öpücüğü vereceğim" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Benden herhangi bir sır saklamamın beklenmesi küfürdür. Ben yumruklarıyla konuşmayı tercih eden kaslı bir adamım. Diğer her şey siktirip gitmeli.

Karmaşık şeyleri sevmem. Karmaşık işlere *bulaşmam*.

Bana sırlarını emanet eden herkes aptaldır. Bran tam bir aptal. Ama o benim sağduyuma güveniyor, bu yüzden bu alışılmadık ilişkimizi herkese ilan edemem.

Eğer buna ilişki dersem, aklını kaçırır. Bu bir durum ilişkisi.

En iyi ihtimalle bir anlaşma, en kötü ihtimalle fahişelik sözleşmesi.

Bazen ilişki gibi geliyor. Özellikle yangından sonra. Penthouse'a daha sık gelmeye başladı ve gelemediği zamanlarda bana şöyle mesajlar gönderiyor:

Kuzenim ve kardeşlerim beni bir partiye sürükliyorlar. Gidersem şüphelenirler. Üzgünüm. Yarın sabah görüşürüz mü?

Kızlar beni evlerine davet etti ve bu sefer bahane uydurmam imkansız. Glyn endişeleniyor, iyi olup olmadığımı soruyor ve ona bu yükü yüklemek istemiyorum. Gerçekten üzgünüm. Sabah görüşebilir miyiz?

Evet, ilk seferinde penthouse'a gelmediğinde, ertesi sabah da onu görmezden geldim, ama özür dileyip koşuya çıkmak için yalvarırken bunu yapmaya devam edemedim.

O çok sevimli. Ama bunu ona söyleyemem, yoksa korkar. Seks dışında ona nazik davrandığımda tedirgin oluyor. Sanki aramızın yakınlaşmasından korkuyor gibi.

Yine de market alışverişimi yapıyor ve benim için yemek pişiriyor.

Tüm bu süslü yemeklerin isimlerini hatırlamıyorum ve onun onaylamayan bakışlarından, doğru şekilde yemediğimi de oldukça eminim, ama tadı harika. Bana sorarsan, yemeğin amacı da budur zaten.

Her gece biraz daha uzun kalan o, sanki gitmek ona zor geliyor gibi. Temizlik, yemek pişirme ya da gece geç saatlere kadar okuduğu polisiye romanı bitirme gibi bahaneler uyduruyor, ama ben onun beni sevdiği ve benimle daha fazla vakit geçirmek istediği için yaptığını biliyorum.

Tamam, beni tam olarak *sev*miyor. Ama ona karşı hislerim giderek artıyor.

Benim şakalarıma gülümsediğini fark ediyorum ve artık bunu daha sık yapıyor. Gülümsüyor demek istiyorum.

Ayrıca flörtlerime daha toleranslı davranıyor ve mesajlarıma zamanında cevap veriyor. Sanırım artık müstehcen mesajları bile seviyor. Dick pic'lerin hayranı oldu, ama sık sık göndermememi söylüyor.

Bazen, onun sıkıcı filmlerini izlerken bana gizemli bir ifadeyle baktığını fark ediyorum.

Ancak diğer zamanlarda, sanki ben bir uzaylıymışım gibi bana bakıyor, bu da genellikle gideceğinin işaretidir. Diğer zamanlarda ise, yarım saatten fazla banyoya kapanıyor ve çılgına dönmüş bir şekilde çıkıyor, gerçek ifadesini çok iyi kullandığı rahatsız edici kontrolünün arkasına saklıyor.

Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda, sahte bir gülümsemeyle yalan söyleyip şu anda en çok nefret ettiğim kelimeyi söylemesi de hiç yardımcı olmuyor. *"İyiyim."*

Hiç de *iyi* değil, ama onu nasıl konuşturacağımı bilmiyorum. Tabii, eğer bir ilişkimiz yoksa bunu yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum.

Bran bir kasa gibidir. Ne kadar vurursam vurayım, asla çatlamaz. Her zaman, hiç şüphesiz, çelik duvarların arkasına saklanır ve kendini kapatır.

Omzuma dokunan bir el beni geri getiriyor ve kuzenimin bana baktığını görüyorum. "Onları mı düşünüyorsun? Bir erkek mi? Bir kadın mı? İkisi de mi?"

"Siktir git, Kill."

"Dürüst olmak gerekirse, seni bir ilişkide hayal edemiyorum." "Neden edemiyorsun?" diye tersliyorum.

Bir an duraksadı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen çok değişken birisin. Ayrıca, bir partner istemediğini söylemiştin. Asla. Özgür bir ruhsun ve bağlanmayı reddediyorsun."

Doğru. Öyle demiştim.

Siktir. Çok uzun zaman önce böyle düşündüğümü tamamen unutmuşum. Bran'da beni ona bağlamak istememe neden olan şey ne?

Bu bir fetih, değil mi?

Sırf bedenine sahip olduğum için, ruhuna sahip değilim ve her şeyini istiyorum diye sinirlerim bozuk.

O bana her şeyi verdiğinde, onu terk edeceğim.

Değil mi?

"Ee?" Kill omzuma omzuyla itti. "Senin değerli tek eşlilik karşıtı kurallarını kim değiştirdi? Bana söyleyebilirsin. Her şeyi kendine saklamak seni öldürüyor olmalı."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" O başını sallar.

Onu bir parmağımla çağırıyorum. "Buraya gel. Bu bir sır."

O yavaşça yaklaşır ve ben onu ensesine vururum. "Kendi işine bak ve burnunu sokma."

Kuzenim vurulduğu yeri ovuşturur. "Buna pişman olacaksın."

"Bana attığın tüm pisliklerin intikamı olarak kabul et." Kötü bir kahkaha atıp sokakta yürümeye devam ediyorum.

Kill beni kolumdan tutup ters yöne iter. "Önce bir kahve içelim."

"Ve kruvasan da alalım." I felcim kavrar karnımı okşuyorum."Sen düşünüyorsun makaron makaron var mı?"

"Sanmıyorum." Beni izliyor. "Ne zamandan beri makaron seviyorsun?" "Her zaman sevdim."

"Hayır, sevmezsin. Sen tatlıya düşkün biri değilsin, en fazla donut seversin."

Mırıldanıyorum ama bir şey söylemiyorum. Bran bir keresinde macaron almış, o zamandan beri sevmeye başlamış olabilirim. Bir gecede bütün kutuyu bitirmiş ve mini şeker komasına girmiştim.

O zamandan beri benden saklıyor ve cimri bir pislik gibi sadece iki tane bırakıyor.

"Öldür!"

Huysuz kuzenimin yüzü, kız arkadaşının sesini duyunca nadir görülen samimi bir gülümsemeye büründü.

Bizi masasına çağırıyor... Vay canına.

Gözlerim o muhteşem mavi gözlerle buluştuğunda dudaklarım otomatik olarak gülümser. Bir anlığına, farlara yakalanmış bir geyik gibi görünür, parmakları fincanın etrafından gevşer.

Bu, dün gece asansörden çıkar çıkmaz onu duvara sıkıştırıp, ayakta duramayana kadar siktiğim zamanki ifadesine biraz benziyor.

Sakin ol, Kolya. Tanrım, dostum. Burası halka açık bir yer.

Bu mantığı anlıyor mu? Hayır, çünkü pantolonuma karşı saf bir şekilde siklenerek kıpırdanıyor.

Bran'ın güzel olarak nitelendirilmeye alerjisi olduğunu biliyorum, ama o gerçekten öyle. Ayrıca çok zarif ve bakımlı. Gömleğinin yakası mükemmel katlanmış, manşetleri simetrik olarak kıvrılmış ve saçlarının her bir teli doğru yere düşmüş.

Her zaman zarif giyinir ve sessiz bir karizma ile davranır. Yatakta pasif olabilir ve bundan zevk alabilir, ama yatak odasının dışında kontrol delisidir.

. Ayrıca deli gibi öfkeli. Kimse onun şık tavırlarına bakıp sert sevişmeyi sevdiğini tahmin edemez.

Glyn ve Killian birbirlerinin yüzlerini yalarken, ben bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Bilerek bacaklarımı genişçe açıyorum; kot pantolonum onun pantolonuna değiyor.

O, dudakları hafifçe aralık, sanki ben bir dünya harikasıymışım gibi beni izlemeye devam ediyor.

O dudakları yutma ihtiyacı içimde bir dürtü gibi atıyor, ama onu bastırıp fısıldıyorum, "Ağzın sulanıyor. O kadar seksi miyim?"

Yutkunur ve hızla bakışlarını başka yere çevirir, karşımızdaki absürt PDA'ya odaklanmayı tercih eder.

Tipik Bran. Dürüst olmak gerekirse, neden bir gün özel hayatında yaptığı gibi, herkesin önünde beni öpeceğini ummaya devam ettiğimi bilmiyorum.

Bu imkansız.

Sonunda kendine karşı dürüst olmak yerine, bunu yıllarca sürdürmeyi tercih edeceğini düşünüyorum. Umurumda değil. Mezun olduğumda, New York'taki hayatıma geri döneceğim ve o da Londra'nın kibar ve düzgün çocuğu olmaya devam edecek.

"Ne tesadüf," diyor Glyn, Kill'den sonunda ayrıldıktan sonra.

Kill, Glyn'in burnuna dokunur. "Gerçekten tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Sana öğretecek çok şeyim var galiba, bebeğim."

Kill. Seni şeytani dahi.

Demek başından beri Bran'ın bu kafede olduğunu biliyordu, bu yüzden burada kahve içelim diye ısrar etti.

Başarılı bir takipçi kuzenim olduğunu bilmek güzel. Bazıları bunun aileden geldiğini söyleyebilir, çünkü geçen gün Gareth'ı bir Mercedes'i takip ederken yakaladım ve görev için korumaların arabalarından birini kullanmıştı.

Ancak hoş olmayan şey, onun da *"bebek" kelimesini* kullanması. Başka bir takma ad bulamadın mı?

Bran'a bir göz attım, o da kahvesine bakarak sanki evrenin lanet olası bir sırrının cevabını arıyormuş gibi görünüyordu. Siyah, şekersiz, tıpkı ruhu gibi.

Parmaklarını birbirine geçirip kucağına koyuyor, ben de elimi onun elinin yanına, uyluğuma koyuyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum, ondan yayılan sıcaklıkla kendimden geçiyorum.

Kahretsin. O sarhoş edici.

Onun yanında var olamıyorum ve ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu işkence gibi.

"Nasılsın, Niko?" Glyn bana rahat bir gülümsemeyle soruyor.

Bazen onu Bran'ın kız kardeşi olarak görmek zor. Kardeş gibi görünüyorlar ama o, Bran'ın asla olamayacağı kadar kaygısız. O her adımını hesaplarken, o spontane davranıyor. Her kelimesi. Her hareketi. Bir psikopat gibi.

Tabii ki, bedenim onun bedeniyle konuşurken hariç. O zaman lotus çiçeğimin kesilmemiş halini görüyorum.

"Nikolai," diyor Killian. "Onun adı Nikolai."

"Ama ben Niko'yu seviyorum," diyorum gülümseyerek.

Bran'ın hakkını vermek gerekirse, kahvesinden bir yudum alırken sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi davranıyor. Ancak, elinin uyluğunda seğirdiğini görebiliyorum.

"Değil mi?" diyor Glyn. "Nikolai yerine Niko demek çok daha kolay. Kıskanma Kill."

"Evet, kıskanma kuzen. Glyn ve ben arkadaşız, değil mi?" "Uh-huh." O gülümser ve ben ona göz kırparım.

Bran'ın bana yan gözle baktığını gördüğüme yemin ederim, ama ona baktığımda kahvesine dalmış durumda.

"Dikkat et, Niko," Kill alaycı bir sakinlikle tehdit ediyor. "Kendi mezarını kazıyorsun."

"Verilecek küfürleri arayayım." Ceplerimi kontrol ediyormuş gibi yapıp iki orta parmağımı gösteririm. "Ah, işte burada."

Glyn kahkahayı patlatır, Killian hiç de eğlenmemiştir ve Bran hala telefonuna dalmıştır.

Tanrım. Zihinsel kapı çarpma oyunu çok güçlü.

"Biz sizi rahatsız etmeden önce burada ne yapıyordunuz?" diye soruyorum Glyn'e. "Önemli bir şey yok. Bran ve ben sohbet etmeyi seviyoruz."

"Yakın olmalısınız," diyorum ve Bran'ın yanımda sertleştiğini hissediyorum. "Öyleyiz," diyor neşeyle. "Lan'a karşı bir takımız."

"Lan'a karşı değiliz." İlk kez konuşuyor, sesi sakin ve net, sarsılmaz bir dağ gibi. "O bizim kardeşimiz."

"Evet, ama öyle davranmıyor."

"Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı," diyor kesin bir şekilde ve sakin görünse de sesinde sert bir ton var.

Onun o tonda konuşmasını duyunca, onun nazik imajının sadece sadece imajdan ibaret olduğunu anladım. O aslında bir biraz kontrolcü. Tamam çok *çok*.

Nörotik derecede.

Her şeye razıymış gibi davranıyor, ama içten içe durumu kendi istediği gibi yönlendirmeye çalışıyor. Seçici, soğuk ve titiz. Zor ve huysuz da. Sessiz olanlar en korkutucularıdır.

"Her neyse." Glyn dudaklarını büküyor. "Zaten her zaman onun için bahaneler uyduruyorsun."

"O benim ikiz kardeşim."

"Evet, tabii." Gözlerini devirir ve Kill omzunu okşarken fincanından agresifçe bir yudum alır.

Bir fırsat görüyorum ve kesinlikle kaçırmıyorum. Aşıklar meşgulken, elimi Bran'ın elinin üzerine koyuyorum ve o hareketsiz kalıyor, eli benimkinin altında hafifçe titriyor.

O kadar sıcak ki, parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokup, uyluklarının iç kısmına bastırmadan duramıyorum.

Bran hareketsiz kalır ve işte mesele bu; beni itmeye çalışmaz. Ben de daha ileri giderim, başparmağımla cildini okşarım, halka açık bir yerde çaldığım bu dokunuşla tahrik olmamaya çalışırım ama başaramam.

Elinin büyük ama benimkinden biraz daha küçük olmasını gerçekten seviyorum. Mükemmel boyutta. Fiziksel olarak her yönüyle mükemmel. Aksini söyleyenler açıkça kör aptallardır.

Glyn başını kaldırır ve Bran elini nazikçe çekip benimkini iterek telefonunu alır ve etrafına bir duvar örer.

O kadar hızlı değil.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

ME

Bana hiç dikkat etmiyorsun, bebeğim. Kill ve Glyn'i kıskanıyorum.

Hemen okur ve sanki benim yüzümmüş gibi telefonuna dik dik baktığını görebilirim.

BRAN

Git buradan.

Ah, ama ben gitmek istemiyorum.

Bebeklik yapma, Nikolai.

Senin bebek olduğunu sanıyordum, bebeğim.

Ağzını avucuyla kapatıyor ama çok geç, gülümsediğini görebiliyorum. O gülümsemeye eğilip dişlerimle dudaklarını çekerek onu sevdiği gibi emmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

BEN

Çok güzel kokuyorsun, seni yalamak istiyorum.

BRAN

Nikolai!

Çok seksi görünüyorsun, seni yemek istiyorum. Seni berbat edene kadar sikmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim.

Kapa çeneni.

Halka açık yerlerde terbiyeli ve düzgün davranmanı, ama özelde ağız bozuk bir seks tanrısına dönüşmeni seviyorum. Şimdi nasıl da sessizsin, ama kıçın benim sikimi yuttuğunda nasıl da gürültücü oluyorsun.
Mmm. Sikimi boğazına kadar alırken yüzünü düşünerek sertleşiyorum.

DUR.

Oh, son bir şey daha. Bugün bunu yapmayı unuttum.

Ona bu sabah çektiğim bir penis fotoğrafı gönderiyorum.

Bran koltuğunda kıvranır ve hemen sohbetten çıkar. Ekrana bakmaya devam ederken gülümsemeyi zorla bastırırım.

"Simon mu?"

Kill'in sözleri, Bran'ı kızdırmak için bir penis fotoğrafı daha gönderme girişimimi durdurur.

Bakışlarımı telefonumdan kuzenime kaydırıp kaşlarımı çatıyorum.

"Simon mu?" "Sadece onunla mı çıkıyorsun?" diye soruyor Kill.

Bran, kahve fincanını dudaklarının yanında durdurur ve yavaşça masaya bırakır.

"Özel bir ilişkin mi var?" Glyn, bariz bir sevinçle sorar. "Var ama kim olduğunu söylemiyor." Kill duraksar. "Ben oyuncaklarımla oynuyorum oyuncaklarını inceliyorum ve Simon bunu isteyecek kadar yapışkan tek kişi." "Simon kim?" diye sorar Glyn.

Bran'a gizlice bakıyorum ve dudakları sıkı sıkıya kapanmış. Simon'ın kim olduğunu *çok iyi* biliyor, birkaç hafta geçmesine rağmen. Sonuçta, kıskançlığı yüzünden

.

"Diva gibi yürüyen, konuşan ve Nikolai'ye 'baba' diyen adam o," diye cevaplar Killian.

"Ah, Simon." Glyn gülümser. "Bana Sim dememi istedi."

"Daha çok bir sapık gibi." Kill dudaklarını büküyor. "O çok utanç verici. Lütfen onunla birlikte olmadığını söyle."

"Belki de öyledir," derken ikinci çıplak fotoğrafı gönderirim.

Bu sefer, tüm vücudumu gösteren bir ayna selfiesi, sikimi yumruklarken ve alt dudağımı ısırırken.

Sonra sırf onu kızdırmak için şunu yazıyorum:

ME

Senin kıçını düşünmek beni ıslatıyor, bebeğim.

Bran aniden ayağa kalkar, elini telefonuna sıkıca sarar, ama sakin bir sesle "Tuvalete gidiyorum" der.

Noktaların belirip kaybolmasını izlerken gülümsememi bastırıyorum. "Sapık gibi gülme," diyor Kill. "İğrençsin."

"Seksi gülümsememi kıskanma, Şeytan'ın varisi." Telefonumu cebime soktum. "Tatlı bir şey lazım. Hemen dönerim."

Kasiyere doğru giderken, tatlılara bakıyormuş gibi yapıyorum. İtalyan fıstıklı kruvasan yok, baklava yok, makaron yok. İlgimi çekmiyor.

Kill ve Glyn'in birbirlerinin yüzlerini yiyişini gördükten sonra tuvalete kaçtım. Bran'ı lavabonun önünde, yüzü buruşuk ve parmakları telefonunu sıkıca tutarken buldum.

Arkasına geçip kulağına fısıldadım, "Dikkatli ol, çok sert bakarsan kırılabilir."

O irkilir ve o kadar hızlı döner ki neredeyse düşüyor. Kolumu beline doluyorum. "Sakin ol, bebeğim."

Çılgın gözleri panikle etrafımızı arıyor. "Ne yapıyorsun, Nikolai?"

"Yardımcı olabileceğimi düşündüm." Elimi ereksiyonuna kaydırıp pantolonunun üzerinden yumruğumu sıkıyorum. "Mmm. Çıplak fotoğraflarıma bakarak sertleştin mi, bebeğim?"

"Nikolai..." Kontrolünü kaybetmemek için çabalıyor, sesi kısılmış. "Burası halka açık bir yer... Dur..."

"Ama yakalanma ihtimali sikini daha da kalınlaştırıyor." Eğilip dilimi kulağının kepçesine kaydırıyorum. "Yoksa bu benim yüzümden mi?"

benim yüzümden mi?"

"Kendine gel..." Kulak memesini ısırdığımda sözleri iniltiyle biter, sonra çenesini ve alt dudağını ısırırım.

"Ne diyordun?" "Kes

şunu..."

"Ne dedin?" Ereksiyonunu okşayarak taş gibi sertleştiriyorum. "Yarak benim için çok sertleşmiş."

"S-siktir... lanet olsun."

"Mmm. Küfür etmeni seviyorum, bebeğim."

"Nikolai..."

Dışarıdan gelen ayak sesleri, söylemek istediği her şeyi keser.

Bran donar, şehvet yerini o kadar şiddetli bir panik hissine bırakır ki, beni şaşkına çevirir. Ereksiyonu bile sönmeye başlar.

Neden biri onu beni öperken yakalarsa sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor?

Onun bileğini tutup son kabine sürükledim, sonra onu içeri itip kapıyı kapattım ve onu duvara dayadım.

Dışarıdan birkaç erkek sesi geliyor, Premier Lig ve başka şeyler hakkında konuşuyorlar.

"Git," diye fısıldıyor Bran.

"Kapa çeneni."

"Niko..." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve o ağzımın içine inliyor, sesi küçük ama beni tahrik etmeye yetiyor.

Öpücük sert ve hızlıdır, onu susturmak içindir. Şu anda onun rahatsız edici sözlerini duymak istemiyorum.

"Bana karşı çok sessiz olmanı istiyorum, bebeğim." Pantolonunun fermuarını açıp sertleşmiş penisini dışarı çıkarırım. "Bu seni gerçekten tahrik ediyor, değil mi?"

"Nikolai, yapma... lütfen..." Kafasını çılgınca sallıyor ama ben onu tabanından ucuna kadar çekip, taş gibi sertleşmesini zevkle izliyorum.

Ve kendime engel olamadığım için, sünnet derisini itip deliği okşuyorum.

"Mmm. Benim için ıslanıyorsun. Ne kadar tatlı."

"Siktir git..."

"Sert konuşmanı seviyorum." Biraz zorlanarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Biz iri adamlarız, özellikle ben, ve burası küçük bir yer.

Uygun bir pozisyona geldiğimde, onu ağzıma alıyorum.

Bran homurdanıyor ve ben elimi dudaklarına bastırıyorum.

"Şşş," diye fısıldıyorum onun sikinin etrafında. "Sesli olmanı seviyorum, ama burası o seksi homurtular için uygun bir yer değil. Ben senin sikinde boğulurken sessiz ol, bebeğim."

Başını duvara vurur, gözleri dönerken onu boğazımın derinliklerine alıp tekrar dışarı çıkarırım. Uçunu birkaç kez dilimle okşayarak alay ederim.

"Mmmfff..." Ellerini saçlarıma gömerek beni kasıklarına doğru itti ve avucuma küfürler savurdu.

Onu çılgınca emiyorum, boşalmasını istiyorum. Onun sikini boğazıma kadar alıp, taşaklarını sıkıyorum, ta ki o duvara kıvrılana ve ön sıvısı dilime akın edene kadar.

Lanet olsun.

Zevk peşinde koşarken görülmeye değer bir manzara. Kızarmış ten, yarı kapalı gözler ve istekli parmaklar.

Saçıma takıntılı ve her zamanki gibi kravatımı çekip parmaklarını kafatasıma batırıyor, saçımı yumrukluyor, sonra okşuyor, sonra tekrar yumrukluyor.

Boğazıma daha hızlı girerken kaslarının gerildiğini hissediyorum. Dişleri parmaklarıma batarken, spermi ağzımda ve boğazımda patlıyor.

Uzun süre boşalır ve ben her damlasını yutana kadar onu emmeye devam ederim.

Duvara yaslanıyor, parmakları saçlarımı sıkıyor. Bitirince onu çekip dudaklarımı yalıyorum, o da vahşi gözlerle bana bakıyor.

"Bana öyle bakma yoksa seni sikerim, bebeğim."

Ayağa kalkarken, dişlerinin izleriyle kırmızı bir yarım ay izi kalan ağzından elimi çekiyorum.

"Ne halt sanıyorsun..."

Dudaklarım dudaklarına yapışır. "Teşekkür etmek için değilse, duymak istemiyorum." Bir an beni izler. "Beni rastgele öpmeyi keser misin?"

Alt dudağını yaladım. "Hayır."

Kendini içine çekip, cildinde yayılan kızarıklığa karşı mücadele ediyor.

Sıkıcı dünyasına geri döndüğünde, bana öfkeyle bakıyor. "Killian'ın senin özel bir ilişkin olduğunu öğrenmesi

Killian senin özel bir ilişkin olduğunu öğrenmesi?"

"Sadece dedektifçilik oynamayı seviyor." Boğazını yaladım. "Merak etme, senin olduğunu bilmiyor."

Bran'ın elleri göğsüme konar ve beni itmeye çalışır, ama başını yana eğerek, o çarpıcı nabız noktasına erişmemi sağlar. "Neden Simon olduğunu düşünüyor?"

"Duydun ya. Simon daha mantıklı olanı." "Neden? Sana *baba*

dediği için mi?"

Dışarıda ses yok olmasına rağmen sessiz olmaya çalışarak boynuna gülümsedim. "Kıskandın mı, bebeğim?"

Saçımı yumruklar ve beni geri çeker. "Benimle uğraşma, Nikolai." "*Sen benimle* uğraşma." Parmaklarımı boğazına dolayarak sıkarım.

"Halka açık bir ilişkiye karşı çıkan senken, kırgın gibi davranmaya hakkın yok. İnsanların benim Simon'la birlikte olduğumu düşünmesinden hoşlanmıyorsan, boo-fucking-hoo. Bu senin hatan."

Gözlerinde bir acı belirir ve saçımı bıraktığında kendimi tekmelemek isterim.

"Bebeğim..."

"Hayır, haklısın. Böyle olmasını isteyen bendim ve sonuçlarına katlanmak zorundayım."

"Ama neden böyle olmak zorunda? Biz..." "Hayır!" Beni

o kadar sert bir şekilde keser ki, gerçekten geri adım

atarım. "Söyleyeceklerimi dinlemedin bile."

"Cevabım hayır, Nikolai," diyor panikle, ve ben onun içine girip onu böyle hissettiren şeytanı çıkarıp öldürmek istiyorum.

Ona ne oldu böyle? Neden bazen canavardan kaçıyormuş gibi davranıyor?

"Bırak şunu, tamam mı?" Nefesi kesik kesik. "Önce sen git."

"Hey... ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Bu seni ne ilgilendiriyor?" diye tersledi. "Neden umursuyorsun? Beni rahat bırak."

"Biliyorsun, beni çok zorluyorsun ve seni bırakabilirim Brandon."

Dudakları aralanıyor ve en azından her zamanki gibi özür dileyecek sanıyorum, ama fısıldıyor, "Lütfen git."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, sonra kapıyı açıp çıkıyorum.

Ellerimi yıkarken hareketlerim sert ve kahve dükkânına geri dönerken adımlarım hızlı. Masaya yaklaştığımda, atmosferin çıktığımdaki kadar iğrenç bir tatlılıkta olmadığını fark edince durdum.

Bunun nedeni, Bran'ın klonunun benim sandalyemde oturuyor olmasıdır.

Elimi cebime sokup onun yanına geçtim. "Sen benim yerimde duruyorsun."

Landon' 'ın kafası birden benim yönüme dönerek iğrenç sırıtışını gösterdi.

Bran'ın fiziksel özelliklerini paylaşmasına rağmen, Landon daha kaslı ve çok daha iğrenç. Aynı özelliklere sahip olmasalardı, kimse onların kardeş olduğunu düşünmezdi. Bran sakin ve kapalı kapılar ardında lanet olası bir pislikken, Landon açıkça pislik. Düşmanca ve tamamen dengesiz.

Kill'i kaçırdığı için onu hala affetmedim, kuzenim Glyn ile ilişkisini bozmamak için affetmiş olsa bile.

"Üzerinde adın yazmıyor, koca adam," diyor aynı sırıtışla ve onu yumruklamamın tek nedeni, yüzünün Bran'ın yüzünün aynası olması.

Bu herifi tahammül edemiyorum.

"Lan?" Bran ortaya çıkıyor, hiç telaşlı görünmüyor. Sanki bir dakika önce sinirimi bozmamış gibi.

Dikkatlice koltuğuna oturur, dikkatini kendini beğenmiş kardeşine verir. "Burada ne işin var?"

"Senin ve Glyn'in sohbet ettiğinizi duydum, ben de katılmak istedim. Ama istenmeyen misafirler olacağını düşünmemiştim."

"Ağzını kapa," Kill dişlerini sıkar ve Glyn, lanet olası suratında bir delik açılmayı hak eden kardeşine yumruk atmasını engellemek için elini üzerine bastırır.

"Bran, küçük kardeş." Landon kolunu omzuna doladı. "Neden Nikolai'nin yanında oturuyordun? Aptallık bulaşıcı olabilir, biliyorsun."

Bu lanet olası...

Onu tekmelemeden önce Bran onu itti. "Bu çok kaba. Özür dile, Lan."

"Ben mi? Özür dilemek mi?" Kahkahayı boğar. "İyi espriydi, Bran. Çok komiksin."

"Kardeşim adına özür dilerim," der, bana bakmadan.

Tanrım. Lanet olası pislik, yemin ederim. Ona öfkeyle bakıyorum ve o da korkak gibi başını eğip göz teması kurmamaya çalışıyor.

"Burada ne oluyor?" Lan parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Hey, sen. Gözlerini kardeşimden çek yoksa seni kör ederim."

"Lan!" Glyn azarladı.

Bran başını kaldırıyor ve bakışlarında gördüğüm korku midemi bulandırıyor.

Biri bizi öğrenebilir diye o kadar korkmuş ki, kusmak üzere gibi görünüyor.

"Ben gidiyorum," diyorum ve arkama bakmadan çıkıyorum. Hepsinin canı cehenneme. Brandon King'den başlayarak.

Malikaneye geri dönüp Harley'imi alıp sahil boyunca bir tur atıyorum. Ama ne hava ne de motosikletin titreşimleri ruh halimi hafifletmiyor.

Yarım saat sonra sahile park edip telefonumu çıkarıyorum.

Hayatımın belası olan kişiden bir mesaj var.

BRAN

Teşekkürler ve özür dilerim.

Orospu çocuğu.

Ne için?

BRAN

Söylediklerim için özür dilerim. Lan'la kavga etmeden gittiğin için teşekkür ederim.

Dinle, bence o bir şeyden şüpheleniyor.

Ee?

Şimdilik penthouse'dan uzak durmam en iyisi.

Tipik Brandon. Tehlikenin ilk işaretinde kaçmak senin modus operandi'nin gibi görünüyor.

Lan'ı tanımıyorsun. O köpek gibidir. Etrafta koklayarak dolaşırsa her şeyi öğrenir.

Ve bu çok trajik mi?

Nikolai, lütfen. Yapma.

Biliyor musun? Yapacağım. Karaktersiz, kararsız pisliklere zamanım yok. Ben senin oyuncağın ya da seks arkadaşın değilim.

Bu ne anlama geliyor?

Git kendine başka bir oyuncak bul. Bizim işimiz bitti.

Oh, bekle. Biz zaten hiçbir zaman bir şey olmadık. Numaramı sil.

BRANDON

Hiçbir şeye bağımlı olmadığım için, yoksunluk belirtilerinin ne kadar acı verici olduğunu bilmiyordum.

Nikolai bana mesajla ayrılmak istediğini söyleyeli iki hafta oldu — ve hala yalnızlık hissinin üstesinden gelemedim.

İki hafta oldu ve durum daha da kötüye gidiyor, iyileşmiyor.

Sonuçta bu sıradan bir yoksunluk değil. Ya da belki de bu konuda tamamen acemiyim ve bu tür durumlarla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum.

Bazen acı ve mide bulantısı o kadar şiddetli oluyor ki, siyah mürekkep beni boğuyor ve onu dışarı çıkarmak zorunda kalıyorum.

Bir şekilde.

Her ne olursa olsun.

Son iki haftadır kanımı sık sık görüyorum. Geçen gün, banyoda bayılana kadar kanımın akmasına izin verdim. Bir parçam hiç uyanmamayı diledi.

Bir parçam, banyo zemininde yatarken, gözlerim nemden bulanıklaşmış ve kalbim işe yaramaz bedenime hayat pompalamaya çok yorgunken, bunun için dua etti.

Beynim kapandı ve düşüncelerim ne kadar yorgun olduğumu kabullendi.

Kendimden.

Her şeyden.

Hala öyleyim.

Fırçam tuvalin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor, sıcak renklerle vuruşlar ekliyor, içimdeki boşluğu yansıtana kadar onları birbirine karıştırıyor ve harmanlıyor.

Sanat, beni ayakta tutan tek şey. Bilerek bileğimi burktuktan sonra artık antrenmana bile gitmiyorum.

Her türlü bahaneyle sosyal çevremden uzaklaşıyorum. Çalışmalar. İş. Yaklaşan teslim tarihleri.

Şu anda kimseyle veya hiçbir şeyle uğraşacak enerjim yok. Ama yalnız kalmak beni kötü alışkanlıklara itiyor.

Kendimi kesmek, kan ve lanet olası kendinden
nefret etmek. Bir sarmalın içindeyim ve
duramıyorum.

Düşüyorum ve dibe vuramıyorum.

Elim titriyor ve kalın saatimle kapattığım yara bandı yanıyor. Yara karıncalanıyor ve kanım zar zor iyileşmiş kesiklere akıyor.

Kıyamet günü hissi beynimi parçalıyor ve ağzımın içi salya ile doluyor.

Tik.

Sen çok zayıfsın.

Tik.

Bir utanç.

Tik.

Lanet olası işe yaramaz.

Fırça titrek parmaklarımın arasından düşerek yere çarpar ve plastik üzerinde turuncu bir iz bırakır.

Sağımdaki çekmeceyi açtım ve neredeyse otomatik olarak İsviçre çakımı aldım. Bir kez daha açarsam, kimse fark etmez.

Etrafımı saran siyah mürekkebi temizlersem, kendi derimin içinde hapsolmuş gibi hissetmeyeceğim ve her şey bitecek.

Ama bunu son beş seferde de aynı sözleri tekrarladım. İki hafta içinde beş kez. Beş.

Lanet olsun. Kontrolümü kaybediyorum.

Yine de parmaklarım sapı kavrıyor ve saatimi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Yara bandını çıkarıp koyu kırmızı deriye bakıyorum. Bunu son yaptığımda kesik o kadar derindi ki çok kan kaybetmiştim. Asla iyileşmeyeceğini ve dikiş atılması gerekeceğini düşünmüştüm.

Cilt kendi kendine iyileşti, boşuna kapanmasını, iyileşmesini umarak, lanet olası bir mazoşist gibi.

Kendimi ilk kez on yedi yaşında tıraş olurken kazara kestim. Çenemden ve boynumdan akan küçük kan damlacıklarını izledim ve büyük bir rahatlama hissettim.

Aynayı kırma ihtiyacı hissetmeden kendime bir dakika boyunca baktığım ilk andı.

Bu yüzden tıraş olurken biraz dikkatsiz davrandım ve daha fazla kanımı görmek için kendimi burada orada kestim. Kan ne kadar çok akarsa, siyah mürekkep o kadar çok siliniyordu.

Ama bunu sık sık yapmadım. Ailemin şüphelenmemesi için çok dikkatliydim. Babam, belki de bana tıraş olmayı yeniden öğretmesi gerektiğini söyleyince, yüzümde ve boynumda küçük kesikler yapmayı bıraktım.

Orada tıraş olmaya başladım ve kimsenin göremeyeceği yerlerde, uyluklarımın arasında kesiyordum. Küvette oturup kanın akışını izler, gözlerimi kapatır ve temiz hava solurdum.

Üniversiteye başladıktan sonra bileklerimi kesmeye başladım, ama sadece aynı yerde, saatle gizlenebilecek üç çizgiyi çizerek.

Ama bunu da sık sık yapmıyordum. Ayda bir kereden fazla değil, belki. Mide bulantısı boğazımı sıkıştırdığında ve siyah mürekkep boğazıma kaçmadan nefes alamadığımda.

Kendi lanet derimin içinde var olamayacak kadar acı çektiğimde.

Son birkaç haftada sıklığı o kadar arttı ki artık kontrol edemiyorum.

Nikolai'yle birlikteyken yapmıyordum, çünkü o çok algısı güçlüydü. Elimde ve kolumda bir sorun olduğunu hissediyordu ve haftalarca bunun hakkında sorular sorup duruyordu. Şaka yapmıyorum, "Bu arada, elini nasıl incittin? Ciddi görünüyor" diyordu.

Tüm o seks düşünülürse, bacaklarımı kesmeye cesaret edemedim ve garip olanı, kanımı görmek için çok da güçlü bir dürtü hissetmedim.

Kontrol edilebilirdi, ta ki kontrol edilemez hale gelene kadar.

Şimdiye kadar, lanet olası bileklerimi kesmeyi hayal ediyorum. "Hayatım...

lütfen. Senin için çok endişeleniyorum. Lütfen konuş benimle. Bana
bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Annemin daha önce söylediği sözler sisin içinde yankılanıyor ve titrek bir nefes veriyorum. Onu sevdiğimi söyledim ve sonra telefonu kapattım, çünkü sesindeki acıyı kaldıramadım.

Babam aradı ama ben cevap vermedim, çünkü sesindeki endişeyi duymak beni mahvederdi. Onun gibi olmayan, onu hayal kırıklığına uğratan biri olmam beni korkutuyor.

hiçbir şekilde ona benzemediğim için korkuyorum. Lan'a karşı katı davranmış olabilir, ama aslında bunun nedeni Lan'ın ona gençliğini hatırlatmasıdır.

Ben, ailemin tek endişesi olan lanet olası bir anomaliyim. Hayal kırıklığı ve başarısız potansiyelin lanet olası bir kasırgası.

Bir titreşim beni trans halimden çıkarır ve iki kez gözlerimi kırparım, sonra yaralı elimle, hafifçe titreyerek, kalbim boğazımda, telefona uzanırım.

Son birkaç haftadır, bitmek bilmeyen yoksunluğu atlatmak için kendime Nikolai'ye mesaj atıyormuş gibi mesajlar atıyordum.

Beni terk ettikten sonra ona ulaşmayacak kadar gururluyum, ama kendime mesajlar göndermek canımı acıtmıyordu. Oymuş gibi davranıyordum. En azından bu şekilde, hissettiklerimi kelimelerle ifade edebiliyordum.

Aptalca sözler gibi:

Eğer gideceksen neden hayatıma girdin?

Kalmak niyetinde değildin, neden beni kendine bağımlı hale getirdin?

Özür dilerim dersem geri gelir misin?

Sen asla bir seks partneri değildin. Ben öyle şeyler yapmam bile. Ve oyuncak olan benim, sen değil.

Artık koşmayı bile sevmiyorum. Her şeyi mahvettiğin gibi bunu da mahvettin. Lanet olası piç. Siktir git.

Berbat durumdayım Nikolai. Hem de çok. Kurşundan kaçtığına şükretmelisin.

Kendimden nefret ediyorum. Neden sen de benden nefret etmiyorsun?

Oh, doğru ya. Artık nefret ediyorsun. Sonunda. Uyanışın için tebrikler. Geç olsun, güç olmasın.

Simon ve diğer arkadaşlarınla geri mi döndün? Yerine birini buldun mu?

Bu son düşünce sık sık zihnimin karanlık köşelerine gömülüyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım kafamdan atamıyorum.

Nikolai'yi dövüş kulübünde birkaç kez gördüm, çünkü artık ona bakmadan duramıyorum, ama o beni fark etmeden önce hep oradan ayrılıyorum.

Tıpkı o mesajları ona değil de kendime yazdığım gibi.

Ama mesele şu.

Dün gece Remi ile sarhoş oldum ve odama döndüğümde sinirlerim gergindi. Bu yüzden Nikolai'nin en saçma sapan şeylerle dolu kaotik Instagram hesabına baktım.

Bu son zamanlarda kendimi kaptırdığım bir alışkanlık ve içimdeki şeytanları sakinleştirmeye yardımcı oluyor. En azından bir süreliğine.

Saat on buçuk civarında, genellikle çatı katına çıktığım saatte, gece yayınlanan polisiye dizinin bir sahnesinin televizyon ekranının fotoğrafını paylaştı. Hashtag'leri *#Watching #Alone* idi.

O anda kalbim yeniden canlandı, ama sadece bir saniye kadar sürdü, çünkü onu arzulayan ve ona eşlik etmeyi teklif eden erkek ve kadınların yorumlarını gördüm. Lanet olası Simon da dahil.

Beni izleyebilirsin, babacığım ;)

Sarhoş olduğum kısmı hatırlıyor musun? Aklım başımda değildi, ona bir mesaj attım.

B

Beni özledin mi?

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyerek onun cevabını bekledim. Aklım, kalbim ve lanet olası vücudum tam bir karmaşa içindeydi. Penthouse'a gidip onu görmek istedim.

Onun bizim evimize davet ettiği kişiyi kovmak istedim.

Ama o halde araba kullanırsam kesinlikle kaza yapardım ve hayatım umurumda olmasa da başkalarının hayatını tehlikeye atamazdım.

Mesajımı hemen okumuş olmasına rağmen, tam iki dakika sonra cevap verdi.

NIKOLAI

Kimsin?

Kalbim durdu ve odamın ortasında donakaldım, mesajı sanki göğsüme saplanmış ve sırtımdan çıkmış bir bıçakmış gibi bakakaldım.

Belki de mesajı yanlış okudum. O çoktan hayatına devam etmiş, bu lanet hapishanede sıkışıp kalan benim.

BANA

Yanlış numara. Üzgünüm.

Telefonumu yere atıp kendimi yok edici hobime kaptırmak üzereydim, ama telefon elimde titredi.

O beni arıyordu.

Yemin ederim, telefonu açıp kulağıma götürdüğümde hiç bu kadar sarsılmamıştım.

"Neden lan..." Derin bir nefes aldı ve sesinin titreşimini kulağımda hissettim.

Sonra onu daha iyi duyabilmek için nefes almayı tamamen kestim.

"Yanlış numara olmadığı belli. Benden ne istiyorsun Brandon?" Sesi sakin gibi görünüyordu ama altında bir heyecan hissedebiliyordum.

Gülümsedim ve rahatlayarak gözlerimi kısaca kapattım, nefesini dinleyip sesine kendimi kaptırdım. Beni unutmamış ya da numaramı silmemişti.

"Bana hiç tam adımla seslenmezsin," diye fısıldadım. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Senin neyi sevip sevmediğin umurumda değil. Sen de umurumda değilsin, nasıl olduğun da umurumda değil. Sana bitti dedim, benden uzak dur."

"Ama ben istemiyorum," dedim, sarhoşluktan ne kadar çaresizce konuştuğumu umursamadan onun sözlerini ona geri fırlattım.

"Az önce ne dedin sen?"

"İstemiyorum. Sen de istemiyorsun, yoksa benimle konuşmazdın. Bana bu kadar takıntılısın, ha?"

“Senin saçmalıklarından bıktım.”

"Yalancı. Benden uzak duramazsın, Niko." Onun bir cümlesini kullandım. "Beni istediğini biliyorsun. Ne yaparsam yap, yine bana geri dönersin."

Sonra telefonu kapattı ve ben, aslında sadece sesini duymak istediğim halde, öfkeli ve yanlış olsa bile, kendime aşırı kendinden emin tavrım için lanet ettim. Beni tam adımla çağırsa bile, çok uzun zamandır özlediğim ses yine de onun sesiydi.

Sonra yatağa gittim, güçlü kollarının beni sardığını ve göğsünün başımın altında olduğunu hayal ettim.

Nedense bugün bana mesaj atacağını düşünmüştüm ve az önce titreşmeyi hissettiğimde umutlanmıştım, ama ekranda onun adı yazmıyordu.

BABA

Mümkün olduğunca çabuk ara beni, Bran. Ne kadar zor olursa olsun, seni seven ve ne olursa olsun arkanda duran bir ailen olduğunu unutma. Yalnız değilsin, oğlum. Tamam mı?

Gözlerimin arkasında baskı oluşur ve İsviçre çakısını masaya bırakıp avuç içlerimle gözlerimi ovuştururum.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor sanırım. Ya da belki biliyordur. Babam her zaman ortamı çok iyi okuyup doğru zamanda doğru desteği verme konusunda çok iyidir.

ME

Normal ne demek, baba? Ve lütfen arama. Telefonla konuşmak istemiyorum.

B

Normal, senin karar verdiğin şeydir.

Ya benim normal kavramım diğerlerinden çok farklıysa? Farklı olmaktan hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum. Bununla başa çıkamıyorum.

Bran, dinle. Toplumun normal kavramı öğrenilmiş bir kavramdır. Nesiller boyunca aktarılan ve sonunda gelenek haline gelen bir görüş. Uzun süredir öğretildiği için insanların zihninde kök salmıştır, ama temelde sadece bir görüş. İnsanlar ona uyması, onun anlamlı olduğu anlamına gelmez. Farklı olman harika bir şey, evlat. Sen onların koyun zihniyetinin üstüne çıktın ve farklılığını nefret etmek yerine gurur duymayı seçebilirsin. Toplumun algılarını silkelemek zaman alabilir, ama sorun değil. Ben buradayım. Annen burada. Bütün ailen sana yardım etmek için burada. Tek yapman gereken söylemek.

Farklı olmak istemiyorum, baba. Lan gibi olmak istiyorum. Neden onun gibi olamıyorum?

Lan da farklı, Bran. O kadar farklı ki, beni deli ediyor. O kadar farklı ki, bunu bir onur nişanesi gibi taşıyor. Bunu biliyorsun. Ona narsistik ve antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi kondu.

Evet, ama normal görünüyor.

Çünkü numara yapıyor.

Ben de numara yapıyorum, ama ona söylemiyorum.

BANA

Teşekkürler baba. Sonra konuşuruz.

B

Müsait olunca gel. Sana öğretecek çok yeni tariflerim var.

Ona birkaç kalp emojisi gönderdikten sonra bıçağı sakladım, yeni bir yara bandı yapıştırdım ve saatimi taktım.

Stüdyodan çıkarken, kendimi uçurumun kenarından geri adım attığım için tebrik ediyorum. Aslında hepsi babamın eseriydi.

Ama bu maskeyi yüzümde patlamadan ne kadar süre daha sürdürebilirim ki...?

Oturma odasına yaklaşır yaklaşmaz yüksek sesler kulağıma ulaşıyor. Lan – tabii ki, tüm sorunların yüzde doksan dokuzu onun suçu – Eli ve şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse hiç konuşmayan Creigh.

Şimdi bağırıyor.

"Bu gürültü de ne—ne oluyor..." Creigh'in Lan'ı kanepede dövdüğünü görünce sözlerim kesiliyor.

Onlara doğru koşuyorum ama Eli beni ensemden tutup geri çekiyor. "Burası sana göre yer değil."

"Ne oluyor lan? Lan kanıyor."

"Ah. Benim için mi endişelendin? Creigh'den beni daha önce dövmesini söylemeliydim." Kardeşim dişleri kan içinde, zar zor konuşabiliyor, ama elini göğsüne koyuyor. "Çok duygulandım, ağlayacağım."

Eli'nin elinden kurtulmaya çalışıyorum ama kuzenim beni sıkıca tutarken Creigh kardeşime yumruk atmaya devam ediyor.

"Durdurun onları!" Eli'ye bağırıyorum. "Neden buna izin veriyorsun?"

"Kardeşinin haddini bilmesi lazım."

"Onu öldürecek!"

"Yaptığı tüm pisliklerin bedeli bu kadar."

Creigh Lan'ı dövdükçe kalbim daha hızlı atıyor. Yumruklarının sesi, şiddet dolu bir senfoni gibi havada yankılanıyor. Yardım edemediğim için boğazım bulanıyor.

Tüm bu olanlara rağmen Lan bana gizlice bakıyor ve hatta göz kırpıyor. Lanet olası pislik.

Lan ve ben farklıyız ve ona karşı her zaman aşağılık kompleksi çekmişimdir. O tanrıysa, ben bilinmeyen bir köylüyüm.

O her şeyde mükemmeldir ve bunu gösterir, ben ise her şeyde sessizce mükemmeldim.

Onun davranışlarının beni ondan nefret ettirmesi gerekirdi, ama etmiyor. Onun acı çekmesini görmek, benim karnıma yumruk yememden farksız.

Lan'ın beni göğsüne sıkıca sararak ağlarken ilk ve tek kez yalvardığı an aklıma geliyor.

"Lütfen, Bran, lütfen! Neyin var, söyle bana."

Bu, hayatımın en karanlık döneminde oldu, ama onun sözleri ve sarılması en sevdiğim anılarımdır.

Olayın üzerinden neredeyse sekiz yıl geçti ve ne kadar değişirsek değişelim, Lan'a baktığımda, beni ayakta tuttuğu on beş yaşındaki halini görüyorum.

Bu yüzden, kendini en kötü durumlara soksa bile, onu da her zaman ayakta tutmak istiyorum.

Creigh'e bir şekilde haksızlık ettiğine şüphem yok. Lan'a sebepsiz yere vurmazdı.

Bu, Heathens'daki yangın yüzünden mi?

Eli'ye vurup Lan'ın yardımına koşmak üzereyken Remi içeri girer, girişte durur ve birkaç kez gözlerini kırparak sahneyi izler. "Siz King erkeklerinin ne tür bir ucube gösterisine ya da sapkınlığa meraklı olduğunuzu bilmiyorum, ama ciddi bir sorum var. Ben çok mu sarhoşum yoksa gerçekten bodrumumuzda bir adam mı bağlı?"

Eli'nin kollarında hareketsiz kalıyorum, o kıyamet günü hissi zihnime geri dönüyor. "Bodrumumuzda bir adam mı bağlı?"

"Kesinlikle, ve eğer çok sarhoş değilsem, o adamın Nikolai Sokolov olduğundan eminim."

Dudaklarım

aralandı.

Kalbim durdu.

Ne oluyor lan?

"Sana sakladığım sürpriz buydu, Cray Cray." Landon şeytanın ta kendisi gibi sırıtıyor. "O senin intikamının anahtarı. Her şeyi planladığımı söylemiştim."

LEGACY OF GODS

NIKOLAI'YI KURTARMAK IÇIN BIR PLAN YAPTIM.

Creighton'ın Jeremy'den intikam alma ihtiyacını umursamıyorum. Eli'nin açıkladığı gibi, tüm bu olayın ardındaki neden bu.

Lan, Creigh'i oyunlarından birinde kullandı ve onun geçmişiyle ilgili bilgileri sakladı.

Jeremy'nin ailesinin de dahil olduğu bir geçmiş.

Lan, yaptıklarını telafi etmek için Jeremy'yi evimize çekmek için bir plan yaptı. Ve en iyi arkadaşını yem olarak kullanmaktan daha iyi ne olabilir?

Görünüşe göre Lan, Nikolai'yi uyuşturmayı başardı, böylece onu eve getirip bodruma kilitleyebildi.

Lan'dan nefret etmediğimi söylemiştim ama yaptığı tüm bu saçmalıklar için yüzüne bir yumruk atmak istiyorum.

Nikolai'nin ailemin eğlencesi için uyuşturulup bağlandığını düşünmek beni hemen ayılttı.

Bütün gece ve yarım gün onu buradan sağ salim çıkarmak için bir yol düşünmeye çalıştım.

Sorun şu ki, Lan ve Eli, benim müdahale etmeyeceğimi bildikleri için bodruma yaklaşmamı kesinlikle yasakladılar.

Remi'den yardım istedim ama o da bu işe karışmayı kategorik olarak reddetti.

"Dostum, Lan senin kardeşin, ne yaparsan yap sana zarar vermez. Ama ben, canlı canlı derim yüzülürüm. Üstelik o manyak Eli de bu işin içinde. Hayatta olmaz, odama kapanıp porno izleyeceğim. Çok teşekkürler."

Ben de tek başıma elektrik jeneratör odasına gittim, planları inceledim ve Nikolai'yi tuttukları bodrumun elektriğini kesmeyi başardım.

Böylece kameralar çalışmayacaktı.

Sonra Lan duş alırken anahtarını çaldım, mutfaktan bir bıçak ve el feneri aldım ve bodruma gizlice girdim.

Kapının önüne vardığımda, kilidi açmadan önce etrafı kontrol ettim ve içeri süzüldüm.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, onun kokusu, varlığı, sadece o, beni o kadar etkiliyor ki, elimi sabit tutmakta zorlanıyorum.

Şok halindeyken hep donup kalırdım ve Nikolai'nin yanındayken bu daha sık olurdu.

Onun devasa, baygın bedeni boş odadaki bir sandalyeye yaslanmış.

Kalın ipler göğsünü sarıyor ve mürekkep gibi kollarına batıyor, onu sandalyeye bağlıyor. Başı öne eğilmiş, saçları yüzünü gizliyor. Saçları artık daha uzun ve dalgalı.

Parmaklarım seğiriyor, tekrar dokunmak, hissetmek, eskisi gibi bana huzur getirip getirmeyeceğini görmek istiyor, hayır, buna ihtiyaç duyuyor.

Bunu durduramıyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem bile. Bunun felakete davetiye çıkarmak olduğunu bilsem bile.

Elim kendi kendine hareket ediyor, titrek parmaklarımı saçlarına daldırıp geri çekiyorum.

Yüzünü bu kadar yakından gördüğüm anda, gururumu bir kenara atıp dizlerinin arasına çökmek ve beni geri alması için yalvarmak istiyorum.

Dudaklarını öpmek ve dilini tatmak istiyorum.

Onsuz geçen iki hafta sonsuzluk gibi geldi. Ondan önce umursamıyordum, ama ondan sonra, onun dokunuşu olmadan günler geçirmek işkence gibi.

Onun varlığı, flörtöz tavırları ve yapışkan mesajları olmadan hayatta kalmak.

Onun sırıtışları ve aptal şakaları olmadan.

Onsuz...

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum ve onu öpmeyi düşünüyorum. Sadece

bir kez. Kimse bilmeyecek...

O bir inilti çıkarır, ses göğsümde titreşir ve beni sarsar. Onu bırakırım ve elimi meşgul etmek ve yanağına dokunmamak, ya da daha kötüsü, onu öpmemek için ensemdeki saçları çekerim.

Nikolai odaklanamayan gözlerini açar, göz bebekleri muhtemelen Lan'ın verdiği ilaçtan dolayı büyümüştür.

Kalbim göğsümün içinde o kadar hızlı atıyor ki, onu duymamasına şaşırıyorum.

"Lotus çiçeği…? Burada ne yapıyorsun?"

Elim durmadan çekmeyi bıraktı ve yemin ederim, gerçek adım yerine beni öyle çağırdığında hiç bu kadar rahatlamamıştım. Ama yine de, konuşması belirsiz, belki hala uyuşturulmuş ve ne dediğini bilmiyordur.

Elimi ensesinden çekip bıçağımı alıyorum, sonra ipi kesmeye başlıyorum, sakin kalmaya çalışarak, onun kaslarının her bir kıvrımını okşamadan, her zamanki soğuk ses tonumla konuşuyorum. "Evime giren sendin. Uzak duramadın, değil mi?"

Nikolai'nin göğsünün ellerime çarptığını hissediyorum ve sesini alçaltırken göz ucuyla gülümsediğini fark ediyorum. "Başka nasıl

benim için bu kadar sevimli bir şekilde endişelendiğini görebilirdim?"

"Senin için endişelenmiyorum ve bir daha bana sevimli deme." "Vay canına.

Züppe çocuk küfür de biliyor."

" Kapa çeneni yoksa seni kardeşlerimin ve kuzenlerimin merhametine bırakırım."

"Senin bu yüzünü göreceğimi bilseydim, çoktan kendimi kaçırtırdım."

Ona bakıyorum, göğsüm acıyor ve kalbim bir şey istiyor.
Herhangi bir şey. "Delirdin mi sen?"

Nikolai omzunu silkiyor. "Muhtemelen."

Uzun bir nefes veriyorum. "Seni serbest bırakacağım ve arka kapıyı açık bırakacağım, kendi yolunu bulmak zorundasın."

"Hayır."

Yeni ses beni donduracak ve paniğe kapılmaya başlıyorum. Ne zamandır oradaydı?

Düzgün durup yavaşça arkanı döndüm. "Creigh."

Kahretsin.

Bütün bunlar onun intikamı yüzünden oluyor. Nikolai'yi buradan çıkarmalıyım. Hemen.

Bu konuda içimde çok kötü bir his var.

Hâlâ yan dönük halde, hareketlerimi olabildiğince az tutmaya çalışarak Nikolai'nin iplerini kestim.

Creigh ise bunu fark etti ve bağırdı, "Geri çekil." "Bu

doğru değil ve sen de bunu biliyorsun..."

"Geri çekil Bran. Bir daha söylemeyeceğim."

Dediğini yapıyorum ve bıçaklı elimi yanıma indirip kuzenime dönüyordum.

"Çık dışarı," diye emrediyor.

Bu o değil. İntikamla kör olmuş, beni görmüyor bile. O, arkadaşlık aradığı tek kişi benim, çünkü ikimiz de sessizliği rahat buluyor ve onu doldurmaya gerek duymuyoruz.

O uyumlu biridir ve her şeyden çok uyumayı sever, ama aynı zamanda kavgacıdır ve benden daha çok Kral'ın genlerini almıştır.

Creigh'i bu kadar dengesiz ve kontrolsüz gördüğüm ilk kez. Nikolai'nin Eli ve Lan ile planladığı çılgınlığa kapılacağından endişeleniyorum.

Ve bu içimde iğrenç bir duygu uyandırıyor.

Korku.

Onu korumak için içimden gelen bir dürtü gibi atıyor.

"Dinle..." Creigh'e doğru bir adım atıyorum. "İntikam alma ihtiyacını anlıyorum, ama tüm bu olanlar yanlış."

"Kimse senin fikrini sormadı. Bu işe karışma."

"Hiç tanımadığın ebeveynlerin ve olmadan daha iyi olduğun bir geçmiş için hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim, Creighton." Sert bir tonla konuşuyorum. "Nikolai'yi bırakacağım, sonra bu konuyu konuşuruz. *Mantıklı bir şekilde*."

Nikolai'ye dönerim ve o kapüşonlu gözleriyle bana baktığını görünce eriyormuşum gibi hissederim.

Üzgünüm, diyorum gözlerimle. *Her şey için.*

Halatları tutmaya çalışıyorum ama kafamın arkasına bir darbe geliyor ve ayaklarımın altından dünya kayıyor.

Son gördüğüm şey, Nikolai'nin geniş gözleri ve onun üzerine düşüşüm. Ama bıçağı bacaklarının arasına sokmayı başarırım, böylece kendini kurtarabilir.

En azından öyle olduğunu sanıyorum.

Son düşüncem, onun kokusunu ne kadar özlediğimdir. Belki de ona sarılabilirsem, bilincimi kaybetmek o kadar da kötü değildir.

NIKOLAI

Durum tam bir felakete dönüştü.

O gün iki kişi o bodrumdan ambulansla çıktı. Biri o orospu çocuğu Creighton yüzünden bendim. Ama hey, karma çok hızlı çalışan küçük bir orospudur, çünkü o da hak ettiğini aldı.

Boğazımı bıçağına dayadığım için kaderimi daha da kötüleştirmiş olabilirim. Ama pişman değilim. Jeremy'ye karşı kullanılmayı reddetmiştim. Benim gözümün önünden böyle bir şeyin geçmesine izin veremezdim.

Neyse, bu bir haftadan fazla oldu.

Şu anda iyiyim, fazla dikiş atılmadı ve birkaç hafta sonra yeni yara izini bir onur nişanesi olarak taşıyabileceğim. Evet, orospu.

Kız kardeşlerim ve Jeremy, bu olaya bakış açım konusunda aynı fikirde değiller ama kimin umurunda. Ben hayattayım.

İyiyim.

Ya da iyiydim. Ta ki, tüm bu zaman boyunca görmezden geldiğim trajik bir gerçeği öğrenene kadar.

Küçük kız kardeşim Mia, Bran'ın arkadaşıymış.

Arkadaş.

Neden benim kız kardeşimle arkadaş olsun ki? Tabii başka bir amacı yok ve onu lanet olası kardeşi ya da tüm o boktan ailesi için başka bir şeytani planında kullanmıyorsa.

Beni hastanede bile ziyaret etmedi.

Bunun için kırgın olduğum ya da her gün bunu düşündüğüm ya da onun gibi çılgınca şeyler yaptığımdan değil.

Biz *bittik*.

Evet, tabii. Bir milim bile ilerlemedin.

Uyurken onun sesini duyduğuma yemin edebilirim, hatta hastane yatağımın yanındaki sandalyede otururken onu gördüm ve saçlarımı okşadığını hissettim. Ama yine de, onunla ilgili olarak sık sık hayal görürüm.

Bazen onu penthouse asansöründen çıkarken hayal ederdim. Bazen de herkesin içinde beni öpmek için yanıma geldiğini hayal ederdim.

Derin bir uykuya daldığım birkaç kez, onun içten gülümsemelerini, erotik seslerini ve başının uyluklarımın üzerinde olduğunu hayal ettim.

Uyanık olduğum ve uyuduğum her anı işgal etti.

Onu unutmak için zihnimi ne kadar zorlarsam, o kadar ısrarla peşimden geliyordu. Sık sık, sadece kokusunu almak ya da mutfakta Tanrı bilir neyi tamir ettiğini görmek için kendimi penthouse'da buluyordum.

Ama ben *iyiydi*. *Mükemmeldi*. Jer'e sorunlar çıkarmak ve her gün dövüş kulübüne gitmek dışında her şey *harikaydı*.

Karmaşık durumlarla uğraşmam, bu yüzden hayatımdaki en büyük karmaşıklığı ortadan kaldırmak, şimdiye kadar verdiğim en mantıklı karardı. Bu seçimi yaptığım için kendimle gurur duyuyordum. İçimde büyüyen tümörü çıkardığım için. Artık onun huysuz varlığı, itip kakma oyunları ve aptalca karışık sinyalleriyle uğraşmak zorunda değildim.

Sadece her yere peşimden gelen ve beni rahat bırakmayan sinir bozucu hayalet kalmıştı, ama bununla *başa çıkabiliyordum*.

Her şey *yolundaydı*.

Ta ki o lanet olası mesajı gönderene kadar.

Bir anda, etrafıma ördüğüm ince buz tabakası eridi.

O pislik haklıydı. Ondan uzak duramam.

Kendimi zorlayabilirim, olmadığım bir şey olmaya çalışabilirim — mantıklı —ama sonra onu sosyal medyada ve bazen gerçek hayatta takip ederim.

Gölgelerden, lanet olası bir sapık gibi. Şimdi de o zamanlardan biri.

Harley'ime yaslanıyorum, kollarımı kavuşturmuş, kaskımı takmışım. Anonim olmak için deri ceket bile giymişim.

Bakışlarım bir STK'nın binasına çevrilmiş durumda. Burası onun en sevdiği hayır kurumu, adada maratonlar düzenleyen ve gönüllü çalışmalar yapan yer.

Bran, koşmaya meraklı olduğu için doğal olarak en iyi gönüllülerinden biri.

Bu binayı sevmemin nedeni, pencerelerinin büyük olması ve caddenin karşısında kahve içiyormuş gibi yaparken bile içeride neler olup bittiğini görebilmem. Kaskımı taktığım için, kahveyi aldığımdan beri fincana dokunmadım bile.

Gözlerim, Bran'ın devasa salonun diğer tarafına sandalyeleri taşırken ve yanındaki kızıl saçlı, dolgun yanaklı meslektaşının söylediği bir şeye gülümserkenki hareketlerini takip ediyor.

Bu onun altın çocuk gülümsemesi, tam olarak sahte değil, ama samimi de değil. O, lanet olası bir geveze gibi durmadan konuşan kadını dinlerken çoğunlukla kibar davranıyor.

Ona gülümsemeyi bıraksa iyi olur, yoksa benim nefret listemin en üstüne tırmanır.

Şu lanet olası çenesi düşsün artık!

Bir saniye sakinleşmem lazım, çünkü artık birlikte bile değiliz.

Zaten birlikte değildik.

Erkek meslektaşına bir şey söylüyor ve ben de onu uykusunda öldürmenin yollarını düşünüyorum, ama sorun o değil. Çoğunlukla çoğu İngiliz gibi kibarca sohbete katılıyor gibi görünüyor.

Ancak esmer kadın, Bran'ı odanın bir ucundan diğer ucuna takip ediyor, etrafında sinir bozucu bir arı gibi vızıldıyor.

Belli ki flört ediyor, gözleri yarı kapalı, saçlarını çevirip okullu kızlar gibi kıkırdıyor. Bran'ın vücut dili ise hiç değişmiyor. Gülümsüyor, evet, ama durumu tamamen kontrol altında tutuyor.

İlgilendiğinde nasıl göründüğünü çok iyi biliyorum, ama kız hiçbir şey elde edemiyor. Burun delikleri genişlemiyor, gırtlağı hareket etmiyor, hatta sürekli göz teması bile kurmuyor.

Ya onun dikkatini çekme çabalarını fark etmiyor ya da umursamıyor.

Şimdi, ikinci seçenek olsaydı ilginç olurdu...

Kız elini onun koluna koyar ve ben gözlerimi kısarım. Eğer elini çekmezse, o el parçalara ayrılır.

Bu durumu düzeltmeliyiz.

Telefonumu çıkarıp, onu Elitlerin malikanesinin bodrumunda son gördüğümde bana gönderdiği mesajı okudum.

BRAN

Olanlardan önce seni oradan çıkaramadığım için üzgünüm. Ailemin yaptıkları için de çok üzgünüm. Keşke engelleyebilseydim.

İyi misin?

Benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama lütfen iyi misin, söyle?

Onu görmezden geldim.

Eğer gerçekten beni kontrol etmek istiyorsa, kıçını kaldırıp hastaneye gelmeliydi.

Bunun için ona kızgın falan değilim. Şimdi yazmaya devam ediyorum.

ME

Mia ile olan 'arkadaşlığın' neyin nesi?

Cebinden telefonunu çıkarırken hala kızla hoş sohbet ediyor. Ekrana bakınca gülümsemesi kayboluyor ve benden gelen mesajı görünce biraz üzgün görünmesinden gurur duyuyorum.

Yüzünde son bir saatte gördüğümden daha fazla duygu var. Evet, o kadar uzun süredir buradayım.

Buna sağlıksız bir takıntı deyin.

Kızdan uzaklaşıyor, *senin gözünün önünde*, ve ayak bileklerini çaprazlayarak masaya yaslanıyor, ekrana bakmaya devam ediyor. Bunu tam bir dakika boyunca yapıyor. Biliyorum, çünkü saate bakıyorum.

Sonunda telefonum yanıyor.

BRAN

Biz sadece arkadaşız. Oyunu seviyoruz.

Kuru çöl gibi.

Bran aynı pozisyonda kalarak telefonuna bakıyor. Dışarıdan bakıldığında sakin ve etkilenmemiş görünüyor, ama beklediği gerçeği, dengesinin bozuk olduğunun bir işareti.

ME

Buna inanmamı mı istiyorsun?

BRAN

Neden inanmayayım?

Benim kız kardeşimle şüpheli bir şekilde arkadaş olman? Clara'ya yaptığın gibi, benden intikam almak için ya da senin boktan kamuflajın olarak onu kullanmayacağını nereden bileyim?

Telefonuna öfkeyle bakıyor ve gözlerinden dalgalar halinde yayılan ateşi görebiliyorum.

BRAN

Bunu yapmayacağım. Mia gerçekten sadece bir arkadaş. Ayrıca, neden senden intikam almak isteyeyim ki? Biz zaten bittik, değil mi?

Mesajını okurken, ensesindeki saçlarını çekiştirmesini, yüzünün gerginliğini, omuzlarının çökmüş halini izliyorum.

Ve bu sahne beni etkiliyor.

Eski alışkanlıklarıma geri döndüğümü biliyorum, ya da öyle davranıyorum. Ondan uzak duramadığım için onun istediği gibi davranıyorum.

Çünkü ona o mesajı gönderdiğimden beri, onu her gün görüyormuşum gibi düşünüp duruyorum.

Çünkü o kaybolduğundan beri nefes alamıyorum ve şimdi, aptal Agatha Christie dizilerini izliyorum çünkü bana onun sıkıcı karakterleri açıklamaya çalışmasını hatırlatıyorlar.

BEN

Bunun bitmesini istiyor musun?

Telefonuna bakıyor, dudakları aralanıyor ve saçlarını çekip durması aniden duruyor.

BRAN

Bu ne demek şimdi? Bittiğini söyleyen sendin.

BEN

Ama sen bana ne istediğini hiç söylemedin.

Benimle dalga geçme, Nikolai.

İlk benimle dalga geçen sendin. Bana mesaj attın, telefonda büyük laflar ettin, hatta beni kurtarmaya geldin. Belki de benden uzak duramayan sensin.

Haklısın. Yapamıyorum. Denedim ama olmuyor.

Bu mesajın benim hayal gücümün ürünü olmadığından emin olmak için mesajını tekrar tekrar okurken ağzım açık kalıyor.

Siktir. Bunu yüksek sesle itiraf ettiğine inanamıyorum.

Mesajla. Ama yine de sayılır.

BANA

Bu, mutsuz olduğun anlamına mı geliyor?

BRAN

Bundan zevk alıyor musun?

Belki. Senin enerjine yetişebilmek için pisliklik oyunumu geliştirmem lazım.

Yine mi?

Oh, yapacağım. Emin olabilirsin.

İyi misin? Glyn iyi olduğunu söyledi ama senden duymak istiyorum.

Penthouse'da buluşalım, sana anlatırım.

Ne zaman?

Şimdi.

Altın çocuk rolünü oynayıp arkadaşlarıyla vakit geçirdikten sonra buluşabilmemiz için bana bir bahane göndereceğini umuyorum. Ama sonra telefonum yanıyor.

BRAN

Yirmi dakikaya oradayım.

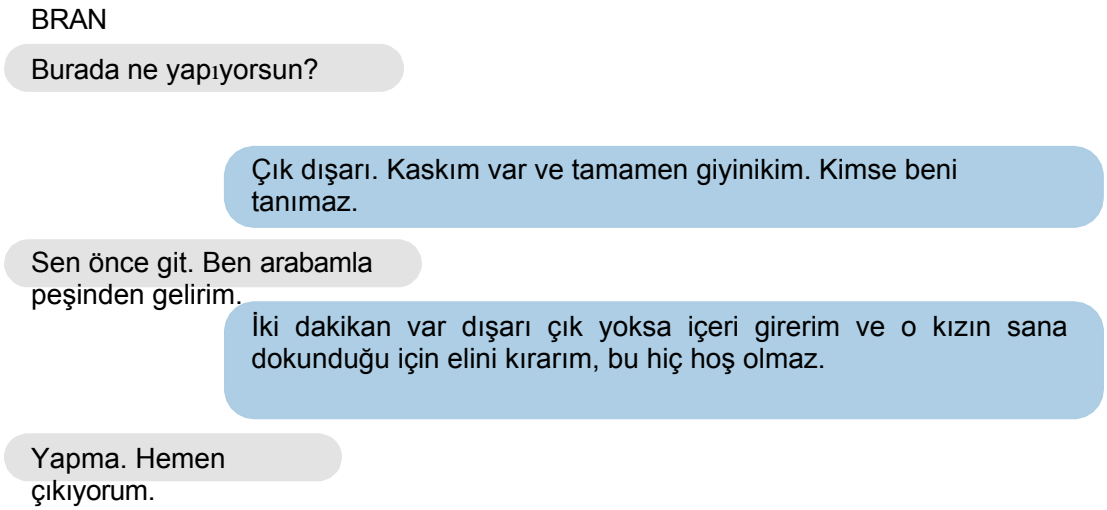
BEN

Çık dışarı.

?

Sokağın karşısına bak.

Başını kaldırıp bana o sevimli şaşkın ifadeyle bakıyor. Ona el sallıyorum ve o da etrafına bakınıyor, sonra bana mesaj atıyor.

Arkadaki yaşlı bir kadına bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç saniye sonra binadan fırlayarak çıkıyor. Benimle birlikte dışarıda görülme ihtimalinden paniğe kapılmasını bekliyordum ama paniğinden çok öfkeli görünüyor.

İlginç.

O bana doğru ilerlerken bakışlarım onun hareketlerini takip etmeye devam ediyor ve lanet olsun.

Onu zarif gömlekleri ve pantolonlarıyla, bu kadar seksi ve formda görmeyi özlemişim. Bir yanım, onun da benim gibi dağınık olmasını dilese de.

Ama Bran her zaman mükemmelliğin vücut bulmuş hali olmuştur. Kendini titiz bir disiplin ve nevrotik bir kontrolle yönetir. O böyledir. Bu yüzden dağılmış ve ilgisiz görünebilir.

Bunun geliştirdiği bir savunma mekanizması olduğunu düşünmüştüm, ama neye karşı, bilmiyorum. Çünkü o kapalı bir pislik ve tüm o şeyler.

Önümde durur durmaz, hiçbir şey göremese de bir anlığına bana bakar.

Dokunmadığım kahve fincanını attıktan sonra, yedek kaskı ona uzatıyorum ve o da sadece gözleri görünecek şekilde kafasına takıyor. Gözleri yoğun ve çok kızgın, ama orada farklı bir şey hissediyorum. Benimki kadar şiddetli bir şehvet. Neredeyse benimkine eşit bir özlem.

Neredeyse.

"Burada ne işin var? Takipçi mi oldun?" diye tersledi. "Belki."

"Gel demeliydin." "Gelir miydin?"

"Şimdi geldim, değil mi?" Uzun bir nefes verir. "Hadi gidelim."

"Atla."

Bacağımı koltuğun üzerine atıp motoru çalıştırdım. Bran arkama bindi ve dengede durmak için koltuğun arkasına tutundu. İlk kez benim motosikletime bindiğinde yaptığı gibi. Tesadüfen, o benim Harley'ime binen ilk ve tek kişiydi.

Başkaları kaç kez binmek istediklerini söyleseler de, bu bebeğime benden başka kimsenin dokunması hoşuma gitmiyordu.

Nedense Bran'ın binmesi umurumda değil. Aslında, ilk gece pes ettikten sonra onu tekrar bu pozisyona getirmek istedim.

O gecenin ardından, onun kontrolünü geri dönüşü olmayan bir şekilde bozdum. Karşılığında, o da beni tamamen mahvetti.

Motoru tekrar çalıştırdım. "Omuzlarıma tutunabilirsin. Isırmam." "Emin misin?" diye alaycı bir tonla sordu.

"Tamam. Sürerken ısırmam."

Halka açık yerlerde dokunulmaktan alerjisi olduğu için reddedeceğini düşünürüm, ama kaskların bizi gizlediği için rahat hissediyor olmalı, çünkü elleri omuzlarımın üstüne dolanır.

İsteyerek değil, ama dudaklarım kaskımın arkasında bir gülümsemeye dönüşüyor. Kahretsin. Ellerini üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve bizi ayıran can sıkıcı giysilere rağmen, ellerinin dokunuşunu ve sırtımdan yayılan sıcaklığını içime çekiyorum.

Arkamda hareket etti ve ben keskin bir nefes alıp, onun narenciye ve yonca kokusunu içime çektim.

Siktir.

Kokusu, sanki bir çizgi kokain çekmişim gibi doğrudan beynime gidiyor.

Onu kendime çekip onu kaçıracak bir şey yapmadan önce yolda kayıyorum.

Rüzgâr esiyor ve hızımı azaltmıyorum. Yerçekimi Bran'ı bana yapıştırıyor, göğsü sırtıma yapışmış, parmakları omuzlarıma gömülmüş, uylukları benimkilere sürtünüyor.

Kendime not: Onu daha sık arabaya almalıyım.

Ama bu, bu gece ne diyeceğine bağlı, çünkü artık onun istediği gibi olmasına izin vermeyeceğim.

Artık *benim* dediğim gibi yapma zamanı.

Penthouse'a daha uzun yoldan gidiyorum, vücudunun bana yapışık hissini zevkle yaşıyorum. Ve sırf onunla uğraşmak için hızlanıyorum.

Parmakları omuzlarımı daha sıkı kavrar.

"Ellerini belime dolarsan daha kolay olur," diye rüzgara karşı bağırıyorum.

"Hayatta olmaz."

"Kimse bizim olduğumuzu bilmeyecek. Sakin ol dostum."

"Ben senin dostun değilim! Ve bir kız gibi kollarımı beline dolamayacağım."

"Ben sürerken hiç kız belime sarılmadı.
Simon yapabilir ama," diye alay ettim.

Keskin tırnakları omuzlarıma batıyor ve ceketin içinden hissedebiliyorum. Kesinlikle bana tutunmak için yapmıyor.

"Bunu yapmamak için bir neden daha." Sesi gergin, dalgalar halinde yayılan öfkesiyle mücadele ediyor.

Onu kızdırmayı sevdiğimi söylemiş miydim?

"Ya sana motosikletime senden başka kimsenin binmediğini
söylersem?" "Az önce Simon'ın sana sarıldığını söyledin."

"Seninle dalga geçiyordum."

"Siktir git."

Frenlere hafifçe bastım ve o sırtıma daha da sertçe yaslandı. Bu sefer kollarını belime doladı, parmakları karın kaslarımda birbirine dolandı.

Buna alışabilirim.

Tam eve dönüşü ertelemek üzereyken, yağmur sağanak gibi yağmaya başlar ve saniyeler içinde sırılsıklam oluruz.

"Lanet olası İngiltere havası, değil mi?" diye bağırıyorum.

Sırtımda göğsünün titremesini hissediyorum, ama o sakin bir sesle konuşuyor. "Ne yaparsın, böyle."

"Kabul et ya da bırak, ha?" diye soruyorum ve bunun artık hava durumu ile ilgili olup olmadığından emin değilim.

"Sanırım," diyor sessizce.

Binaya varırız ve bisikletimi yer altı otoparkına park ederim, sonra bisikletten iner ve kaskımı çıkarırım.

Neyse ki saçlarım ıslanmamıştı. Gerisi ise başka bir hikaye.

En erotik manzarayla karşılaştığımda hareketlerim durdu.

Bran'ın beyaz tişörtü şeffaflaşmış, kaslarına yapışmış ve striptiz gösterisi yapar gibi meme uçlarını ortaya çıkarmış. Penisim seğiriyor ve istenmeyen ve tamamen utanç verici bir ereksiyon yaşamamak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum.

Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum, lanet
olsun. Soğukkanlı ol.

Soğukkanlı ol.

Sakın pes etme.

"Bu biraz rahatsız edici," diyor Bran, çenesinden askıyı çıkarmaya çalışırken.

Elini itip onun yerine yapıyorum, sonra kaskı çıkarıyorum. "Kendim
yapabilirdim," diye mırıldanıyor.

"Ya da teşekkür edebilirdin."

"Teşekkürler."

Kahretsin.

Onun bu uysal tarafına alışkın değilim. Evet, kibar falan ama bugün fazlasıyla dikkatli davranıyor.

Sanki yumurta kabukları üzerinde yürüyor gibi.

Bana bir bakıyor ve gözleri boynuma, muhtemelen oradaki yara bandına odaklanınca genişliyor.

Elini oraya doğru uzattığında bakışlarım onu takip ediyor, ama sonra elini yumruk yapıp cebine sokuyor. "Gerçekten sorun yok mu?"

"Umursuyormuş gibi davranma."

Kaşları çatıldı. "Neden umursamayayım ki?" "Neden
umursayasın ki?"

"Beni nasıl istersen öyle düşün, ama senin incinmeni görmek
istemiyorum." "Eğer öyle olsaydı, beni hastanede ziyaret
ederdin."

"Gittim..." Sözünü keser ve başka yere bakar. "Önemli değil."

"Önemli. Bana bak."

Yavaşça bakar ve yüzünde alışılmadık bir acı ifadesi belirir. "Ziyaret mi
ettin? Neden seni görmedim?"

"Uyuyordun." Kafasının arkasını ovuşturur. "Jeremy ve Gareth doktorla konuşurken onları gizlice geçmeyi başardım. Ama

Lan beni aramaya geldi ve yine olay çıkarmak üzereydi, o yüzden hemen oradan ayrıldım.

Demek o da *oradaydı*.

Onun yanımda oturup saçlarımı okşadığını hayal etmiyordum. Bu

bilgi beni bu kadar heyecanlandırmalı mı?

Soğukkanlı olmalısın, yoksa bu işe yaramaz.

Asansöre doğru yürüdüm, peşimden gelip gelmediğini beklemedim. Geldi, arkamdan ağır adımlarla. Yolculuk, giysilerimizden yere damlayan su sesleri dışında boğucu bir sessizlik içinde geçti.

Ya da onun şeffaf gömleğine bakmamak için verdiğim mücadeleyle.

Bir parçam onu köşeye sıkıştırıp dudaklarını yalamak, hayatımdan çıktığı haftalar boyunca doyasıya tatmak istiyor.

Bu bir yalan.

Onu ilk gördüğümden beri, hayatımdan hiç çıkmadı. Gerçekten.

Kendimi tutmalı ve ona dokunmamalı, bu sefer ilk adım atmamalıyım, çünkü eğer yaparsam, ilişkimizi bitirmeme neden olan döngüye geri döneceğim.

Bu sefer farklı olacak.

Asansör çaldı ve ben penthouse'a girdim. Arkamda, Bran'ın sanki yeniden öğreniyormuş gibi ya da unuttuğu bir şeyi arıyormuş gibi etrafı izlediğini hissedebiliyordum.

Yatak odasına girip havlu ve giysi değiştirmeye gidiyorum.

O başını sallar ve boğazını temizler, sanki orada takılmış bir şeyi kovmak istercesine. "Teşekkürler."

Hiçbir şey söylemeden yatak odasına geri giriyorum, soyunuyorum, kuruluyorum ve şortumu giyiyorum.

Gömleği boş ver. Onları sevmiyorum ve şimdi sevmiş gibi davranmayacağım.

Oturma odasına döndüğümde Bran'ın da ona verdiğim gri şort ve beyaz tişörtü giydiğini görüyorum. Bol ve yakışmamış ama patates çuvalı giyse bile sinir bozucu derecede seksi görünürdü.

Ayrıca, onu benim kıyafetlerimle görmekten gerçekten *çok* hoşlanıyorum. Bu manzaradan dolayı sertleşmeye başladığım için bakmamak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

Eşyalarını çamaşır makinesine koyarken, "Nikolai, işin bitince ıslak kıyafetlerini getir" diye sesleniyor.

Zaten buradayım ama yine de geri dönüp banyo zemininde bıraktığım her şeyi alıyorum.

Bana attığı bakışı kibirli bir ilgisizlikten başka bir şekilde tarif edemem.

"Onları bir yere koyamadın mı? Her yere damlıyorlar."

"Tamam, anne," diye alay ediyorum.

Sinirli bir nefesle elimizden kıyafetleri çekip kendi kıyafetlerinin arasına koyuyor, ama balkon kapısının yanındaki askıda asılı beyaz gömleği koymuyor. Çamaşır yıkarken beyazlarla renkli kıyafetleri birlikte yıkamamak bir kural galiba.

Üstündeki dolaba uzanıp deterjan, yumuşatıcı ve cilde iyi geldiği söylenen başka bir şey çıkarır. Bu gereksiz rutini bitirince çamaşır makinesinin programını ayarlar.

Sonra mutfağa gider, çaydanlığı olarak koyar – çay içmeyi hiç sevmediğim için o almıştı – ve buraya gelmeyi bıraktığından beri dokunulmamış olan bitki çaylarını çıkarır.

Orada durup, sanki hiç gitmemiş gibi etrafta dolaşmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Hareketleri artık daha rahat ve artık etrafımda ince buz üzerinde yürüyormuş gibi görünmüyor.

"Süt yok mu?" diye soruyor, kafasını buzdolabına sokmuş.

"Hayır, büyükanne," diye alay ediyorum yine.

Bana sert bir bakış atar. "Neden böyle

davranıyorsun?" "Nasıl?"

"Tamamen dağınık. Vahşilerden farkın yok."

Kanepeye ağırlığımı verip kolumu arkasına uzatıyorum. "Sen daha çok nevrotik bir düzenci gibisin."

"Sadece düzenli olmayı

seviyorum." "Ona OCD denmiyor

mu?"

"Hayır, değil. Anlamadığın terimleri kullanma."

"Peki, efendim."

Su ısıtıcısını alır ve bana yan gözle bakar. "Alaycı tavırların bitti mi?"

"Sen de titizlenmeyi bitirdin mi?"

Hoşnutsuzluğu belli bir şekilde başını salladı.

Normalde gülümser ve hatta onun yanına yaklaşırdım, ama soğuk davranmaya çalışıyorum, bu yüzden sadece onu izliyorum.

Her şeye pislik gibi davransa da, onun burada olmasını özlemişim. O olmadan burası lanet olası bir hapishane gibiydi.

Şu anda, sanki hiç gitmemiş gibi hissediyorum.

Şeffaf bir demlikteki sıcak suyu otların üzerine döküyor, sonra iki fincanın olduğu bir tepsiye koyup getiriyor.

Bran, tepsiyi aramızdaki sehpaya koyarak karşımda oturuyor. Bir süre tek ses, gök gürültüsü ve yağmurun sesi.

"Bu seferki aptal bitki çayı adı ne?"

"Limon ve zencefil," diyor ve saatine bakarak zamanı ölçüyor.

Eskiden olsaydı, sessizliği doldurur ve onunla konuşmak, ona yakın olmak için her fırsatı değerlendirirdim. Şimdiye kadar onun yanına oturmuş, ya başını bacağıma yaslayarak onu ikna etmeye çalışıyor ya da başını yastık olarak kullanıyor olurdum.

Ancak şu anda kendimi hareketsiz ve sessiz kalmaya zorluyorum, parmaklarım aptalca bir şey yapıp planımı mahvetmemek için kanepenin arkasına gömüyor.

Bran saatine sonsuza kadar bakıyor gibi görünüyor, sonunda başını kaldırıp uzun bir nefes veriyor. "Beni buraya neden getirdin?"

"Daha önce sorduğum sorunun cevabını duymak için. İlişkimizi bitirmemizi istiyor musun?"

Yutkunduğunda adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. Şimşek çakıyor, uzaklarda gök gürültüsü duyulurken yakışıklı yüzüne sert bir ışık düşüyor. Sessizlik birkaç saniye sürüyor, sonra başını eğip bir kez sallıyor.

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım çünkü, lanet olsun, o çok seksi.

Onu becerebilir miyim?

Hayır, Kolya. Lanet olası libidonu bir kez olsun kontrol et ve beklemede kal.

"Kendi kelimelerinle söyle. Ve bana bak."

Yavaşça başını kaldırıyor, gözleri benimkilere dalıyor. Çatıya yağan yağmur, birkaç acı verici saniye boyunca devam ediyor, sonra gergin bir sesle konuşuyor. "Söylemek zorunda mıyım?"

"Uh-huh."

"Bunu bitirmek istemiyorum." Sesi o kadar düşük ki, onu zar zor duyabiliyorum. "Mutlu oldun mu?"

"Hayır."

"Ne... Neden?"

"Eski halimize dönmeyeceğim."

Dudakları aralanıyor ve aptal saçlarını çekerken sesi gergin, boğuk, hatta boğuk çıkıyor. "O zaman neden sordun? Neden beni buraya getirdin? Bu... bir oyun mu?"

"Belki."

"Eğer benimle oynayabileceğini sanıyorsan..."

"Neden yapamayayım ki? Beni yeterince oynamadın mı?"

"Ben... oynamadım."

"Bu konuda farklı görüşlerimiz var." Koltuğumda öne doğru eğildim. "İşte böyle olacak Brandon. Dışarı çıkıp çıkmaman umurumda değil. Bu senin kararın. Ama her seferinde de gitmeyeceksin."

"Ama evdeki herkes..."

"Duymuyorum. Beni istiyorsan, beni böyle alacaksın." "Ya yapamazsam?"

"Kapı orada. Çıkarken kendine çarpmamaya dikkat et."

Boynundaki damarlar neredeyse patlayacak ve saçlarını daha sıkı tutarak çekiyor, çekiştiriyor. Gözlerinde savaşı görebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Kendine zarar vermesinden hoşlanmıyorum ve bir parçam bunu durdurmak istiyor.

Ama yapmıyorum. Çünkü Bran, yüksek atından indirilmesi gereken türden bir adam.

Kenarda sallanıyor, bunu hissedebiliyorum ve havada onun çatışmasını tadabiliyorum.

Bir itme daha.

Telefonumu çıkarıyorum. "Ne olacak, züppe çocuk? Gidiyorsan haber ver de başkasına haber vereyim."

Gözleri korkunç bir öfkeyle parladı ve kasları gerilirken elini indirdi. Artık içinden dalgalar halinde çatışma ya da endişe yayılmıyordu. Geriye kalan tek şey, gözlerini sertleştiren kıvrımlı öfkeydi.

"Demek amacın bu? Beni ortadan kaldırıp seks arkadaşlarına dönmek mi?"

"Neden umurunda ki?"

Ayağa fırladı, masayı dolaştı ve üstüme çıktı. Saçımı yumrukladı, dizleri her iki yanımda bastırıyordu. Vücudu benimkinin üzerinde sallanıyordu, sesi sakin ve tehditkar olsa da vücudu gerginlikle titriyordu. "Başka birine dokundun mu Nikolai? Hmm?"

Ona bakıyorum, koltuğun kenarını sıkıp bırakarak, kalçasına ya da sırtına dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Ona dokunabileceğim herhangi bir yer. Tanrım, ondan yayılan sıcaklığı ve teninin tenime değmesini çok özlemişim.

Sadece bir kez daha itmek. Çok az.

"Neden soruyorsun? Kıskandın mı?"

"Benimle dalga geçme. Lanet olası ayrılığı ben kabul etmedim, yani teknik olarak biz hiç ayrılmadık. Söyle bana Nikolai. Kimi becerdin? Simon mu? Başka biri mi? Pantolonunun içinde tutamadın, değil mi? Sen zavallısın."

"Ben zavallıysam, sen nesin? Hayalperest mi?"

"Söylemezsen, hemen gidiyorum. Kimdi? Kim benim yerimi aldı?"

"Kimse."

Gözleri büyüdü ve beni yerinde tutmaya devam etmesine rağmen saçımı tutan eli gevşedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Buraya kimse gelmedi

mi?" "Hayır."

"Neden?"

Çünkü burası bizim yerimiz ve başka kimsenin girmesi yasak.

Ama bunu söylemek yerine omzumu kaldırdım. "Peki ya sen? Başka biriyle yattın mı? İsimleri ve adresleri öğrenmem gerek."

"Sen delisin." Biraz gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kimse yoktu. Seksten hoşlanmıyorum bile."

"Belli oluyor."

"Sadece s e n i n le," diye fısıldadı, parmakları bandajın yanındaki nabzımı okşuyordu.

Sadece seninle.

İçimde gurur kabarıyor ve bunu araştırmak istiyorum, ama şimdi değil, bu yüzden en önemli soruyu soruyorum. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Cevabı en güzel şekilde gelir.

O dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken, lotus çiçeğim teslimiyetle iç çekiyor.

2C

BRANDON

Haftalarca nefes almakta zorlanarak hayatta kaldım, bu yüzden içimi kaplayan yaşam coşkusu bana yabancı geliyor.

Baş döndürücü.

Bağımlılık yapıcı.

Yine kapana kısıldım, dünyamı alt üst eden ve gitmeyi reddeden adamın kollarında tamamen çaresizim.

dünyemi alt üst eden ve gitmeyi reddeden adamın kollarında tamamen çaresizim.

Geçen haftadan beri neredeyse hiç uyuyamadığım, hiç hissetmediğim bir endişeyle hasta olduğum adam. Kendim için bile.

Dilimi onun diline daldırıp daha derin öpüyorum, parmaklarım saçlarını çekip çekiştiriyor, ta ki ağzımda inleyene kadar.

Onun tadı, kokusu ve sıcaklığıyla sarhoş olana kadar. Nefesiyle ve benimkilerin altında kasılan kaslarının hissiyle.

Ama en önemlisi, boğazında atan nabzına. O yaşıyor.

Burada.

Elleri kalçalarıma konuyor, beni kendine doğru çekiyor ve aynı şiddetle öpüyor, *benim* bile ulaşamadığım göğsümün o köşesine kendini gömüyor.

Ama umurumda değil.

Göğsümde onun kalp atışlarını hissedebildiğim, zevk dolu inlemelerini duyabildiğim, başımı döndüren kokusunu alabildiğim sürece, sonra kendimden nefret edebilirim.

O acımasız seslerle başa çıkabilirim.

Kimlik duygusu olmayan boş bir varlık değilmişim gibi davranabilirim.

Onu sahip olduğum sürece *her şeye* katlanabilirim.

Çünkü Nikolai, geçici de olsa, acımı öpen tek kişi.

Dudaklarımı çenesinin, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum, sonra boynuna doğru iniyorum, yarayı kapatan alçıya dokunmamaya dikkat ediyorum.

Onun inlemesinin titreşimi içimde bir titreme yaratıyor ve sertleşen penisimde son buluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, alçının etrafını defalarca öpüyorum. "Çok özür dilerim."

Ve bu sadece onu zamanında kurtaramadığım için değil.

Onu herkesin içinde öpemediğim, ama özelde ona aç olduğum için korkak olduğum için üzgünüm.

Onunla ilişkimizi bitirdiğinde, onun için savaşmam gerekirken geri çekildiğim için üzgünüm.

Ama en çok da, onun beni istemesi için üzgünüm.

Onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım var ve bunu yapabileceğim tek kişi o, ama cinsel özgüveninin sonsuz olduğunu düşünürsek, istediği herkesi elde edebilir.

Vücudumda, cinselliğimde ve kendi kafamda bile kendime güvenmiyorum. Ama o, tüm bu kusurları görmezden gelerek bana dokunuyor.

Bana normalmişim gibi dokunuyor ve buna ihtiyacım var. Lanet olsun, buna canım *çekiyor*.

"Senin suçun değil." Düşük, boğuk sesiyle konuşurken elini gömleğimin altına sokuyor ve parmaklarını belime geçiriyor. "Yapmadığın şeyler için özür dileme."

Cevap vermek yerine, mürekkepli göğsünden boynuna doğru öperek ilerliyorum ve meme ucunu ısırıyorum. Karşılığında onun gürleyen sesi ve kaslarının gerilmesiyle ödüllendiriliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, diğer meme ucunu çimdiklerken. "Mmm. Dilini her yerde seviyorum."

Meme ucuna gülümserim, onu çekiştirip aşağıya doğru devam ederken, farklı şekil ve formlardaki dövmelerinin her yerine öpücükler serpiştiririm. O suçlu derecede çekici ve bunun çok iyi farkında, bu yüzden sık sık yarı çıplak dolaşıyor.

Başkalarının onun güzelliğinin tadını çıkarması beni cinayet işlemeye itiyor.

Ama benden sonra kimse yoktu.

Bu düşünce, karın kaslarına karşı zevkle mırıldanmamı sağlıyor. Ona benden başka kimse dokunamaz.

Arzunun sesleri benim. Vücudu

benim.

O tamamen *benim*.

Dişlerimle şortunun ipi çekip ona bakıyorum.

Beni izlerken gözlerinin çılgın bir şehvetle karardığını görünce nefesim kesildi.

"Lanet olsun, çok güzelsin."

Kalbim daha hızlı atıyor. Bu sözleri ve bu bakışı özlemişim. Beni gerçekten güzel buluyormuş gibi bakılmayı özlemişim.

Ona kadar güzel olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Göz teması kurarak ipi çözüyorum ve şortunu aşağı çekiyorum. Ve lanet

olsun.

İç çamaşırı giymemiş. Tabii ki giymemiş. O Nikolai ve giysilere aşırı alerjisi var.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarının arasına giriyorum ve sert sikini avuçlayıp yavaş bir ritimle yukarı aşağı sallıyorum.

"Mmm." Çıkardığı ses beni deli gibi azdırıyor ve sikim şortumun içinde sertleşiyor. "Dizlerinin üzerine çök."

"Senin için."

"*Benim* için. Bu hoşuma gitti." Parmakları saçlarımda dolanıyor. "Sikimle boğul. Islat ve ıslak hale getir ki seni sikebileyim."

"Bana bebeğim de." Dilimi onun başının ucuna değdirip piercingini okşayarak ön sıvısını yaladım.

"Takma adını özledin mi?"

O inleyene kadar sıkıyorum, ama bunun zevkten mi acıdan mı olduğunu emin değilim. Nikolai'de ikisi de kolaylıkla olabilir.

"Yap." Penisinin başını ağzımın içinde emip piercinglerini dişlerimle ısırarak konuşuyorum.

"Oyun oynama ve sikimi ağzına al, bebeğim."

Bir titreme beni sarar ve onun uzunluğunun mümkün olduğunca çoğunu, boğazımın en arkasına kadar alıp, piercingli başını yutuyorum.

Nikolai uzun, anlaşılmaz kelimelerle küfürler savurur ve ben onun taşaklarını sıkarım.

"Ummm," dilimin üzerinde kalınlaşınca inliyorum.

"Tanrım, bebeğim. Ağzın çok iyi geliyor..."

Bu zamana kadar edindiğim bilgilerle donanmış olarak onu daha hızlı yalarım. Nikolai emilmeyi sever, ama onu çıldırtan başka bir şey daha vardır.

Onun sikini dışarı çekiyorum, dişlerimle piercingini çekip sonra onu bir patlama sesiyle serbest bırakıyorum.

Gözlerim onun kapalı gözleriyle buluşur. "Hey,

Niko?" "Mmm? Neden durdun?"

"Boğazımı sikmeni istiyorum."

Gözleri birazcık büyüdü, sonra çarpık bir arzu ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle doldu.

"Siktir lan." Saçımın üstünü yumruklar ve başımı geriye çeker. Ben de onu takip ederim, dudaklarım açık ve parmaklarım hala onun taşaklarını sıkıyor. "Sen gördüğüm en seksi şeysin."

Lanet olsun.

Ciddi.

Neden…?

Düşünemeden, boğazımın en derinlerine kadar soktu. Mümkün olduğunca derine girebilmesi için ağzımı genişletip gevşettim. Kusma refleksim olmadığı için kendimle gurur duydum.

Ona verdiği kadar yoğun bir zevk vermek istiyorum. "Lanet olsun. Sikimi çok iyi alıyorsun. Mmm, sikimi yutman
...". Boğazımı siktiği sırada kalçaları kanepeye ileri geri sallanıyor.

O alır, alır ve karşılığında bana en güzel manzarayı sunar. Yüzü.

Onun bu kadar mutlu, hatta *uçmuş* gibi görünmesinin sebebi benim olmamı seviyorum, sanki o da benim gibi, dokunduğumuzda oluşan çılgın sürtünmeye bağımlıymış gibi.

"Daha geniş aç, bebeğim. İşte böyle... Tanrım... Sikimi boğazına kadar almanı seviyorum. Mmm... Bunu özledin mi?"

Başımı sallıyorum ama saçımı sertçe tuttuğu için belli olup olmadığını bilmiyorum.

"İyi. Çünkü benim sikimle dolu güzel suratını özledim."

Onun pis ağzını duyunca kendi sikim şortumun içinde sızmaya başlar.

Ritmi çılgına dönüyor, her itişinde delici penisi boğazımın arkasına çarpıyor. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama umurumda değil.

Bana ne yaparsa yap. İhtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Ön sıvı ve tükürük ağzımda birikir ve onun sevdiği şekilde yutarım, boğazımdaki kaslar onun başının etrafında kasılır. Onun homurtusu kulaklarıma müzik gibi gelir, bu yüzden tekrar yaparım ve o saçımı daha da sıkı tutar, tüm hayatımı mahvettiği kadar saçımı da mahveder.

"Bunu kesmezsen boğazına boşalacağım."

Onun testislerini sıkarak onu cesaretlendiriyorum, onu doruğa çıkarmaya çalışıyorum. Ben de çok yaklaştım. O boşaldığında, kendimi birkaç kez okşamam yeterli olacak ve ona katılacağım.

Aniden Nikolai sikini ağzımdan çekiyor ve onu bırakmak zorunda kalıyorum.

Ani hava akımı ciğerlerimi yakıyor ve kalın bir şekilde yutkunarak nefes alıyorum. "Neden... durma..."

"Ağzını seviyorum, ama kıçına boşalmak istiyorum, bebeğim." O birden ayağa kalkar, şortunu tekmelerek önümde tüm güzelliğiyle durur.

Ah, lanet olsun.

Onun utanmaz çıplaklığını bu kadar özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Mermer gibi, dövmelerle kaplı vücudunun görüntüsüne ve dokunuşuna o kadar alışmıştım ki, ondan sonra her şey renksiz geliyordu.

Saçımı tutarak beni yukarı çekiyor ve tişörtümün köşesini çekiyor. "Giysilerimin içindeki halini seviyorum, ama bunun gitmesi lazım."

Tişörtümü çıkarmama yardım etti ve ben de şortumu ayak bileklerime kadar indirip tekmeledim.

Evet. Ben de iç çamaşırı giymemişim.

Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim, ama beni baştan aşağı süzen gözlerindeki vahşi bakışları hoşuma gidiyor.

"Seksi piç." Nikolai eğilip gırtlağımı ısırıyor ve beni nefes nefese bırakıyor. "Sesini özledim, hatta sinir bozucu dırdırlarını bile."

Parmaklarım saçlarına uzanıyor ve onu göğsüme bastırıyorum. Ona yeterince yakın olamıyorum. Ona yeterince dokunamıyorum. Onu yeterince uzun süre içimde hissedemiyorum.

"Kollarını boynuma dolay," emrediyor.

Bunu yaparken, hala saçlarını okşarken, avuçlarını kalçalarıma vurur ve sikini sikime bastırır. Yüzümü saçlarına gömerim, inleyerek ve ona sürtünerek kokusunu içime çekerim. Zevk kıvılcımları kasıklarımda birikir.

. Etin ete her sürtünüşünde, ön sıvılarımız penislerimizin üzerine damlar ve birkaç kez daha sürtünürüz.

Nikolai beni yukarı itti. "Atla. Bacaklarını belime dolan." "Ben hafif değilim..."

"Yap şunu. Hemen."

Boynuna tutunarak kendimi manevra yapıyorum ve Nikolai bana yardım ediyor, bacaklarımı sırtında çaprazlıyorum, topuklarım kıçına batıyor.

Garip hissedeceğimi sanmıştım ama şaşırtıcı bir şekilde dengemi koruyorum ve Nikolai, koala gibi ona sarılmış olmamı umursamıyor gibi görünüyor.

Geriye dönüp bakınca, bu durumdan biraz fazla zevk alıyor olabilirim, çünkü aramızda sıkışmış sert penisim nabız gibi atıyor ve karın kaslarıma damlıyor.

Yatak odasına doğru yürürken kıçımı yoğuruyor ve çenemi ısırıyor. "İşte böyle. Aferin oğlum."

"Ben çocuk değilim. Senden daha *büyüğüm*."

"Yaş sadece bir sayı ve sen kesinlikle benim iyi oğlumsun, bebeğim."

O öne eğildi ve yatakta kollarımız ve bacaklarımız birbirine karışarak yere düştük. Göğsü benimkine çarptı ama umurumda değildi. Beni ezse bile şikayet etmem.

Sorun değil.

Oysa, sorun yok.

Bu düşünce beni farklı bir tür korkuyla dolduruyor.

Bu, ona *güvendiğim* anlamına mı geliyor? İnsanları yumruklayarak rahatlayan mafya prensi?

Yastığın altına uzanıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkardığında düşüncelerim dağılıyor.

"Bunu her zaman hazırda mı tutuyorsun?" diye soruyorum ve onun keskin tırnakları penisimi sıyırınca homurdanarak yanıt veriyorum.

"Evet. Ne zaman beni şereflendireceğini bilemem."

Geri çekilip bacaklarımın arasına diz çöküyor ve vücudunun benimkinden ayrılmasına üzülüyorum, ama sonra kayganlaştırıcıyı doğrudan penisine sıkınca dikkatim dağılıyor.

Dirseklerime yaslanıp, ağzımı açık bırakacak kadar şiddetli hareketlerle kendini yukarı aşağı sürtmesini izliyorum.

"Ah, salya akıyor bebeğim?" "Kapa çeneni..."

"Sikimi o kadar çok seviyorsun, ha?"

"Konuşma, Nikolai."

"Mmm. Patronluk taslayıp heyecanlandığın zamanları seviyorum." Kaygan, parlak parmaklarını penisinin ucunda döndürüyor ve ben onları itip görevi devralmak istiyorum.

"Al." Bana kayganlaştırıcı şişeyi fırlatıyor. "Delini sırılsıklam yap da seni sikebileyim, bebeğim."

"Tanrım," diye nefes veriyorum, şişeyi açmaya çalışırken.

Sözleriyle ve lanet olası varlığıyla bir erkeği nasıl alt edeceğini gerçekten biliyor.

Soğuk jeli avucuma sıkıp bacaklarımı daha da açıyorum, sonra kıçımı kaldırıp deliğime bastırıyorum.

Nikolai'nin ahlaksız bir yoğunlukla ve genişlemiş burun delikleriyle beni izlediğini fark edince içimden bir inilti kaçıyor, vuruşları yavaşlıyor.

"Benim için kendini sik. Parmaklarının deliğine girip çıktığını görmek istiyorum."

Bir şehvet dalgası beni sarar ve kendimi parmağımla delerken alt dudağımı ısırırım. Kaslarım parmağımın etrafında sıkılaşır ve inlerim.

"Biz ayrıydıkken kendini okşadın mı, bebeğim?"

Onun dövmeli elinin uzunluğunu sıkan eline odaklanarak başımı salladım. Bu manzaraya bakınca penisim karnımın her yerine sızdı.

"Mmm, yaramaz. Benim parmaklarımın içine girdiğini hayal ettin mi?"

Kafamı sallayıp bir parmak daha ekliyorum, onun kendini okşadığı ritimle kendimi sikiyorum ve çok heyecanlanmamaya çalışıyorum, çünkü o beni sikerken boşalmak istiyorum.

"O zaman ne hayal ettin?"

"Hayal ettim... ummfuck... Senin sikinle beni siktiğini hayal ettim."

"Siktir, bebeğim. İçine girmem lazım. Hemen."

Parmaklarımı çekip göğsünde gezdiriyorum. "Konuşmayı kes ve sik beni."

"Mmm. Bana müstehcen konuş."

"Senin sikini içimde istiyorum."

"Daha fazla."

"Bağırıncaya kadar beni sikmeni istiyorum." "Daha

fazla sik."

"Beni dölünle doldurana kadar sik."

"Oh, sik. Böyle konuşmayı nereden öğrendin?"

"Senden."

Yüzünde muhteşem bir gülümseme belirirken bacaklarımı kaldırıp geniş omuzlarının üzerine attı. İçime girerken gözlerimiz çarpıştı. Acı verici derecede yavaştı. O kadar yavaştı ki Nikolai'nin alnında ter damlaları oluşmuş ve saçları şakaklarına yapışmıştı. Tamamen içeri girmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu, kaşları çatılmıştı.

Bir titreme geçiyor içimden ve tamamen içime girene kadar sonsuzluk gibi geliyor.

Nikolai en son beni becereli çok uzun zaman olmuştu ve onun ne kadar büyük olduğunu neredeyse unutmuştum. İlk girdiğinde genellikle yanar, ama o her zaman, istisnasız, alışmam için bana zaman verir.

İkimiz de nefes nefeseyiz, göğüslerimiz terden ıslak, anın tadını çıkarıyoruz, düzensiz nefeslerimiz havada yankılanıyor.

Tek duyulan ses, tavana yağan yağmurun sesi.

Alnından bir ter damlası akıp dudaklarımın köşesine düşüyor. Dilimi çıkarıp onu yaladıktan sonra dudağımı ısırıyorum. Nikolai derin bir nefes verirken gözleri koyu maviye dönüyor.

"Siktir. Kıçını özledim. Beni tamamen içine almasını seviyorum. Mmm. Beni eve hoş geldin diye karşıladığını hissedebiliyor musun?"

"Umm, lanet olsun..."

"Sen benim en sevdiğim sikme

deliğisin, bebeğim." "K-kapa çeneni,

Nikolai."

"Yap da kapatayım."

Saçlarından bir avuç tutarak onu aşağı çekiyorum ve dudaklarını dudaklarımla ezip geçiyorum.

O bana girerken, diller, dişler ve dudaklar birbirine karışıyor. İlk başta yavaş ve sığ, ama onu öptükçe, ritmini buluyor ve deli gibi beni sikiyor.

Karın kaslarının ileri geri hareketi, kaya gibi sert sikimde sürtünme yaratıyor ve ön sıvı üzerimize sıçrayana kadar onu sağmaya devam ediyor.

Tüm bu süre boyunca beni öpmeyi bırakmıyor, her bir itişinde beni kendine bağlamayı bırakmıyor.

Vücudum aşırı uyarılmadan dolayı bir karmaşa içinde, ama asıl mahvolan şey benim hırpalanmış kalbim ve var olmayan ruhum.

Parmaklarımı sırtına geçiriyorum, taşaklarımın dolduğunu ve sikimin patlamak üzere olduğunu hissediyorum.

Nikolai dudaklarımdan uzaklaşıp aramıza uzanıyor, sonra sikimi sıkıyor, başparmağıyla ucuna vahşice bastırıyor.

"Ben söylemeden boşalma."

"Siktir... Hayır..." Saçlarını çekiştiriyorum, zevki kovalamak için kıçımı sallıyorum. "Boşalacağım..."

"Henüz değil." Başparmağı deliğimi tıkarken daha sert giriyor, her itişinde delici penisi hassas noktamı okşuyor.

Yatağın üzerinde kıvranıyorum, zevk dayanılmaz bir noktaya ulaşırken boğazımdan mırıldanmalar çıkıyor.

"Niko... lütfen... lütfen... sik..."

Boşalmak istiyorum. Boşalmak istiyorum. Boşalmak istiyorum.

Düşünceler kafamda bir ilahi gibi tekrarlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve acınası bir inilti gibi bir ses çıkarıyorum.

"Boşalmama izin ver... lütfen... lütfen..." Bu noktada yalvarıyorum, tüm vücudum geriliyor, karın kaslarım kasılıyor ve testislerim ağrıyor.

"Beni özlediğini

söyle." "N-ne?"

"Ayrı olduğumuz süre boyunca beni özlediğini söyle. Yalan olsa bile söyle."

"Özledim... Seni özledim... Seni çok özledim." Sözlerle birlikte içimden bir hava akımı çıkıyor.

Sanırım hayatımda hiç bu kadar içten bir şey söylememiştim.

Çünkü evet, onu özledim. Onu deli gibi özledim. Nefes alamayacak kadar özledim.

Ve açlıktan ölen ciğerlerime hava alabilmemin tek nedeni, onun tekrar bana dokunması.

"Gel bana, bebeğim." Uçumu bırakıp taşaklarımı sıkıyor. "Ummfuck... Niko... sik...

geliyorum..." Sikim seğiriyor ve

spermim karın kaslarıma, eline ve çarşaflara sıçradı. Her yere. "Dağınıklığı

seviyorum." Daha hızlı itiyor, kasları

sıkılaşıyor ve boynundaki damarları şişiyor. "Boşaldığında çok seviyorum."

"Umm..." Hala inliyorum, sikim yavaşça yarı ereksiyon haline gelirken

orgazmımın tadını çıkarıyorum.

yarı ereksiyon haline gelirken orgazmın doruk noktasına ulaşıyorum.

"Boşaldığında nasıl görünüyorsun bilmek ister misin?" Dudaklarımın üzerine konuşuyor, nefesi tenimi okşuyor ve yoğun bakışları beni derinliklerinde yutuyor. "Benim sikim gibi görünüyorsun."

Sikim seğiriyor, tekrar canlanmaya çalışıyor, o benim alt dudağımı ısırıyor ve kıçımı menisiyle dolduruyor.

Sert bir şekilde boşalıyor ve ben son damlasına kadar onu sağana kadar boşalmaya devam ediyor.

Kaygan göğüslerimiz birbirine yapışır ve parmaklarımı yarı ıslak saçlarına kaydırarak onu kendime yaklaştırır, bacaklarımı beline dolarım.

Sonra ikimizin de sevdiği şeyi yapıyorum.

Onu derin ve sert öpüyorum, bir daha beni terk etmemesi için kendimi onun derisinin altına kazımaya çalışıyorum.

Nikolai içimden çıkar ve spermlerin yatağa damladığını hissediyorum. Ama o hissin içine dalamadan, dudaklarını dudaklarımdan ayırır ve beni karnımın üstüne çevirir.

Arkamı bakıyorum ve gözlerinden parlayan çılgın arzu karşısında dudaklarım açılıyor.

Kan kasıklarıma hücum eder ve sikim tam dikleşir.

"Dizlerinin üzerine çök, bebeğim. Seni tekrar sikeceğim. Bu sefer, bir hayvan gibi."

BRANDON

Aynadaki görüntüyle uzun bir mücadele verdikten sonra, göz teması kurmamayı başararak kendimi banyodan dışarı sürüklerim.

Zevk ne kadar yoğunsa, acı da o kadar şiddetli oluyor.

Ne kadar uzun süre unutursam, kafam o kadar acımasızca beni eziyor.

Ama günlük kendinden nefret etme dozumu aldım. İyiyim. Muhtemelen.

Umarım.

Belime bir havlu sararak ve saçımı kurutmak için başka bir havluyla yatak odasına giriyorum.

Nikolai'yi beklediğim yerde bulamayınca ayaklarım durur. Genellikle şınav çekiyor, havaya yumruk atıyor ya da kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atıyor olur.

Ama koridorun sonundaki ikinci banyoda duş alacağını söylemişti. Belki o da uzun duşlar alıyor.

Onun şortlarından birini ve gri bir tişört giydim, sonra kolonyasının kokusu burnuma dolduğunda durakladım. Parmaklarımla kumaşı tutup burnuma götürdüm ve uzun bir nefes aldım.

Nedense, onun zengin, erkeksi kokusu beni sakinleştiriyor.

O da beni sakinleştiriyor.

Yatak odasında oyalanıp yatağa bakıyorum. Az önce, OCD'm hakkında söylenirken ona çarşafları değiştirmemde yardım ettirdim, ama şimdi, burada geceyi geçireceğim gerçeğini düşünmeden edemiyorum.

İnsanlar bu tür durumlarda ne yapar? Daha önce hiç kimseyle geceyi geçirmedim. Bu ben değilim.

Çok yakın olmaktan, kendimi çok rahat bırakmaktan nefret ediyorum.

Ama Nikolai için bununla başa çıkmak zorundayım.

Bir kez kalbimi açtığında, beni iğrenç bulacağından çok korkuyorum. Beni aynada gördüğüm gibi görecek, yani hiçbir şeyin olmadığı bir kara delik olarak.

Kaçıp saklanmak istiyorum, ama bu onu kaybetmek
anlamına gelir. Bu yüzden kalıyorum.

En azından bunu yapabilirim.

Umarım sonunda senin gerçekte ne kadar berbat biri olduğunu görmez.

Yatak odasından çıkarken o sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum. Duşta mı bakayım ona?

Dürüst olmak gerekirse, şeytanları varmış gibi havaya yumruk atıyor olsa bile şaşırmam. Garip pozisyonlarda uykuya daldığı için iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Koridorda sessizce yürüyüp banyo kapısını çaldım. "Nikolai?"

Cevap yok.

Tekrar çaldım. "Her şey yolunda mı?"

Ses yok.

Kapı kolunu tutarken nefesim kesik kesik. "Giriyorum."

Jakuziden su akarken Nikolai'yi su altında bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hayır, hayır, hayır...

Ona doğru koşarken kulaklarımda bir çınlama duyuyorum, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi suya daldırarak omuzlarını tutuyorum.

Onu daha önce kontrol etmeliydim. Ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem...

Gözleri birden açılır ve sırıtarak konuşur, sonra su içinde konuşur, başını kaldırmadan önce her yere baloncuklar çıkar.

Kıçımın üstüne düşüyorum, nefesim uzun nefesler halinde çıkıyor. Tanrım. Neden sanki öldüm de dirildim gibi hissediyorum?

"Lotus çiçeği? Burada ne yapıyorsun? Oh! Bana katılır mısın?"

"Neden lan..." Kendimi durdurup daha sakin bir sesle konuşmaya başladım. "Neden suyun altındaydın?"

"Meditasyon
yapıyordum."

"Meditasyon mu?"

"Evet." Sırıtarak gülümser. "Dört dakikadan fazla nefesimi tutabiliyorum."

"Bir şey anlamadım. Suyun altında nefesini tutarak meditasyon mu yapıyorsun?"

"Evet. Öğretmemi ister misin?" "Sen
gerçekten delisin."

"Bu iyi bir şey mi?" Başını sallayarak suyu her yere sıçratıyor.

"Hayır, değil. *Kes* şunu. Sen köpek misin?"

"Hav." Islak parmaklarıyla yanaklarımı tuttu. "Yüzünü yalamama izin ver."

"Olmaz." Onu itip ayağa kalktım ve titrememi saklamak için
titrememi saklamak için arkama attım. "Bir daha yapma. Tehlikeli. Uyuyup boğulabilirsin."

"Senin için endişelendiğim zamanları seviyorum, bebeğim."

"Çık dışarı." Kapıya doğru yürürken arkama bir bakış atarım. "Ve bu dağınıklığı temizlesen iyi olur."

"Tamam, anne!" diye bağırıyor arkamdan.

Yatak odasına geri dönüp kuru bir tişört ve şort giydim.

Onun kıyafetlerini giymek, sanki onun kollarının kozasına sarılmış gibi hissettiriyor. Garip bir şekilde samimi.

Ama iyi bir tuhaflık.

Yatağın kenarında oturmuş, kuzenim Creighton'ı kontrol ediyorum. Aiden amca, neredeyse kendini öldürmek üzereyken onu Londra'ya geri götürdü. Nikolai'yi de peşinden sürüklemesinden ve Nikolai'nin boğazını kesmesinin ana nedeni olmasından nefret etsem de, Creigh en kötü payı aldı. Gerçekten hayatta kalamayacağını düşündük.

Hayatta olmasına rağmen, çok kötü bir ruh hali içinde ve onun için endişeleniyorum. Tek kelimelik cevaplar verse de, bana cevap veriyor.

Şimdilik bu kadarı yeterli.

Remi'ye mesaj atıp, ona ve Lan'a bir projeyi bitirmek için okulun sanat stüdyosunda kalacağımı söylüyorum.

Hemen cevap verdiler.

REMI

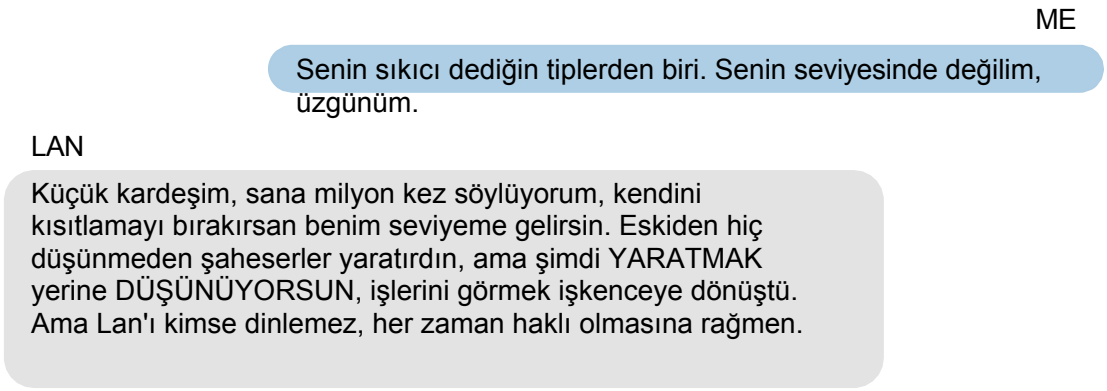
Dostum, bunu sana en içten sevgimle söylüyorum, ama geceyi başka bir yerde geçirmelisin, sadece sevişiyorsan. İnek olma.

Keşke gerçeği bilseydi.

LAN

Ne projesi?

Tabii ki şüphelenecekti. Lan başka türlü olmazdı. Ama nedense, beni sürekli kontrol etmesini seviyorum. Narsisizmden yapsa bile. Onun ikizi olmak, onun kusursuz imajını lekelememem anlamına geliyor.

Kapı duvara çarpar ve başımı kaldırıp Nikolai'nin tamamen çıplak, saçını havluyla kuruturken içeri girdiğini görürüm.

Telefonumu yan masaya koyup sinirli bir nefes veriyorum. "Giysilerini giyemedin mi?"

"Giysiler abartılıyor. İnsanlar onları toplum içinde giydiğim için bana teşekkür etmeli." Başını yana eğiyor. "Ayrıca, birbirimizi çıplak gördük, belki de soyunması gereken sensin."

"Hayır, teşekkürler."

Omzunu kaldırdı. "Denemeye değerdi."

Gardırobun çekmecesine uzanıp ona bir çift boxer şort attım. "En azından onu giy."

"Tamam." Havluyu yatağa atar ve "Namuslu" diye mırıldanır.

"Duydum ve cidden, havlularını as Nikolai."

Gözlerini devirerek kaslı bacaklarına boxer şortunu geçirir ve elastik bandını şakacı bir hareketle çeker.

Havluyu bir askıya asıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Bana bir şey sormak için neden izin istemen gerekiyor?" "Bu nezaketin gereği."

"Bana bunu yapma. Ben sana soru yağmuruna tutarken izin istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Hey! Bu alay mıydı? Meşhur pasif-agresif tavır mı?" "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

O gülümser, sesi yumuşak ve o kadar neşeli ki, dudaklarımda bir gülümseme belirir.

"Sor bakalım, bebeğim."

"Neden garip yerlerde uyuyorsun?"

"Yatakları sevmiyorum." Üzerine oturur. "Yatakta uyumak *istemediğimden* değil, uyuyamıyorum."

"Bir şey mi oldu?"

"Hmm." Başını sallar, her yere su damlacıkları sıçrar. "Nikolai!"

"Ne?"

"Saçını kurut."

"Neden? Kendiliğinden kurur."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp makyaj masasının önündeki tabureyi işaret ettim. "Otur."

Ayağa fırlayıp sandalyeye çöküyor ve ben saç kurutma makinesini en düşük ayara, orta ısıya getirip saçlarını kurutmaya başlarken aynadan bana sırıtıyor.

"Ee?" diye soruyorum, gözlerine bakmadan. "Garip pozisyonlarda uyumanın belirli bir olayla ilgisi olup olmadığını söyleyecektin."

"Ah! Üzgünüm, saçların dağınıkken ne kadar seksi göründüğüne dalmışım."

"Nikolai, odaklan."

O içini çekiyor. "Ergenlik çağında bu şekilde uyumaya başladım. Tam da nöbetlerim başladığı sıralardı."

Parmaklarım saçlarında duraksadı. "Ne tür olaylar?"

"Yüksek enerji. Hızlı düşünceler. Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istemeyi engelleyememe. O gün, sen Eva ile flört ederken Kill ile kavga edip onu pestil gibi dövdüğümde de öyleydim."

"Onun adı Ava ve ben onunla flört *etmiyordum*." Aklım o ana geri gidiyor, gözleri kızarmış ve sinirli göründüğü ana. Demek bir şeylerin ters gittiğini düşünmekte haklıymışım. Bakışları boştu ve bir an için beni görmediğini sandım.

"O sana sarılıyordu." "Biz

çocukluk arkadaşıyız."

"Yine de hoşuma gitmiyor." Lanet olası bir çocuk gibi dudaklarını büküyor ve ne kadar sevimli göründüğüne gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Tanrım. O, hayattan büyük, mafya üyesi, dövmeli iri yarı bir adam, ama hala böyle davranıyor.

Benim
yanımda.
Sadece
benim
yanımda.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, her noktada biraz fazla oyalanarak. "Konumuza dönelim, bu olaylar sık sık oluyor mu?"

"Pek değil. Kontrolüm altında."

"O gün pek kontrol altında görünmüyordun."

"Çünkü sen pislik gibi davranıyordun." "Ben mi?

Benim ne alakam var?"

Kolyesini okşadı. "Hiçbir şey."

Biraz daha sorgulamak istiyorum ama aynada gözlerime bakıyor. "Ah, doğru. Ben de sana bir şey soracaktım."

"Hmm?"

"Neden seksten hoşlanmıyorsun?"

Parmaklarım saçlarında donar ve onun bakışlarıyla karşılaşınca yutkunurum. "Ne demek istiyorsun?"

"Seks yapmayı sevmediğini söylemiştin, ama benimle yapıyorsun. Neden daha önce yapmadın?"

"Hepimiz bu aktiviteden zevk almıyoruz."

"Neden? Sadece kızlarla mı yaptın?"

Tanrım. Bunu ilk kez birine anlatıyorum. Ama o bana karşı çok açık davrandı, en azından ben de bir şey paylaşabilirim. Sorularını cevaplamadığımda gözlerindeki reddedilmiş bakıştan hoşlanmıyorum.

"Öyle değil. Hiçbir zaman, cinsiyeti ne olursa olsun, birine bakıp ondan çekici bulmadım ya da onunla seks yapmak istemedim. Kendimi zorlamadıkça dış etkenlerle ereksiyon olmadım. Erotik görüntüler görmekten ya da insanların sevişmesini izlemekten tahrik olma kavramı bana yabancı. Seks için sertleşmem gerekmedikçe kendime dokunmadım. Pornoyu hiç sevmedim ve diğer erkeklerin sürekli seks yapma ihtiyacını anlamadım. Bana kalsaydı, yıllarca mutlu bir şekilde bekarlık yemini ederdim."

"Ya da geçmişte öyle olurdum" demeden önce duruyorum. Birlikte olmadığımız süre boyunca onun dokunuşunu açıkça özledim.

Bunu tekrar yaşamayacağımı düşünmek midemde bir rahatsızlık hissi uyandırıyor.

"Bebeğim, sen bu tür şeyleri sevmediğin için sana bir etiket yapıştırmak istemiyorum - ben de sevmem bu arada - ama bu biraz aseksüel gibi. Yani, aseksüel terimini duymuşsan."

"Ben de öyle olduğumu düşündüm. Ya da *öyleydim*. Artık ne olduğumu bile bilmiyorum."

"Ama... seks yaptın."

"Bekleniyordu, istediğim için değil. Boşalmam her zaman fiziksel bir tepkiydi, zihinsel olarak beni hiç etkilemedi. Bu eylemi hiç zevk almadım. Daha çok bir angarya gibiydi, gerçekten... Neden aptal gibi gülümsüyorsun?"

“Seni sikmenin muhteşem zevkini tattırmış olmaktan gurur duyuyorum.”

"Kapa çeneni." Saç kurutma makinesini kapatıyorum.

"Sen sadece benim tarafımdan iyi bir sikişmeye ihtiyacın vardı." "Nikolai!"

Ayağa kalkar ve kollarını belime dolayarak parmaklarını gömleğimin altına kaydırıp tenimi okşar.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum, ama onun yapışkanlığını özlemişim.

"Eğer seni biraz öpersem, hemen havaya girersin. Denemek ister misin?"

"Hayır."

"Bebeğim, lütfen?" Dudaklarıma karşı konuşur ve göğsünü benimkine bastırır.

Her iki elimi de göğsüne koyarken bile nefesim hızlanıyor. "Zaten üç raunt yaptık."

"On tur yapabilirim. Sana doyamıyorum. Şöyle yapalım: Kaç kez boşalmanı sağlayabileceğime bahse girelim."

"Yapma."

"Vücudun ve ağzın çok farklı şeyler söylüyor. İtme-çekme oyununda çok iyisin." Dilini dışarı çıkararak alt dudağımı yalıyor ve dudağım onun dokunuşuyla titriyor. "Benden önce başkalarıyla da oynadın mı?"

"Hayır..." Sesimin titrememesi beni şaşırttı. "Onları istememiştin, ama beni istiyorsun?" "Kapa çeneni."

"Beni ne zamandan beri istiyorsun?" diye kulağıma fısıldadı. "Seni ormanda yere yatırdığımda mı? Yoksa kucağıma oturduktan sonra mı?"

"Öyle olmayı isterdin."

"Mmm." Kulak kepçemi ısırıyor ve ben inliyorum. "Seni böyle gören tek kişinin ben olmamı seviyorum, ateşli, tedirgin ve tamamen benim."

Parmaklarımı ipeksi saçlarına gömdüm ve başını geri çekerek ona yukarıdan bakmaya başladım. "Sen benimsin, tersi değil."

"Bu bir rekabet değil. Sen benimken ben de senin olabilirim." Gülümser. "Bu ani sahiplenme patlamalarını seviyorum, bebeğim. Başkalarına da yapmamış olsan iyi olur."

"Çok ikiyüzlü değil misin? Sen herkesi beceriyorsun."

"Herkesle değil... Şey, açık biriyim, sanırım, ama o geçmişte kaldı. Artık kadın düşkünü değilim, Kolya'nın şerefine yemin ederim."

Saçlarını daha sıkı kavradım. "Kolya da kim?"

"Merhaba, lotus çiçeği." Ereksiyonunu benimkine sürter. "Benim adım Kolya ve senin kocaman sikine ve güzel kıçına takıntılıyım."

Kahkahayı bastım. Kendimi tutamadım. "Penisine isim mi
koydun?" "Herkes koyar."

"Hayır, yapmıyorlar."

"Evet, koyuyorlar."

"Sen öyle diyorsan. Neden Kolya?"

"Bu benim ismimin Rusça kısaltması. Ama sadece dedem ve babamın ailesi kullanıyor."

"*Kolya* ne zamandır aktif?" "Beş yaşımdan
beri."

"Lütfen beş yaşında seks yaptığını söyleme."

"Hayır. O zaman ilk kez muhteşem bir ereksiyon yaşadım. Çıplak dolaşıp herkese gösterip silah gibi yapınca annem ve evdeki herkes çok kızdı."

Kıkırdamak. "Neden bunu hayal edebiliyorum?"

“Sen de çok komik buldun, değil mi? Ben gerçekten gurur duymuştum. Sadece babam benim şakalarımı destekledi.”

“Havalı birine benziyor.”

"En havalı baba. Ergenliğe girmeden önce beni oturttu ve şöyle dedi: 'Beş yaşından beri beklediğin maceraya atılmak üzeresin. Artık sikini silah olarak kullanabilirsin. Ne yapman gerekiyorsa yap, oğlum. Sadece korun ve beni dede yapma.'"

“Cinsel yönelimini nasıl karşıladı? Eğer onlara açıldıysan.” Duraklıyorum. “Sorabilir miyim?”

“Hiçbir soruna aldırmıyorum bebeğim. Cidden, bu sinir bozucu İngiliz tavırlarını bırak. Cevap vereyim, açıklamam gerekmedi. Annemle babam beni on beş yaşında bir erkekle sevişirken ve bir kızla öpüşürken yakaladılar.

Şok oldum, ama yargılayıcı bir şekilde değil. Annem, kızlara yaptığım gibi erkeklere de göz kırptığım için benim erkeklerden hoşlandığımı zaten hissediyordu. Sadece emin değildi. Babam ise... "Tabii ki çeşitliliği seversin. Aksi halde sen olmazsın." dedi. Sonra bana sarıldı ve "Korun, beni bu yaşta dede yapma, lanet olası. Ciddiyim." diye fısıldadı. Babam çok komik biridir. Ayrıca İngiliz'dir.

"Gerçekten mi?"

“Şey, karmaşık bir aile geçmişi var ve kesinlikle Rus kanı var, ama İngiltere'de büyüdü ve senin aksanıyla konuşuyor.”

"Adı ne?" "Kyle Hunter."

“Hmm. Sanırım onu dedemin çevresinde duymuştum. Bekle. Soyadın Sokolov, Hunter değil.”

“Annemin soyadından. Babamın birkaç soyadı vardı ve annemin soyadı Rus Bratva kraliyet ailesine ait olduğu için çocuklarına bu soyadını vermeye karar verdiler. Nikolai Sokolov aslında benim rahmetli büyük büyükbabamın adı. Ben onun muhteşem reenkarnasyonuyum.”

Gülümser ve başımı sallarım. "Ailenin mafya olmasına rağmen seni kabul etmesine sevindim."

“Annem ve babam kabul ediyor. Teyzem ve amcam, Kill ve Gareth'ın ebeveynleri de öyle. Diğerleri... eh, hala geri kafalılar. Örneğin, dedeme veya amcalarıma bir erkek arkadaşımı götürmezdim. Bu çok çirkin bir durum olur ve kimsenin buna ihtiyacı yok.”

“Yani ailene bir erkek götürdün mü?”

"Beni yakaladıkları zaman da sayılır mı? Çünkü tek buluşmamız o zamandı."

“Tanrım. Zeus'tan daha çok seks yapıyorsun.” “O kim? Porno yıldızı mı?”

“Lütfen şaka yaptığını söyle.”

Gözlerini kısarak baktı. “Onu daha önce duymuşumdur. Aktör mü?” “Yunan tanrısı.”

"Ve porno yıldızı mıydı?"

"Hayır. O sadece... diyelim ki çok sevişmiş. Senin gibi."

"Kıskanma, bebeğim."

"Kıskanmıyorum."

"Evet, ben."

"Kimin?"

"Lanet Clara ve seni çıplak gören herkes."

"Yardıma ihtiyacın var." Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Benden daha çok seks yapan sensin."

"Evet, ama ben hiç ilişkim olmadı ve sana karşı hissettiğim gibi cinayet işleme isteği duymuyorum."

Dudaklarım aralanır ve boğazımı temizlerim. "İlişkilerim sahteydi. Onları hiç... umursamadım."

"Peki bana değer veriyorsun?"

"Kapa çeneni." Onun tutuşundan kurtuluyorum. "Uyumaya gidiyorum." "Bekle beni!"

Kocaman bir vücut benimkine çarparak beni yatağa yapıştırır. Onu üzerimden itmeye çalışırken inlerim, ama imkansızdır.

Kısmen onun ağırlığının gitmesini istemediğim için.

Nikolai başını göğsüme koyar, kolunu belime dolayarak bacağını bacaklarımın üzerine atar.

"Artık hiçbir yere gitmiyorsun." Adam'ın elma besini öper. "İyi geceler, bebeğim."

Boğazımda bir yumru oluşur ve nefes alamam. Yana doğru bakıp yüzünü boynuma gömmüş, saçları yastığa düşmüş halini ararım.

Nefesi kısa sürede düzelir ve ben kendi kendime gülümserim. Yatakta uyumadığını söylememiş miydi?

Kolunu okşuyorum ve başının üstüne öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Niko."

LEGACY OF GODS

UYANDIĞIMDA IKI ŞEYIN FARKINA VARIYORUM.

Birincisi, gece yarısı bir yerde pozisyonlarımız değişmiş ve şu anda Nikolai beni kendine çekmiş, kafam onun göğsünde, dövmeli kolu gömleğimin altına, bacakları bacaklarımın arasında.

İkincisi, komodinin üzerindeki saat yedi gösteriyorsa, o zaman her şeyi mahvetmişim.

Sekiz yıldır ilk kez saat beşte uyanmadım. Artık alarm bile kurmuyorum. Ben saatim. Her zaman saat beşte uyanırım. Her zaman saat beş buçukta koşarım.

Ama bugün değil.

Kutsal rutinimi bozdum ve şimdi her şey alt üst olacak.

Ne halt ettim ben?

Panik bir anda beni uyandırır ve uykunun etkisi tamamen geçer.

Kalkmaya çalışırım ama Nikolai beni tekrar kucaklayarak yere iter.

Parmakları sırtımda yayılır ve cildimi okşarken boğuk bir sesle mırıldanır, "On dakika daha."

Nefeslerim kesik kesik ve düzensiz, onun vücut losyonunun kokusunu solumak zorunda kalıyorum. Beni saran sıcaklığı, çok garip bir şekilde sakinleştiriyor.

Başımı çevirip yukarıya, yüzüne bakmak için
eğiyorum. "Gitme," diyor uykulu bir sesle.

Kalbim o kadar şişer ki, patlamadığına şaşırırım. O böyle
sorarken nasıl gidebilirim?

Keskin çenesini okşuyorum, başparmağımı alt dudağına sürtüyorum ve Nikolai kemiklerimin arasına sızan mutluluk dolu bir inilti çıkarıyor.

Gözleri yavaşça açılır ve gülümsediğinde içimde bir şeylerin parçalandığını duyduğuma yemin edebilirim. "Günaydın, bebeğim."

Kahretsin.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, bu anda ne sesime ne de kendime
güveniyorum. Kalkmaya çalışıyorum ama o beni tekrar aşağı çekiyor.

"Biraz daha sarılalım." "Sarılmayı seviyor musun?"

"Seninle seviyorum."

"Bu beni özel hissettirmek için mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Egonu daha fazla okşamama gerek yok."

Gülümsüyorum. "Hadi. Kahvaltı hazırlayayım."

"On dakika."

"Sabah koşumu kaçırdım bile. Dersi kaçırmak istemiyorum."

"Koşmayı kaçırman sorun değil. Dünya sonu değil ya."

Benim için öyle.

"Hayatımın düzenli
olmasını seviyorum." "Ne
yazık ki ben de içindeyim."

"Bu, kaotik olduğunu kabul ettiğin anlamına mı
geliyor?" "Hiç inkar etmedim. Seni yozlaştırmayı
seviyorum." "Daha çok seni doğru yola
yönlendiriyorum."

Kahkahayı p a t latır, sesi boğuk ve dolgundur. "İyi şanslar."

"Birazcık meydan okumadan yapamam."

"*Büyük bir meydan okuma* demek istedin herhalde."

Bu kez gülme sırası bende ve o beni kendine doğru çekerek göğsümü göğsüne bastırıyor, sırtımdaki elini sıkılaştırıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Nikolai. Beni bırakmalısın." "Beş

dakika."

"Tamam." Parmaklarımla dövmelerini izlerim ve sol göğüs kası yakınındaki boş bir noktaya gelince dururum. "Burayı boş bırakmanın bir nedeni var mı?"

"Oh, o mu? O benim kalbimde, bu yüzden daha özel bir şey bulana kadar beklemek istiyorum."

"Yani vücudunu tamamen dövmeyle kaplamayı mı planlıyorsun?"

"Tabii ki. Sırtımda ve uyluklarımda çok boş yer var. Belki bana bir şeyler çizebilirsin."

"Bunu ister misin?"

"Neden olmasın? Sen sanatçısın, değil

mi?" "Ben manzara yaparım."

"Eminim benim kadar benzersiz bir şey düşünebilirsin."

"Kibirin şaşırtıcı."

"Sevmiyormuş gibi davranma." Boynumu okşadı. "Hiç dövme yaptırmayı düşündün mü?"

"Hayır. Kendimde dövme istemiyorum. Cildimi lekesiz bırakmayı tercih

ederim." "Çok ciddi ve düzgünsün."

"Herkes dövme yaptıramaz. Ama sana yakışıyor." "Az önce

dövmelerimi beğendiğini mi itiraf ettin?"

"Sevdiğimi söylemedim."

"Siktir. *Seviyorsun*. Kızardın, bebeğim."

"Hayal görüyorsun." Onu itip, bu sefer kendimi kurtarmayı başardım. "Kahvaltı hazırlayacağım."

"Haydi, utangaç olma. Buraya gel." Ben banyoya doğru yürürken, aptal gibi sırıtarak kollarını açıyor.

Aynaya bakmadan yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamayı başardım, ama çıkarken Nikolai beni ellemeye çalışınca yine kaçmak zorunda kaldım.

O gerçekten imkansız bir adam.

Neredeyse hiç yiyecek olmadığı için, omlet yapmayı başarırım ve yarısı yenmiş bir kutu makaron bulurum, kalanını tabağa koyarım.

O, tatlı düşkünü bir canavar gibi sadece pasta almayı biliyor.

Sabah çayı için su ısıtıcısına su doldururken, ağır bir kol belime dolanıyor, geniş bir göğüs sırtıma bastırıyor. Nikolai, dün gece bıraktığı öpücüğün izinin üzerine boynuma bir öpücük konduruyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Yatağa geri dönemez miyiz?"

"Bebeklik yapma, bırak beni. Üstüme çıkınca hiçbir şey yapamıyorum."

"Amacı da o."

Şekerleme tabağını kaldırdım ve o sırıttı, hemen beni bırakıp tabağı aldı.

.

"Makaron!"

Nikolai şiddetli ve kaba bir pagan olarak bilinir, ama aslında şaşırtıcı derecede basit bir

adamdır ve ben onun bu yönünü seviyorum. Ben ikimiz için yeterince karmaşık biriyim. şiddetli ve kaba bir pagan olarak biliniyor olabilir, ama aslında şaşırtıcı derecede basit bir adam ve ben onu bu yüzden seviyorum. İkimiz için de yeterince karmaşık biriyim zaten.

Yanımdaki tezgaha yaslanarak, iki makaronu birden ısırıyor. Üzerinde sadece boxer şort var, büyük kasları tamamen ortaya çıkmış ve saçları omuzlarına kadar düzgün dalgalar halinde dökülüyor. Dürüst olmak gerekirse, şikayet etmiyorum. Onu bu şekilde görmek ve tamamen bana ait olduğunu bilmek her zaman bir ziyafet. Bu canavar adam bana ait.

"Lotus çiçeği?"

"Hmm?" Su ısıtıcısını açıp iki çay poşeti alıyorum.

Nikolai daha önce hiç çay sevmezdi, ama ona bir fincan ikram ettiğimde, şikayet etmeden içiyor. Onu yavaş ama emin adımlarla dönüştürüyorum.

"Sana ciddi bir soru soracağım." "Ne?"

"Bir kez aşık olduğunu söylemiştin. Kime aşıktın?" "Ha?" Sanki iki

kafası çıkmış gibi ona bakıyorum.

"O gün, 'hiç yapmadım' oyununda. Kill 'hiç aşık olmadım' dediğinde sen cevap verdin. Kalbini kim çaldı? Bilmek istiyorum."

Siktir.

O kadar ciddi ve incinmiş görünüyor ki, onu öpmek istiyorum.

Ve öpüyorum. Dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor ve iğrenç derecede tatlı makaronların kırıntılarını dudaklarından siliyorum. "Yalan söyledim. Hiç aşık olmadım."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve dudaklarımı kovmak istercesine dudaklarını yaladı, sonra kaşlarını çattı. "Neden yalan söyledin?"

"Bana tuhaf bakıyordun."

"Ne kadar tuhaf?"

"Beni o anda yutmak istermiş gibi." "Seni her zaman yutmak istedim, bebeğim."

"Oh, *gerçekten* mi? Ben kaçırmış olmalıyım." "Tanrım. Yine alay mı ediyorsun?"

Su ısıtıcısını alıp iki bardağa su dolduruyorum. "Kendini işe yarar bir şey yap, masayı hazırla."

"Önce bir öpücük ver."

Saçlarını yumruklayıp kendime doğru çekiyorum, sonra yavaş, şehvetli bir öpücükle dudaklarını ele geçiriyorum, dilini dolandırıp tatlılığını tadıyorum.

Seks dışında onu öpmek farklıydı. *Yeni bir* şeydi. Göğsüm acıyordu ve beynim bulanıyordu, ama ben her zaman acıya bayılmıştım.

Onu bıraktığımda inler. "Mmm. Bundan sonra, sabahları beni böyle öpmen gerekecek."

Onu iterek bırakıyorum. "Git."

"Tamam, gidiyorum, gidiyorum." Karşı tezgaha giderken kıçımı tokatlıyor.

"Nikolai!"

Sadece sırıtarak neredeyse tüm dolapları karıştırıyor ve sonunda iki lanet bıçak ve çatal buluyor.

Her şeyi dağınık hale getirmesi beni deli ettiği için işin çoğunu ben yapıyorum.

Oturduğumuzda, İngiliz kahvaltı çayımı yudumlarken telefonumda e-gazeteyi okurum, Nikolai ise bir canavar gibi makaronları yutar.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyor yutkunduktan sonra. "Mesaj atmıyorum. Haberleri okuyorum."

"Neden?"

"Çünkü dünyada neler olup bittiğini takip etmeyi seviyorum." "Ama ne anlamı var?"

"Ciddi misin? Umurunda değil mi?"

"Umursasam bir şey değişir mi?"

"Bir şey yapmak, hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

"Bu yüzden mi tüm o gönüllü çalışmalara katılıyorsun?"

"Evet. Ben ayrıcalıklı bir ailede doğdum ve şanslı olmayanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Hmm. Lacrosse'a ne dersin? Neden oynuyorsun?"

Telefonumu bırakıp çayımı yudumladım. "İyi oynuyorum."

"Oynamak için yeterli bir neden mi?"

"Sanırım."

"Lisede futbol oynardım, ama sadece iyi olduğum için oynamıyordum. Adrenalin seviyordum."

“Amerikan futbolu sanırım.” “Tek futbol.”

"*Tek* futbol, gerçek ayakla oynanan ve dünyanın en popüler sporu olan futbol."

Omuzlarını silkti. "*Futbol* mu demek istiyorsun?"

"Benim yanımda öyle deme. İğrenç."

O gülüyor, sesi etrafımızda nadir bir rahatlıkla yankılanıyor ve ben gülümsemeden duramıyorum.

Bu sabah uyandığımda, rutinimin en önemli kısmını kaçırdığım için hayatımın alt üst olacağını düşünmüştüm, ama sandığım kadar felaket değilmiş.

Hatta, aramızdaki rahat sohbeti seviyorum. "Cidden, lacrosse'u gerçekten seviyor musun?" diye ısrar ediyor. "Sevmeseydim oynamazdım."

Aslında gerçek nedeni, Lan'ın oynamadığı tek spor olması. Çocukken birlikte polo oynardık, ama ergenliğe girer girmez hem oyundan hem de ondan uzaklaştım.

Onun ilgisini çekmeyen bir spor yapmam gerekiyordu. Futbol, kriket ve sevdiğim polo olmazdı. Rugby benim için fazla fiziksel. Geriye lakros kalmıştı.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Nikolai'nin benim aşağılık kompleksimi hissedip benim daha az mükemmel olduğumu düşünmesini istemiyorum.

O yoğun bakışlarıyla beni izliyor ve bundan hoşlanmıyorum. Konuyu değiştirip dikkatini ona çekmem gerekiyor.

"Selam, Nikolai."

"Evet?"

"Dünyanın herhangi bir yerinde olabilseydin, nereye giderdin?" "Senin içine, bebeğim."

Çayımı neredeyse boğazıma kaçırıyordum. "Ciddiyim."

"Ben de ciddiyim. Kolya'nın isteklerini çok ciddiye alıyorum, çok teşekkür ederim."

Fincanı ağzıma götürdüm, bir yudum almadan önce durakladım. "Her zaman üstte olduğunu söylemiştin. Hiç altta olmayı düşündün mü?"

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı. "Beni sikmek mi istiyorsun?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve ağzımda kalan çayı yutuyorum. "Öyle demek istemedim. Sadece soruyordum."

"Hoşuma gitmez, ama denemek istersen izin veririm." "Ama

hoşuna gitmediğini söyledin."

"Başka biriyle denemek için kaçmana izin vermektense, beni sikmeni tercih ederim."

Dudaklarım aralanır. Vay canına. Benim için gerçekten bu kadar ileri gider mi?

Bunu düşünmeden ayağa kalkıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum. Parmaklarım çenesinin altına kayıyor ve onun güzel gözlerine bakıyorum. "Seninle sevişmek istemiyorum. Ama teklifin için teşekkür ederim. Gerçekten."

Elleri kalçalarıma kondu. "İstiyorsan söyle. Benim hoşlanmadığımı bildiğin için bastırma."

"Bunu dert etmene gerek yok. Senin tarafından becerilmeyi gerçekten tercih ediyorum. O hissi seviyorum... ah, kendini bırakıp kontrolü kaybetmeyi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Beni öne doğru çeker ve kucağına düştüğümde şaşkın bir ses çıkarırım. Dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Yalan söyledim. Sadece sabah öpücüğü istemiyorum." Dudakları dudaklarımın üzerinde kayıyor. "Sabah sikişmeye de ihtiyacım var."

Bu adam beni mahvedecek.

Umarım bu süreçte onu mahvetmem.

NIKOLAI

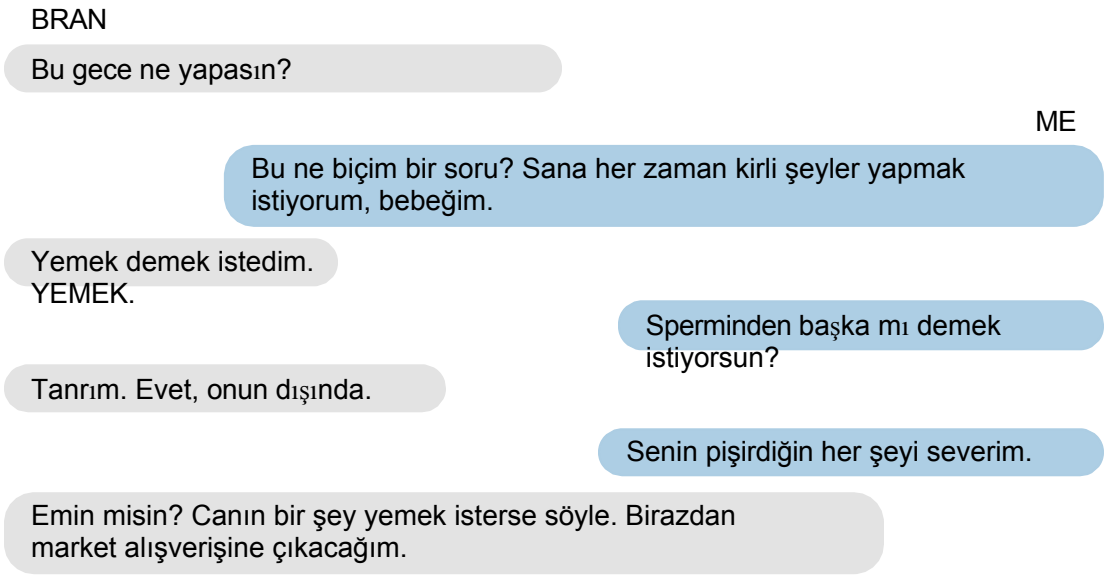
Takipçi olmak istemem ama Bran'ın sık gittiği markete gitmişim.

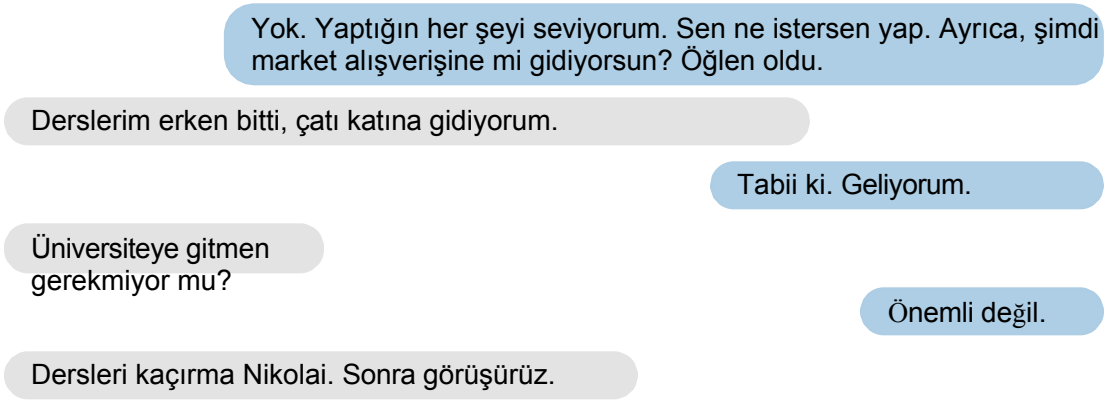
Ne? Ayrılır ayrılmaz onu özlemem onun suçu.

Öğleden sonra ve tahmin et ne oldu? Bu kadar erken saatte penthouse'a geliyor. Bir gece kalmayı kabul etmesinden bu yana yaklaşık bir hafta geçti ve ben dünyadaki en mutlu adam oldum.

O geceyi ve sabahı hala düşünmüyorum tabii ki.

Neyse, bu yerel organik marketin önünde durmamın sebebi, yarım saat önce onunla yaptığım bir konuşma. Ben dersteyken.

Evet, dersleri tamamen astım. Aslında onun son mesajını okurken dersden çıktım ve bisikletimle buraya kadar geldim. Bisikletimi yerel bir otoparka bıraktım ve onu yürüyerek takip ettim.

Bu kadar erken saatte penthouse'a giderken benden uzak durmamı bekleyemez. Onu en son bu sabah gördüğüm doğru, ama yoksunluk çekiyorum.

Ruh halim tehlikeli bir şekilde ona bağımlı hale geldi ve bu artık komik bile değil, ama bunu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

Bu adama ve onunla ilgili her şeye takıntılıyım. Bazıları bunun takıntıdan çok daha ciddi bir şey olduğunu iddia edebilir.

O beni tüketiyor, ama aynı zamanda beni yere bağlıyor. Onunla birlikteyken kendimi hiç bu kadar zihinsel olarak güçlü hissetmemiştim. Birlikte yaptığımız en sıradan şeyler bile - yemek yemek, film izlemek, onun sıkıcı sabah gazetelerini okumasını dinlemek - yüzüme kocaman bir gülümseme getiriyor.

Brandon King beni hayattan koparıyor ve onun içine tamamen girene kadar sabırsızlanıyorum.

Bu arada, stalkerlık eğilimlerime kapılmaktan memnunum. Marketin köşesinde bekliyorum. İçeri girmek isterdim, ama o küçük dükkanlardan biri, orada çok dikkat çekerim ve benim için sorun olmasa da, onun için sorun olur.

Lotus çiçeğim buradaki insanlara çok yakışıyor. Dükkan sahibinin söylediği bir şeye gülümseyerek sepetine birkaç domates koyduğunu görüyorum. Dükkan sahibi yaşlı bir kadın, ama *o kadar da* yaşlı değil. Belki otuzlu yaşlarında ve ikisinin arasındaki etkileşimi hiç sevmiyorum.

Eğer bir gün daha yaşamak istiyorsa, ona aşk dolu bakışlar atmayı bıraksa iyi olur.

Onun görüş alanına gizlice girip onu korkutmak üzereyim ki, yan taraftan tuhaf bir manzara görürüm.

Bran beni profesyonel bir takipçiye dönüştürdüğünden beri, onu yakından ve kişisel olarak izlemek için her zaman en iyi yerleri seçiyorum ve bu nedenle bu yerler... oldukça gizli. Sık sık çiftler, uyuşturucu bağımlıları ve evsizler dahil olmak üzere her türlü tuhaf manzarayla karşılaşıyorum.

Ancak bu seferki farklı.

Genellikle köşelerde gizlenen çiftler, seks yapmasalar bile, yoğun bir şekilde sevişiyorlar. Şu anki manzara ise o görüntüden çok uzak.

Daha iri bir adam, tişörtünün yakasından sıkıca tutarak başka bir adamı duvara itiyor ve "Kapa çeneni" diye bağırıyor.

Başka bir zaman olsa, bunu görmezden gelip Bran'ı takip etmeye devam etmek için yerimi değiştirirdim.

Ancak bir şey beni durduruyor.

Duvara itilen adam tanıdık geliyor. Bir dakika... O...

"Gaz?" diye soruyorum, onlara doğru yürürken.

Tabii ki, kuzenim başını kaldırıyor, yumruğu diğer adamın tişörtüne sıkıca yapışmış. Beyaz düğmeli gömlek, siyah pantolon ve deri ayakkabılar giymiş, en az otuzlu yaşların başında ya da ortasında bir adam. Koyu renk saçları geriye taranmış ve ifadesi ciddi.

Sanki eğlencesine karışmışım gibi bana tamamen kayıtsız bir şekilde bakıyor.

Yumruğumu sıkıp onun görmesini sağlıyorum. Bu pislik, kuzenime zarar vermeye kalkışmadan önce iki metre öteye gömülecek. "Adın ne, orospu çocuğu, en sevdiğin ölüm şekli ne?"

"Niko, ben..." Gareth, pislik herif gömleğini sıkıca tutunca yüzünü buruşturarak sözünü keser.

"Ondan uzak dur." Onlara doğru büyük adımlarla ilerledim. "*Hemen*."

"Sen de kimsin lan?" Adamın aksanı belirgin bir Amerikan aksanıydı, yüzünde ise tamamen ölümcül bir ifade vardı.

Aileme dokunmaya cüret ettiği için suratını dağıracağım.

"Kuzenim, Nikolai." Gareth onu itti. "Lütfen gidin, bayım." "Bayım mı?" diye tekrar ettim. "Neden ona bayım diyorsun?"

"O benim profesörüm. Kayden Lockwood." Gareth yanımda duruyor, adamı bakarken yüzü ifadesiz.

Kuzenimi baştan aşağı süzdükten sonra gözlerini bana dikti. "Konuşmamız bitmedi, Carson. Yarın sabah ofisimde olmanı bekliyorum."

Uzaklaşırken Gareth'ın üzerinden bir gerginlik dalgası geçer ve uzun bir nefes verir.

Onun önünde duruyorum. "Profesörün neden seni bir ara sokakta köşeye sıkıştırdı?"

Başını kaldırıp bana bakar, yeşil gözleri büyümüş, sarı saçları terden şakaklarına yapışmıştır. "Biz... küçük bir anlaşmazlık yaşadık."

"Ve diğer tüm profesörler gibi sınıfta çözemedi mi?" "Ben... şey, hukuk fakültesinin dışında bir şey yaptım ve o çok sinirlendi." "Bu yine de sana saldırma hakkı vermez. Beni, Jer'i ve Kill'i çağırıp onu kayıp listesine eklememi ister misin?"

"Hayır, hayır. Gerek yok. Bu durumu halledebilirim."

"Bu işi pek iyi yapmıyordun gibi görünüyordu. Kill ve ben o pisliği öldüreceğiz."

"Niko, hayır." Kolumu tuttu. "Kill'e söyleme. *Kimseye* sana olanları kimseye söyleme."

"Neden...? Lanet olsun." Duruyorum. "Bu, bana bahsettiğin adam mı? Tek ilgi duyduğun adam mı?"

Gareth'ın dudakları aralanır. "H-hayır."

"Az önce kekeledin. Sen hiç kekelemezsin."

"Unut gitsin. Ne zamandan beri bu kadar algılayıcı oldun?"

"Şu andan itibaren. O, değil mi?"

"Hayır," diyor gereğinden fazla sert bir şekilde.

"Öyleyse, Kill ve Jer ile bunu daha ayrıntılı konuşup doğru mu yanlış mı öğrenebilirim."

"Nikolai!"

"Ya da bana söyleyebilirsin."

"Tamam! O." Sözleri ağzından çıkarken rahatlamış gibi görünüyor. Onunla birçok yönden kendimi özdeşleştiriyorum.

Kimsenin bilmediği gizli bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bazen boğucu olabilir, ama buna değer.

Gareth'ın gözlerinden, onun da benimle aynı şeyi hissettiğini düşünüyorum. İdeal bir durum değil, ama benim gibi o da başka türlüsünü istemezdi.

"Çok yaşlı bir profesör, ha?" Diye sırıttım. "Sandığımdan çok daha maceracıymışsın kuzen. Aslında çok etkilendim."

"Ciddi bir şey değil, kimseye söyleme." "Emin misin?"

"Evet."

Omzundan tutuyorum. "Kıçla ilgili dersime devam edeyim mi?"

"Hayır, teşekkürler." Beni itti. "Ben... yürüyüşe çıkacağım."

Daha fazla soru soramadan öfkeyle uzaklaşır. Onu takip etmeyi düşünürüm, ama Bran'ın birkaç poşetle mağazadan çıktığını görünce bu fikri hemen vazgeçerim.

Gareth'ı unut. O hayatta kalabilir. Ben ise lotus çiçeğimi boğarak enerji toplamam lazım.

O, şehir merkezindeki küçük dükkanların önünden geçerken, ben onun arkasında güvenli bir mesafede kalıyorum. Koyu renk pantolon ve açık yeşil gömlek giymiş, gözleri şık güneş gözlükleriyle kaplı. Onu daha sonra açığa çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Bir pastaneye uğradı ve bir kutu makaron aldığında gülümsedim.

Bran daha sonra penthouse'a doğru yürümeye başlıyor. Arabası olmasına rağmen genellikle arabasını kullanmıyor ve mümkün olduğunca yürüyerek gitmeyi tercih ediyor. Kasabadan yaklaşık yarım saatlik bir yürüyüş mesafesinde ama şikayet etmiyorum. Onu uzaktan izlemeyi, durup köpeklerle oynadığını veya gönüllü olarak çalıştığı yaşlıları kontrol ettiğini görmeyi seviyorum.

O tam bir altın çocuk. En azından dıştan öyle görünüyor. Aslında onun ne kadar kontrol delisi olduğunu bilen tek kişi olduğum için gurur duyuyorum.

Bran ana caddeden gitmek yerine ikinci bir yola sapıyor ve ben de kaşlarımı çatarak onu takip ediyorum. Buralarda ziyaret edeceği biri mi var?

Bir ara sokağın yakınında durur ve aniden arkasını döner, saklanacak zamanım olmaz.

Bran güneş gözlüklerini çıkarır ve gömleğinin yakasına asar. Beni baştan aşağı süzer, bakışları tişörtümün kol kısmında durur ve ben de istemeden kaslarımı gererim. Beni böyle süzerken onu *gerçekten çok* seviyorum.

Böylece beni istediğini bilerek biraz rahatlıyorum. Ona takıntılı olacak kadar değil, ama son zamanlarda sık sık bana baktığını fark ediyorum.

Geçen gün, ben jakuzide keyif yaparken o banyoyu temizliyordu, ama sonra şortu şişmiş halde bana bakarken yakaladım. Küvete katılmayı kabul etmedi, ben de ne yaptım? En mantıklı şeyi tabii ki. Onu tezgahın üzerine eğdim ve inlemeleriyle evi yıkarken onu siktim.

Çok gürültücü, bayılıyorum.

Benim yanımda kendini bırakmasını seviyorum.

Şimdi uzun bir nefes veriyor. "Beni takip etme alışkanlığından vazgeçmelisin."

"Ben ince davranıyordum sanıyordum."

"İnce mi? Gözlerinin kafamın arkasında delik açtığını hissedebiliyordum."

"Daha doğrusu, senin kıçın, bebeğim."

"Bir mazeret bile göstermeyecek misin?"

Omuz silktim. "Gerek var mı? Ben basit bir adamım. Seni özledim, o yüzden seni görmeye geldim."

"Bu sabah birlikteydik." "Her an

sana ihtiyacım var."

Yanakları pembeye döner ve boğazını temizler. "Okul yok mu?"

"Dediğim gibi, önemli değil. Ben yokken evde dolaştığını hayal etmemi bekleyemezsin." En ağır görünen çantaları alıyorum. "Ben taşıyayım. Sen önce git."

“Birlikte yürüyebiliriz. Bu saatte bu bölge genellikle boş olur.” “Gerçekten

mi?” Dişlerimi göstererek gülümserim ve yanına yapışırım.

"İstemiyorsan gerek yok..." "Tabii ki istiyorum."

Aramızda kısa bir mesafe bırakarak uzaklaşıyor, ama ben buna odaklanmıyorum ve onun küçük gülümsemesini ve nadir güneşin altında yüzünün ışıldamasını izlemeyi tercih ediyorum. Gözleri parlak mavi renkte parlıyor ve saçlarının bir kısmı daha açık renkte görünüyor.

Tanrım.

Bir erkek nasıl bu kadar güzel olabilir? Onu kaçırıp kendime saklama isteği, derimin altında bir ihtiyaç gibi atıyor. Bunun geçici bir dönem olduğunu ya da Bran'ı gördüğümde göğsümde bu mide bulandırıcı hissi yaşamayacağım bir günün geleceğini düşünmekten vazgeçtim.

Mahvoldum.

Bran boğazını temizledi. "Bana öyle bakma." "Nasıl?"

"Öyle. Neyse ne."

"Yapamayacağımı sanma, bebeğim. Sana gelince kendimi kontrol edemiyorum."

Yutkunur ve ben de onun adem elmasının yukarı aşağı hareketini izlemekten kendimi alamam. Kahretsin. Onu kendime çekip dolgun dudaklarını öpmemek için elimi poşetin etrafında sıkıştırırım.

"Bu, diğer her şeyde kendini kontrol edebildiğin anlamına mı geliyor?" diye sorar ve hafif boğuk sesi, beni sakinleştirmek için hiçbir işe yaramaz.

Kolya'nın hayata dönme çabası.

"Evet."

"Yani şiddet eğiliminle ilgili tüm söylentiler yanlış mı?" "Doğru. Bir şeyleri ve insanları dövmeyi seviyorum, ama bunu durduracak iradeye sahibim. Ama sana yapamıyorum. Bu imkansız." "Hmm. Yani ben şiddetten daha mı önemliyim?"

"Tabii ki."

Biraz gülümser. "İyi."

"Bana işkence etmekten hoşlanıyor musun?" "Bu adil."

"Bu ne anlama geliyor?" "Hiçbir şey."

Yolun geri kalanını rahat bir sessizlik içinde geçiriyoruz ve onunla birlikte halka açık bir yerde geçirdiğim her anın tadını çıkarıyorum. Sessizliği hiç sevmedim ve beynimin ne kadar gürültülü olduğunu düşünürsek, bana başka seçenek de yoktu. Bran'la birlikteyken bile, sessizliği genellikle anlamsız sözlerle doldururdum. Kabul ediyorum, çok konuşuyorum. O ise konuşmuyor.

Benim Bran'ım, anlamlı bir şey söyleyecek olmadıkça konuşmayan insanlardan biri ve ben onun rahatlatıcı sessizliğine alıştım. Gerginlik dolu ya da söylenmemiş sözlerle dolu değil. Huzurlu, rahatlatıcı ve kendi başına tatmin edici.

Bir keresinde bana söylediği gibi, bu onun anı yaşamak için kullandığı bir yöntem ve ben de garip bir şekilde bu alışkanlığı ediniyorum.

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirmek isterdim, ama şu anda bu mümkün değil. Bir gün, sokakta elini tutabileceğim.

Bir gün.

Penthouse'a girdiğimizde, onu yiyip bitirebilmek için çantaları mutfak masasına koymak için acele ediyorum. Çantaları girişe bırakırsam, dırdır etmeye başlar.

Önce bir şeyin yere çarpma sesi geliyor, ardından güçlü bir el pazıma yapışıyor.

Dönüyorum ama Bran saçımı avuçlayıp dudaklarımı şiddetli bir öpücükle ele geçirince odaklanacak vaktim olmuyor. Dili ağzıma giriyor ve beni yiyip bitiriyor. Bir an şaşkınlık yaşıyorum ama sonra kollarımı sırtına doluyorum ve benim olanı geri alıyorum.

Elim onun kıçına düşer ve onu yukarı doğru iterim. O da şikayet etmeden üstüme atlar ve bacaklarını belime dolamaya başlar.

Lanet olsun. Beni taşımasına bayılıyorum. Geçen hafta ilk kez yaptığımızdan beri bunu düzenli olarak yapıyorum.

Bran saatlerce öpüyor, parmakları saçlarımı okşuyor, nefesi ve tüm varlığı benimle birleşiyor.

O uzaklaşır ve dudaklarıma gülümser, sonra dudaklarımın köşesindeki bir şeyi siler.

"Siktir, bebeğim." Nefes nefeseyim. "O neydi?"

"Seni gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum." Yanağımı okşadı. "Beni indir. Ben yıkanıp akşam yemeğini hazırlayayım."

"Hayatta seni bırakmam. Kemerini bağla, bebeğim. Kolya merhaba demek istiyor."

Onun kahkahaları havada yankılanırken onu yatak odasına kadar eşlik ediyorum.

Bir gün, çok *çok* yakında, Bran kapalı kapılar ardında beni öpmekle yetinmeyecek.

Benim onunla birlikte olduğum için çok mutlu olduğum gibi, o da benimle birlikte olduğu için gurur duyacak.

LEGACY OF GODS

NE OLUYOR...?

Omzumda bir ağırlık hissedip yanıma sokulan rahatlatıcı sıcaklığı hissedince duruyorum.

Son hatırladığım şey, Bran'ı beklerken sırtımı duvara dayayıp yerde oturmam. Kardeşleriyle buluşacağı için geç kalacağını söylemişti ve onu başkasıyla paylaşmak zorunda kalacağım için mızmızlanıp sinir krizi geçirdiğime emin olabilirsiniz. Onlar onun kardeşi olsa ne olur?

Bu noktada trajik bir hal almaya başladı.

Onu takip edip deli gibi seviştikten sonra hiçbir şey yapmasına izin vermeden öpüldüğüm günden bu yana bir hafta geçti. Güzel günlerdi.

O günden beri, onu görmek için utanmadan her şeyi yapıyorum. Her gece onu görmem lazım, ama bu bile yetmiyor, bu yüzden fırsat buldukça onu takip ediyorum. Ama mesafemi korumam lazım, bu noktada tecrübeli bir takipçi olduğum için bu çok da zor değil.

Her neyse, bugün onu hiç görmedim çünkü kaçıramayacağım aptal sınavlarım vardı ve saat 10'un gelmesi için deli gibi bekliyordum çünkü o saatte genellikle ortaya çıkar. Ancak, onun planlarıyla ilgili mesajı aldığımda umutlarım suya düştü. Yere uyuyakalmış olmalıyım çünkü şu anda sırt üstü ahşap zeminde yatıyorum ve Bran'ın başı omzumda, vücudu bana yapışmış durumda.

Ve en iyi kısmı? Eli, göğsümdeki elimi kaplıyor.

Açık mavi gömlek ve siyah pantolon giymiş, yani pijamalarını giymemiş. Saatime bakıyorum, sabahın ikisi.

Kahretsin.

Bu kadar uzun uyuduğuma ve Bran'ı görme fırsatını kaçırdığımı inanamıyorum. Hemen bir tekrar istiyorum, lanet olsun, teşekkür ederim.

Kaşlarının arasında bir kırışıklık beliriyor ve ben onu işaret parmağımla düzeltiyorum. Gözleri birden açılıyor ve boğazımda takılan bir şeyi yutmak zorunda kalıyorum, çünkü lanet olsun. Bir erkek her geçen gün nasıl daha seksi olabilir? Bu, kontrol edilemez takıntım için hiç iyi değil.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyorum.

"Zaten iyi bir uyku değildi," diye homurdanıyor, o boğuk sesi doğrudan sikime ve göğsümün bir yerine ulaşıyor.

"Uh, bebeğim? Neden yerde yatıyorsun?"

"İçeri girdiğimde sen yerde uzanmıştın ve ben de senin gibi deneyimlemek istedim, senin yaptığın kadar rahat mı diye görmek istedim. Cevap kesinlikle hayır." Oturur ve omuzlarını ve boynunu ovuşturur. "Bunu bir daha yapma Nikolai. Uzun vadede senin için iyi değil."

"Sen yanımda olmadan yatakta uyuyamıyorum." Arkasına oturup bacaklarımı iki yanına uzatıyorum ve omuzlarını masaj yapıyorum. "Burada kal, o zaman yerde yatmam gerekmez."

"Anlaştık." Dokunuşuma yaslanıp yumuşak bir iç çekiş bırakıyor. Artık seks dışında bana dokunmasına izin vermesine bayılıyorum. Başlangıçta bu durumdan rahatsız olduğunu biliyorum, ama artık o kadar doğal yapıyor ki, onu yiyip bitirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Birkaç sesle beni nasıl bu kadar tahrik edebiliyor?

Nasıl oldu da, o güçlü Nikolai Sokolov'u, sadece onun yanında yaşayabilen bu garip varlığa dönüştürdü? Onunla tanışmadan önceki halimi artık hatırlamıyorum bile. Ondan ayrılma düşüncesini kesinlikle reddediyorum.

"Gece nasıl geçti?" Bu mide bulandırıcı hissi sona erdirmek için soruyorum. "Şikâyet edemem."

"Ben sefil haldeyken sen eğlendin demek."

"Çok dramatiksin. Ayrıca, dövüş kulübündeki maceralarınla meşgul olursun sanmıştım."

"Gitmedim. Seni görmek istedim."

"Öyle mi?" diyor alaycı bir tonla. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Yan dönerek bana bakar ve kaşlarını kaldırır. "Bugün benim hoşuma gitmeyen bir şey mi yaptın?"

"Ben mi? Beni terk eden sensin."

"Bugün erken saatlerde, uzun bacaklı esmer bir kadınla fotoğraf çektin mi, çekmedin mi?"

"Hayır. Neden yapayım ki?"

Cebine uzanıp telefonunu çıkarır, etiketli gönderiler bölümünde benim Instagram hesabımı açar ve söz konusu fotoğrafı gösterir. Adını gerçekten hatırlamadığım bir kız, koluma yapışmış, göğüslerini koluma bastırıyor. Fotoğrafın altında "*Özledim seni, yakışıklı"* yazıyor.

"Açıklamak ister misin?" Bran ürkütücü bir sakinlikle soruyor. Kızdığında korkutucu bir şekilde sakinleştiğini fark ettim.

"Uh, bebeğim. O fotoğraf aylar önce çekildi, muhtemelen seni tanımadan önce. Onun bugün paylaşmaya karar vermesi benim suçum değil." "Seks arkadaşlarından biri mi?"

"Eski seks arkadaşım. Yüzünü bile zar zor hatırlıyorum. Sanırım okuldan."

"Yine de sana *yakışıklım* diyebilme özgürlüğü var mı?" Sırıttım. "Kıskandın mı, bebeğim?"

O gülümsemedi, saçımı acı verecek şekilde yumrukladı. "Sen bana aitsin Nikolai. Seni paylaşmam, anlaşıldı mı?"

“Siktir. Seni bu kadar sahiplenici gördüğümde çok seviyorum.”

"Bu cevap değil. Kızların ya da erkeklerin koluna asılı ya da kucağında otururken seni görmek istemiyorum. Kimsenin sana dokunmasını istemiyorum, nokta."

"Sen kimseye dokunmazsan." "Dokunmam."

"Instagram'da *Clara'nın* olduğu o fotoğrafı silecek misin?" "O kadar eskiye mi gittin?"

“Ne olmuş yani? Onun varlığını hayatından silmeni istiyorum.”

"O gönderiyi çok uzun zaman önce sildim."

"Öyleyse..." Sırıtarak telefonumu çıkarır, gönderiye gider ve bir yorum yazarım.

Hayır, senin yakışıklın değil. Sil şunu.

Bran bunu görünce dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir ve onaylayarak başını sallar, sonra arkasını döner ve ben omuzlarını masaj yapmaya devam ederim. Kahretsin. Parmaklarımın altında gevşeyen kaslarının hissi ve çıkardığı memnuniyet dolu sesleri seviyorum.

"Bu arada, Brandon'ın anlamını Google'da aradım ve kelime anlamı prens veya kralmış. Sana Prens Charming dediğim için puan kazanmadım mı?"

"Daha çok sapıkça davranışlar puanı. Kim başkalarının isimlerinin anlamını Google'da arar ki?"

"Sen olduğun için yapıyorum. Seninle ilgili her şeyi merak ediyorum." Başını omzuma yaslar ve gözleri benimkilerle buluşunca hareketlerim durur ve bana küçük bir gülümseme atar. Karnımda gizlenen o his yükselir ve kendimi tamamen ve tamamen ona ve onun nadir gülümsemelerine kapılmış hissediyorum.

Tanrım. Bana ne oluyor?

"Sen beni merak etmiyor musun?" Sesim alçak, biraz savunmasız çıkıyor ve ben böyle davranmam. Neden Bran bana baktığında bu şüphe duygusunu hissediyorum? Kendimde değil, onun bana karşı hislerinde.

Kendimi daha derine ve daha sert bir şekilde düşerken hissediyorum, ama o çoğu zaman hala boş bir tahta gibi ve bu beni mahvediyor.

"Merak ediyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Adımın anlamını Google'da arayacak mısın?"

"Gerek yok. Yunan zafer tanrısı Nicholas'ın Slavca versiyonu."

"Bunu bilmiyordum."

"Ciddi misin?"

"Evet, sadece bunun havalı bir Rus ismi olduğunu ve zafer ya da onun gibi bir anlamı olduğunu biliyorum."

"Rusça biliyor musun?"

"Tabii ki. Büyükbabam, kız kardeşlerime ve bana Rusça öğrenmemizi sağladı, yoksa bize Rus kimlik kartı vermezdi."

"Hiç konuşurken duymadım."

"Jeremy ile bazen konuşuyorum, özellikle de gardiyanlarla, çünkü çoğu Rus doğumlu."

"Bana Rusça bir şey söyle."

Çenesini avuçlarım ve beni baştan çıkaran o gözlere derinlemesine bakarak, dedemin Rusların ciddiye aldığı ve kelimesi kelimesine anladığı sözleri söylüyorum. *"Ya nee ma goo bees tee byah zhit."*

“Bu ne anlama geliyor?”

"Çok tatlısın," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı. "Bana öyle deme."

Kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Bana, benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Bu ne biçim bir istek bu?"

"Sadece söyle."

Elini kaldırıp alnımdan burnuma doğru bir çizgi çizer. "Başka kimse bilmiyor mu bilmiyorum ama yüzün mükemmel bir simetriye sahip. Çoğu insanın bir gözü veya kulağı diğerinden biraz daha büyük olur. Proporisyonları diğerine göre daha iyi olduğu için iyi bir tarafları vardır ama sen her açıdan mükemmelsin çünkü her şey dengeli. Üst ve alt dudakların bile aynı boyda. Aslında tüm vücudun mükemmel bir simetriye sahip."

Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve dudaklarım isteyerek açılıyor. Lanet olsun. Beni izlediğini ima eden birkaç kelime söylüyor ve ben parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. "Sen bir sanatçının hayalindeki ilham perisisin."

"O zaman beni kendine ait yap."

Gülüyor. "Belki de zaten öylesin." "Tabii ki.

Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Belki." Yüzümü okşamaya devam ediyor. "Sıra sende."

"Ne sırası?"

"Bana, benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey söyle." "Hmm.

Vücudunda on bir ben var."

"Tamam..."

"Bitirmedim. Sağ gözünde iki yüz on yedi kirpik, sol gözünde ise iki yüz on iki kirpik var."

Dudakları aralandı. "Sen... saydın mı?"

"Sen buraya geldiğinden beri neredeyse her gece. Bu, dün geceki sayı. Bugün değişebilir. Sol gözünde bazıları dökülüyor."

"Ama neden kirpiklerimi sayıyorsun?"

"Onları seviyorum. Koyu ve uzunlar ve uyurken çok güzel görünüyorlar. Ayrıca, benden başka kimse sayamaz, bu da büyük bir avantaj."

Yumuşak bir kahkaha atar, sesi etrafımızda ninni gibi yankılanır. "Sen çok garipsin."

“Her zaman öyleyim.”

“Öylesin.”

“Tek fark, artık kaçmıyorsun.”

"Hayır, kaçmıyorum." Tamamen göğsüme yaslanıp gözlerini kapatıyor. "Beş saniye ver, sonra seni yatağa götüreceğim. Bundan sonra yerde uyumak yok."

Söyleyecek söz bulamıyorum, bu yüzden başımı eğip dudaklarını yavaşça öpüyorum. Ağızlarım onun dudaklarını yaladıkça o mide bulandırıcı his daha da yoğunlaşıyor. O da benim her öpücüğüme, her iniltiye karşılık verince içim eriyor.

Eğer daha önce emin değildim, şimdi eminim.

Brandon King yüzünden tamamen ve geri dönülmez bir şekilde başım belada.

NIKOLAI

Üç hafta mutluluk içinde geçer.

Ve mutluluk derken, en erotik, en güzel seks partisini kastediyorum.

Şaka yapıyorum. Sikişmeyi seviyorum, gerçekten, *gerçekten* seviyorum. Kolya'ya sor,

o ayakta alkışlayacaktır.

Ama Bran ve ben her zaman sikişmeyi hayatımızın merkezine koyduk. Bu yüzden bana ilk başta teslim oldu.

Kendine bir tebrik ver, lanet olası elit bir baştan çıkarıcı olduğun için, Kolya.

Ancak, artık ilişkimizin tek güçlü unsuru bu değil. İlk kez bende kaldıktan sonra bir şeyler değişti. Bu koşulu koyan ben olmama rağmen, onu kaçmaktan vazgeçirmeye zorladığım için rahatlamış gibi hissettiğini düşünüyorum.

Hayal gücümün ürünü ya da delüzyonlarımın bir sonucu olabilir, ama onu boğarak uykuya daldığımda ya da uyanıp çenemi okşadığında gerçekten huzurlu bir ifade takınıyor.

Oh, aslında artık *yatakta* uyuyorum. Şok edici, biliyorum. Sanki dünyanın sekizinci harikası ve tarihteki gizemli kırılmalardan biri gibi. Eminim önceki işe yaramaz terapistlerim bunun nedenlerini araştırmak için bayram ederlerdi.

Ben basit bir adamım. Bran'ın kokusunu alıyorum ve sert kaslarının benimkilere yapıştığını hissediyorum, ve ben bittim. O orada güzel bir prens gibi yatarken benden ayrı uyumamı beklemek küfürdür.

Beni itmeye çalışabilir ya da canımı sıktığımı ve onu ezdiğimi iddia edebilir, ama mesele şu. Uykumda ondan uzaklaştığımda, uyanınca başını göğsümde ve kolunu belime dolamış buluyorum

belime dolanmış buluyorum. Ya da göğsünü sırtıma bastırıp kolunu belime atıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor.

O kadar sevimli ki, onu her zaman yutmak istiyorum ve bunu sık sık yapıyorum. *sık sık*.

Genellikle dudaklarım onun penisinin etrafında ya da penisim onun içindeyken onu uyandırırım. O da bunu fark etti ve sabah ilk iş beni emmek için benden önce uyanmaya başladı.

Bu bir rekabet değil, şikayet etmiyorum. Aslında, bana en ıslak oral seksi yaparken yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi seviyorum.

Son birkaç haftadır Bran bana dokunurken biraz daha rahatladı ve artık her zaman seks başlatmak zorunda kalmıyorum.

Eğer havasında ise, ya eve girer girmez bana saldırarak ya da benim yapışkan tavırlarımı taklit eden sürekli mesajlarla bunu belli ediyor.

Ayrıca şaşırtıcı derecede sahiplenici olabilir, ama benim kadar çılgın değil, çünkü ben ona dokunan herkesin kolunu kıracağım diye tehdit ediyorum. Geçen gün bir kafede Simon'la karşılaştım ve her zamanki gibi bana dokunmaya başladı, ben de onu ittim.

Meğer Bran görmüş ve bana bu harika mesajı göndermiş.

Kime ait olduğunu unutma Nikolai. Bu mesajı yazdırıp

çerçevelettim mi? Muhtemelen.

Son zamanlarda daha cesur davranmasına bayılıyorum. Tabii ki herkesin önünde benimle konuşacak kadar değil, Tanrı korusun kimse bizi öğrenmesin. Ama o yolda ilerliyor.

Umurumda değil. *Çok* değil. Onun sırrı olmam hoşuma gidiyor. Halka açık yerlerde soğuk ve kontrolü elinde tutması hoşuma gidiyor, ama özelde dilim, parmaklarım ve sikimde parçalanması hoşuma gidiyor.

Herkes bakarken bana gizlice bakmasını, sonra ikimiz yalnız kaldığımızda beni deli gibi sikmek istediğini fısıldamasını seviyorum.

O benim ve tek önemli olan bu.

Seks sırasında gürültücü bir piç olduğunu bilen tek kişi benim ve tek umursadığım da bu. Yine de, diğerlerinin onun bana ait olduğunu bilmesi için derisini öpücük izleriyle süslediğimden emin oluyorum. O inleyene kadar izleri koyu mor olana kadar zaman ayırıyorum ve her gece yenilerini ekliyorum. Sonrasında bana söylediği küfürler buna değer.

Bir gün ortaya çıkacak. Biliyorum. Halka açık yerlerdeyken gözlerinde hissediyorum. Bana doğru yönelip, bana doğru yürümek, sarılmak ve öpmek istermiş gibi vücut dilinden anlıyorum. Her seferinde kendini durduruyor, ama son zamanlarda bu onun için daha acı verici görünüyor.

Bir gün pes edecek ve ben onu kollarımı açarak ve ağzımı açarak karşılayacağım.

Onu yıpratıyorum ve o bana tamamen aşık oluyor.

Tamam, yine hayal kuruyorum. Beni gerçekten *sevmiyor*, ama önemsiyor.

Bazen gereğinden fazla.

Mesele şu ki, Bran kavgalardan nefret ediyor ve her seferinde beni iyileştirip morluklarıma merhem sürerken bunu belli ediyor.

Ayrıca benim kaotik güzelliğimi de nefret ediyor — gerçi o muhtemelen böyle demez. Etrafta bıraktığım her şey ya da banyodaki bulaşıklar hakkında sürekli dırdır ediyor — ne var ki? Jakuzide uzanırken atıştırmalık yedim — ya da ıslak kafamı salladığımda. Bunu sadece o kuratsın diye yapıyorum. Bazıları, onun benim için endişelenmesi için kavga ettiğimi iddia eder.

En önemlisi, şu saçma mesajlarıma cevap veriyor:

BEN

Yunan tanrılarının çok fazla olduğunu biliyor muydun?

BRAN

Öyle mi?

Evet. Nasıl takip edebilirim ki? Neden bu kadar çok var?

Nasıl cüret ederler?

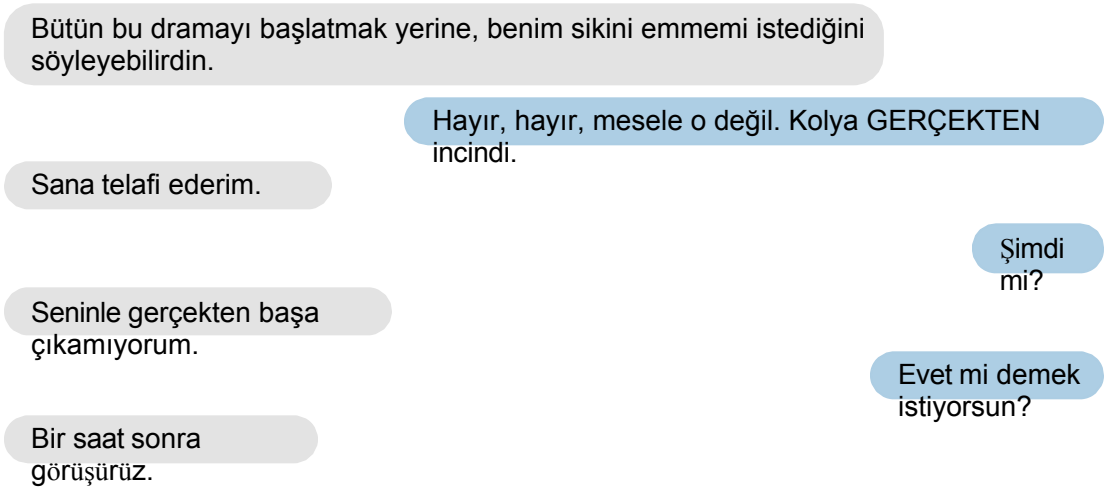
Değil mi? Onlara akıl ver, özellikle de o pislik Zeus'a. Bu kadar çok çocuk yapmayı ve kadınları tecavüz etmeyi bırakması lazım. Tanrılar babasıymış, hadi oradan.

Onunla çok sert bir konuşma yapacağım.

Beni gerçekten onun gibi mi görüyorsun? Kırıldım.

En içten özürlerimi sunarım. Böyle bir karşılaştırma yapmak bile çok yakışıksızdı.

O özrü Kolya'nın dudaklarına yapıştırarak tekrar etmen gerekecek. Bilirsin, surat asmış falan.

Birini ölümüne dövdükten sonra iplerin üzerinden atlıyorum, Jeremy'nin bana uzattığı şişeden su içerken çığlıklar ve kalabalığın uğultusunu duymazdan geliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başıma su döküp salladıktan sonra gülümsüyorum ve Bran'ın burnunun köprüsünü çimdikleyip "Seninle gerçekten baş edemiyorum" dediğini hayal ediyorum.

"Niko?" Jeremy beni dikkatle izliyor. "Yine kavga etmeyi düşünüyorsun, söyleme."

"Hayır. Bir tane yeter." Şişeyi göğsüne dayarım. "Görüşürüz, Jer."

"Bekle." Tünelde yürürken yanıma yaklaşır ve kolunu omzuma atar. "Son zamanlarda neyin var? Malikaneye neredeyse hiç gelmiyorsun ve şüpheli davranıyorsun."

"Meşgul, meşgul."

"Neyle? Ya da daha doğrusu, kiminle?"

Durup soyunma odasının önünde durdum, sonra Jer'e döndüm. Hmm. O benim en iyi arkadaşım ve genellikle ona seks partilerimi ve tuhaf maceralarımı anlatırım. Ayrıntıları umursamasa da yargılamadan dinler. Bazen deli olduğumu söylemesi dışında, ki bu doğru.

Mesele şu ki, bu sırrı saklamak beni biraz huzursuz etmeye başladı. Bran'ı kendime saklamayı seviyorum, ama *kimsenin* bilmiyor olması hoşuma gitmiyor. Bazen Kill, her şeyi anladıymış gibi bana tuhaf tuhaf bakıyor, ama o her zaman psikopat gibi bakar ve ona bir şey söylersem herkese yaymayacağından emin olamıyorum.

Sırrımı emanet edebileceğim tek kişi Jeremy'dir. Hem erkekleri hem de kadınları sevdiğimi fark ettiğimde on dört yaşındaydım. Evet, o kadar gençtim. Jeremy heteroseksüelin tekidir, buna şüphe yok, ve benden beş yaş büyüktür, ama ben onu hep rahatsız ederdim. Nereye gitse peşinden gider, onu sinir edene kadar şakalarımla başının etini yerdi. Bu benim modus operandi'm, kabullenin.

Her neyse, kızlardan ve erkeklerden hoşlandığımı ilk ona söyledim ve o hiç şaşırmadı. Kolya'nın huysuz ve pislik dönemini ben kabullenmeden önce, o ve babam onu anladılar diyelim.

Jer bunu yaklaşık bir yıl boyunca sır olarak sakladı, ta ki ailem öğrenene kadar ve ben bir coming-out partisi verene kadar. Jeremy o partiden mümkün olduğunca erken ayrıldı. Kill kaldı.

Yani, mesele şu ki, o sır saklamanın ustasıdır.

Kolyeyi okşayarak gözlerimi ona dikiyorum. "Beni meşgul eden kişinin *kim* olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çoğu zaman aptal gibi telefonuna gülümsüyorsun. Ayrıca..." Boynunun arkasını dokundu. "Genelde burada bir öpücük izi olur. Sen göremiyorsun ama saçını kaldırdığında görünüyor."

Boynumun arkasını dokundum. Sinsi piç kurusu. Bunca zamandır öpücük izleri mi bırakıyormuş? Ben de sadece orayı öpmeyi seviyor sanmıştım.

"Jer."

"Ne?"

"Buna dayanamıyorum, o çok sevimli." "Öğle
yemeği için mi?"

"Hak iddia edip, benim çok bıraktığımı söyleyerek gizlice yapması için mi?"

"Tamam," diyor yavaşça. "Erkek mi?"

Ah, lanet olsun. Cinsiyetini açıklamayı planlamamıştım, ama hey, adı bilmediği sürece sorun yok. Kimse Bran olduğunu şüphelenmez. O çok gergin bir pislik ve iki beyin hücresi olan herkes onun tipim olmadığını düşünür.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Gördüğüm en
yakışıklı erkek." "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Tabii ki."

"Ne kadar seviyorsun?" "Özel
olmak için yeterince." "Vay
canına. İlk kez duyuyorum."

"Değil mi? Artık tek eşliliğe varım."

"Hala onu bana tanıştırmadın mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Ben de senin kardeşim olduğumu sanıyordum."

"Şey... mesele şu ki. O hala dolapta zincirlenmiş durumda, yani şimdilik olmaz."

"Söylemem. Sen cinsel yönelimini gizlemek istediğinde söylemedim." "Bu farklı."

Cinselliğimden hiç utanmadım. Sadece aileme söylemeden önce bunun bir deneme aşaması olmadığından emin olmak istedim. Bran, sik emmeyi ve götten sikilmeyi ne kadar sevdiğiyle mücadele ediyor gibi görünüyor. Sanki kamuya açık yerlerde yakınlaştığımızda ya da maçlarını izlemeye gittiğimde ve maçtan sonra onu görmeye çalıştığımda *gerçekten* panikliyor. Bu yüzden onu strese sokmamak için bunu tamamen bıraktım.

Neden bunu yüksek sesle itiraf etmekten bu kadar korktuğunu bilmiyorum.

Acaba uzun duşları ve lanet olası kilitli banyo kapısıyla bir ilgisi var mı?

Bazen ayaklarına bakarken, biraz ürkütücü olana kadar tamamen dalmış halde yakalarım. Diğer zamanlarda ise boynunda, hatta uyluklarında ve testislerinde rastgele jilet izleri oluyor. Orası tıraş oluyor *tabii ki.* Çok bakımlı ve tertemiz olmayı seviyor. Ayrıca benim yüzümü de tıraş etmeye başladı çünkü görünüşe göre ben yeterince iyi yapamıyorum. Tezgahın üzerine oturup beni kaslı uyluklarının arasına sıkıştırıp yüzümü tıraş ettiğinde çok seksi hissediyorum.

Beni hiç kesmedi, bir kez bile, ama kendine karşı beceriksiz gibi görünüyor.

Ona kesik yapmayan yeni bir elektrikli tıraş makinesi aldım, ama o jilet tercih ettiğini söylüyor.

O kadar küçük olsalar da, o jiletleri kullandığında gerçekten tüylerim diken diken olmaya başladı.

Jeremy, kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak beni bir an izledi. "Bu durumunla sorun yok mu?"

"Neyle?"

"Onunla birlikte dolapta kalmak. Sen zaten açıldın, onunla birlikte karanlıkta kalmak zorunda değilsin."

"Bir gün o da açığa çıkar."

"Ve beklemekten memnun musun? Ne kadar sürerse sürsün?" "Eğer oysa, evet. Sanırım."

"Tamam." Omuzlarımı sıkıca tuttu. "Sadece şunu bilmeni istiyorum, Niko. Sen de herkes gibi gün ışığında sevilmek hak ediyorsun."

“Pfft. O beni *sevmiyor*.”

"Bu adamı sevmiyorum." Jeremy gözlerini kısar. "Hayatında ilk kez birine bağlandın, onun için bunu sır olarak saklıyorsun ve o seni sevmiyor mu? O ne? Aptal mı?"

"Hey, ona öyle deme."

"Onu savunuyor musun? Vay canına. Benim kaba arkadaşım Niko nerede ve ona ne yaptın?"

"Değiştim Jer." Gülümserim. "Gitmem gerek. Kimseye söyleme."

"Gitmek zorunda mısın? Landon'un yaptıklarından sonra onu nasıl alt edeceğimizi tartışıyorduk."

Yüzüm buruştu. Heathens'ın Landon King'den intikam alma planlarını geciktiren ben miydim? Bunu yapmalıyım ve yapacağım, çünkü o bir orospu çocuğu, ama Bran'ın tepkisini düşünmeden edemiyorum.

Bunca zaman onların düşman olduklarını ummuştum, ama pek takılmasalar da sürekli mesajlaşıyorlar.

Ya da daha çok Landon, Bran'ı nevrotik bir şekilde kontrol ediyor ve benim lotus çiçeğim, pislik kardeşinin mesajlarını her okuduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Onların farklı olduklarını ama ikiz olduklarını ve bunun ömür boyu sürecek bir bağ olduğunu söyledi.

Sanırım, hak etse bile, kardeşini erken mezara sokmamı hoş karşılamazdı.

"Planını yap ve bana haber ver," diyorum Jer'e. "Daha önemli işlerim var."

LEGACY OF GODS

"BEBEĞIM, BEN GELDIM!"

Bu çok evcil mi geldi?

Aslında artık çatı katını evim olarak görüyorum, bu garip. Bran da bugün erken saatlerde "Evde görüşürüz" diye mesaj attı, en azından bunu düşünen tek kişi ben değilim.

Tişörtümü çıkarıp yere atıyorum, sonra o pisliğin dırdırını düşünerek tişörtü alıp sandalyeye asıyorum. İdeal değil, ama bir uzlaşma.

Mutfakta Mary Sue gibi uğraşırken onu bulamayınca kaşlarım çatıldı. Yemek yaparken çok titizdir. Bran, mükemmel malzemeleri bulmak için gece yarısı dışarı çıkan türden bir aşçıdır.

Mükemmel bir aşçıdır. Keşke kendine biraz daha müsamaha gösterse.

Sadece yemek pişirme konusunda değil, lakros, sayısız hayır işi ve resim konusunda da öyle. Her şeyde titiz ve kendine karşı o kadar acımasız ki, bu durum endişe verici olmaya başladı. Kimse o kadar mükemmel olup da kendini mükemmel bulmamalı. Kimse.

Bazen, sevişmediğimiz anlarda hemen giyinmeye başladığı için kendi vücudunu sevmediğinden şüpheleniyorum. Sanki o muhteşem, mükemmel kaslarını görmekten hoşlanmıyormuş gibi.

Onu yarı çıplak görmek imkansız. Heathens'daki erkekler duştan sonra veya havuz başında sık sık yarı çıplak dolaşırlar. Bran yüzmeyi sevmez, muhtemelen bunun için kıyafetlerini çıkarmak zorunda olduğu içindir.

Keşke benimle daha çok konuşsa. Kahvaltı veya akşam yemeğinde sık sık sohbet ederiz, ama bir şey fark ettim.

Ne zaman ona bir şey sorsam, konuyu ustaca bana çeviriyor.

Bana ailem, kardeşlerim, New York'taki hayatım ve hatta Heathens'daki rolüm hakkında sorular sormayı çok seviyor. Ne zaman konuşsam, her zaman büyük bir ilgiyle dinliyor.

Ancak, onu tanımaya çalıştığımda, sanki boş bir sayfa gibi. Kendinden bahsetmek yerine arkadaşları ve pislik kardeşi hakkında konuşmayı tercih ediyor.

Bu, en azından sinir bozucu.

Mutfakta olmaması garip. Henüz gelmedi mi?

Gözlerimi kısıyorum. Az önce Mia ile aptal video oyunları oynadığını söylemişti, umarım zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştir.

Ve hayır, küçük kız kardeşimi kıskanmıyorum.

Çok.

Koridorun sonundaki misafir odasına gidiyorum. Orayı mini bir sanat stüdyosuna çevirmiş. Elitlerin malikanesinde geçirdiği zamandan daha fazla zamanını burada geçirdiği için, en azından üretken olup sanatıyla uğraşabileceğini söylemişti.

Ve cidden, bu onun verdiği en iyi kararlardan biri. Onun cesur renk vuruşlarıyla yoğun bir şekilde çalışmasını gizlice izlemeyi seviyorum. Anlamıyorum ama güzel görünüyorlar ve en önemlisi, o konsantre olduğunda çok seksi görünüyor.

Üzerinde çalıştığı pitoresk bir dağ resmi var, ama çalışırken hiç de memnun görünmüyor.

Kapıyı açıp, arkadan ona atlayıp gıdıklanana kadar gülmekten kırılana kadar gıdıklamaya hazırım. Bu sesi duymak o kadar nadir ki, bunu yapma fırsatını kaçıramam.

Genelde, ona okulda ya da annemle babamla yaşadığım maceraları anlattığımda, hiç çaba harcamadan gülüyor ya da gülümsüyor, bu yüzden bu gece daha çok anlatmam lazım. Hatırlamadığım bir şaka ya da olay var mı diye annemi bile aradım...

Elim kapı kolundan düşüyor, onu odanın ortasında, kaotik siyah vuruşlarla dolu bir tuvalin önünde dururken görüyorum. Paleti yerde, sanki diğer tüm renkleri öldürmek için dökmüş gibi siyah lekelerle kaplı.

Siyah lekeler ayaklarına, haki pantolonuna ve hatta genellikle lekesiz beyaz gömleğine bulaşmış.

Bu ona hiç benzemiyor. Bran çok düzenli biridir ve kaosu hiç sevmez.
Bu yüzden onu ortada böyle görmek normal değil.

Yavaşça ona yaklaşıyorum ve boş bir yüzle tuvaline bakarken onu görüyorum. Elini saçlarının arkasına sertçe çekiyor, ensesi kızarmış ve parmak eklemleri beyazlamış.

"Lotus çiçeği mi?" diye sesleniyorum ama varlığımı fark etmiyor.

Bu yüzden onun önüne geçip tuvalini görmesini engelliyorum.

Sanki bedeni burada ama ruhu başka bir yerdeymiş gibi, içimden bakıyor. Elini tutmak için uzanıyorum ama sertliğini hissedince duraksıyorum, sanki bir tehdide karşı kendini sertleştiriyormuş gibi.

Ne haltlar dönüyor senin kafanda Bran?

Parmaklarını saçlarından tek tek ayırmak için bastırmam gerekiyor. Elinde kahverengi saç telleri görünce göğsüm sıkışıyor.

"Brandon?"

Onun ensesini okşayarak, onun istismar ettiği yeri okşuyorum. "Bebeğim, bana bak."

Dudaklarım dudaklarına değiyor ve titriyorlar. Geri çekildiğimde, onun
şaşkın ve kaybolmuş gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Nikolai? Ne zaman geldin?"

"Az önce," yalan söylüyorum, parmaklarım hala ensesini okşuyor. "İyi
misin?" "İyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Cildin solgun ve ortalığın darmadağın."

Etrafına sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Yavaş yavaş, gözlerinin arkasında ışık parlıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Lanet olsun. Üzgünüm."

"Lanet olasıca özür dilemeyi kes." Sertçe nefes alıp vererek onu yakından izledim, bir an önceki zombi halinin izlerini bulmaya çalışıyordum.

"Üzgünüm... yani, üzgünüm. Tanrım..." diye mırıldanır. "Gitmelisin. Ben temizlerim."

Hareket etmeye başlar, bakışlarını benden başka her yere çevirir.

Onun ensesini sıkıca tutuyorum ve serbest elimi çenesine koyuyorum ki bana baksın. "Ne oldu?"

Gözleri doğal olmayan bir parıltıyla kaplanır ve bu, yarı halka açık bir yerde ona dokunduğumda paniğe kapıldığı zamanki haline çok benzer. "Bu... bir kazaydı."

"Kazara gibi görünmüyor." "Sadece

düşürdüm. Önemli değil."

Benden uzaklaşır ve paleti alır, sonra dikkatlice çizim masasındaki birkaç kağıt mendilin üzerine koyar.

Birkaç saniye öylece kalır, eli masanın kenarını sıkıca tutar ve sırtı gerginlikle doludur, sanki içindeki şeytanlarla savaşıp onları kimsenin göremeyeceği bir yere itiyormuş gibi.

Arkasını döndüğünde, daha çok kendine benziyordu ve bu sefer bana baktı, *gerçekten* baktı ve anında dudakları onaylamayan bir şekilde büzüldü. "Yine kavga mı ettin?"

Onun bana dokunması için durumumu bahane olarak kullanmak istemediğimden, evet anlamında bir ses çıkardım.

Onda bir sorun var ve bunu ne kadar saklarsa, o kadar net görüyorum. Ama ona bunu açıkça sorarsam, konuyu saptırıp yüksek duvarlarının arkasına çekilecektir. Ya da daha kötüsü, eski alışkanlıklarına geri dönüp kaçacaktır.

Ama artık buna dayanamıyorum. Onun sessizce yıkılmasını izleyip hiçbir şey yapmadan duramam.

Bran ıslak mendille ellerini silerek siyah boyayı temizledi, sonra bana doğru yürüdü, çenemi kavradı ve başımı soldan sağa çevirdi. "Dövüşmeyi gerçekten bırakmalısın. Bir gün gerçekten yaralanacaksın. Sen ölümsüz değilsin."

Parmağını çenemdeki morluğa bastırıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Acıyor mu?" diye sorar, kendisinin hiç hissetmediği bir endişeyle.

"Evet dersem, öpüp iyileştirir misin?"

"Pes ediyorum." Bir iç çekerek beni bırakıyor. "İlk yardım çantasını getireyim." "Ben kendim yaparım. Zaten banyo yapmam lazım." Girişe doğru yürürken
arkama bakıyorum.

Bran, her zaman halka açık yerlerde olduğu gibi vücudunu bana doğru çevirmiş, sefil bir ifadeyle beni izliyor, sonra ağzını açıyor ama her zamanki gibi tekrar kapatıyor.

"Bana söyleyeceğin bir şey var mı, bebeğim?"

Bir şey bekliyorum. Herhangi bir şey, ama o başını sallar. "Ben... temizlenip akşam yemeğini hazırlayacağım."

Hiçbir şey söylemeden banyoya giriyorum. Bu noktada onun yöntemlerine alışmış olmam gerekirdi, ama bundan hoşlanmıyorum.

Bütün bu lanet olası durum tüylerimi diken diken ediyor.

Jakuzide sonsuza kadar oturmuşum gibi geliyor, ama yarım saat kadar geçmiştir. Baloncuklar etrafımda yankılanıyor, ama hiç rahatlatıcı değiller, bu yüzden sessizce düşünmek için kapatıyorum.

Aklım, Bran'ın önceki halinin nedeni hakkında düşüncelerle doluyor, ama ne kadar düşünürsem de bir sonuca varamıyorum.

İç çekerek geriye yaslanıp küvetin kenarından telefonumu alıp mesajlarıma bakıyorum, çoğu erkeklerle olan grup sohbetinden.

KILLIAN

Neredesin Niko?

JEREMY

Meşgul. Bırak onu.

GARETH

Niko meşgul mü? Ve sen onu kontrol etmek için orada değil misin?

JEREMY

Son zamanlardaki çabalarıyla benim hizmetlerime ihtiyacı olmadığını varsayalım.

KILLIAN

ED durumu, değil mi?

GARETH

Kill, ne lan? Grup sohbetini penis resimleriyle dolduracak.

ME

Kolya selam diyor, orospu çocukları.

Sadece dalga geçmek için bir tane gönderiyorum.

Kapı açılır ve başımı kaldırıp Bran'ın kapıda durduğunu görürüm. Flanel pijama pantolonu ve beyaz tişört giymiş, Noel hediyesi gibi görünüyor.

"Sen... suda meditasyon yapmadığından emin olmak istedim."

"Yapmıyorum." Gözlerimi kapatıp başımı yastığa yaslıyorum.

Neden bilmiyorum ama kızgınım. Benden saklandığı ilk sefer değil ama onu hiç bu halde görmemiştim.

Benim için bir kitap gibi açık olmasına rağmen beni içeri almaması kafamı allak bullak ediyor.

Karmaşık şeylerden *gerçekten* nefret ediyorum.

Hareketler etrafımda yankılanıyor ve ben hareketsiz kalıyorum, bir kez olsun onu görmezden gelmeye kararlıyım.

Su sıçraması gözlerimi açmaya zorluyor ve tam o anda Bran'ın tamamen çıplak bir şekilde küvete tırmanışını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen hep bana katılmamı istersin. Bu sefer farklı mı?" diye soruyor, otururken bacaklarını benim iki yanıma uzatıyor.

"Ne istersen yap." Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama o kadar güzel görünürken bu çok zor.

Bu noktada, kaslarının her bir çıkıntısını ve benlerinin yerlerini öğrendiğimi söyleyebilirim: sol omzunun üst kısmı, sağ kalçasının üstü, sağ dizinin arkası, sol dizinin üstü ve çenesinin hemen altı.

Takıntılı falan değilim tabii.

Ayağıyla uyluğuma dokundu. "Bana kızgın mısın?" "Neden böyle düşündün?"

"Öncelikle, bana atlamıyorsun." Gülümsüyor, ama zoraki. "İlgin azaldı mi?"

"Sen mi?"

"Hayır."

"Hmm."

Bir saniye sessiz kalıyor. "Ne oluyor? Kavga etmeyi bırakmanı söylediğim için mi?"

"Bunu yapmayacağım."

"Anlıyorum."

"Kuzenin Creighton okula geri döner dönmez, yüzünü kan içinde bırakacağım, bana yaptıklarından dolayı değil, o gün sana vurmaya cüret ettiği için. Ayrıca senin değerli psikopat kardeşinle de kavga edip onu pestil gibi döveceğim, o yüzden kendini psikolojik olarak hazırlasan iyi olur."

Yutkunur, boğazı yukarı aşağı hareket eder. "Yapma... lütfen." "Beni durdurmak için ne yapmaya hazırsın?"

“Ne istiyorsun?”

"Buraya geldiğimde ne olduğunu anlat, kaza ya da önemsiz bir şey olduğunu söyleme, çünkü bu saçmalığa inanmıyorum."

Yüzü soluyor ve hareketsiz kalıyor, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor, sonra nefes alışı yavaşlıyor. "Gerçekten... önemli bir şey değil."

"Burada işimiz bitti. Defol git ve beni yalnız bırak."

Bran gözlerini kırpıştırarak dudaklarını araladı. Hayır, ona hiç bu tonda konuşmamıştım. O huysuz ve gergin olduğunda hep onunla dalga geçerdim, ama artık bıktım.

Jeremy'nin söylediklerini düşünmeden edemiyorum ve bu kafamı karıştırıyor.

"Nikolai..." Su sıçrıyor, o da bacaklarımın arasına diz çöküyor ve kollarını boynuma doluyor.

Geniş mavi gözlerine bakıyorum ve ilk kez, yüzünü görmek ya da vücudundan yayılan ısıdan etkilenmiyorum.

İlk kez, sadece adımı söylediği ya da bana dokunduğu için eriyip gitmiyorum.

"Çık dışarı."

Kafasını sallar ve beni daha sıkı sarar. "Özür dilerim."

"Neden her zaman ilk tepki olarak özür diliyorsun? Bu çok acınası bir şey."

O çekinir ve kollarını iki yana indirir. "Ben... gidiyorum." "Git hadi. En iyi yaptığın şeyi yap, kaç."

"Benden ne bekliyorsun? Seni affettirmeye çalışıyorum, sen ise bana saldırıyorsun. Bu şekilde konuşulmayı hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Hiçbir şey mi? Beni sanki kirli bir sır gibi saklıyorsun. Sanki değerli arkadaşlarının ve ailenin önünde benimle birlikte olmaktan utanıyormuşsun gibi, üstüne üstlük benden bile saklanıyorsun. Buna *hiçbir şey* mi diyorsun?"

"Sen sorun olmadığını söylemiştin."

“Belki artık değilim.”

Dudakları titriyor. "Yine beni terk mi ediyorsun?"

"Bunu çok isterdin, değil mi?"

"Hayır! Sevmem!" Sesi yükselir ve eli titrer, bana o kadar üzgün gözlerle bakar ki, sertleşmesi gereken kalbim sızlar. "Beni terk etme."

"O zaman bana bir şey ver. Herhangi bir şey. Senin duvarlarının dışında kalmayacağım. Bu iş böyle yürümez."

“Neden beni tanımak istiyorsun?” Saçlarını çeker, yüzü kızarana kadar parmaklarıyla çekiştirir. *“Neden*?”

Dizlerimin üzerine çöküp elini itiyorum. "Kendine zarar verme yoksa yemin ederim ki..."

Sözlerim, her zaman taktığı kalın saatinin altında bir yara bandı gördüğümde kesilir. O, bunun annesinin hediyesi olduğunu ve manevi değeri olduğunu söylemişti. Ben de onun annesine çok düşkün, annesinin hatırasını her zaman yanında taşımayı seven bir çocuk olduğunu düşünmüştüm.

Ancak şu anda ne kadar saf olduğumu anlıyorum.

Bileğini tutuyorum ve bandajı çıkarmaya başladığımda gözleri büyüyor. Bran çılgına dönüyor ve bileğini kurtarmaya çalışıyor. Hatta göğsüme yumruk atıyor ve beni tekmelemeye çalışıyor.

Ama hiç şansı yok. Sporcu olabilir ama ben ondan çok daha iriyim.

Onu küvetin kenarına itiyorum, dizlerimi uyluklarının iki yanına koyuyorum ve bileğini yakalarken onu yerinde tutuyorum.

"Yapma, Nikolai. Yapma!" Daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, kırık ve panik dolu bir şekilde konuşur ve fısıldar, "Lütfen, yalvarırım, o kısmımı görme..."

Kaybolmuş gözlerine bakarak saatini çekip alıyorum ve yere fırlatıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, bileğinde bir yara bandı vardı.

"Lütfen," diye yalvarır yine, eli benim elimde titriyor, kıvrılıyor, bükülüyor, çekiliyor. "Lütfen..."

Bir hamlede bandı yırtıp çıkarırım ve ciğerlerimdeki tüm hava bir anda dışarı çıkar.

Bilekindeki çizgiden geçen kesik üzerinde deri kızarmış. Birkaç tane daha eski kesik, ilkine paralel olarak, değerli saatinin kayışını aşmayacak şekilde metodik bir şekilde yerleştirilmiş.

Elini tutan elim gevşiyor ve yüzüne bakıyorum. Ama o, başını eğmiş, omuzları çökmüş, suya bakıyor.

Tanrım, lanet olsun.

Tüm öfkem kayboluyor. Onun yerine, iğrenç bir duygu beni sarar.

Lanet olası korku.

Jilet izleri tesadüf değildi. Bir işaretti. "Bunun anlamı ne?" Tanımadığım bir sesle soruyorum.

"Bana bak lan, Brandon!"

Yavaşça başını kaldırıyor, dudakları titriyor.

"Kendini mi kestim?" Sesim alçak ama sessizlikte çok yüksek çıkıyor. "Neden?"

"Çünkü ben mahvoldum." Sesi ölümün ninni gibi, acı dolu ve parçalanmış. "Çünkü aynaya baktığımda onu parçalara ayırma dürtüsü duyuyorum. Çünkü o kadar uzun zamandır mide bulantısı ve kendinden nefret etmenin acı tadı beni takip ediyor ki, onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. İyi gidiyordum, rol yapıyordum, bir maske takıyordum, neden bunu mahvettin? Neden hayatıma girip kurduğum tüm duvarları yıkıp, kendime söylediğim tüm yalanları mahvettin? Neden bana güzelmişim gibi dokunuyorsun? Kendimden nefret edemiyorken sen neden benden nefret etmiyorsun?"

"Senden nefret edemem, bebeğim. Bu imkansız." Bileğini kaldırıp kesik kenarına dudaklarımı değdirdim.

Ağzından bir inilti çıkar ve kendini bana atar. Sendelerim ama o beni kollarıyla sararak yerinde tutar.

Parmakları derime batıyor ve beni kendine doğru sıkarken canım acıyor. Titrek vücudu benimkine yapışır ve boynuma sertçe nefes verir. "Bebeğim? İyi misin?"

"Lütfen..." Sesi boğuk çıkıyor. "Lütfen beni böyle tutmama izin ver. Bana dokunduğunda acımıyor."

Ona sarılır, onu daha da bana doğru bastırırım, daha sert, daha yakın, nerede benim nerede onun bittiğini ayırt edemeyecek hale gelene kadar.

Bran'ın sandığımdan çok daha derinlerde olduğu anlaşılıyor, ama sanki tek dayanağıymışım gibi bana sarıldığı için, onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

Onunla birlikte yanacak olsam

bile. Onun için.

Onun *içinde*.

Bana sorsa, seve seve ateşe atlardım.

BRANDON

“ Bu hiç mantıklı değil.

Cecily ve Glyn'in ne hakkında konuştuklarını hiç anlamasam da başımı salladım. Alışkanlıktan öğleden sonra çayında onlarla buluşmayı kabul ettim

ve bu kararı hemen pişman oldum.

Kafam allak bullak ve zar zor işlev görüyorum. Sahte bir gülümseme takınmak için bile enerji bulamıyorum.

"Sence de öyle değil mi, Bran?"

Çay fincanından başımı kaldırıp Cecy'ye bakıyorum. "Hmm?"

"Ava'nın iyi bir şey yapmadığı konusunda. Son zamanlarda çok daha fazla sorun çıkarıyor ve sürekli kavgalara karışıyor."

"Onu bilirsin," diyorum, fincanın kenarını parmaklarımla izleyerek. "Biraz zaman ver, kendine gelir."

Ayrıca, geçen gün beni görmeye "gelmiş gibi" yaptığında gördüklerime bakılırsa, onunla asi kuzenim arasında neler döndüğünü çok iyi biliyorum. Aslında, şu anda ondan başka herkes neler olduğunu biliyor. Gerçekleri kabul edememesi ya da en azından kabul etmemesi, muhtemelen kontrolünü kaybetmesinin sebebidir. Ona tavsiyelerde bulunmaya çalıştım, ama o çok öfkeli ve Lan'ın Eli'yi hedef alan kargaşa planlarına katılmayı tercih ediyor.

Kardeşimin amacı tamamen Eli'yi kışkırtmak ve eğlenmek, ama o kendi mezarını kazıyor. Kasıtlı mı, kasıtsız mı, hiç bilmiyorum.

"Yine de endişeleniyorum," diyor Cecily kaşlarını çatarak.

"Ben de." Glyn yüzünü makaronla doldururken göğsüm düğümleniyor.

Her getirdiğim pasta kutusundan çalan tatlı düşkünü canavarı hatırlamadan edemiyorum.

Ama son zamanlarda hiç dokunmadı.

Kalbim acıyor ve boğazımı temizliyorum, ama bu, boğazımda takılı kalan yumruyu hafifletmeye yetmiyor.

Kriz geçirip neredeyse paramparça olduğum günden bu yana bir hafta geçti. Ama Nikolai beni tuttuğu için parçalanmadım.

Ve bunu uzun süre yaptı.

Dizlerim uyuşana ve halsizleşene kadar. Kesiklerin yanması ve kaşınması durana ve beni deliye çevirene kadar.

Sonra beni kendine yaslayıp küvetten çıkardı, çünkü ayakta duramıyordum. Acınacak bir haldeydim, bir insanın gölgesi gibiydim ve onun görmesinden korktuğum şeyin ta kendisiydim.

Tiksinti ya da daha kötüsü, acıma bekliyordum ama yüzünde hiçbir şey göremedim.

Beni kurularken son derece konsantre görünüyordu, giyinmeme yardım etti, sonra onu boğarak uyumama izin verdi.

Onun gideceği düşüncesi o kadar derin bir paniğe neden oldu ki, hiperventilasyona girdim. Ona bu kadar sıkı sarılmamla onu incittiğimi düşünüyorum, ama umursamadı gibi görünüyordu. Hatta beni daha sıkı sarıp göz kapaklarımı, burnumu, yanağımı, başımın üstünü, ulaşabildiği her yeri öptü.

O zaman nihayet uykuya daldım.

Ertesi gün beni yalnız bıraktı, ama birçok sorusu olduğunu anlayabiliyordum.

Ama sonra onun benimle iletişime geçmemesinin sebebinin, ertesi gece kardeşimle kavga etmesi olduğunu öğrendim.

Ona yapmamasını söyledim. Hatta *yalvardım*, ama o yine de yaptı.

Nikolai'nin bilmediği bir sır var

—kafamın karışık olması dışında. Kız kardeşi Mia, kardeşimle bir tür ilişki içinde.

Bunu öğrendiğimde onu uyarmaya çalıştım ama kardeşi kadar inatçıydı ve dinlemedi. Lan da ona karşı hiç önceki ilişkilerinde göstermediği bir sahiplenme davranışı sergiliyor.

Bu yüzden Nikolai'den bunu sakladım çünkü Lan'a karşı büyük bir kin beslediğini anlayabiliyordum — haklı olarak.

Ama bu bilgi olmasa bile, Nikolai kavgaya devam etti.

Orada durup Nikolai ve Lan'ın birbirlerinin boğazına sarılmasını ve neredeyse birbirlerini öldüresiye dövmelerini izlemek zorunda kaldım.

Ondan sonra öfkeli olduğumu söylemek yetersiz kalır. Sadece Nikolai'nin ona yalvarmama rağmen kavgaya devam ettiği için değil, aynı zamanda Lan yüzünden de.

O bir şeyden şüpheleniyor ve kavgadan sonra resmen cinayet işler gibi davranıyordu. "Nikolai sana neden öyle bakıyordu?" diye sorup duruyordu.

"O"nun ne olduğunu belirtmedi ama gözlerindeki suçlayıcı bakışları ve ses tonundan anlayabiliyordum.

Ona bir şey söylemek felakete davetiye çıkarmak olurdu, bu yüzden konuyu saptırdım ve şimdilik işe yarıyor.

O gece, Lan beni şahin gibi izlediği için doğal olarak çatı katına gidemedim. Eğer gidersem, peşimden geleceğinden emindim. Bundan hiç şüphem yoktu.

Bu yüzden Nikolai'ye mesaj attım.

ME

Neden Landon'la kavga ettin? Şimdi durmadan beni rahatsız edip neden bana baktığını sorup duruyor.

NIKOLAI

Ona gerçeği söylemek dünyanın sonu mu olacak?

Eğer söylersem, seni öldürür.

Ben onu önce öldürmezsem olmaz.

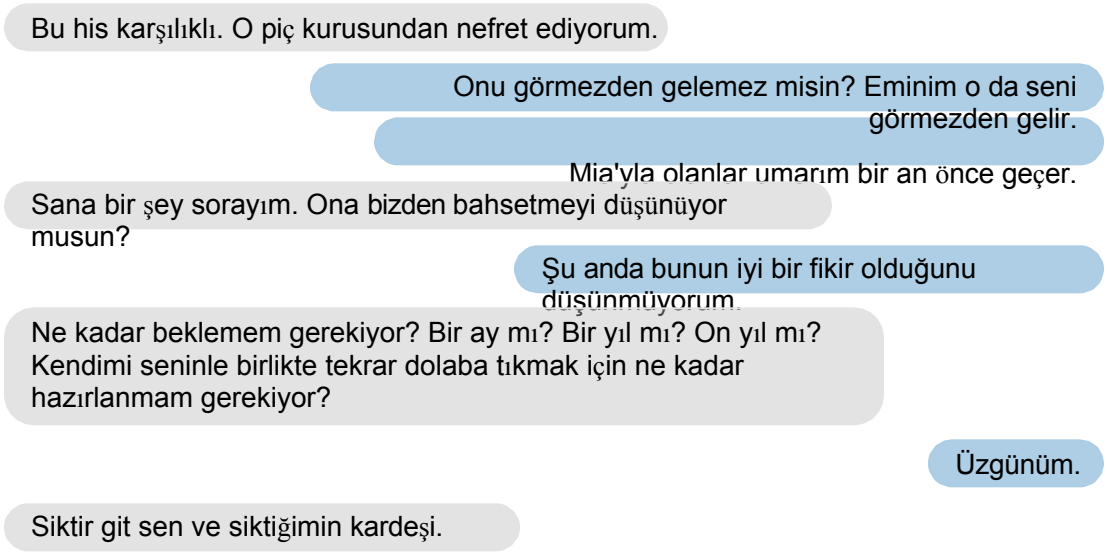
O benim ikiz kardeşim Nikolai. Onu öldüreceğim diye konuşup benim bunu kabul etmemi bekleyemezsin.

Ama o beni öldürmeye çalışırsa sorun olmaz mı?

Hayır, tabii ki olmaz. Birbirinizden uzak durmanızı tercih ederim.

Bu, ona bizden bahsetmeyeceğin anlamına mı geliyor?

Bu felakete davetiye çıkarmak. O senin en büyük hayranın sayılmaz.

Bu bana gönderdiği son mesajdı. Altı gün önce. Tam altı gün.

Onu penthouse'da bekledim ama gelmedi. Ona birkaç kez mesaj attım ama cevap vermedi.

Her gece eve gelmesini umuyorum. Her gece, uyuyana kadar asansörün karşısındaki koltukta oturuyorum. Bazen bütün gece uyanık kalıp, kendimi lanet olası bileklerimi kanatmaktan alıkoymak zorunda kalıyorum.

Ona içimi açtıktan sonra, kısmen de olsa, beni terk etmesi, itiraf etmek istemediğim şekilde kafamı karıştırıyor. Nikolai benimle her zaman iletişim kurmuştur. Bu, ilk kez açık davranmadığı ve bu beni mahvediyor.

Onun kampüsüne ya da evine gidemem. Mia bu akşam doğum günü partisine davet etti, bu yüzden onu görebilmem için tek şansım bu.

"Bran!" Glyn yüzüme elini salladı ve ben gözlerimi kırptım. "Nereye gittin?" "Hiçbir yere. Sadece biraz yorgunum."

"Anlıyorum." O içini çekiyor. "Lan son zamanlarda seni takip ediyor, değil mi?" "Evet."

"Çok sinir bozucu olmalı. Şimdi ne planlıyor?"

"Bilmiyorum." Aslında biliyorum, ama Nikolai artık ortada olmadığına göre artık önemi yok.

Ya bu sefer gerçekten benden vazgeçtiyse? Ya benim çirkin yüzümü gördükten sonra sonunda pes ettiyse?

Bu düşünce boğazıma bir mide bulantısı getiriyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Zavallı Bran sadece var olmakla yetiniyor, ama psikopatlar onu rahat bırakmıyor." Cecily Elimi okşayarak beni kendime getiriyor.

"Psikopatlar mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Eli'yi mi kastediyorsun? O beni pek rahatsız etmiyor.

Aslında benim yanımda oldukça mutlu. "Eli değil.

Nikolai."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefes almayı hatırlatmam gerekiyor.

Tanrım. Onun adının geçmesi bile beni bu kadar telaşlandırıyorsa, ne kadar çaresizim ben?

"Nikolai?" Onun kadar iyi taklit ettiğim kayıtsızlıkla soruyorum.

"Evet, geçen gün Jeremy beni Heathens'ların malikanesine götürdüğünde bana senden bahsetti. Sana lotus çiçeği diyor." Cecily yüzünü buruşturur. "Sana bu kadar ilgi duyması beni ürküttü."

"Tabii!" Glyn parmaklarını şıklatıyor. "Kill'i ziyarete gittiğimde Nikolai kardeşlerimi soruyor ve ben bunun Lan'dan nefret ettiği için olduğunu sanıyordum, ama Bran hakkında her türlü bilgiye daha çok ilgi gösteriyor. Her zaman sanatı sevmiş mi? İlk resmini ne zaman yapmış? Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanıyor? En sevdiği renk ne? Film? Ailesi? Tanrım. Sanki polis sorgusu gibi."

"Bunu ürkütücü yapan, onun bu kadar yoğun ve ısrarcı olması. Jeremy, onun böyle biri olduğunu ve rahatsız hissedersem cevap vermememi söyledi, ama yine de. Sence neden böyle yapıyor?"

“Seni daha iyi tanımıyorsam, sana aşık olduğunu düşünürdüm, Bran.” Glyn kıkırdar ve omzuma hafifçe vurur.

Vücudum kasılır ve elimi enseme götürürüm, saçımı çekerek sadece kafa derimde değil, ruhumun derinliklerinde de acı hissedene kadar.

"Bran?" Cecily beni dikkatle izliyor. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum, kendi itirafımın ağırlığı altında boğulmamak için mücadele ediyorum.

İyi değilim.

Hiç iyi oldum mu? En son ne zaman iyi olduğumu hatırlamıyorum.

Hayır, hatırlıyorum. Nikolai beni uyutmak için sarıldığı zamandı. O gece iyiydi. Siktir et. Zaten parçalanıyorum. En azından muhteşem bir şekilde yapayım.

Elimi yanıma indirip kız kardeşime döndüm. "Haklısın. Bana aşık. Ya da aşıktı."

Gözleri iki kat büyüdü. "Nereden biliyorsun? Sana söyledi mi?" "Öyle de denebilir. Aslında, bir süredir onunla birlikteyim."

Cecily çayını döküp Glyn bana uzaylıymışım gibi bakınca, her şeyi anlatmaya karar verdiğim için pişman oldum.

Ve bunlar iki da sözde olması olması en en drama ve anlayışlı insanlar olmak.

Kahretsin.

Nikol*ai* ile bir süredir birlikte misin? Clara ile olduğun gibi mi?" Nikolai ile bir süredir birlikte olduğunu mu? Clara ile birlikte olduğun gibi mi?"

"Onu Clara ile karşılaştırma. O kadın umurumda bile değil." *Onun yüzünden kendimi kaybediyorum.*

“Aman Tanrım,” Glyn nefes verip ağzını kapattı, ama gülümsemesini saklayamadı. “O gün kafede Kill, Nikolai'nin biriyle özel olduğunu söylediğinde, o kişi sen miydin?”

"Evet."

"Şu anda bize açılıyor musun? Ne yapmam gerekiyor? Sana sarılabilir miyim?"

"İstemem," diyorum, gülümsediği için biraz rahatlamış hissederek. Bu iyi bir şey, değil mi?

Cecily elimi tuttu. "Senin için çok mutluyum Bran. Sevdiğin birini bulduğunu gören gururlu bir anne gibi hissediyorum."

“Evet! O kaltak Clara'dan nefret ediyordum," diye onayladı Glyn. "O tam bir fırsatçıydı. Sana bunu söylemek istemedim ama o gece Elitlerin malikanesinde bir parti vardı ve onu Lan'ı öpmeye çalışırken gördüm, üstüne üstüne sürtünüyordu. Lan onu dışarı attı ve sana söylemememi istedi, çünkü bu senin duygularını incitecekti. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, bunu kelimelerle ifade edemem."

Lan bundan hiç bahsetmedi. Ama o bana hiçbir şey anlatmaz zaten.

Peki sen ona ne dedin? Onu uzun zaman önce dışladın.

"Sen..." Onları dikkatle izliyorum. "Bunca zamandır sadece kızlarla çıkıp şimdi bir erkeği sevmemi garip bulmuyor musun?"

"Cinsiyetin bununla ne ilgisi var?" Cecily elimi okşadı. "Sen mutlu olduğuna seviniyorum."

"Ben de." Glyn kolunu benimkine dolayarak başını omzuma yaslar. "Kimi sevdiğin, kim olduğunu değiştirmez. Sen her zaman en havalı ağabey olacaksın."

"Hayattaki en iyi arkadaşım." Cecily sandalyesini yana çekip diğer kolumu tutar.

"Teşekkürler." Sesim kısılır ve boğazımı temizlerim. "İkinize sahip olduğum için çok şanslıyım."

Cecily bana gülümser. "Nikolai ile ne zamandır birliktesiniz?" "Evet!"

Glyn çenesini omzuma dayar. "Detayları öğrenmeliyiz."

“Birkaç aydır.”

"Vay canına. Gerçekten gizli tutmuşsunuz." Cecily başını sallar. "Hiç şüphelenmedim."

"*Ben* sakladım. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek istemeyen bendim."

Aslında mesele açığa çıkmak değil. Açığa çıktığımda itiraf etmem gereken diğer her şey.

Neden bu kadar normal olmadığımı kabul etmek istemediğim için.

"Zamana ihtiyacın vardı. Bu mantıklı," diyor Glyn. "Her zaman kızlarla birlikteydin, bu yüzden biseksüel olduğundan hiç şüphelenmedim."

"Biseksüel olduğumu sanmıyorum. Sadece eşcinselim." Sözler ağzımdan düşündüğümden daha kolay çıkıyor. "Aseksüel de. Ya da öyleydim. Sanırım doğru terim demiseksüel. Sadece hoşlandığım birine karşı cinsel istek duyabiliyorum."

"Aseksüel olduğunu biraz tahmin etmiştim." Cecily gülümsüyor. "Ne kadar seksi olursa olsun, hiç kimseye ilgi duymadın. Kız arkadaşlarına baktığından daha çok hayvanlara sevgiyle bakıyordun."

"Hayvanlar altın avcısı değildir." Glyn havaya yumruk atar. "Seni kullandıkları için o kaltakları dövmek istiyorum."

Onlar beni kullanmadı. Ben onları kullandım. Ama bu, konuşmak istediğim bir konu değil.

"Annemle babam öğrendiğinde tepkilerini görmek için sabırsızlanıyorum." Glyn sırıttı ve durakladı. "Tabii, onlara söylemek istersen?"

"Söyleyeceğim."

"Çıldırırlar." "İyi anlamda mı, kötü

anlamda mı?"

"Bran, sen uzaylı olsan bile seni severler. Sen onların en sevdikleri çocuksun."

"Hayır, değilim."

"Tabii ki öylesin. Annem sana tapıyor, baban da seni çok seviyor, sürekli 'Bran şunu yaptı, Bran bunu yaptı' diyor." Bir süre duraksıyor. "Ama Nikolai'yi seveceğini sanmıyorum. O çok tehlikeli bir adam."

Ben irkildim. "Kill'in kuzeni olması da pek yardımcı olmuyor." "Kill medeni olabilir. Nikolai ise... *pek değil*?"

"Neden Nikolai?" diye sorar Cecily. "Ne kadar düşünürsem düşünsem, siz ikiniz karakter olarak birbirinizin tam zıttısınız. O kaotik, sen ise aşırı düzenlisin. O dengesiz, sen metodiksin. Siz, sanki zıt kutuplarsınız."

"Belki de bu yüzden yürümedi. Ayrıca, bana pek seçenek bırakmadı. Hayatıma girdi ve ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da çekip gitmedi... yani, şimdiye kadar."

“Ne oldu?” Glyn uzaklaşarak kaşlarını çattı. “Lütfen Lan yüzünden olmadığını söyle.”

"Geçen gece kavga ettiler, değil mi?" Cecily yüzünü buruşturur. "Jeremy, Nikolai'nin geçen hafta kendinde olmadığını söyledi."

"Lan yüzünden değil, benim yüzümden. Tereddüt etmemi sevmedi."

"Ama bu senin için yeni bir şey Bran. Acele etmene gerek yok." Glyn omzumu ovuşturur.

"Onu kaybedebileceğim anlamına geliyorsa hayır. Öyle yaptığımda onu incittiğimi düşünüyorum, çünkü benim ondan utandığımı düşünüyor."

"Oh."

"Öyle değil," diye çabucak çıkıyor ağzımdan. "Sadece... Diğer faktörleri, yani Lan'ı düşünmeden edemiyorum."

"Of. Cidden, Lan'ın yaptığın her şeye verdiği tepkilere takıntını bırakmalısın. Seni seviyorum Bran, *gerçekten* seviyorum, ama onun yaptığı tüm saçmalıklara çok fazla müsamaha gösteriyorsun." Glyn içini çekerek söylüyor. "O umursamıyor bile."

O yanılıyor. Ya da belki ben de hiç gerçek olmayan başka bir efsaneye tutunuyorum.

Ama cidden, Lan'ın tepkisini lanet olası aileminkinden daha çok önemsemem ne anlama geliyor?

Annemle babam için endişelenmediğimden değil, o konuşmayı düşünmek bile midemi bulandırıyor, ama Lan...

Onun sanatımla ilgili sık sık gösterdiği kibirli, hayal kırıklığına uğramış ifadesini hayal ettiğimde midem bulanıyor.

O her zaman mükemmeldi ve onun onaylamaması bana kabuslar görmeme neden oluyor.

"Şeytanın avukatlığını yapmak istemem." Cecily yüzünü buruşturur. "Ama Lan Nikolai'yi öğrenirse iyi bir şey olmaz. Killian ve Glyn'i öğrendiği zamanki gibi olur."

"Ben de öyle dedim." Yüzümü ovuşturuyorum. "Nikolai aynı fikirde değil gibi. Onların tekrar kavga etmesini gerçekten istemiyorum."

"Haklısın..." Glyn'in omuzları çöküyor. "Hoş olmayacak."

"Sizi kaltaklar!" Yüksek bir ses duyulur ve Remi, Ava'yı peşinden sürükleyerek masamıza doğru kayarken hepimiz inleriz. "Lordum olmadan ikindi çayı içtiğinize inanamıyorum. Glyn'in hikâyesini görmeseydim, hiçbir şeyden haberim olmazdı. Sonra da burayı hırsız gibi dolaşırken buluyorum. Siz kaltaklar beni öldüreceksiniz, cidden."

"Ben hırsız değilim, sadece Bran'ı arıyordum." Ava yanağıma öpücük kondurur. "Merhaba Bran."

"Selam."

Ava Cecily'nin yanına oturur ve ona sarılır. "Seni özledim,

canım." Cecily kolunu okşar. "Her şey yolunda mı?"

“Evet.” Yanağına öpücük kondurur.

Remi bir sandalye çekip Cecily ile aramdaki boşluğu doldurur ve ikisi benim yanımda oturmak için kavga ederler.

Grup içinde en aklı başında kişi ben olduğum için, herkes benimle birlikte olmak istiyor. Sık sık "*Sen yokken çok sıkılıyorum, Bran*" gibi mesajlar alıyorum.

Remi gibi palyaço ya da Ava gibi hiperaktif olmasam da, grupta özel bir yerim var.

Neden en yakın arkadaşlarım tarafından yargılanacağımı hissettim ki? Beni destekleyen en yakın çevrem tarafından?

Hayır, korktuğum onlar değildi. *Kendimdim*. Her zaman lanet olası kendim.

Kendi kendimin en büyük düşmanıyım.

"Lordumun muhteşem gelişinden önce ne hakkında konuşuyordunuz?" Remi, Glyn'in makaronlarını ve Cecily'nin çayını çalar.

"Hiçbir şey." Cecily bana göz kırpar.

Ona başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. "Remi, Ava. Size bir şey söylemek istiyorum."

CECILY VE GLYN DE BANA KATILMIŞ OLSA DA, HEATHENS'IN MALIKANESINE GIRERKEN HAREKETLERIM
Heathens'ların malikanesine girerken en iyi halimle.

Kız kardeşim ve arkadaşım, erkek arkadaşlarını düşünürsek, buraya sayısız kez gelmişlerdi, ama benim için durum farklıydı.

Partiye katılanları iterek ilerlerken kendimi rahat hissediyorum. Heathens bu doğum günü partisi için her şeyi yapmış. Sayısız ışık tavanı kaplıyor ve modaya uygun müziğe eşlik ederek dans eden insanlara mor ve mavi ışıklar yansıtıyor.

Her yerde alkol uçuşuyor ve bu ortamda sarhoş olmak çok isterdim, ama bu korkakça olur, bu yüzden içki almaktan vazgeçiyorum.

Gözüm, göz alıcı beyaz bir elbise giymiş, tuhaf kıyafetler giymiş bir grup insanla dans eden Maya'yı görüyor. Ama Mia'yı görmüyorum.

Birkaç hafta önce Mia beni Maya ile tanıştırmıştı, o da hoş bir kız ama ben Mia'nın arkadaşlığını tercih ediyorum. İkimiz de içe dönük insanlarız ve fazla konuşmadan iyi anlaşıyoruz.

Glyn bizi ikinci kata götürüyor ve kalabalığın arasından ilerlemeye devam ediyoruz.

Maya'nın elbisesinin siyah versiyonunu giymiş Mia'yı Killian ve Nikolai'nin arasında dans ederken gördüğümde göğsüm sızladı. Ama birbirlerine tekme ve yumruk atıyor gibi görünüyorlardı.

Killian'ın ona vurması hiç hoşuma gitmiyor. Bunun onların dinamikleri olduğunu ve hayatları boyunca böyle olduklarını biliyorum, ama ona dokunmayı kesmesi lazım, yoksa ellerini kırarım.

Tanrım.

Bu şiddet içeren düşünce de nereden çıktı?

"Hey, sen." Jeremy, eklemem gerekirse, çok akıcı bir şekilde yanımıza kayıyor ve Cecily'yi benim rahatça izleyemeyeceğim kadar uzun bir süre öpüyor.

"Merhaba," diyor Cecily, Jeremy kolunu onun beline dolarken.

Bakışlarım kendiliğinden Nikolai'ye dönüyor. Siyah tişörtü ve kot pantolonuyla çok yakışıklı görünüyor. At kuyruğundan birkaç asi saç teli alnına düşüyor. Her hareketinde kasları dalgalanıyor ve pazı ve kollarını saran dövmeler onu kalabalıktan anında ayırıyor.

Onu her zaman güzel bulmuşumdur. Hayır, sadece güzel değil. Kesinlikle *seksi.* Onunla ilgili her şeye umutsuzca çekildiğimi fark etmem biraz zaman aldı. Günlerdir ona dokunamamış olmam kafamı karıştırıyor.

Onu daha yakından incelerken, keskin çene hattını, dolgun dudaklarını ve...

Yüzünü net bir şekilde gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Gözleri karanlık, neredeyse dipsiz, ağzı sıkı bir çizgi halinde ve o... tuhaf görünüyor.

Kavga sırasında olduğu gibi.

Yine o dönemlerinden biri olmalı. Ne tür bir dönem olduğunu bilmiyorum, ama gelip geçtiğini söylemişti. Kavga gecesinden beri onu bu halde görmemiştim. Ama şimdi daha kapalı görünüyor.

Ve ben... ne yapmak istiyorum?

Kendin parçalanmışken ne yapabileceğini sanıyorsun?

Killian bizi fark etti, daha doğrusu Glyn'i fark etti ve dans etmeyi bıraktı. Mia ve Nikolai de öyle. Arkadaşım bana gülümsüyor. Nikolai somurtuyor.

Ensem yanıyor ve cildim siyah, mürekkepli ve yabancı gibi hissetmeye başlıyor.

Onu en son görmeyeli bir hafta oldu ve hoş bir karşılama töreni beklemiyordum ama bu kadar hoşnutsuz görüneceğini de düşünmemiştim.

Glyn Mia'ya sarılır ve ona bir çanta uzatır. "Üçümüzden küçük hediyeler. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler. Gerek yoktu," der işaret diliyle, sonra bana gülümser ve telefonuna bir şey yazar, sonra bana gösterir. "Geleceğini sanmıyordum."

"Beni sen davet ettin. Kaçırmazdım." Gülümserim, kardeşine bakma isteğiyle mücadele ederim.

"Sen burada ne halt ediyorsun?" Nikolai, Mia'yı arkasına itip yüzüme yaklaşır, sesi sert, yüzü kapalıdır. Sigara ve alkol kokusu olmasa, şimdi bir yabancıyı gördüğümü sanırdım.

Herhalde onu toplum içinde görmezden geldiğimde de böyle hissediyordu. Çünkü bu, kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu.

"Kardeşinin yine mi ayrıntılı bir planı var? Bu sefer ne? Kundaklama? Saldırı? Belki cinayet?" Sözlerinin ardındaki soğukluk beni suskun bırakıyor.

Nikolai bana asla bu tonda konuşmaz. Bana asla *bağırmaz*.

Ve bunu iki kez yapmış olması, onu kaybetme ihtimalinin korkunç bir gerçeklik haline gelmesini sağlıyor.

Ama biliyor musun? Siktir et onu.

Beni bir hafta boyunca ortadan kaybolduktan sonra neden kızıyor ki?

"Bran benim arkadaşım. Onu doğum günüme davet ettim," diye işaret diliyle anlatıyor kız kardeşi, hareketleri yumuşak ve kararlı.

"Sorun değil, Mia," diyorum ve ona bakmaya devam ediyorum. "Kardeşinin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, ama gitsem daha iyi olacak."

Kız kardeşi çılgınca başını sallar.

"Mia haklı," diyor Jeremy arkamdan. "Sen bizim misafirimizsin." Killian,

Nikolai'nin omzunu sıkıca tutuyor. "Glyn ve Cecily'yi kabul edebiliyorsan, Bran'ı da kabul etmelisin. Lan'la hiçbir ilgisi yok, ürkütücü fiziksel benzerliğine rağmen."

"O haklı." Glyn bana cesaret verici bir gülümsemeyle bakar. "Bran, Lan'dan tamamen farklıdır. Söz veriyorum."

Tanrım. Sanki beni bir pozisyon için satıyormuş gibi konuşuyor.

Nikolai'nin gözleri yüzümden ayrılmıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Öfkesini pek sevmesem de, benden gözlerini ayırmaması hoşuma gidiyor.

Beni sanki yokmuşum gibi ortadan kaybolduktan sonra en azından bunu yapabilir. Mia onun önüne atlayıp işaret diliyle "Lütfen doğum günümü mahvetme" der.

Nikolai bana son bir kez sert bir bakış attıktan sonra boğazından bir ses çıkardı ve masadan sigara paketini kaptı.

Kaşlarım daha da çatıldı. Sigara içiyorsa işler yolunda değil demektir. Bana, ruh haliyle sigara içen biri olduğunu ve kafasındaki kaos çok büyük olduğunda sigaraya başvurduğunu söylemişti.

Onunla yalnız kalıp konuşmam ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor.

Bunu en iyi nasıl yapacağımı düşünürken, en son görmek istediğim kişi, burası onun eviymiş gibi ortalığa daldı.

Lan etrafına bakınıyor ve sonra bize şeytani bir sırıtış atıyor. "Bu gergin atmosfer de neyin nesi? Bugün doğum günüydü sanıyordum. Ayrıca, biri 'mahvetmek' kelimesini mi kullandı?"

NIKOLAI

F Hayatımda ilk kez kendimi kontrol edemiyorum.

Ve bu çok önemli bir şey, çünkü herkes benim her zaman vidam ve yapamayacağımı olamayacağımı etiketlenemeyeceğimi akıllı tarafından hiç gergin anlam hayal hayal

Bu sefer farklı.

Bunu, babamla konuşmak istemediğimde anladım. Konuşsaydım, o bile hapları ısrarla isterdi.

Bir *parçam* lanet hapları ısrarla istiyor.

Bu olasılığı düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ama bu kaos halinden kurtulmanın başka yolu yok. Uyumuyorum, yemek yemiyorum, *nefes bile almıyorum*, şiddet, sigara ve alkolle hayatta kalmaya çalışıyorum.

Hapların alternatifi, öngörülebilir bir gelecekte kara bir öfkenin ortasında sıkışıp kalmak.

Hiçbir kavga, motosiklet sürmek ya da uzun süre kan görmekle söndürülemeyecek bir öfke. Hatta giderek artıyor, yoğunlaşıyor, ta ki her gün ciğerlerime çektiğim tek oksijen haline gelene kadar.

Düzgün nefes alabildiğim tek zaman, Bran'ın mesajlarına bakıp, beşinci aşamadaki bir sapık gibi sosyal medyasını takip ettiğim zamanlar. Onu uyurken kucaklayamadığım, öpemediğim için kendimden nefret ediyorum. Ona bakıp, sinir bozucu bir ahtapot gibi ona yapışamadığım için kendimden nefret ediyorum. Küvette bana kalbini döktükten sonra, onu terk etmek en son istediğim şeydi, ama yapmak zorundaydım.

Hâlâ gitmek zorundayım.

Şu anki durumum onu görmeme izin vermiyor. Ona zarar vermeyeceğime güvenmiyorum. Gerçekten, *gerçekten* güvenmiyorum.

Şu anda bile, onu boğazından tutup tüm dünyanın önünde dudaklarını morartma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bu sefer beni sonsuza kadar nefret ederdi, ama kimin umurunda.

Planımı durduran tek şey, onun hoş olmayan ikizinin varlığı.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" Jeremy herkes adına soruyor.

Herkes, yani orada bulunan herkes, bu pislikten korkuyor.

Herkes, ama Landon adına acı çeken onun değerli kardeşi hariç.

O bana hiç böyle bakmamıştı. Kardeşine karşı koşulsuz olarak beslediği endişenin bir parçasını bile bana hiç göstermedi.

Bu mantıksız bir düşünce, ama kırık zihnimden atamıyorum. Kaslarım geriliyor ve bir anda öfke seli beni kaplıyor.

"Bunun bir doğum günü olduğunu ve herkesin davetli olduğunu sanıyordum." Landon, kararsızlığımı tırnakların tahtaya sürtünmesi gibi rahatsız eden bir kayıtsızlıkla konuşuyor.

"Değilsin," diye cevaplar Kill.

"Şu anda ben öyleyim." Bu orospu çocuğu, kız kardeşimin yanına yürümeye cüret ediyor. Lanet olası kız kardeşim. "Doğum günün kutlu olsun. Hediyem olarak buraya gelmiş olmamın yanı sıra, sana başka bir şey daha var, ama bunu sana özel olarak vermek istiyorum..."

Vücudum otomatik pilotta hareket eder ve yumruğumu o pisliğin suratına indiririm. Geriye sendeler ve dudağı kanlar içinde kalır.

"Lan." Glyn Kill'i bırakıp ona koşar. "Sadece... git."

"Buradan gitmek için beceriksiz güvenlik görevlilerine rüşvet vermek için onca zahmete girmedim," diye devam ediyor, onu öldürecek o rahat tavrıyla. Tercihen bu gece.

İşini bitirmek ve kardeşini sonsuza dek ortadan kaldırmak için öne atılıyorum, çünkü intihara meyilliyim, ama Mia kolumu tutuyor ve işaret diliyle "O buna değmez, Niko" diyor.

Onu öldüreceğim.

Onu öldüreceğim.

Öldüreceğim...

"Durun." Elini kaldırıyor. "Yüzümü yeniden düzenlemeye çalışmadan önce, önemli bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Şu anda kız kardeşinize kur yapıyorum ve yüzümü mahvetmeye çalışmak bu işe pek yarar olmaz."

Bu pislik ne dedi?

Kur yapmaktan mı bahsetti? Kime? Kız kardeşime mi? Mia'ma mı?

"Ona elini sürmeden önce seni öldüreceğim." Ona doğru fırladım.

"Oh, o çoktan öldü."

Bran gözlerini kapatır ve burnunun köprüsünü sıkıştırarak yavaşça nefes alır.

Ne oluyor lan...?

Hiç şaşırmamış.

Neden şaşırmadı?

"Az önce ne dedin sen?" diye soruyorum yavaşça, kafamın içindeki karışıklık duyduğum kelimelere inanmayı reddediyor.

Hayır. Bran'ın bu saçmalığı başından beri bildiğine inanmıyorum. O yapmaz...

Neden olmasın? Kardeşinin güvenliğini ve fikrini senden daha çok önemsiyor.

"Dediğim gibi." Lan benimle burun buruna duruyor. "Dokunma kısmı çoktan oldu. Aslında, buluşmamız dokunmaktan daha fazlasını içeriyordu, ama sen onun kardeşi olduğun için detayları sana anlatmayacağım."

"Seni lanet olası..." Yumruğumu kaldırdım, ama yüzüne vurmak üzereyken Bran onun önüne atladı.

Çok geç.

Yumruğum Bran'ın yüzüne çarptı. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Darbe o kadar güçlü ki Bran kardeşinin sırtına düşer ve Landon onu yakalar, sonra dudağındaki kanı siler.

Eller beni geri çekince direnmiyorum. Bran'ın burnundan fışkıran kanı izlerken ellerin kime ait olduğunu bile bilmiyorum. Yüzü acı içinde ama etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor.

Siktir!

Ne yaptım ben? Bran'a vurdum? Nasıl y a p abildim?

İstemeden bile olsa?

Çenem titriyor ve içimdeki her hücre onun iyi olduğundan emin olmak için beni zorluyor. Ama lanet olası kardeşi onun üstüne çullanmışken bunu yapamam.

Bu yüzden öfkemi kız kardeşime yöneltiyorum. "Doğru mu?"

Gözleri, yapmaması gereken bir şey yaptığında olduğu gibi iki katına büyüyor. Ancak bu, gece gizlice dışarı çıkmak veya Maya ile sorun çıkarmak gibi şeylerden çok farklı.

"O pisliğin söylediği doğru mu, Mia?" diye tekrar soruyorum, boynumdaki damar neredeyse patlayacak. "Onunla yatıyor musun?"

Landon'a bir bakış atar ve sonra işaret diliyle "Düşündüğün gibi değil" der.

"Peki o ne düşünüyor?" Landon Bran'ı bırakır ve ben ona bakmamak ve onun yerine kardeşine odaklanmak için

lanet olası kararlılığımı toplayıp ona bakmamak ve onun yerine kardeşine odaklanmak zorunda kaldım. "Sen sus," diye işaret etti.

"Sessiz kalırım, ama sadece gerçeği ve sadece gerçeği söylersen."

"Neden bahsediyor?" Kill gergin bir sesle sorar.

Mia, Landon'a kendine özgü düşmanca bakışını atar ve işaret diliyle "Sadece anlamsız bir oyundu. Artık her şey bitti." der.

O sadistçe sırıtarak, "Saygısızca katılmıyorum. O bir hile değildi ve bitmekten çok uzak. Mia ve ben öncelikler ve benim anarşiye olan kötü eğilimim konusunda ufak bir anlaşmazlık yaşadık. Dramatik girişime rağmen, buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Aksine, kulüplerimiz arasında uzun zamandır beklenen bir ateşkes önermeye geldim."

"Altı metre öteye gömüldüğünde bile mi?" diye terslerim ve bu sefer kendimi tutamam. Bran'a bir bakış atarım ve onun da bana baktığını görünce duraksamam.

Gözleri yalvarıyor, *yakarıyor*. Lanet olası kardeşi için.

Bunca zamandır Landon sinir bozucu bir pislikti ve Jeremy'nin beni ona karşı kışkırtma girişimlerine rağmen, Kill'in tarafını tuttum ve yaptığı her şeyi görmezden geldim. Çünkü Kill gibi, ben de Landon'ın kardeşine çok bağlıyım ve onunla birlikte olmak istiyorsam ona zarar veremem.

Ancak Mia, lanet olasıca yasak bölge.

Kız kardeşime dokunduğu için Landon'ı öldüreceğim. Kimse beni durduramaz, Bran bile.

"Ben olsam bu kadar çabuk karar vermezdim," diyor Landon, hala Mia'ya bakarak. "Bu nadir fırsat, denersen ikimiz için de çok iyi sonuçlanabilir."

"Kız kardeşim satılık değil," diye homurdandım, sesim titriyordu ve içimi kaplayan gerginlikle doluydu.

"Böyle bir şey demedim. Onun söylediğinin aksine, Mia her gece benimle buluşmaya geliyordu. Geceleri buluşmalarımızda hiçbir zorlama yoktu."

Ne diyorsun sen?

Mia'ya sanki uzaylılar gerçek kız kardeşimi kaçırıp yerine bir taklitçi koymuş gibi bakıyorum.

O, Landon'ın sahte cazibesine kapılacak türden biri değil. O... Mia. Kız kardeşim bundan daha iyidir.

Bu yüzden, "Ateşkes olsun ya da olmasın, sana asla dönmeyeceğim" diye işaret ettiğinde gurur duyuyorum.

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Asla asla deme."

"Sen delisin," diye işaret ediyor.

"Suçluyum." "Beni elde edemeyeceksin." "Bir kez elde ettim."

"Bir daha olmayacak."

"Denemeden bilemeyiz."

"Hayal kurmayı bırak."

"Kaçınılmazla savaşmayı bırak." *Yeter artık.*

Aralarına pek nazikçe değil, kendimi sıkıştırıyorum ve Jeremy, o orospu çocuğuna bakarken bana eşlik ediyor. "Yüzünü mahvetmeden git buradan."

"Son baktığımda, bu bir ateşkes için iyi bir başlangıç değildi, değil mi?"

Bran kardeşinin koluna tutunur ve bana bakmadan, "Hadi gidelim," der.

"Ateşkesi söz vermedikçe dışarı adımımı atmayacağım." Landon, Jeremy'ye bakıyor. "Bunun herkesin yararına olduğunu biliyorsun. Cecily ve Glyn de dahil."

"Olmaz." Bran'ı tutup yanıma çekmemek için zorlukla konuşuyorum.

"Bu senin de yararına olabilir," diyor Landon. "Karşılığında, kardeşime verdiğin zarar için yüzünü parçalamaktan vazgeçeceğim."

"Unut gitsin, Lan." Bran kolunu daha sertçe çeker, sesi boğuk çıkar. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Landon başını eğip bana öfkeyle bakar. "Başkalarının aileme zarar vermesinden hoşlanmam."

"Senden duyunca komik oluyor. Seninle işim bittiğinde, kimse seni tanıyamayacak."

Bran sonunda bana bakar ve ben de ona bakarım.

Kardeşini öldüreceğim. Zaten benden nefret ediyorsun, o zaman sonuna kadar gidelim.

"Lütfen dur," Glyn kardeşinin yanına geçip Kill'e yalvarır. "Lan ateşkes teklif edecek biri değil, bunu kaldırabilir misin?"

"Ateşkes kabul etsek bile," kuzenim diyor, "Mia masadan kalkar." "Bunu sen karar veremezsin, değil mi?" Landon gülümsüyor ve yemin ederim ki bu gezegendeki en kışkırtıcı pislik olduğuna yemin ederim. Ben de Kill'in korkunç olduğunu sanıyordum.

Jeremy omzumu sıkıca tutuyor ama o bile beni yerinde tutamıyor. "O sana hayır dedi."

"Hayır'ı kabul edebilirim." Landon kız kardeşimin yanına yürür, ona kadife bir kutu uzatır ve küstahça kulağına fısıldar.

Jeremy'yi itip Landon'ı geriye doğru o kadar sert itiyorum ki, kardeşlerinin üzerine düşüyor. Bran, kardeşini ayakta tutmak için sendeliyor ve ben içimden küfrediyorum.

Bu gece tam bir boktan, sikik bir durum! Neden buraya gelmek zorundaydı ki?

Bu yüzden onu görmek istemedim. Lanet olsun!

"Bunu teklifime evet dediğin olarak kabul ediyorum. Mia meselesine gelince, onu ona bırakacağım. Beni ondan uzak tutmaya yönelik herhangi bir sansür veya girişimleri hafife almayacağımı bil. İstersen bana işkence edebilirsin. Beni kaçırıp geçmişteki trajedilerin intikamını almak istersen kapım açık, planını bana bildir. Ya da bildirme. Sürprizlere açığım." Landon dikkatini Kill'e çevirdi. "Glyn meselesini düşünürsek, sen ve ben ödeştik."

Kuzenimin yüzü sertleşir ve öne çıkar, ama Glyn ve Bran kardeşlerini geri çeker.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim," diye bağırır. "Nedense burada hoş karşılanmadığımı hissediyorum. Neden acaba?"

"Seni orospu çocuğu..."

Ona atılırım, ama Bran "Lütfen" derken dururum.

Lanet olsun.

Jeremy ve diğerlerinin beni geri çekmesine izin verirken, üçünün merdivenlerden aşağı indiğini izledim.

Bran bana son bir kez bakar, omuzları gergin, gözleri ıstırapla doludur.

Küçük kız kardeşimin her anlamda düşmanla yatmaya başladığını yeni öğrendim, ama beni deliye çeviren şey Bran'ın gözlerindeki lanet olası acı.

Konuşabilir miyiz?

Penthouse'da kısa bir süre görüşebiliriz. İstemiyorsan geceyi burada geçirmek zorunda değilsin.

Çok gergin görünüyordun. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Görüştürebilir miyiz?

Bana vurduğun için özür dilemeyeceksin, değil mi? Sana kızgın falan değilim.

Tamam, özür dilerim ama yumruk için değil. Bilerek yapmadığını biliyorum ama beni bilerek görmezden geliyorsun.

Lan ve Mia konusunda, bunu sır olarak saklamak istemedim, ama öğrenirsen çılgına döneceğini biliyordum ve, şey... Haklıydım, değil mi?

Eğer teselli olacaksa, Lan onunla gerçekten ciddi. Hayatında hiç kimseye ciddi olarak bağlanmamıştı. Hiç bir ilişkisi olmadı, bir kızın sevgisini kazanmak için mücadele etmedi. Onu kazanmak için empati kurmayı öğretmemi istediğine inanabiliyor musun? Bana ilk kez bir şey istedi ve bu çok hoşuma gitti. Bu hafta çok yakınlaştık ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorum.

Ona sakladığım birkaç resmimi bile gösterdim ve benimle gurur duyduğunu söyledi. İnanabiliyor musun? Lan benimle gurur duyuyor! En son bunu söylediğinde daha küçüktük... Aramızın açılmasında benim de payım olabilir, ama neyse, benim için doğru menajeri tanıdığını ve onun kendi menajeri olduğunu söyledi. Geçen gün bizi tanıştırdı ve annemin benimle anlaşmam için uğraştığı ajansınkinden çok daha çok hoşuma gitti. Vizyonumu çok iyi anlıyor ve belki yakında o resimleri gizli tutmayı bırakırım. Umutlanmaya başladım ve bunun sebebi Lan'dan başkası değil. Çılgınca değil mi?

Ama pek iyi bir ruh halinde değilim. İpucu. Senin

yüzünden.

Seni biraz özledim.

Tamam, yalan söyledim. Seni GERÇEKTEN

özledim. Nikolai, lütfen. Yapma.

Mesajlarımı okuduğun belli, ama bana birkaç kelime bile edemiyor musun?
söz bile edemiyor musun?

Biliyor musun? Unut gitsin.

BUNLAR BRAN'IN GEÇEN HAFTA BANA GÖNDERDIĞI MESAJLAR VE EVET, hepsini okudum ama cevap veremedim.

Eğer yapsaydım, feci şekilde şiddet kullanırdım. Kafamdaki düşünceler ve karışıklık henüz sakinleşmedi. Hayatımda ilk kez iki hafta boyunca coşku dolu geçirdim. Tam iki hafta.

Onunla bu halde konuşmak istemiyorum.

Ama sağduyuma aykırı olarak - ki son zamanlarda ortada yok - her sabah onu beklediğim Elitlerin malikanesinin önündeyim.

Eğri bir ağacın arkasına saklanmış motosikletime yaslanıp, buraya kadar gelmemin sebebine bakıyorum.

Mesajlarına cevap vermeme rağmen, onun ya da arkadaşlarının sosyal medya hesaplarından her hareketini takip ediyorum.

Bir saat önce, Remington'un onu boğazlayarak tuttuğu ve ikisinin de güldüğü bir fotoğraf paylaştı. Kahkahalarla *gülüyorlardı*.

Daha da kötüsü, fotoğrafın altındaki yazısıydı. *Remi ile gece geç saatlerdeki sohbetler en iyisidir. Sana sahip olduğum için çok minnettarım @lord-remington-astor.*

Ve sonra Remington'un cevabı. *Şerefe dostum. Sen benim favorimsin, biliyorsun. Çocuğuma söyleme.*

Buraya gelirken düşünmemiştim. Son zamanlarda yeterince yapmadığım bir şey.

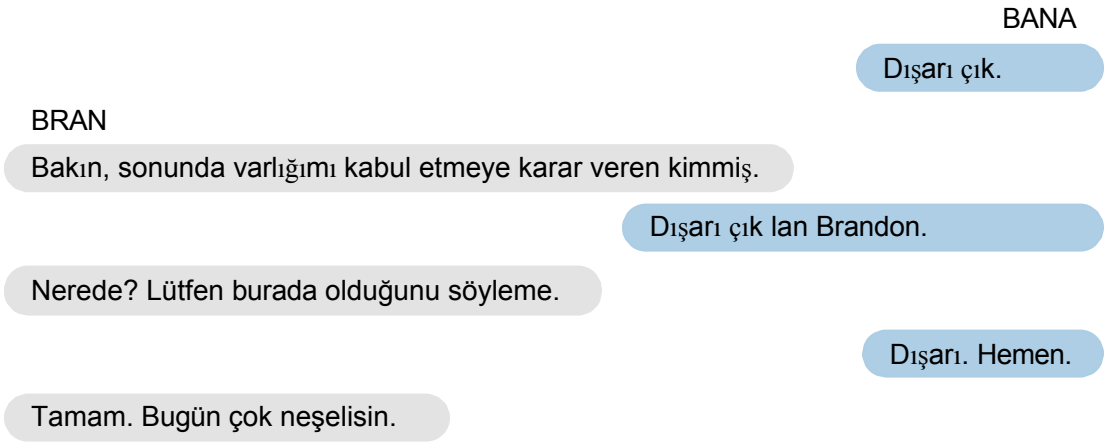
Bazen, tüm bu saçmalığın en iyi çözümü Elitlerin malikanesine girip Landon'ı öldürmek, sonra da kardeşini kaçırmak olduğunu düşünüyorum, ama içimden bir ses bunun iyi sonuçlanmayacağını söylüyor.

Bu ikilem yetmezmiş gibi, o fotoğrafı Remington'la birlikte paylaşmak zorunda kaldı. *Remington'la o fotoğrafı paylaşmak zorundaydı*. Hem de lanet olası yatak odasında.

Tanrım.

"Unut gitsin" bu mu demek? Zaten yerine başkasını buldu ve beni bir kenara attı mı?

Hayatta olmaz. Parmaklarım
yazarken titriyor.

Telefonu gözlerimle süzdüm. Tabii ki o palyaço *Remington*'a kıyasla neşeli değilim.

Bran bir keresinde bile "O çok komik" demişti. Hiç de komik *değil*.

Kaslarım gerginlikten kopmak üzere. İki haftadır bu haldeyim ve yakın zamanda düzeleceğine dair hiçbir işaret yok.

Bran'ı yumrukladığım gece hapları aldım, çünkü artık kendime güvenemiyordum. Kontrolü kaybettiğimi kabul etmek zorundaydım.

İlaçlar işe yaramadı. Tabii havuzda boğulmak sayılırsa.

Yine de, pişman olacağım bir şey yapmamak için üç tane aldım. Ona zarar verme düşüncesi beni çok korkutuyor. Ama işe yaradıklarını sanmıyorum. Birini yumruklamak için duyduğum dürtü, kontrol edebileceğimden daha güçlü.

Uzak durmalıydım.

Gerçekten burada olmamalıyım...

Bran'ın bana doğru aceleyle yürüdüğünü gördüğümde kalbim hızla atmaya başladı. Bekleyeceğim yeri tam olarak biliyor.

Lanet olsun. Onu ve sofistike varlığını özlemişim. Sade siyah şortu ve gri tişörtü, fit vücudunu gizlemeye yetmiyor.

Saçları biraz dağınık, alnına rastgele düşüyor ve onu gergin halinden çok daha insan gibi gösteriyor.

Önümde durur ve ifadesi yavaşça öfkeden... yumuşaklığa mı dönüşür? Ne zamandan beri yumuşadı?

"Penthouse'da buluşabilirdik. Buraya gelmene gerek yoktu. Burada olmanı istemediğimden değil..."

Ona bakıyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum. Şu anda kendime güvenmiyorum.

"Nikolai, dinle." Motosikletin etrafından dolanıp önümde durur. "Seninle konuşmak istediğim çok şey var. Aslında arkadaşlarımla ve Glyn'le konuştum ve..."

"Kapa çeneni." Onu boğazından yakalayıp ağacın gövdesine itiyorum. "Buraya konuşmaya gelmedim."

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve o şaşkın bir ses çıkarıyor ama ben onu yutuyorum. Tadı limon, zencefil ve bal gibi.

Tadı, yaklaşan sonum gibi.

Dilimi onun diline bastırıp, emip, çekip, ısırıp, o inleyene kadar devam ettim.

Sanki bunu bekliyormuş gibi benim için inliyor. Sanki beni başka biriyle değiştirmedi mi?

"Niko... bekle." Dudaklarını benden çekiyor.

"Beklemekten bıktım." Ağzını takip ediyorum, sonra tekrar ele geçiriyorum. Saçımı çekiyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Acı yok. Düşünce yok.

Sadece körü körüne sahiplenme.

Sapkın bir arzu.

Onu *sahiplenme* ihtiyacı içimde bir canavar gibi tırmalıyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekip onu döndürdüm, sonra yüzünü ağaca dayadım, parmaklarım ensesini sardı. Şortunu aşağı çekip kıçını ortaya çıkardım.

"Nikolai…?"

Dudaklarım kulağına yaklaşıyor ve neredeyse bir hırıltı gibi sertçe nefes alıyorum. "Durmamı söyle. Bunu yapabilmenin tek şansı bu. Artık beni istemediğini söyle. Söyle, ben giderim."

"Öyle değil..." Kesik kesik nefesleri, benim afrodizyakım gibi havada yankılanıyor.

"Öyle değilse, lanet olası çeneni kapa." "Ne

oldu...?"

"Kapa." Onu gördüğümden beri sertleşmiş olan sikimi çıkarır ve elime tükürürüm. "Kayganlaştırıcı yok. Bu iş görür."

Onaylayan bir ses çıkarır ama sıkı kas halkasını geçince homurtuyla biter.

Son iki haftadır alışılmadık bir şekilde ölü gibi olan vücudum, onun içine girdiğimde yeniden canlanıyor.

"Siktir," diye homurdandım, dişlerimi boğazının çukuruna geçirdim.

Bran yüzünü bana doğru çevirdi ve bu hoşuma gitmedi.

Beni özlemiş gibi yumuşak gözlerle bakması hoşuma gitmez. Sanki beni *değiştirmedi* de.

Bu yüzden daha sert, daha derine, daha hızlı giriyorum.

"Niko..." Piercinglerimle o noktaya dokunduğumda inledi. "Siktir... Burası halka açık bir yer."

"Yine de o kadar sertisin ki ağaca sürtünüyorsun. Yakalanma ihtimalinden heyecanlanıp tahrik oluyorsun."

"Tanrım... mmfuck... beni sikme şeklini özlemişim."

"Kapa çeneni." Bu sefer parmaklarımı ağzına kapatıyorum. Sesini duymak istemiyorum. Söyleyeceklerini duymak istemiyorum ve yine ona kapılmak istemiyorum.

Sadece bir şeyi kanıtlıyorum. Onun bana ve sadece *bana* ait olduğunu. Hala sadece beni istediği ve beni asla değiştirmeyeceği gerçeğini. "Sen benimsin,

Brandon. Lanet olsun, *benimsin*. Eğer benim dışımda senin için başka bir seçenek olduğunu düşünüyorsan, sana bir haberim var." Kulak kepçesini ısırıyorum ve o inliyor, sesi elimle boğuluyor. "Yok, lanet olsun. Sana yaklaşan herkesi öldürürüm ve onların kanında seni sikerim."

Onun sikini sıkıp hızlı ve sertçe sarsıyorum, kıçındaki sikimin ritmine uyarak. Kalçalarını öne sonra geriye doğru itiyor, deli gibi benim kasıklarıma vuruyor, ta ki onun deliliği benimkine eşit olana kadar. Onu sert ve kontrolsüz bir şekilde sikerken, etin ete çarpması havada yankılanıyor.

Siktiğimin siktiği.

Elimin üzerine boşalıyor, inliyor ve bir şey söylemeye çalışıyor ama ağzını kapattığım için konuşamıyor.

Boşaldıktan sonra bile sikimi sürmeye devam ediyor, ileri geri çekip beni sağarak, orgazmı bedenimden değil, sikilmiş ruhumun derinliklerinden çıkarıyor.

Onun içine derinlemesine boşalıyorum ve o inliyor, dişleri parmaklarıma batıyor ve vücudu benimkinin altında titriyor.

Eğer daha önce bilmiyorsam, şimdi eminim. Onunla olmazsa bir daha asla sikişmekten zevk almayacağım.

O beni *mahvetti*. Hem gerçek hem mecazi anlamda.

Ondan çıkarken bile zihnim hala lanet olası bir karmaşa içinde. Spermim onun taşaklarına ve uyluklarına akıyor ve her zamanki gibi onu tekrar sikmek istiyorum, ama bu dokunmakla ilgili değil.

Bu lanet olası bir şeyi kanıtlamakla ilgili.

Elimi çektiğimde Bran'ın dudakları benimkilere uzanır, ama ben geri çekilip onun ulaşamayacağı bir yere giderim.

Onu hiç bu kadar incinmiş, bu kadar perişan görmemiştim. Tüm zevk kaybolmuş, sanki gözlerimi ilk kez görüyormuş gibi beni yavaşça, dikkatle izliyor.

O bana dönükken birbirimize sarılırız.

Elini tutuyorum ve saatini çıkarıp altına bakarken o kaskatı kesiliyor. Eski bir yara izi var ama yeni bir yara izi göremiyorum. Gerçi 'tıraş' nedeniyle oluşan lanet olası kesik gibi, gizli bir yerde yapabilir.

"Ben yapmadım..." Elini yavaşça çekiyor. "Son seferden beri yapmadım."

"İyi."

Başını eğdi, yüzü okunamaz hale geldi. "Şimdi neyin var, söyleyebilir misin?"

"Başka kimsenin sana dokunmasına izin verme, yoksa yemin ederim cinayet tehditlerimi gerçeğe dönüştürürüm."

Ciddi bir ifadeyle başını sallar. "Biz birbirimize aitiz, unuttun mu?"

"Bunu hatırlaman gereken sensin."

"Bu ne demek şimdi?" Arkanı dönüp bisikletine atlıyorum.

"Bekle. Gidiyor musun? Öylece mi?"

"Öylece."

"Nikolai. Sakın benden uzaklaşma." "Sen bunu sayısız kez yaptın. Ben neden yapamayayım?"

Yüzü acı dolu ve ağzını açıyor. Gitmem gerek, ama yapamıyorum. Söyleyecek bir şeyi varken gidemem.

"Özür dilerim."

"Özür dilemekle ilgili ne dedim ben?"

"Ne söylememi ya da ne yapmamı istiyorsun? Sana yakınlaşmaya çalışıyorum ama ne kadar uğraşırsam o kadar uzaklaşıyorsun."

"Sana bir şey sorayım." Yanına dönerek ona baktım. "Eğer benimle kardeşin arasında seçim yapmak zorunda kalsan, kimi seçerdin?"

"İkisini de seçmem. Bu bir seçim olmamalı. Ayrıca, onu Mia ile kabul edersen, o da seni benimle kabul etmek zorunda kalır."

"Kız kardeşim pazarlık konusu değil."

Yüzü düşer ve boğazını temizler. "O zaman sen kararını vermişsin."

"Sen de öyle." Motoru çalıştırdım.

Onu kaçırmak gibi çok mantıksız bir fikre kapılmadan buradan gitmem gerekiyor.

İçimdeki bir ses bunu istiyor, onu yakınımda tutmak için varlığımın temellerini tırmalıyor, pençeliyor.

Ama bunu yaparsam, onu alırsam, ona zarar veririm. Onu kaybedeceğimi biliyorum. *kaybedeceğimi* biliyorum.

Bu yüzden, arka aynadan ona bakmaya devam etsem de, elini saçlarına koymuş öylece dururken, geri dönmüyorum.

Landon King gibi bir haşereyi ortadan kaldırmam

lazım. Sonra da bir şişe hap lazım.

BRANDON

NIKOLAI

Landon konusunda senin yerine karar vereceğim. Onun icabına bakıldı say.

Nikolai'den bir hafta boyunca haber alamadıktan sonra aldığım mesaj bu. Beni ağaca dayayıp becerdikten sonra, izin vermeden gitti. Onu öptüm. Onunla konuştum. Hiçbir şey olmadı.

Kendi kız kardeşi konusunda taviz vermezken bana bile ültimatom verdi.

Lan ve benim sorunlarımız olabilir, ama o benim ikiz kardeşim. En iyi tanıdığım kişi. Kendimden nefretle boğulduğumda baktığım kişi. Onun utanmaz, kendine güvenen halini görmek bana iyi olabileceğime dair umut veriyor. Eğer ikiz kardeşim iyi ise, ben de iyi olabilirim.

Lan ve ben dışında kimse ilişkimizin karmaşıklığını anlamıyor. Annem ve babam bile bunu bilmiyor.

Peki Nikolai bana nasıl böyle bir ültimatom verebilir? Kardeşimle "halledeceğini" söyleyip benim ona izin vereceğimi nasıl düşünebilir?

Bana nasıl seçim *yapmamı* söyleyebilir?

Mia'nın doğum günü partisinde, kendinde olmadığını fark ettim. Boş, dipsiz bir ifadesi vardı ve bazen bana bakıyordu ama beni görmüyor gibiydim.

Onun için orada olmak istedim ve bunun için sayısız kez denedim. Kapıyı yüzüme kapatan oydu.

Bunu, onu hep uzak tuttuğum için intikam olarak görmeden edemiyorum. İtme-çekme oyunu tersine döndü ve şimdi ben alıcı tarafta.

Ama ben onun ailesini hiç tehdit etmedim. Lan ve Mia'nın ilişkisini saklamış olabilirim, ama bunun geçip gideceğini ve ona söylemenin daha çok zarar vereceğini düşünmüştüm.

Ve evet, bazen mesafeli davranmış olabilirim, ama o beni istediğinde hep yanındaydım.

O ise artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belli etti.

İletişim kurmuyor. Penthouse'a gelmiyor. Ve kardeşimi inciterek beni kaybetme ihtimalini tamamen kabullenmiş durumda.

Kalbinin kırılmasını unut. Şu anda çok sinirliyim.

Mia'ya kardeşinin planları hakkında mesaj attım ve o da bana Heathens'ın malikanesine girmek için bir şifre verdi.

Şu anda deli gibi araba sürerek oraya geldim.

Ancak Mia'nın buluşmamızı söylediği ek binaya vardığımda, üç iri yarı güvenlik görevlisi tarafından durduruldum. İkisi kaya gibi yapılı ve bana sanki hamamböceğiymişim gibi bakıyorlar.

Metal kapının iki yanında durmuşlar, kollarını önlerinde kavuşturmuşlar, ama belgelerinde silahlarının kılıflarını görüyorum.

Öne çıkan, benden daha genç görünen sarışın bir adam, ama yüzünde ciddi bir ifadeyle Rus aksanıyla "Geri çekil" diyor.

"Mia'yı görmeye geldim," diyorum kararlı bir sesle.

"Bu mümkün değil. Araziden çıkın, yoksa sizi dışarı çıkarırız. İkinci seçenek hoş olmayacak."

"Mia ve kardeşimi görene kadar kıpırdamayacağım."

O öne doğru adım atar ama ben olduğum yerde kalırım. Beni yere serip dövmeyeceğinden şüphem yok ama umurumda değil. Şu anda tek istediğim kardeşimizi sağ salim eve götürmek.

"Nikolai'ye burada olduğumu söyle," diye söylüyorum, o

bana uzanırken. "Ne?"

"Ona onu görmek istediğimi ve beni sınamaya kalkışmasın diye söyle."

"Nikolai neden *seni* görmek istesin ki?" diyor, sesinde beni rahatsız eden bir küçümseme var.

Onun gözünde ben Lan'ın ikiz kardeşiydim ve bu yüzden Nikolai de bana aynı derecede hor görüyordu. Ama bu doğru değildi. Jeremy ve Killian bile beni severdi ve Lan'ın tuhaflıklarından beni hep ayırırlardı.

Nikolai de başından beri öyle. Bu yüzden bana lotus çiçeği diyor. Ama şimdi çok pislik gibi davranıyor.

Gardiyan beni itmeye başlar ve ben ona karşı koyarım. Ama yüzüme yumruk atamadan kapı gıcırdayarak açılır.

Lan, titrek ayakları üzerinde sendeleyerek dışarı çıktığında nefesim kesildi. Dudaklarının köşesinden kan akıyordu ve yanakları ile boynu mor çürüklerle kaplıydı.

Ama beni felç eden şey, sol kolunu tutarken sol elinin yanına sarkık bir şekilde durmasıydı.

Hayır, hayır, hayır...

Muhafızın elinden kurtulup ona koşuyorum. "Lan... iyi misin?"

"Burada ne işin var Bran?" diye bağırarak beni ensemden yakaladı. "Neden işine bakıp durmuyorsun?"

"Senin incinmeni izleyip hiçbir şey yapamam." Kolunu inceliyorum, bileğine dokunduğumda kalbim güm güm atıyor ve o inliyor. "Bileğin... iyi mi?"

Beni uzaklaştırır. "Nikolai kıskandı ve kırmaya çalıştı, ama sanırım sadece burkulma oldu."

"Nikolai mi yaptı?"

"Ya Mia'yı terk etmezsem sanatçı bileğimi kırmakla tehdit etti."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum ama içimi kaplayan acıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. "Mia'yı seçtin."

Bu bir soru değil, çünkü onun Mia için kendini ne kadar feda edeceğini artık biliyorum. Onu hiç kimseye bu kadar adanmış görmemiştim.

Acı dolu, kanlı bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Tabii ki. Bir saniye bile düşünmeden yine yaparım."

Öksürüyor ve sonra ağzındaki kanı beton zemine tükürüyor. Onu belinden tutup, arabayı bıraktığım girişin yanına sürüklemeye başlıyorum.

"Seni bir doktora götürelim."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır ama bana yaslanarak yarı yarıya beni taşımama izin verir.

"Sana endişelendiğini görmek çok hoşuma gitti." Saçımı karıştırır.

"Dalga geçme Lan. Bileğini mahvettin ve tek düşündüğün benim senin için endişelenmem mi?"

"Çok önemli bir unsur." "Ciddi misin?"

"Evet. Bu, önemsediğin anlamına geliyor."

“Ben her zaman önemsiyorum. Önemseyen sen değilsin.”

"Siktir et. Sen burada olmasaydın, o kafataslarına benim özel sikimden birer ders verirdim."

"Ve kendini öldürtecektin?"

"Cenazemde ağlayacak mısın?"

"Lan! Böyle saçma sapan şakalar yapma." "Ama

bilmek istiyorum. Yapacak mısın?"

Onu yolcu koltuğuna oturturken iç çekiyorum. "Sen benim ikiz kardeşimsin."

"Ve?" Bana bekleyişle bakıyor, sanki avına saldırmak için bekleyen lanet bir sırtlan gibi.

Ya da belki de sadece beklenti ve ben fazla anlam yüklüyorum.

"Ve bu, sensiz aynı kişi olamayacağım anlamına geliyor. Sen aynı duyguyu paylaşmıyorsun ama." Kapıyı kapatmaya başlıyorum, ama o ayağını kapıya dayayarak kapıyı açık tutuyor.

"Biliyorsun, bu senin sorunun Bran. Benimle *konuşmak* yerine hep benim hakkımda varsayımlarda bulunuyorsun. Bu kötü bir alışkanlık, bırak artık." O da aynı bakışla gözlerime bakıyor. "Sen olmasan ben de aynı olmazdım, aptal. Sen benim bir parçamsın."

"Yine sahiplik mi? Klasik."

"Sahiplik değil lan. Eğer senin *sahibi olsaydım*, sana zerre kadar değer vermezdim çünkü zaten elimde olurdun." Elimi sıkıca tuttu ve ben bu sertlikten irkildim. "Beni dinle ve dikkatlice dinle. Sen benim bir parçamsın. Bu, kendime karşı eleştirel olduğum gibi sana da eleştirel olduğum anlamına gelir. Senin güvenliğini kendiminki gibi görüyorum, bazen daha da fazla, çünkü sen başkalarının rahatını kendininkinden daha çok düşünüyorsun. Kendini bir kaleye kapatıp beni dışarıda bırakmandan nefret ediyordum. Bunu anlamanı istiyorum.”

Boğazım düğümlenir, sözleri içimdeki duvarı tuğla tuğla yıkar.

"On üç yaşındayken beni telefonuna 'Yedek Parça' olarak kaydettin."

"Çünkü kendi odanı istedin. Aynen şöyle demiştin: 'O pislikle aynı odayı paylaşmak istemiyorum.' Ben çok kindar biriyim."

İçim sızlar. Her şeyin dağılmaya başladığı dönemdi. Tek yapabildiğim başımı sallayıp elini çekmek.

Bileklerini uyluğuna koyduğunda inliyor ve az önceki öfke tekrar beni kaplıyor.

"Bir saniye izin ver."

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar ama onu arabada kilitlerim ki peşimden gelmesin.

Sonra ek binaya geri yürüdüm. Killian ve Mia'nın ana binaya doğru yürüdüklerini gördüm. Mia öfkeyle işaretler yaparken, Killian sert bir ifadeyle onu dinliyordu.

Jeremy, muhafızların hala yakınlarda beklediği ek binanın önünde Nikolai ile konuşuyor.

Onlara doğru büyük adımlarla ilerliyorum, ama yine sarışın adam tarafından durduruluyorum.

Nikolai başını kaldırıyor ve kaşları çatılıyor. Saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve tişört ile pantolon giyiyor. Ama tabii ki kardeşimin kanını üzerine bulaştırmak istemez.

"Bırak onu, Ilya," diyor sarışına ve o da isteksizce beni bırakıyor.

İleri doğru yürüdüm ve yumruğumu suratına indirdim. Geriye sendeledi ve yanağını tutarken kararmış gözleri benimkilere dikildi.

Jeremy bir an için şaşkına döner. Ben de öyle, çünkü elimi sallama isteğine direniyorum. Çok *acıyor*.

Ama buna değer.

"Tebrikler, Nikolai. Lanet olası dileğin gerçekleşti." Parmakla göğsünü işaret ediyorum. "Biz bittik."

Jeremy, sanki bir şeye karar vermeye çalışır gibi, hesaplayıcı bir ifadeyle ikimizin arasında bakıyor, ama ben artık hiç umursamıyorum.

Gitmek için dönerim ama Nikolai kolumdan tutar ve sert göğsünü sırtıma bastırarak kulağıma "Hayatta olmaz, bebeğim" diye bağırır.

Siktir git.

Onu dirsekleyip kendimi kurtardım. Arkama bakmadan Lan'ın yanına koştum.

Belki de tüm bunları geride bırakmanın zamanı gelmiştir. Sonsuza kadar.

CO

BRANDON

" Odaklanamıyorsun, evlat.

Yanlışlıkla sıcak tencereye dokunduğumda başımı kaldırıp irkiliyorum. "Bran!" Babam elimi tutup parmaklarımı inceliyor.

Dokunuşu lanetli bileğimi yakıyor. Sanki lazer gibi gözleri saatimin altından geçip ne kadar berbat durumda olduğumu görecekmiş gibi hissediyorum.

Glyn haklıydı. Ailem beni seviyor, *her zaman* sevdi. Ama içimden bir ses, bunun benim çok iyi takındığım maske sayesinde olduğunu söylüyor. Onların görevine bağlı oğlu, itaatkar bir genç, asla şikayet etmez ve asla sinir krizi geçirmez.

Asla onların yoluna çıkmaz. Lan gibi başlarına bela açmaz.

Bir parçam, beni gerçekte olduğum gibi görürlerse, Yılın Oğlu Ödülü'nü yıldırım hızıyla kaybedeceğime inanıyor.

Bu ihtimal beni çok korkutuyor.

Elimi babamın elinden çekip gülümsemeye çalışıyorum. "Önemli değil. Sadece biraz yandım."

"Mutfakta dikkatli olmalısın. Yemek pişirmenin ilk kuralı budur."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Babam sevgiyle omzuma vurup havuç kesmeye devam ediyor, ama önce bana altın gülümsemesini sunuyor. Lan ve benim miras aldığımız gülümseme. Gerçi o bizim daha sarışın ve kaslı versiyonumuz.

Annem, okulun en popüler çocuğu olduğunu ve hak ettiğinden fazla ilgi gördüğünü söylerdi. Bunu ben de görebiliyorum. Büyükbaba Jonathan'ın dediği gibi, "üstün" King genlerini taşımasının yanı sıra, son derece aklı başında ve karizmatik biridir.

Seçkin bir azınlık, Aiden amcam yerine onunla iş yapmayı tercih ediyor çünkü o çok daha cana yakın. Amcam ise... diyelim ki onun mottosu "ya benim yolum ya da yok" gibi. Eli ve Lan bu konuda kesinlikle ona çekmiş.

Birçoğu Aiden amcasına akın ederken, babam yoğun ama şefkatli kişiliğiyle asıl hazine. Dışarıdan acımasız ama içten sıcak. Katı talepleri ve sıkı kucaklamaları. Babam her zaman benim için en büyük rol model ve olmaya çalıştığım erkek tipi olmuştur.

Sorumluluk sahibi. Güvenilir. Kontrol sahibi.

Ne yazık ki kafam çok karışık, bunu asla başaramayacağım.

Zamanla her şeyin düzeleceğini düşünmüştüm, ama içimde biriken öfke her güzel rengi ve anıyı siyahla boyadı.

Ve bu sürecin sonunda herkesin beni öyle göreceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Beni öyle görmektense kan kaybından ölmeyi tercih ederim.

"Bran?"

Son düşünce hala midemi burkarken gülümserim ve babama göz kırparım. "Evet?"

"Şimdi baharatları eklememen gerekmiyor mu?"

"Ah, doğru." Buna odaklanıyorum ve her birini metodik bir şekilde tencereye doğru miktarda serpiyorum.

Ama eskiden büyük zevk aldığım bu faaliyet bile artık bana acı veriyor.

Penthouse'da yemek pişirdiğim ve Nikolai'nin bana yapışıp durduğu zamanları düşünmeden edemiyorum. Ona sinir bozucu derdim, ama aslında onun yanımda olmasını çok seviyordum.

Benden bir dakika bile uzak kalamamasını seviyordum. Sanki ben onun çeliğine yapışan mıknatısmışım gibi, bana sürekli dokunmayı görev edinmişti.

Sonra her şey sona erdi.

"Bu kadar uzun süre okuldan uzak kalmanın sakıncası yok mu?" Babam kesme sesleri arasında sorar. "Eve geleli bir hafta oldu."

"Evet. Danışman profesörüme mezuniyet projem üzerinde çalışmak için burada kalacağımı söyledim." Gülümser ve şaka yaparım, "Benden sıkıldın mı?"

"Saçmalama. Geri taşınmanı tercih ederim. Bunu biliyorsun." Adam iç geçirir. "Çocuk yap, dediler. Sana arkadaşlık ederler, dediler. Ve ben burada üçünüzü eve geri götürmemek için uğraşıyorum."

"Sen ve Aiden amca da dedemi terk ettiniz."

“O farklı. Deden kanlı bir diktatör ve acımasız bir otokrat. Bizim defolup gitmemizi bekleyemedi, dünyayı fethetme planına devam etmek için.”

“Nan'ın ayaklarına kapanıp Glyn'e şımarık bir prenses gibi davranan aynı büyükbaba mı?”

"Evet, o. Nan onu evcilleştirdi. Ondan önce, dayanılmaz bir pislikti ve sık sık bize kızardı. Sürekli kavga ederdik." Nostaljiyle başını sallar ve elini uzatır.

O istemeden patates kasesini ona uzattım. Babamla ben böyle uyumluyuz.

“Gerçekten mi? Ama şimdi aranız çok iyi.”

“İlişkiler böyledir. Emek ve zaman ister. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, gençken biraz serseriydim. Onun malikanesini yakmış ve okulda ona sürekli ziyaretçi olmasını sağlayacak kadar sorun çıkarmış olabilirim.”

Elim çorbayı karıştırmayı bırakır. "Olamaz." "Diyelim
ki çılgındım."

"Buna inanamıyorum. Sen, vahşi mi? Yoğun, evet. Ama *vahşi* mi?"

“Vahşi bir siyah at kadar yabani. Kimse beni durduramazdı. Büyükbaban bile.”

“Vay canına. Senin bunları yaptığını hayal etmek zor.”

“Kardeşinin davranış sorunlarını kimden aldığını sanıyorsun?”

“Oh.” Karıştırmaya devam ediyorum, aromatik fesleğen ve kekik kokusunu içime çekiyorum. *“Oh*! Bu yüzden mi bir ara ona karşı katıydın?”

“Sanki kendimi izliyor ve amcamın gözünden görüyor gibiydim. Hoş bir duygu değildi.” Omuzlarımı sıkıca tuttu. “Ama sen varsın, o yüzden şikayet edemem.”

Beni itip dolaba doğru ilerlerken, ben olduğum yerde donakaldım, az önceki düşüncelerim aç bir köpekbalığı gibi yüzeye çıkmaya başladı.

"Yirmi dakikaya servis yapabilir misin?" diye sordu, salata kasesini alırken.

"Evet, sanırım yetişirim."

“Neyi hazırlayacaksın?” Annem, arkamdan sarılmadan önce seslendi.

O benden çok daha kısa, bu yüzden yanağıma öpebilmesi için eğilmem gerekiyor.

Annemin saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve gömleğinin kollarına boya lekeleri bulaşmış. Ne yazık ki, onun işinin son teslim tarihine yetişmeye çalıştığı bir anda geldim, bu yüzden onu pek göremedim ve o da bunun için sürekli özür diliyor, ama onu anlıyorum. Benim de bir işim var. Anahtar kelime "var".

O anlamsız doğa manzaralarını boyama düşüncesi beni ölümüne sıkıyor.

"Nefis bir koku geliyor." Babamın yanından gizlice geçmeye çalışıyor ama babam onu belinden sarıp öpüyor ve yemek odasına doğru itiyor.

"Git dinlen. Birazdan servis yapacağız."

"Oğullarımın beni şımartmasına bayılıyorum." Saçlarını okşayıp yakasını düzeltiyor.

Karıştırmaya devam ederken, onları izlemekten kendimi alamıyorum.

Onların tutkulu, koşulsuz sevgisiyle büyüdüm ve bu, içimdeki umudun hayatta kalmasının nedenlerinden biri — ne kadar boşuna olsa da.

"Baba, fırın," derim ve o sonunda onu bırakır.

"Bu arada, Grace de akşam yemeğine katılacak. Onu da sayabilir misin?" Annem yanımda durur ve bulaşıcı bir gülümsemeyle bana bakar. "Bu senin için iyi bir fırsat, bebeğim. Seni gerçekten almayı düşünüyor. Harika değil mi?"

"Bir menajer buldum bile anne."

"Öyle mi? Kim?"

"Maxine Saul."

"Landon'ın menajeri mi? O heykel sanatına meraklı, seni anlamaz. Ayrıca Grace çok tanınmış ve saygın bir isim. Senin işlerini hemen piyasaya çıkarır. Beni menajeri olarak kabul ettiğinde çok şanslıydım."

"Benim tarzımı beğenmeyeceğini düşünüyorum."

"Beğendiğini söyledi. Hadi ama Bran. Onun söylediklerini bir dinle. Beğenmezsen ve yine de Maxine'i tercih edersen, kararını saygıyla karşılarım."

Başımı sallıyorum ve o da beni tekrar kucaklayıp yemek odasına gidiyor.

“Hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin,” diyor babam. “Annen, senin ünlü bir menajerle anlaşmanı istiyor çünkü senin geleceğin için endişeleniyor, özellikle de Lan'ın aksine sergilere katılmayı reddediyorsun. Ama bize söylemek istediğin bir şey varsa, seni dinlemeye hazırız. Belki sanatla devam etmek istemiyorsun. Belki farklı bir yol izlemek istiyorsun. Ne olursa olsun, biz buradayız."

Gülümsayarak başımı salladığımda omuzlarımdaki gerginlik kaybolur. Neden beni rahatlatmak için her zaman doğru sözleri söyler?

Ancak dördümüz akşam yemeği için masaya oturduğumuzda, o gerginlik dalgalar halinde geri geliyor.

Annemin yaklaşan sergisi ve harika sonuçlar beklediklerini konuşurken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Herkes sabırsızlanıyor.

"Sen de geleceksin, değil mi Bran?" Grace, biraz snob, üst sınıf aksanıyla bana soruyor.

Grace Bruckner gerçekten de herkesin tanıdığı bir isim. Üç sanatçıya menajerlik yapıyor ve hepsi de dünyaca ünlü ve birçok ödül kazanmış sanatçılar. Annemle yaşıt ama ondan daha farklı olamazdı.

Çoğu zaman kırmızı giyinir. Şu anda bile kırmızı bir kaşkorse, topuklu ayakkabılar, küpeler ve ruj takıyor. Tek farklı renk, siyah kalem eteği.

Platin sarısı saçları omuzlarına kadar uzanan mükemmel bir bob kesiminde ve muhtemelen botoks yüzünden sık sık sahte bir gülümseme takınıyor.

"Tabii. Annem için her şeyi yaparım." Gülümsüyorum ve annem bana kalp gözleri yapıyor. "Lan da?" Grace ısrar ediyor.

"Ona sen sor. Son zamanlarda... oldukça meşgul."

"Görünüşe göre, onu dizginleyen bir kız arkadaşı var." Annemin sözleri, Mia'dan ve onun 'vahşi çocuğu'nu nasıl evcilleştirdiğinden ilk bahsettiğimde olduğu gibi sevinçle doludur.

"Dizginlemek mi?" Babam alaycı bir şekilde sorar. "Görünce inanırım."

"Söz veriyorum baba. Onu hiç kimseye bu kadar bağlı görmedim. Benden empati dersleri bile istedi."

"Ciddi bir ilişki gibi görünüyor." "Çok ciddi."

"Ne kadar sevimli." Grace şarabından bir yudum aldı. "Peki ya sen, Bran? Kız arkadaşın var mı?"

Bu soru beni acı içinde bırakır ve sessiz kalmayı tercih ederek yüzümü yemekle doldururum.

"Hiç kimse yok mu?" diye ısrar eder.

"Boş ver, Grace. Bran ilişkilerini kendine saklamayı sever." Annem güldü. "Belki bir gün senin özelini tanırız, canım."

İmkansız.

"Peki, Bran." Grace koltuğunda öne doğru eğilir. "Astrid sana söylemiştir ama seni resmi olarak işe almayı düşünüyorum. Bu konuyu daha ayrıntılı konuşmak için zaman ayırabilir misin? Tercihen stüdyoda, son çalışmalarını görebileceğim bir yerde."

"Glyn'e ne dersin?" diye soruyorum.

O, rosé şarabını yudumlamaya devam eder. "Glyn hala çok genç ve kendi stilini geliştirme aşamasında. Onunla ilgilenmek için birkaç yıl bekleyeceğim. Şimdilik sana odaklanalım."

"Ne heyecan verici!" Annem bana gülümsüyor. "Gelecekte birlikte sergiler yapabiliriz."

"Harika bir fikir," diye onaylıyor Grace. "Aslında, gördüklerime bağlı olarak, yaklaşan sergine bir iki tablo ekleyebiliriz."

"Aman Tanrım. Bunu yapabilir misin?"

"Kolay bir iş değil, ama ikiniz için halledebilirim."

"Bran? Ne dersin?" O kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor ki midem bulanıyor. "Lev, hayatım, bir şişe şampanya açmalıyız."

O benim ifademi ölçüyor. "Bu adımı atmaya hazır mısın, oğlum?" "Ben... düşünmem lazım." Dudaklarımı peçeteyle silip, biraz titrek ayaklarla ayağa kalkıyorum.

ayaklarım biraz titriyor. "Bir ödevim var. Lütfen yemeğinize devam edin."

Hissetmediğim bir sakinlikle yemek odasından çıkıyorum. Stüdyoya gitmek yerine merdivenleri kullanıp odama gidiyorum.

İçeri girer girmez, başım önde yatağa düşer ve lanet yastıkla kendimi boğmak isterim.

Siyah mürekkep üzerime yayılır, sırtımda ağırlık oluşturur, nefes almakta zorlanana kadar.

Yastığın altına uzanıp İsviçre çakımı alıyorum, sonra saatimi çıkarıp bıçağı bileğime dayıyorum.

Bir kesik. Küçük bir

kesik. Nefes almam

lazım.

Nefes almak istiyorum lan.

Telefonum titriyor ve irkiliyorum. Ekranda yanan ismi görünce bıçağı yatağın üzerine düşürüyorum.

Nikolai.

Telefon ne kadar titriyorsa, o kadar zor nefes alıyorum, var olmayan havayı solumak için çabalıyorum. Titreyen parmağım, her aradığında olduğu gibi ekranın üzerinde duruyor

ama her zamanki gibi cevap vermiyorum.

Ekranda bir cevapsız arama beliriyor. Sonra,

her zamanki gibi, bir mesaj geliyor.

NIKOLAI

Lanet telefonu aç.

Mesajlarını açıp sırt üstü yatarak okumaya başlıyorum, derin bir nefes alıp, mide bulantısını bastırmak için nefesimi tutuyorum, sonra titrek bir nefesle havayı dışarı veriyorum.

Yavaş yavaş, mürekkebin gölgelere çekildiğini hissediyorum, görünmez elleri hala lanetli bileğimi boğsa da.

Yukarı kaydırıp, Lan'ın bileğinin güvende olduğundan emin olduktan sonra adadan ayrıldığımdan beri gönderdiği tüm mesajları okudum.

O zamanlar her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu ve ailemin yanında olmak bunun için en iyi çözüm olduğunu düşündüm.

Artık o kadar emin değilim.

Adada ya da burada, her yerim acıyor.

Yine de onun mesajlarını tekrar tekrar okumadan edemiyorum. Öfkeli mesajlardan yalvaran mesajlara, sonra tekrar öfkeli mesajlara dönüştü. Lanet olası bir sapık gibi günde yirmi kez arıyor.

Birkaç gün önce mesaj ve aramaları tamamen kesti, bu yüzden vazgeçtiğini düşündüm, ama az önce aradı. Bu ne anlama geliyor?

Bunun için umutlu mu olmalıyım?

Mesajları kapatıp Instagram'a giriyorum, sonra bir bağımlı gibi onun profiline gidiyorum. Uzun zamandır hiçbir şey paylaşmamış, ama eski fotoğraflarını tek tek inceliyorum. Sanki hepsini telefonumda özel bir klasöre kaydetmemişim gibi.

Bir kapı çalması beni ürküttü, sonra annemin sesi duyuldu. "Bran, tatlım, uyanık mısın?"

Bıçağı yastığın altına atıp yataktan kalkarak saatimi takıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Evet. Gir."

Parmaklarım telefonu sıkıca kavrar, kapı açılırken onu göğsüme bastırarak geçici bir zırh gibi tutarım.

Annem ve babam ellerinde atıştırmalıklar, patlamış mısır ve bira ile

içeri girerler. "Film gecesi," der babam. "Kaçabileceğini sanma."

Gülümserim ve telefonumu cebime sokarım. "Bunun için ev sinemasına gitmemiz gerekmez mi?"

Kollarındaki eşyaları masamın üzerine bırakıp yanıma otururlar.

"Onu yapmadan önce..." Annem sözünü bitirmez. "Önce biraz konuşmak istiyorum."

"Tamam," diyorum temkinli bir şekilde.

"Senden özür dilemek istedim, tatlım. Sözlerimi düşündüm ve sana en iyi teklifi almaya çalışırken seni zorladığımı ve bunun seni rahatsız ettiğini fark ettim. Maxine'i Grace'e tercih ediyorsan, öyle yap. Her adımında arkanda olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki Bran. Bana bunları açıkça söyleyebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Beni affediyor musun?"

"Affedecek bir şey yok anne. Senin yerinde olan herkes Grace'in temsil ettiği için onur duyar. Ama ben henüz senin seviyende değilim. O baskıyı istemiyorum."

"Anlıyorum. Adım adım, değil mi?" Bu sefer

gülümsemem çok daha samimi.

"Kendini ifade etmek o kadar da zor değildi, değil mi oğlum?" Babam omzuma rahatlatıcı bir şekilde kolunu atarak sorar.

"Biz senin ebeveynin, koruyucun ya da çekinmen gereken insanlar değiliz." Annem küçük elleriyle benim elimi tuttu. "Bizimle konuşurken bunu düşünmene gerek yok. Aklında ne varsa özgürce söyleyebilirsin."

Nefes alıp verirken nefesim giderek rahatlıyor ve tüm cesaretimi toplayarak söylüyorum: "Anne, baba. Size bir şey söylemek istiyorum."

"Her şeyi," diyor annem ve babam da cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"Şey... mesele şu ki... Ben... şey, bunu söylemek sandığımdan çok daha zor."

"Acele etme." Babam sırtımı okşadı. "Ne olursa olsun, yalnız değilsin Bran."

"Teşekkürler, baba." Boğazımı temizliyorum. "Uzun zaman önce sana neden normal olmadığımı sorduğumu hatırlıyor musun?"

"On dört yaşındayken mi?"

“Evet. Bana hangi konuda normal hissetmediğimi sordun, ben de omuz silktim ve konuyu kapatacağını umdum. Bu düşünce,

Lan ve diğerlerinin okulda seks yaparken gördüğümde aklıma geldi. Lan ilk kez on üç yaşında seks yaptı. O zamanlar bunu düşünmemiştim bile."

“Aman Tanrım.” Annem nefesini tuttu.

“Bunu bilmen gerekmiyordu.” Yüzümü buruşturuyorum. “Her neyse, bana her şeyi anlattı, benim de bir gün yapacağımı söyledi ve birçok ipucu verdi. İlgiden çok şaşkındım. Seks kavramını sevmiyordum. Hiçbir şekilde çekici bulmuyordum. Geç gelişen bir çocuk olduğumu düşünüyordum ve Lan de aynı fikirdeydi, bu mantıklı geliyordu. Ama on beş, on altı, on yedi yaşında ve hatta daha sonra bile bu fikri sevmiyordum. Yapmak istemiyordum ve çekici bulduğum kimse yoktu.”

“Ama…” Babam duraksıyor, sözlerini ölçüp biçiyor gibi. “Kız arkadaşların vardı.”

“Evet. Seks yaptım. Sevmedim ama yine de uyum sağlamak için yaptım.”

“Ah, canım.” Annem bana acınası bir ifadeyle bakıyor. “Neden bize söylemedin? Biz...”

"Hayır. Farklı olma düşüncesi beni çok rahatsız ediyordu. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. Size bile. Bir ucube olarak görülmek istemedim." "Seks yapmak istememek seni ucube yapmaz, Bran," dedi babam kararlı bir şekilde. "Herkes farklıdır ve bunun güzelliği de budur. Sadece Cinsel dürtülerin olmaması seni daha az insan yapmaz." "Bunu şimdi öğrenmeye başlıyorum. Keşke kendi cinselliğini yargılanmadan ifade etmek bu kadar kolay olsaydı."

"Biz seni asla yargılamayız, canım."

“Siz yargılamazsınız ama toplum yargılar, anne. Toplum beni seks tanrısı ikiz kardeşimle karşılaştırır ve beni kusurlu olarak etiketler. Sanat çevresinde zaten öyle düşünüyorlar. Cinselliğimi de buna eklemek istemedim.”

“Toplum canı cehenneme,” diyor babam. “Önemli olan *sensin*. Kendinle barışık olduğun sürece, diğerleri canı cehenneme. Bir şey derlerse, onları mahkemelerde o kadar uğraştırırım ki, senin yoluna hiç çıkmamış olmayı dilerler.”

Biraz gülümsüyorum. “Teşekkürler, baba.”

“Bir şey mi değişti?” diye sorar annem umutlu bir sesle.

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Sık sık telefonuna bakıyorsun ve yüzünde özlem dolu bir ifade var.”

"Öyle mi?"

İkisi de başlarını sallar ve ben yüzümü buruştururum. *Bu kadar* belli olduğumu fark etmemiştim.

"Seni anlayan birini buldun mu?" diye sorar babam. "Bir erkek olduğunu söylersem çok şok olur musun?"

Annemin dudakları gülümser. "Biliyordum."

"Ben de," der babam.

"Ne?" Onlara uzaylıymışlar gibi bakıyorum. "Nasıl...? Neden...? Ne zaman? Ben bile farkında değildim."

"Şey, tatlım. İlk kez bir erkeğe aşık oldun." "Ne?"

"Üvey kardeşin Jayden." "Jay?"

"Onu prens diye çağırmış ve ilk tanıştığınızda 'Anne, o *çok* yakışıklı' demiştin. Kaç yaşındaydın? Beş mi? Lan kızların onun için kavga etmesini izleyerek eğleniyordu, ama sen Jay'in etrafından ayrılmıyordun. Bu uzun sürmedi ve sonunda arkadaş oldunuz, ama ben senin küçük gözlerinde çekiciliği kesinlikle görmüştüm."

Doğru. Onun gerçekten çok yakışıklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra ergenlik geldi ve onu o anlamda hiç düşünmedim. *Kimseyi* o anlamda hiç düşünmedim.

Tek bir istisna dışında.

"Sonra," diye devam ediyor annem. "Kızlara daha çok ilgi duyuyordun, ben de belki biseksüelsin diye düşündüm, ama sen kendin söylemeden bu konuyu açmak istemedim. Bize söyleyecek kadar rahat hissettiğine sevindim."

Ona gülümsüyorum, bu konuda bu kadar aptalca endişelendiğim için kendimi biraz salak hissediyorum. Sonra, çok sessiz olan babama doğru başımı eğiyorum.

Yüzü okunamaz, sanki içinden bir şeyle mücadele ediyor gibi.

"Baba? Sen... sorun yok mu?"

"Cinsel yöneliminden mi? Elbette. Ama bu adamdan emin değilim. Adı ne? Yaşı? Ailesinin adı?"

"Şey... Killian'ı hatırlıyor musun?"

Dudakları aralandı. "Lütfen bana kız kardeşinin erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu söyleme. Eski erkek arkadaşın mı?"

"Ne? Hayır. Tabii ki değil, baba."

"İğrenç, Levi." Annesi eline vurur.

"Tamam, peki." Derin bir nefes alır. "O kadar kötü olamaz." "O onun kuzeni."

"Oh, lanet olsun." Babamın yüzü resmen soldu ve onun için biraz üzüldüm. Hayatı boyunca Lan ile uğraştı, sonra Kill çıktı, o da

ve bence bunu henüz sindirebilmiş bile değil. "Lütfen bana onun onu kontrol altında tutan aklı başında kuzeni olduğunu söyle." "Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğime inanamıyorum ama Killian kesinlikle Nikolai'yi kontrol altında tutan kişi."

"Hayatım mahvoldu." Diye içini boşaltıyor. "Astrid, prenses. Sanırım kalp krizi geçiriyorum."

"Baba... iyi misin?" Onu dikkatle inceledim. "Aslında şu anda onunla birlikte değilim, endişelenmene gerek yok."

"Oh, siktir *et*." Annem onu tekrar sallar. "Baban bebek gibi davranmayı bırakmalı."

Tesadüfen, babamın ifadesi geri dönüyor dönüyor. "Birlikte Birlikte değilsiniz, öyle demiştin?"

"Levi!" Annem azarladı.

"Ne? Bu psikopatların çocuklarımın ahlakını bozmasına izin veremem. Eminim daha iyisini bulursun, oğlum."

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sanmıyorum, baba." "Ne oldu?" diye sordu annem yumuşak bir sesle. "Mia ile ilgili bir şey."

"Lan'in kız arkadaşı mı?"

"Evet. O aynı zamanda Nikolai'nin kız kardeşi ve Nikolai Lan'dan gerçekten, *ama gerçekten* nefret ediyor. Bunun sebebi ise, sevgili kardeşim onun ve arkadaşlarına çok fazla sorun çıkardığı için."

Annem pes etmiş bir şekilde iç çeker. "Lan, ah Lan."

"Lan onu dövdü mü?" Babam heyecanla sorar. "Levi!" Annem yine azarlar.

"Lan'ın kardeşlerini korumasına hak veriyorum."

"Çocuklarına iyi örnek oluyorsun, canım." "Öyle mi?" diye sorar bana.

"Tam tersiydi ve Nikolai'ye çok kızgınım." "Peki, Lan Kill'i bir kez dövmedi mi?" diye sorar annem.

"Aferin oğluma." Babam onaylayarak başını sallar ve annem gözlerini devirir.

"Yine de yapmamalıydı. Yapmamasını yalvardım ama umursamadı." Uzun bir nefes veriyorum. "Neyse, ben iyi olacağım."

"Olmazsan da sorun değil." Babam sevgiyle sırtıma vurur.

Annem beni kucaklar ve başımın üstüne öper. Kokusu ve sıcaklığı beni sararken fısıldar, "Seninle gurur duyuyorum, canım. Seni olduğun gibi seviyorum."

Düşünürken bile kolumu annemin boynuna doladım.

Keşke yapmasaydın.

Artık bu itiraf açıkça ortada. Zayıflamış savunmamın geri kalanının da yıkılması an meselesi.

Ve bu olduğunda, onu bir daha kucaklayabileceğimi sanmıyorum.

ERTESI SABAH, KOŞUDAN DÖNDÜKTEN SONRA DUŞ ALIP
ve mutfağa gidip ailem için kahvaltı hazırlıyorum.

Dün gece bana gösterdikleri sevgi ve anlayışın karşılığı olarak en azından bunu yapabilirim. Yıllardır umut ipliğine tutunmamın sebebi onlar. Hayatımda olmasalardı... Düşünmek bile istemiyorum.

Annemin teslim tarihi yaklaşmış olsa da, ev sinemasına gidip en sevdiğim *Poirot* bölümü olan "Roger Ackroyd'un Cinayeti"ni izledik.

Babam yarısında uyuyakaldı ve annem beni onun yüzünü boyamaya ikna etti. Babam uyuyakaldığında hep yaptığımız bir şeydi bu. Dördümüz. Ailede dört kaotik sanatçı varken babamın kazanma şansı yoktu.

Ama anneme kaotik yaratıcılık konusunda benzeyen tek kişi Glyn. Lan ve ben mükemmelliğe takıntılıyız. Çok metodik. Çok... odaklanmış.

Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Lan heykeltıraş, ben ressamım, ama aynı yaratıcı enerjiyi paylaşıyoruz.

Sanırım ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, her zaman benzer özelliklerimiz varmış.

Neyse, kahvaltı zamanı.

Babam yakında uyanacak ve annem bütün gece stüdyoda çalıştı. Bu serginin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İki yıldır bir sonraki büyük projesi için çalışıyor ve her adımında yanında olmak istiyorum.

Onu hiçbir koşulda rahatsız etmeyeceğim. Bu da demek

oluyor ki, yakında üniversiteye dönmeliyim.

Adada beni bekleyenleri düşününce, içimden bir nefes çıkıyor, korku ve mide bulantısı hissi beni sarıyor.

Uşağımız Nolan, kusursuz takım elbisesiyle ve hafifçe eğri papyonuyla içeri girer.

"Ben hallederim Nolan. Teşekkürler," diyorum ve buzdolabından yumurtaları alıyorum. "Efendim, öyle değil."

"O zaman ne?"

"Garip bir ziyaretçiniz var." "Bu saatte mi...?"

Başımı kaldırdığımda, gözlerim o derin mavi gözlerle buluştuğunda kalbimin parçalandığını duyabiliyorum.

Nikolai, ailemin evinde.

C1

NIKOLAI

Geçen hafta kanlı bir sis gibiydi.

Hayır. *Siyah* daha doğru bir tanım olurdu.

Evde her şey çöktüğü için,

ve bu boktan durumu kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım. Sanki her şey yeterince boktan değilmiş gibi, son birkaç haftadır yaşadığım tüm boktan duyguların sebebi olan Landon'la da çatışmak zorunda kaldım.

Bran'ın beni tamamen görmezden gelmesinin nedeni.

Landon, aileme yaptığı ani ziyareti hakkında hiçbir şey söylemememi istedi. O lanet herifi hala nefret ediyorum ve kız kardeşimle birlikte olmaktansa onun kazıkta yanmasını tercih ederim, ama onu kesin ölümden kurtardığı için başka seçeneğim yok.

O lanet olası herif, babamın sinirini bozmayı bile başardı. *Babam*. Beni, kendinden sonra ikizlerin ikinci bekçisi olarak yetiştiren adam.

Bir sürü boktan olay oldu, birçok aile içi konuşma ve rahatsız edici itiraflar da dahil. Tüm bu olaylar sırasında, kalbimi adada bırakmışken tam olarak orada olamadım. Mümkün olduğunca çabuk geri döndüm, ama Bran'ın başından beri orada olmadığı ortaya çıktı.

Glyn ve Cecily bana kızgın olduğu için Kill ve Jer'den onun nerede olduğunu öğrenmek zorunda kaldım. Muhtemelen Landon'ı dövmemdeki rolüm yüzündendi.

Kayıtlara geçsin, bunu bir daha yapardım. Ama belki de onun değerli bileğini tehdit etmezdim. Sadece yüzünü yaralardım, böylece

dünyanın en güzel adamına benzemesin.

O adam bana, ilkel silahlarla imparatorluğuna girip kalelerini yakmak niyetinde olan bir barbar gibi bakıyor.

Yanılmıyor.

Ona atlamamak, o yarık dudaklarını morartmamak, dişlerimin arasına alıp dilimle yalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Sakin ol, Kolya. Sadece sakin ol. Bu davranış senin lehine olmaz.

Bran tüm boyuyla dikleşir, şaşkın ifadesi yavaşça kaybolur ve kontrolünü zırh gibi giyer.

Bakışlarım açgözlülükle yüzündeki soğuk hatları, gözlerinin soluk mavisini, keskin çenesinin hafif titremesini ve lekesiz boynunda benim izimin olmaması gerçeğini içine çekiyor.

Kaotik kahverengi saç telleri alnına düşer, sanki duştan yeni çıkmış gibi yarı nemlidir. Derin nefes alırsam, açlıktan ölen ciğerlerime narenciye ve yonca kokusunu çekebilirim.

Dikkatim, beyaz polo tişörtüne ve kaslarının üzerinde nasıl gerildiğine takılıyor. Buzdolabını yavaşça kapatırken tişört yukarı kayıyor ve pürüzsüz karın kaslarını ve ne yazık ki koyu mavi pantolonunun altında kaybolan o lezzetli V çizgisini ortaya çıkarıyor.

Yanımda duran adama gülümsüyor, adam ise bana sanki sahibini ısırmaya çalışan vahşi bir sokak köpeğiymişim gibi bakıyor. Bran'ın gözüne girmeye çalışmasaydım, o soğuk suratına bir yumruk atardım.

Bran'a şiddet işe yaramaz. Şiddet. İşe. Yaramaz.

Bunu tekrar tekrar söylersem, belki yumruklarımı unuturum da kavga çıkarmam.

"Teşekkürler, Nolan. Buradan ben hallederim." Sakin bir sesle konuşuyor ve benim medeni kalma çabalarımı yok ediyor.

O yokken ben nefes bile alamazken, nasıl bu kadar soğukkanlı olabilir?

Hayatımda hiç bu kadar hap içmemiştim, sırf kendimi sakinleştirmek için. Onu incitebileceğim gerçeği yüzünden garip davranmadan onu görebilmek için.

Hatta hapları seven annem bile, o lanet hapları aşırı dozda alabileceğimden çok korkmuş ve benden saklamıştı.

"Emin misin?" Nolan, ben tamamen giyinik, hatta dövmelerimi saklamak için tişörtümün üzerine deri ceket bile giymişken, beni yargılayıcı bir bakışla süzdü.

"Yüzünü buraya, şu anda parçalarım" diyen bakışım karşısında rengi atıyor, sonra tekrar Bran'a odaklanıyor.

"Evet. Devam et."

Nolan ona bir kez daha kararsız bir bakış attıktan sonra başını salladı ve ses çıkarmadan, lanet olası bir sapık gibi uzaklaştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Bran sertçe soruyor ve sesi kararlı ve alçak olsa da, kontrolünün çatladığını görmekten zevk alıyorum.

İşte bu. Kırıl benim için, bebeğim.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Onun çekici varlığına karşı koyamadan ona doğru yürüdüm. "Mesajlarına ve aramalarına cevap vermediğin için seni görmeye geldim."

"O cevap yeterdi. Seninle iletişime geçmek gibi bir isteğim ya da niyetim yoktu. Sana daha önce de söyledim. Aramız bitti."

"Daha önce de söylediğim gibi. Lanet olası rüyalarında." Onunla yüz yüze dururken sesim alçalıyor, onu tezgaha sıkıştırıyorum.

Onun sıcaklığı cildime nüfuz eder ve gözümün önünden kaybolduğundan beri beni saran buzu eritir.

Lanet olsun.

Onun rahatlatıcı sıcaklığını ve gözlerindeki o bakışı özledim. Belki de normalden daha uzun süre bu kadar yüksekte kaldım çünkü o yoktu. Beni yere indiren, yükseldiğimde aşağı çeken bir özelliği var.

Hayatıma girdiğinden beri, son birkaç hafta hariç, kendimi yok etmeye yönelik davranışlarda bulunmadım.

Geçmişte, şiddet ve kaostan sağ çıkıp çıkmamam umurumda bile değildi. Şimdi farklı.

Şimdi, onsuz kalma düşüncesi beni korkutuyor. Ölüm beni korkutuyor çünkü o zaman *ondan* uzaklaşacağım.

Onu bir daha asla terk etmeyeceğim. Hapları yutmak ve nefret ettiğim bir zombiye dönüşmek zorunda kalsam bile.

Bran kollarını göğsünde kavuşturur, yüzü soğuk bir kayıtsızlığa bürünür, ama çenesinin sıkıldığını fark etmemek imkansızdır.

"Hayır cevabını kabul edemiyor musun? Acınası."

"O zaman zavallıyım. Kimin umurunda? Ah, dur. Senin umurunda."

Ona hiç yakışmayan acımasız bir kahkaha attı. O bir pislikti, ama asla alaycı değildi. Küçümseyiciydi, ama kötü değildi. "Eğer seni hiç önemsediğimi sandıysan, çok yanılıyorsun. O sadece *fiziksel bir* şeydi, unuttun mu? Tıpkı beni ağaca dayayıp sırtımı dönüp gittiğin ve sonra saçma gururun yüzünden kardeşimin tüm geleceğini tehdit ettiğin gibi."

Dişlerimi sıkıyorum ve onun benim olduğunu ve bununla başa çıkması gerektiğini haykırmamak için dilimi ısırıyorum.

Ama nasıl cüret eder?

Nasıl cüret *eder* de bunun sadece fiziksel olduğunu söyler?

O ve ben hiçbir zaman sadece *fiziksel* olmadık, onu ilk öptüğümde de, son seviştiğimde de, ya da aradaki hiçbir zamanda. Ve o bunu *biliyor*.

Bunu çok iyi biliyor ve sadece içindeki pislik enerjisini çağırmaya çalışıyor.

"Kardeşinin bileği gayet iyi," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bu onu sinirlendirir. Hem de çok sinirlendirir. Soluk teni kırmızı lekelerle kaplanır ve gözleri koyulaşır, neredeyse yüzüme lazer ışınları fırlatır.

İşte bu, bebeğim. Kimsenin görmediği tarafını göster bana.

Kollarını açıp işaret parmağını göğsüme dayadı. Öfkeyle kaynıyor olmasına rağmen onun dokunuşunu sevmem yanlış mı?

"Mesele o değil!" "O zaman

ne?"

"Onu kaçırıp dövdüğün gerçeği." "O benim kız kardeşime bulaştığı için

bunu hak etti."

"Sen onun lanet olası kardeşiyle uğraşıyordun!"

"Seni zorlamadım."

"Onu *zorladığını mı* düşünüyorsun? Kendini bu kadar beğenmesen, ona nasıl baktığını görürdün. O onu seviyor, Nikolai. Ona aşık. Ve buna inanmak istemeyebilirsin, ama o da onu seviyor, kendi boktan tarzında."

Yine dilimi ısırdım, bu sefer Amerika'dan döndüğümde gördüğüm görüntüler yüzünden. Bir parçam bu fikrin temelini kabul etmiyor, ama o haklı. Sinir bozucu bir şekilde.

"Tamam."

Öfkesi yavaş yavaş azalırken parmağı göğsümden düşer ve yerini şaşkınlık alır. "Tamam mı?"

"Evet, tamam. Evdeydim ve Landon da oradaydı, ailemi etkilemeye çalışıyordu."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, az önce anlattığım senaryonun felaketle sonuçlanacağını çok iyi biliyor. Landon ile Bran arasındaki fark bu. Psikopat her şeyi zorla yapar ve en iyisini umar. Benim lotus çiçeğim ise çok daha hesaplı ve kontrolü elinde tutmaktan hoşlanıyor. Bir şeyi iyice düşünmeden asla karar vermez.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum, ama bazen onun biraz kardeşi gibi olmasını diliyorum. Karakteri değil, iğrenç kişiliği değil, kendini serbest bırakma şekli.

"Ne yaptı?" diye dikkatlice sordu. "Yine kavga mı ettin?" "Hayır."

"Yani Lan'la aynı odada olduğun halde ona vurmadın mı?"

"Çok isterdim."

"O zaman neden vurmadın? Eminim ki, önce vur sonra düşün zihniyetin kendini tutmanın sebebi değildi."

"Hayır, o değildi. Ama onu tekrar incitirsem seni kaybedeceğimi biliyordum ve bu kesinlikle bir seçenek değil."

Dudakları aralandı ve ben alt dudağını dişlerimle ısırıp onu yutmak, onu tamamen yutmak ve ikimizin üzerindeki bu morbid gerginliği ortadan kaldırmak istedim.

Ama sonra o aptal ağzını açıyor. "Çok yazık. Beni çoktan kaybettin."

Avuçlarımı onun iki yanındaki tezgahın üzerine koyup yüzüne yaklaşıyorum, geri çekilmek ya da beni öpmek dışında bir seçeneği kalmayana kadar.

O ilkini seçti, ama bu onu benimle tezgah arasında sıkıştırdı.

"Denemek ister misin, bebeğim?" Dudaklarım onun dudaklarına birkaç santim kalana kadar onun alanına giriyorum.

"Geri çekil," diye emredici bir sesle söylüyor, bu ses benim aletimi titretmeye başlıyor. "Bu hayatta olmaz."

Ön kolunu boğazıma dayadı, tehlikeli bir öfke ve bastıramadığı şehvetle parlayan gözleriyle nefes borumu neredeyse ezdi. "Bana dokunmayı aklından bile alma."

"Bunu yapan sensin. Ellerini benden çekemiyor musun, bebeğim?" "Seni itiyorum."

"Yine de sayılır. Mmm. Teninin tenime değmesini özledim."

"Sen delisin."

"Senin için. Her zaman."

"Nikolai..."

"Evet, bebeğim?"

Uzun bir nefes verdi ve ben de ciğerlerime derinlemesine çektim. Bitki çayı ve bal. Tabii ki sabahın ilk iş olarak çay içecek, benim beyaz atlı prensim.

"Dinle, seni lanet olası pislik." Sesi derin ve kararlı, emir yağdırıyor. "Beni görmezden gelemezsin, yokmuşum gibi davranamazsın, sonra da sana yalvararak yapmamanı söylediğim halde kardeşimi incitip, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönemezsin."

"Olmadığını iddia etmiyorum. Sadece olan biten her şeye *rağmen* hayatında olduğumu söylüyorum. Seni görmezden gelmek istemedim. Kafam çok karışıktı ve yanına yaklaşırsam işler çirkinleşebilirdi, özellikle Landon'la olanlar yüzünden. Sana yumruk attım, Bran."

"Kasten yapmadın."

"Yine de hoşuma gitmedi. Seni incitmekten nefret ediyorum, istemeden bile olsa. Burnundan fışkıran kanın görüntüsü haftalarca aklımdan çıkmadı. Çok üzgünüm. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. O gece Elitlerin malikanesinin önünde olanlar, kendimi kontrol edemediğimi ve sana zarar verebileceğimi kanıtladı. Ayrıca, senin varlığını yokmuş gibi davranamazdım, orospu çocuğu. Her yerdesin, lanet olası hava gibi.”

Elini biraz gevşeterek nefes almam için yer açtı. "Bana söyleyebilirdin."

“Sen bana kesiklerden bu kadar kolayca bahsettiğin gibi mi?”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirir ve daha sert nefes alır, göğsü zorlukla inip kalkar, ama cevap vermez, çünkü ikiyüzlü benzetmesi bile mantıklı gelmez.

“Şimdi beni dinle, orospu çocuğu." Elimi boğazına doladım. "Benden saklanıp beni tanımak istemezsin. Kendini iki metre toprağın altına gömüp hala beni bir kitap gibi okuyabileceğini sanamazsın. Ben kendimi senin için açıp kimsenin bilmediği yanlarımı sana gösteriyorsam, sen de aynısını yapmalısın. Bana bunu borçlusun."

Dudakları sıkı sıkıya kapanmış, reddedip bana şaşırtıcı derecede yıkıcı öfkesini göstermeyi bekliyorum, ama o bir iç çekiyor. "Landon meselesini gerçekten unutacak mısın?"

“Seni dinlemeliydim ve seni Mia ile takas etmeliydim. Bana söylemiştim diyebilirsin.”

"Hayır, Nikolai. Seni incinmiş veya çelişkili görmekten zevk almıyorum ve kız kardeşini ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama Lan'ı ondan uzaklaştırmak isterken beni istemek ikiyüzlülük. Lan benim ikiz kardeşim ve her zaman hayatımın büyük bir parçası olacak. Hiçbir koşulda beni seçim yapmaya zorlayamazsın. Bunu anlaman gerekiyor."

"Anlıyorum. Özür dilerim."

Yüzü yumuşadı. "Özrünü kabul ediyorum. Onu bir dahaki görüşünde yumruklamamaya çalışacak mısın?"

“Evet. Ama onun da aynısını yapacağından emin değilim.” “Ne yaptın şimdi?”

"Ben mi? Beni kendi evimde tehdit eden oydu. Aynen şöyle dedi: 'Kardeşime nasıl baktığını gördüm, seni cahil domuz, ve sana şimdiden söylüyorum, ona yaklaşırsan bacaklarını kırarım.'"

Bran'ın yüzü soldu. "O... biliyor mu?" "Hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim."

Başını sallar, yüzünde acı bir ifade belirir. "Buna gerek yoktu."

"Bundan nefret mi ediyorsun?"

"Nefret ettiğimi söyleyemem... Sadece neden bana bir şey söylemediğini anlamaya çalışıyorum. O da mı bekliyor?"

"Neyi bekliyor?"

"Önemli değil."

"Brandon," diyorum sertçe ve o bana... hayal kırıklığıyla mı bakıyor? Acıyla mı? "Ne?" diye soruyor incinmiş bir sesle.

"Hiçbir şey kelimesinden nefret ediyorum. Bu kelime, *'güzel'* ve *'üzgünüm'* kelimelerinin ardından en nefret ettiğim kelimeler listesinin başında geliyor." "*Üzgünüm*" kelimesiyle birlikte en üstte yer

"Ben de bana tam adınla seslenmenden nefret ediyorum."

Kahretsin.

Alt dudağı hafifçe öne çıkarak küçük bir somurtma yaptı ve beni saran tam bir hayranlık duygusuna engel olamadım.

Bir pislik için çok tatlı.

"Bir daha olmayacak, bebeğim." Ensesini avuçlarım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırırım.

Bran nefesini keser ve ben o sesi yutkunarak bastırırım. Dilim dişlerinin arasından geçer, ama karşımda onun istekli diliyle karşılaşır. O parmaklarını saçlarıma geçirip bizi ters çevirir, sırtım tezgaha çarpar ve o beni sıkıştırır, yoğun, öfkeli tutkusunu içime üfler.

Ağzımız savaşa girerken onu tekrar çeviriyorum, sadece onun dizginleyebileceği saldırganlığımın tadını yutmaya zorluyorum.

Lanet olsun. Onu özlemişim.

Çılgınlığı, baskıyı, savaşı istiyorum. Onun her şeyini içimde istiyorum. İçimde kanamasını. Benim *için* parçalanmasını.

"Bir daha bunu yapma." Dudaklarıma nefes nefese, parmakları saçımı acı verecek kadar çekiyor. "Sakın benden uzaklaşma ya da ortadan kaybolma. Uçmuş olsan da cinayet işliyor olsan da umurumda değil. Beni incitmiş olman umurumda değil. Sadece iyi olduğunda bana gelme, her zaman bana gel. Anladın mı lan?"

Alt dudağını yalayıp ısırıyorum. "Sen de benden saklanma. Seni olduğu gibi istiyorum. Anlaşıldı mı lan?"

Sıcak nefesi sert bir şekilde ağzıma çarptı. "Ya gördüğün şey hoşuna gitmezse?"

"Fark ettin mi bilmiyorum ama senin her şeyini seviyorum, kontrol delisi olma eğilimin ve dırdırın dahil."

Bunu başka bir öpücükle pekiştirmek üzereyken arkamda bir kargaşa fark ettim.

Genelde seyirci varken durmam ama bu sıradan biri değil. Bu benim Bran'ım.

Onu bırakıp geri çekilmek için tanrısal bir çaba sarf ettim.

Bran, beni bırakmak zorunda kaldığı için gizleyemediği hayal kırıklığıyla bana bakar. Hızla ceketimin koluyla ağzını silerim, ama şişmiş dudaklarını hiçbir şeyin gizleyemeyeceğinden eminim.

Ya da

benimkil

erin.

Tanrım.

Bununla başa çıkmanın en iyi yolunu düşünüyorum ama çok geç.

Bran'ın gözleri büyürken, yaşlı bir erkek sesi havada yankılanır. "Günaydın, prenses."

"Daha çok gece gibi," diyor kadınsı bir ses, ardından esniyor.

Bran'ın yanına dönerek, onun daha yaşlı bir versiyonunu izliyorum. Sarışın saçlı adam, Glyn'e ürkütücü bir şekilde benzeyen daha küçük bir kadının beline kolunu dolamış.

Mutfağa doğru yürürken kadına gülümsüyor. "Oğlum, uyandın mı?"

Başını kaldırıp oğlunun yanında duran beni fark edince sesi kesildi.

Amerika'dan ilk uçağa bindiğimde pek uyumamıştım. Tek düşüncem Bran'ı geri almaktı, bu yüzden onun ailesini göreceğimi önceden tahmin etmemi beklemeyin.

Babasının sertleşen yüz hatlarına bakılırsa, işlerin iyi gitmediğini söyleyebilirim.

Aklıma bir fikir gelir ve bu kadar çabuk düşünabildiğim için kendimle gurur duyarım.

"Merhaba, günaydın," diyorum, sadece aileme gösterdiğim en sıcak gülümsememle. "Ben Bran'ın okuldan arkadaşıyım."

Annesi gülümsüyor. "Sen, acaba Nikolai misin?" Bran'a

gizlice bakıyorum. Benden *bahsetti* mi?

Tanrım. Ailesinin önünde benim adımı söylediği için bu kadar mutlu olmam mı gerekiyor?

Ve neden her zaman aynı kamusal alanda olduğumuzda olduğu gibi çıldırmıyor?

Hatta yüzünde huzurlu bir ifade var. Bu

durum beni çok ürkütüyor.

O parmaklarını benimkilerin arasına geçirip anne babasına gülümsediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. "Evet anne. Bu Nikolai, sadece bir arkadaşımdan daha fazlası."

C2

LEVI

H *Killian'dan daha kötü olamaz.*

Killian'dan daha iyi herkes vardır.

Bran'ın beni duygusal olarak hazırlamak için abarttığı belliydi.

Tekrar söylüyorum, Killian'dan daha kötüsü *olamaz.*

Dün gece yatmadan önce böyle düşünüyordum ve bugün harika bir ruh haliyle uyandım.

Şimdiye kadar.

Daha doğrusu, mutfağa girip oğlumun yanında duran, duvar gibi yapılı lanet olası gangsteri gördüğümden beri.

Bran onu tanıtmadan önce bile onun küçük pislik Nikolai olduğunu anladım. Bran'ın dudakları şişmiş ve piçin uzun saçları parmaklarıyla tırmalanmışken bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Tanrım, biliyorum sen orada bir yerdesin ve sana yalvarıyorum, al bu pisliği ve oğluma normal bir sevgili ver. Sadece bir kez, normal bir hayat istiyorum.

Önce psikopat bir oğlum oldu. Tamam, peki. Çok sevdim. Hayatımın en büyük zorluğu ve eminim ki başardım. Kızımın psikopat bir erkek arkadaşı olmasına gerek yoktu.

Ve şimdi de psikopatın psikopat kuzeni.

Bunu hak etmek için ne yaptım ben? Geçen hayatımda seri katil falan mıydım?

"Levi!" Karım, yanımdaki masadan gömleğimin kolunu çekiyor. "Bakıyorsun."

"Oh, pardon. Aslında sert bir şekilde bakmam gerekiyordu," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

Kahvaltı için yemek masasının etrafında oturuyoruz. Yemek pişirecek havamda olmadığım için yerel fırından paket sipariş etmek zorunda kaldık.

Ve hepsi solumda, oğlumun hemen yanında oturan sikik herif yüzünden. Her iki kolunu süsleyen dövmelere gözlerimi kısıyorum. Lanet olası gangster. İyi huylu, tamamen özverili oğlumla birlikte olmaya hiç yakışmayan serseri piç.

Bizi, yani kendi anne babasını rahatsız etmemek için kendini saklayan oğlum. En yakın kanından olan.

Neden Killian'ın daha asi kuzeniyle birlikte oldu ki? En azından o boşlukta duran adamın bir görünüşü var. Bu ise sanki dövme tabancasıyla çiğnenmiş, lanet şeyi kırmış ve tükürülmüş gibi görünüyor.

Yanlış anlama. Benim de Lan'ın da dövmelerimiz var, ama mafya gibi dövmelerle kaplı değiliz.

Astrid boğazını temizler ve Nikolai'ye gülümser. Nikolai, ben konuşurken çatal ve bıçağını masaya bırakacak kadar nezaket göstermiştir.

Saçları geriye toplanmış olsa bile, hala çok ürkütücü bir havası var.

Bran onda ne buluyor ki? Şiddet eğilimli bir mastürbasyoncuya benziyor. Gençliğimdeki halim gibi. Adrenalin bağımlılarını görür görmez tanırım.

"Kaç yaşındasın Nikolai?" diye sorar karım yumuşak bir sesle. "Bran'ın yaşlarında görünüyorsun."

Bran ağzındaki tostu yutar ve yüzünü buruşturur. "Aslında dört yaş küçük."

"Buzdolabını kapat." Karım nefesini tutarak diyor. "Bir gün bile genç görünmüyor." "Teşekkürler hanımefendi. Ben de öyle diyordum." Çatalını kaydırıyor ve

tabağının her iki yanındaki bıçakları tekrar yerine koydu. "Ayrıca, sadece üç buçuk yıl. Birkaç hafta sonra yirmi yaşında olacağım."

"Bana hanımefendi deme. Astrid de. Rahat ol ve kendini evinde gibi hisset."

"Bunu tavsiye etmem." Kızarmış yumurtayla tostumu kesip ona ters ters baktım.

Onun lehine söylemek gerekirse, lanet olası kuzeni gibi bakışlarımı kaçırmadı ya da bana ters ters bakmadı.

Başını eğip, "Tekrar özür dilerim, haber vermeden geldiğim için. Bran'ı görüp gidecektim."

"Ah, ne kadar naziksin." Karım gülümsedi. "Ve merak etme, buraya her zaman bekleriz."

"*Hoş geldin* kelimesini kullanmazdım."

"Baba," Bran yalvarırcasına dudaklarını oynatıyor ve ben gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum.

Yine o küçük pisliği savunuyor. Çocuklarımı birer birer bir grup pisliklere kaptırıyorum.

“Peki, nerede tanıştınız?” diye sorar karım, onu korkutup kaçırmak için yaptığım her şeye karşı koyarak. Umarım Nikolai yaramazlık yapar ve Bran onun için uygun olmadığını anlar.

Bu mutlu son için parmaklarımızı çapraz tutalım.

"Bir..." Bran sözünü keser. "Partide."

Nikolai sırıtarak gülümsedi. "Evet, bir parti. Bir anda ona yapıştım."

"*Ne* yaptın?" diye bağırdım.

"Yani." Sırıtışı kaybolur. "Onu ilk fark eden bendim." "Ve dikkatini kendine veremedin mi?"

"Levi." Astrid masanın altında bacağımı çimdikledi.

"Korkarım ki hayır, efendim," diye cevaplar ciddi bir yüzle. "Oğlunuzla tanışmak benim kaderimdi ve başka türlü olmasını istemezdim."

İşte bu. Killian'ın damarlarında kan yerine akan aynı kibir.

Bran başını eğip gülümserken, tostun üzerine sağlıksız miktarda kayısı reçeli sürüyor.

Kalbim adeta patlıyor.

Oğlumun bu kadar geniş gülümsediğini görmemiştim... ergenlik çağından beri. Ergenlik onu aşırı sorumlu, biraz depresif bir adama dönüştürdü. Lan, iğrenç, dışa dönük birine dönüşürken, Bran içe kapanık birine dönüştü.

Dün gece, bize bunun anormal görünmek istemediği için olduğunu söylediğinde, kendimi berbat bir baba gibi hissettim. Onu kardeşi kadar özel hissettirmeye çalışmıştım, ama kendisi buna inanmıyorsa bunun bir önemi yoktu.

"Ne kadar tatlı." Küçük Nikolai'ye çok düşkün görünen karım gülümsüyor ve ona bir tabak yumurtalı Benedict veriyor.

"O tatlı kahvaltı sever, anne." Bran, kendisi için hazırladığını sandığım reçelli sandviçi Nikolai'nin önüne itti ve hatta ona

bir tabak makaron veriyor.

"O role uygun görünmüyor," diyor.

"Kaslarına aldanma. O, şimdiye kadar tanık olduğum en trajik tatlı düşkünü."

"Suçluyum," diyor Nikolai, barbar gibi iki ısırıkta tostunu bitirdikten sonra. "Dürüst olmak gerekirse, mümkün olduğunca çok pasta yiyebilmek için spor yapıyorum."

"Bir gün şeker komasına gireceksin," diyor Bran, sanki bunu daha önce sayısız kez söylemiş gibi iç çekerek.

"Buna değer."

"İşte bu ruh!" Astrid portakal suyu bardağını ona doğru kaldırır ve Nikolai da kendi bardağıyla çınlatır.

"Üniversitede ne okuyorsun, Nikolai?" diye sorar Astrid.

"İşletme. Ailemin onlarca yıldır yürüttüğü aile işini devralmam gerekiyor."

"Oh, ne heyecan verici. Sen ve Bran'ın ortak bir yanınız var."

"Gerçekten mi?" diye sorar Bran, fazla hevesli. "Ne?"

"Aile şirketinin varisleri. Gerçi Bran, yönetimle hiçbir ilgisi olmayacağını açıkça belirtmişti."

"Eli, Lan ve Creigh bu işi gayet iyi yapacaklar. Ben sanatı tercih ediyorum."

“Aferin oğluma.” Masadan uzanıp elini okşadı. “Okulda başarılı olduğuna inanmak zor,” dedim kuru bir şekilde.

"Aslında not ortalamam 4,15, efendim. Öyle görünmeyebilirim ama hafızam çok iyidir. Gerçi diğer oğlunuz bana aptal demeye bayılır."

Lan'le gurur duyarak içimden gülümserim, ama Bran Nikolai'nin kolunu okşar. "Sen aptal değilsin. Ayrıca Lan, insan nüfusunun yüzde doksan dokuzunun zihinsel engelli olduğunu düşünüyor, yani sorun onda."

Şu anda onu teselli mi ediyor?

Tanrım, lütfen gözlerimi kör et.

“Sen öyle düşünmediğin sürece, Landon'ın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil.”

"Siz çok tatlısınız." Astrid'in yüzünde, bayılmak olarak tanımlanabilecek hayranlık dolu bir ifade var.

"Öyleyiz, değil mi?" Nikolai aptal gibi sırıtarak oğlumun omzuna dokundu. "Duydun mu? Annen bile bizim tatlı olduğumuzu düşünüyor."

"Kes şunu," diye fısıldıyor, daha çok utançtan değil, sinirden.

Keşke gerçekten sinirden olsaydı.

"Peki, oğlumun neyi hoşuna gidiyor?" diye ciddi bir tonla soruyorum ve bu, neşeli havayı bir anda bozuyor.

Nikolai, bu iğnelemeyi ya da tonumu anlamayan tek kişidir, ya da anlıyorsa da tamamen görmezden geliyor. "Doğru soru, onun neyi sevmediğimdir. Belki üç şey... Aslında, geri alıyorum. O şeyleri de bazen seviyorum, o yüzden sayılmaz."

"Bu, sevdiğin tek bir şeyi bile söylememek için kullandığın yöntem mi?" "Seve seve. Ne kadar vaktiniz var, efendim?"

"Ne kadar istersen."

"Tamam o zaman." Derin bir nefes alır ve tek bir nefeste konuşur. "Onun sorumluluk sahibi, dakik, tüm taahhütlerini ciddiye alan, adalet için mücadele eden ve mümkün olan her şekilde yardım eden birisi olmasını seviyorum. Yemeklerini, nadiren gülümsemesini ve koşmaya ve sağlıklı kalmaya kendini adamasını seviyorum. Onu güldürmeyi ve, şey, uyumasını izlemeyi seviyorum. Sanat stüdyosundayken tamamen konsantre olmasını seviyorum, ama en çok da beni hayatına alıp bana bir yer ayırmasını seviyorum. Artık sıkıcı Agatha Christie film uyarlamalarını bile seviyorum, iyi oldukları için değil, onun o *şeyleri* gerçekten sevdiği için. Çoğu zaman onun dırdırcılığı ve kontrolcü tavırlarını bile seviyorum, yani evet, sevmediğim hiçbir şey yok... Aslında, bir şey var. Herkesin rahatını kendininkinden önce düşünme alışkanlığı var, ya da açıkça iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranıyor. Bunu sadece sevmiyorum. Nefret ediyorum."

Karım sandalyesinde tam bir çaresizlik içinde, ama kanımı donduran o değil. Bran'ın tüm vücudu Nikolai'ye doğru dönmüşken gözlerindeki bakış.

Bu hayranlık ve sevgi, ama aynı zamanda korku. O kadar derin bir korku ki, ben bile görebiliyorum.

Neden korkuyor?

Nikolai'den korkmuş gibi görünmüyor, daha çok onun *için* korkuyor gibi.

Ama neden ve neden?

Başka bir rahatsız edici duygu daha var. O bakışı tanıyorum. Annesi için hissettiğim duyguların derinliğini ilk fark ettiğimde ben de öyle bakmıştım.

Ona *aşık*. Bu bir hoşlanma, hayranlık ya da geçici bir ilişki değil. Oğlum, gangstere tamamen, gerçekten ve geri dönülmez bir şekilde aşık.

Tanrı ruhumu parçalara ayırsın.

"Bu arada." Nikolai Bran'a sırıtarak bakar. "Babamla görüşünce sana aynı soruyu sormasını söyleyeceğim. Ne cevap vereceğini duymak istiyorum."

Bran tekrar gülümser ve ona reçel dolu birkaç çörek verir, Bran da bir canavar gibi çörekleri mideye indirir.

Kahvaltıdan sonra Astrid onları oturma odasına götürür.

"Anne, dinlenmen gerekmez mi? Bütün gece stüdyoda çalışmışsın."

"Saçmalama. Nikolai ile tanışma fırsatını hayatta kaçırmam.
İngiliz kahvaltısı çayımı içtim. Bir şey olmaz."

"Hanımefendi..." Annesi ona sert bir bakış attığında sözünü keser. *"Astrid...* Dinlenme vaktinde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"En azından bunun farkındasın," diye mırıldanıyorum, onların hemen arkasında.

Karım, o parlak yeşil gözleriyle beni azarladı. O gözler, bu pis herife değerli Bran'ımı teslim etmek dışında her şeyi yapmamı sağlayabilirdi.

"İsterseniz gidebilirim..." Bran onun bileğini tutup başını sallayınca sözleri kesildi.

"Kesinlikle olmaz," dedi karım. "Sen bizim

misafirimsin." "Onayladığım bir misafir değilsin."

"Levi, cidden. İşe gitmen gerekmiyor mu?" Elini kalçasına koyar ve bana sert bir bakış atar.

"Hastayım diye arayacağım."

Bir çocuğumun daha yuvadan uçtuğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Evet, birkaç yıldır üniversiteye gidiyorlar ve bu duyguya alışmam gerekirdi, ama kesinlikle alışamadım. Ayrıca, bir parçam Bran'ın eve geri dönüp bizimle yaşamayı seçeceğini düşünmüştü.

Şu anda hayallerime veda mı ediyorum?

"Neyse, Nikolai," diyor karım bana başını salladıktan sonra. "Bran'ın bebeklik fotoğraflarını görmek ister misin?"

"Tabii ki," diye hemen kabul ediyor, heyecanlı bir çocuk gibi, sonra da "Yani evet, lütfen," diye ekliyor.

"Anne." Bran ona inanamayan bir bakış attı.

"Bunu yapmak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

Astrid, Nikolai'yi bahçeye bakan en sevdiği kanepeye götürür, sonra dolaba gidip hazinesi gibi sakladığı tüm albümleri çıkarır.

Bran geri çekilir ve benimle birlikte, onlardan güvenli bir mesafede durur.

Annesi Nikolai'nin yanına oturur ve ikizlere hamile olduğunu öğrendiği günün fotoğraflarıyla başlar. O zaman ikiz olduklarını bilmiyorduk.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Kendi ailemize kavuşacağımız düşüncesiyle bizi saran sevinç o kadar yoğundu ki, hala dilimde tadını hissedebiliyorum. Sanki dün gibi, ama değil, çünkü ilk bebeklerimden biri artık kendi hayatına sahip ve muhtemelen moraline ihtiyaç duyduğunda beni aramayacak ya da mesaj atmayacak.

Astrid, Nikolai'ye her fotoğrafın hikâyesini anlatırken, Nikolai da kucağındaki albüme büyük bir ilgiyle bakarak dikkatle dinliyor.

Lanet olası sapık.

Bran bana yaklaşır, utangaç bir ifadeyle boynunun arkasını ovuşturur ve sonra sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşur. "Onu o kadar mı nefret ediyorsun, baba?"

"Aman Tanrım, bu izlenimi sana ne verdi?"

"Bunu açıkça belli ediyorsun ve hâlâ ona dik dik bakıyorsun."

Nikolai'nin kafatasına bakarak yaptığım bakışma yarışını bırakıyorum. Yeterince sert bakarsam kafatası çatlar ve bu baş belasından kurtuluruz diye düşündüm.

"Artık birlikte değilsiniz demiştin, değil mi?" diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Ben... ben de öyle sanıyordum." Diye iç çekip başını salladı. "Ondan uzak durmak imkansız. İnan bana, denedim. Defalarca. Her seferinde daha da zorlaştı, kolaylaşmadı ve artık onsuz bir hayat düşünemiyorum. Cinsel yönelimimi ve onu inkar ederek ona yeterince acı çektirdim. O sabırlı davrandı ve açıkça biseksüel olmasına rağmen gizlice görüşmeyi bile kabul etti. Onu daha fazla incitmemeliyim, bu kendime acı çektirmekten daha kötü olur. Onu kaybetme düşüncesi beni çok korkutuyor, baba."

Lanet olsun.

Yine görüyorum. Daha önce gördüğüm o bakış. Bu sefer, ona bakarken daha yoğun.

Onun *için* korkmuyor, onu *kaybetmekten* korkuyor.

Suçlu gangster piç kurusu.

O piç Killian'ın bela olacağını biliyordum. Sadece istenmeyen varlığını hayatımıza sokmakla kalmadı, şimdi de kuzeni var.

Nikolai'nin o psikopat heriften çok daha terbiyeli olduğunu kabul etmeliyim.

Bran dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hayatım boyunca, yalnız kalmaya mahkum insanlardan biri olduğumu düşünmüştüm, ama o bunu değiştirdi. Tek başına. Beni takip etti ve onu görmezden gelmemi imkansız hale getirdi. Daha iyi bir adam olmamda bana yardım etti, daha dengeli, daha az... sinirli ve yalnız. Benim için tek kişi o. Yani... onu çok nefret etmiyorsan, onu kabul etmeye çalışabilir misin? Seni çok seviyorum ve saygı duyuyorum, baba. Onayının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Buraya gel, oğlum." Onu yarı sararım. "Aslında ondan *nefret* etmiyorum. Sadece benim yerime geçmesi fikrini sevmiyorum."

“Bu imkansız. Kimse senin hayatımdaki yerini alamaz.” Bir adım geri çekildi. “Sen benim tek değerli mutfak arkadaşımsın. Nikolai hayatı pahasına bile yemek yapamaz.”

“Hayatını kurtarmak için pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

"Bana mı söylüyorsun? O kadar dağınık ki, beni deli ediyor. Her şeyi ortalığa saçıyor, sütü buzdolabının dışında bırakıyor ve su altında meditasyon yapıyor. Fesleğen, kekik ve kişnişin farkını bile bilmiyor. "Hepsi ot" diyor. Ayrıca yakın zamana kadar Agatha Christie'nin kim olduğunu bile bilmiyordu. Zeus'un ya da çoğu tarihi şahsiyetin kim olduğunu bile bilmiyor. Tek üstün olanın Hannibal olduğunu söylüyor, çünkü o bir imparatorluğu neredeyse yıkacak kadar sert bir generalmiş, geri kalanların ise kafasında yer almaya layık olmadığını söylüyor. Buna inanabiliyor musun?"

Derin ve yenilgiye uğramış bir şekilde iç çektim. "Onu o kadar çok seviyorsun, ha?" "Evet..." Sözünü kesip, gözleri büyüdü ve
"Yani... Ben... Ben..."

"Önemli değil." Omzunu tutuyorum. "Bunu kabullenmek için zaman al. Korkutucu olduğunu biliyorum, ama her şey düzelecek."

"Teşekkürler, baba."

Gülümsüyorum. "Annen seni daha fazla utandırmadan onlara katılalım."

O da gülümser ve Astrid, "Bu Jayden, kısaca Jay," derken içeri gireriz.

"Akraba mı?" diye sorar Nikolai.

"Öyle de denebilir. Üvey kız kardeşimin üvey kardeşi ve Bran'ın ilk aşkıydı." Oğlumuza göz kırpar ve o da başını sallar.

"İlk aşkı mı dedin?" Nikolai, Bran ve Jay'in Minion tulumları giyip omuzlarından birbirlerine sarılmış ve neşeyle sırıtan fotoğrafına bakarken sesi gizemli bir hal alır.

"Evet," diyor karım, Nikolai'nin bakışlarında alevlenen kıskançlığın farkında bile değil. "Bran, Minion'lara takıntılı bir dönem geçirdi ve Jay onun suç ortağıydı."

"Hmm. Peki şimdi nerede?"

"Amerika'da. NASA'nın en genç ve yetenekli bilim adamlarından biri. Onunla çok gurur duyuyorum."

"Merkezde mi yoksa başka bir saha merkezinde mi?"

"Merkezde, sanırım."

"İyi bilmek. Jayden Clifford mu?" "Hayır,

Adler."

"Jayden Adler. DC. Harika."

Tanrım, lanet olsun.

Potansiyel bir hedef hakkında bilgi toplayan lanet bir mafya üyesi gibi konuşuyor.

Astrid ona başka fotoğraflar göstermeye devam ediyor, ama Bran bu enerjinin farkına varmış olmalı ki, “Jay ve ben yıllardır pek görüşmedik. O çok zeki bir öğrenci ve ders çalışmaktan başka bir şeye vakti yok.” diyor.

Nikolai bugün ilk kez poker suratını takındı. "Bir şey mi dedim?"

"Aklından bile geçirme," diyor Bran alçak sesle, ama ben duyuyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Nikolai," diye uyarıyor.

"Evet?" Gülümsüyor ve ona yumruk atmak istiyorum, ama yapamıyorum, çünkü oğlum bu pisliği seviyor.

Nikolai esnemesini saklar. "Affedersiniz. Amerika'dan direkt geldim ve uçakta uyuyamadım."

“Aman Tanrım.” Astrid albümü kapatır. “Bran, onu dinlenmeye götürmelisin.”

"Hayır." Nikolai albümü elinden bırakmaz. "Çocukluk fotoğraflarını tercih ederim." "Saçmalama. Uyandığında seni bekliyor olacaklar, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

“Ben de birkaç saat uyumalıyım.” Yorgunluğunu yüzünden silmeye çalışırken üzgün görünüyor.

Nikolai ayağa kalkar ve bana başıyla selam verir. "Beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim, efendim."

"Hayır, izin vermiyorum" demek üzereydim, ama Bran'ın yüzündeki beklenti fikrimi değiştirmeye zorladı ve yerine isteksizce onaylayan bir ses çıkardım.

Oğlum gülümser ve "Teşekkürler" der, sonra o ve o pislik merdivenlerden yukarı çıkar.

Onu misafir odasına götürse iyi olur.

Ona bunu hatırlatmak üzereyim ki Astrid başını sallar. "Aptalca davranmayı aklından bile geçirme. Bu sabah yeterince zarar verdin."

"Oğlumuzun odasında olmasını istemiyorum."

"O yirmi üç yaşında bir adam, Levi. Ona çocuk muamelesi yapmayı bırak. Ayrıca Nikolai çok iyi huylu biridir.

"Dövmelerini gördün mü?"

“Ne kadar güzel olduklarını mı?” “Kaç

tane olduğunu, prenses.”

“Ne olmuş yani? Onlar onun kişiliğini oluşturmuyor. Ne zamandan beri bir kitabı kapağına göre yargılıyorsun?”

“Evime girip oğlumu çaldığından beri.”

Gülerek kolunu koluma doladı ve başını omzuma yasladı. “Sen tam bir baba ayısın. Bran'ın Nikolai gibi onu önemseyen birini bulduğuna sevinmelisin. Onun nefret ettiği kısmı duydun, değil mi? Biz de tam olarak bununla mücadele ediyoruz ve o bunu fark etmekle kalmadı, nefret ettiği tek şey olarak bunu seçti. Bran'ın ne kadar kapalı ve içine kapanık olabileceğini biliyorsun, bu yüzden birini hayatına almasına sevinmeliyiz, bu konuda çocukça davranmamalıyız."

Homurdandım.

"Levi, hadi ama. Bran'ı hiç bu kadar gülerken gördün mü?"

İnlerim. O da fark etmiş. Tabii ki fark etmiştir. Kabul etmek istemiyorum ama kesinlikle haklı. Onu bu sabahki kadar mutlu hiç görmedim.

Lanet olsun.

"Senin de içten içe sevindiğini biliyorum." Yanağıma öpücük kondurur. "Nikolai'ye sorun çıkarma."

"Yani artık Nikolai'nin tarafındasın?"

“Ben Bran'ın tarafındayım ve o adamı seviyor. Ayrıca, o gerçek bir

erkek.” *“Gerçek* bir erkek mi? Ciddi misin, prenses?”

"Onu onaylıyorum." Beni tekrar öptü. "Hasta olduğunu söyledin, biraz daha uyumak ister misin?"

"Bunu reddedemeyeceğimi biliyorsun."

Yatak odasına gidip Astrid hızlıca duş aldıktan sonra, kuzenim ve arkadaşlarımla grup sohbetini açtım.

LEVI

Sanırım depresyondayım.

AIDEN

Orta yaş krizi mi? Bu yüzden mi işe gelmedin?

Daha çok çocuklarımın çalınması krizi gibi. Kimse bana tek tek kaçacaklarını söylememişti.

XANDER

Bana mı söylüyorsun, Kaptan. Hala benim küçük arımın bir kertenkele erkek arkadaşı olduğuna inanamıyorum.

RONAN

Gerçek bir kertenkele mi? Lanet olsun, Xan. Bebek Cecy'ye ne oldu?

XANDER

O bir insan, ama ona kertenkele diye düşünmeyi tercih ediyorum, böylece bana alışmam.

Bu fikri beğendim. Onları insanlıktan çıkarmak, onlara alışmamı engeller. Gerçi bu seferkinde pek işe yarayacağını sanmıyorum. Neden zaman makinesi icat edemiyoruz ki, böylece sonsuza kadar genç kalabilirler?

COLE

Bana bunu hatırlatma bile, Kaptan. Bebeklerimin beni bazı pisliklerle tanıştıracağı gün hakkında kabuslar görüyorum.

AIDEN

İki tanesini bilmesen bile, en az bir tanesini mutlaka biliyorsundur.

COLE

Ne ima ediyorsun?

AIDEN

Bunu duymak için oturman iyi olabilir.

COLE

Ne için oturacağım?

AIDEN

Bir gün, benim Eli senin Ava ile evlenecek ve biz akraba olacağız.

XANDER

Tanrım. Bu bir korku filmi senaryosu mu?

AIDEN

Bir reality şov.

COLE

Önce onu öldüreceğim, Aiden. Bunu biliyorsun.

AIDEN

Oğlumu durdurmaya çalışırken iyi şanslar. Biz King erkekleri her zaman istediğimizi alırız.

O haklı. Bu sadece onun, benim ya da amcamla ilgili değil. Genç nesil de aynı. Bran da dahil.

Daha önce gözlerinde gördüm. Nikolai ile birlikte olmak istiyor ve ne pahasına olursa olsun bunu başaracak.

Bütün dünya ona karşı olsa bile onunla birlikte olacak.

Sanırım Astrid haklı. Nikolai'nin varlığını sabote etmeye çalışmaktansa onun için mutlu olmak daha iyi.

Ve Killian'dan çok daha iyi davranıyor, bu da bir artısı.

"Hâlâ değerli bebeğini mi düşünüyorsun?" Astrid havluya sarılmış olarak banyodan çıkar ve bacaklarımın arasına girer. Kaç yaşında olursak olalım, o her zaman kafamı karıştıran kadın olacak. Kelimenin her heyecan verici anlamıyla.

"Artık değil." Kollarımı beline doluyorum. "Daha iyi uyuman için sana yardım edeyim, prenses."

"Seni çok seviyorum." Beni öper ve ben bittim.

Diğer her şeyi sonra düşüneceğim. Şimdi, hayatımın aşkının yanında olmalıyım.

Karım.

Sonsuza dek

benim olan.

CC

BRANDON

"M "Belki bu iyi bir fikir değildir." Nikolai, odamın eşiğinden geçer geçmez durur.

Deri ceketini elinde tutarak, ensesini ovuşturur ve beyaz tişörtü, dövmeli karın kaslarına kadar yukarı kayar.

tişörtünü dövmeli karın kaslarına kadar yukarı kaydırdı.

Kot pantolonu kalçalarına kadar sarkmış, kaslı bacaklarını sararak ona ölümcül bir çekicilik katıyor. Tüm görünüşü öyle. Deri ceketinden, maalesef şu anda yukarıda tutulan saçlarına kadar.

Kol kasları gerilir ve dikkatimi, ellerinin arkasına kadar uzanan dövmeli kollarına çeker. Nikolai'den önce bu kadar çok dövmenin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama tabii, dövmelerin onda olması da olabilir. *Onunla ilgili*

her şeye karşı geri dönülmez bir çekim hissediyorum.

Bugün gelmeseydi, bir şekilde, bir yolunu bulup yine ona çekilirdim. Uzak durmaya çalışırdım ama başaramazdım.

Gururluymuş gibi davranır, sonra gururumu paramparça eder ve ona doğru koşardım.

Bana karşı inkar edilemez bir etki yaratmaya başladı ve bu beni korkutuyor. Onun yüzünden değil, benim yüzümden.

Başlangıç büyük bir yalan olsa da. O bunu uzun zamandır biliyordu, ama ben kabul etmeyi reddediyordum.

Nikolai kolunu yanına indirerek utanmazca bakışlarımı durdurdu.

"Misafir odasında kalsam daha iyi olur," diyor dikkatli bir ses tonuyla. "Babanın benden daha fazla nefret etmesine neden olmak istemiyorum."

Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. O kadar sevimli ki. Ailemin önünde saygılı bir beyefendi gibi davranıyor ve her şeyi çok ciddiye aldığını anlayabiliyorum.

"Öyle gülme, bebeğim. Sana atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sana karşı kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun."

Onun önünde durup eğilip, baştan çıkarıcı dudaklarına doğru konuşuyorum. "O zaman neden şimdi başlıyorsun?"

Sıcak nefesleri ağzından çıkıp çenemde dans ediyor, cildimde tüylerimi diken diken ediyor.

Beni öpecekmiş gibi görünüyor, ama sonra zorlukla geri çekiliyor. "Babanı unutma. Onun kara listesinde daha fazla yer almak istemiyorum."

Hayal kırıklığı içimi kaplar ama yatak odamın kapısını kapatırken başımı sallarım. "O seni gerçekten nefret etmiyor. Sadece aşırı koruyucu. Eğer bunu nefret olarak gördüysen, Killian geldiğinde gönderdiği kral elçisini görmeliydin."

Yüzünde bir umut ışığı belirir. "Kill daha mı kötüydü?" "Kesinlikle. Sen ondan çok daha az düşmanca davranıyorsun, bu yüzden babam sadece sadece prensip olarak sana zorluk çıkarıyordu. Sonunda sana ısınacaktır."

"Isınmasa bile, onu sevmesini sağlamak benim görevim."

"Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü o senin baban ve onu sevdiğin belli," diyor sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi ve ben tekrar gülümsüyorum.

Bugün çene kaslarımı kontrol edemiyorum.

"Sadece fazla üstüne gitme. O çok İngiliz, bu yüzden yüzüne karşı duygularını göstermeyi hiç sevmez. Bu arada, aynı şey iki büyükbabam için de geçerli."

"Beni dedelerine götürecek misin? Beni gerçekten seviyor olmalısın, ha?"

Ah, lanet olsun. "Bir gün demek istedim. Eğer istersen. Biz oldukça yakınız, o yüzden düşündüm de... Boş ver. Ve bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Beni yakından izlerken aptal gibi sırıtıyor. "Kibirli bir pislik gibi."

“Kibirlenmeye hakkım var, bebeğim.” Kolunu belime doladı ve beni sert göğsüne bastırdı. “Benden bu kadar hoşlandığını ve ailene benden bahsettiğini düşünmemiştim. Şimdi, ailemin diğer üyelerine de söylemeyi düşünüyorsun.”

"Senden *pek* hoşlanmıyorum."

"Bebeğim, ailene açıldın ve beni onlara tanıttın. Bu hoşlanmak değilse, ne hoşlanmaktır bilmiyorum."

"Buraya kadar gelen sensin."

"Onlara arkadaş olduğumu söyledim, sen de öyle söyleyebilirdin."

"Hayır." Yanağını okşadım ve o da dokunuşuma yaslandı, avucumun içinde cildini sürtüyordu, sanki hevesli bir köpek yavrusu gibi. Tanrım. Bir erkek nasıl bu kadar acımasızca seksi ve sevimli olabiliyor? "Seni saklamak istemiyorum, Nikolai. Glyn ve arkadaşlarıma da bizden bahsettim."

"Sen... söyledin mi?"

"Birkaç hafta önce, evet. Sen benim kirli sırrım değilsin ve bil ki, senden hiç utanmadım."

Kendimden utanıyordum ve hala utanıyorum.

"Bebeğim, böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın çünkü artık seni asla bırakmayacağım."

"Kim demiş bırakmam gerektiğini?"

"Bu demek oluyor ki... bir ilişkimiz olabilir mi?"

"Zaten var sanıyordum?"

"Öyle miydik?"

"Bu bir sırdı, ama sadece fiziksel bir şey değildi, değil mi?"

"Kesinlikle. Az önce söylediğin şey beni çok kızdırdı. Sevişsek de sevişmesek de seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben de."

"Yani artık herkese açıklayacağız mı? Aslında soru işareti yok, kesinlikle açıklayacağız. Herkesin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Hava yolum daralmasına rağmen başımı sallıyorum. Yutkunarak mide bulantısının duygularımı ele geçirmesine izin vermiyorum.

"*Sen* benimsin, Niko." Saçlarını çekerim. "Bunu halletmiştik sanıyordum, hmm?"

"Tanrı aşkına. Bana bu kadar sahiplenici davranmana bayılıyorum. Seni yiyip bitirmek istiyorum."

"Uyu, belki izin veririm."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" Bacaklarını benim bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve ereksiyonunu uyluklarıma bastırıyor. "Seni yemeden uyuyamam, lotus çiçeğim."

"Babam için endişelendiğini sanıyordum?" Dudaklarına gülümsedim ve uylukları sertleşen sikime değdiğinde tısladım.

"Kapıyı kilitleyebiliriz. Ellerimi senden uzak tutamıyorum, bebeğim. Beni deli ediyorsun. Ayrıca Kolya benden nefret ediyor ve seni benden aldığımdan beri tam bir pislik gibi davranıyor."

Kahkahayı patlatıyorum ve o, dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırıp alt dudağımı ısırmadan önce gözlerinde yoğun bir bakış var. Hassas ete dişlerini geçirdiğinde inliyorum ve sonra bıraktığı izi diliyle yalıyor.

Ben onun tadını çıkaramadan ağzını çekiyor ve ben hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Duşunu kullanabilir miyim? Uçuşun yorgunluğunu atmam lazım." "Tabii, elbette." Sağdaki duşu işaret ettim. "Orada. Sana
senin için bol giysilerimi bulmaya çalışacağım."

"Hemen dönerim." Beni tekrar öpeceğini sanıyorum, ama yüzümü tutuyor ve alnıma yumuşak, samimi bir öpücük konduruyor. "Seni çok özledim, bebeğim."

O banyoya girdikten sonra uzun süre olduğum yerde kalakaldım. Yüzüm o kadar sıcaktı ki, alev almamama şaşırdım.

Siktir.

Ayakta duramayıp duvara yaslanıyorum ve kalbimin göğsümden çıkmak üzere olduğu yere avucumu bastırıyorum.

Lanet olsun.

Kesinlikle *mahvoldum*. Siktir et.

Gömleğimi çıkarır, terliklerimi ve boxerımı da çıkarıp banyoya doğru giderim. Nikolai gibi onları yere atmış olmam umurumda bile değil.

Ayaklarım tahta zeminde yuvarlanıyor ve Nikolai banyo kapısını hiç kapatmadığı için aralık kapıdan içeri giriyorum. Bir kez bile.

Benden farklı olarak, saklayacak hiçbir şeyi yok.

Benden farklı olarak, kendisiyle ilgili her şeye sahiptir, kusurları ve zihinsel sorunları da dahil.

Ve bir kez olsun, onun kitabından bir sayfa koparıp onun kadar açık olmak istiyorum. Onun kadar cesur olmak istiyorum. Sadece bu seferlik olsa bile.

Banyoda buhar dolaşıyor ve duşa doğru dönerken aynayı kaplayan buğuya şükrediyorum.

Nikolai'nin kıyafetleri her zamanki gibi yerlerde dağınık ama umurumda bile değil.

Onu duş başlığının altında, duvara dönük, sırtındaki karmaşık dövmelerin üzerinden su damlaları akarken, kalçalarının çukurlarına ve kaslı dövmeli uyluklarına kayarken gördüğümde nefesim kesiliyor.

Şampuanı durulamak için başını geriye eğdiğinde siyah saçları boynuna yapışıyor ve dalgalı omuzlarının bıçak gibi keskin kenarlarına kadar uzanıyor.

Duygularımla boğuşurken, duşun altında kapalı gözlerini, keskin çene hattını ve sakalının koyu gölgesini izlerken dudaklarım aralanıyor.

O, şüphesiz, bu dünyaya gelmiş en seksi erkek. Gözlerimi ve ellerimi ondan ayıramıyorum.

Cam kapıya ulaşıp açtığımda sanki havada yürüyor gibiyim.

O farkında değil gibi, duş jeli şişesini alıp kokladığında hafifçe gülümsüyor.

Arkasında duruyorum, bir saniyede sırılsıklam oluyorum, kollarımı onun iki yanına kaydırıyorum ve şişeyi alıyorum... ya da almaya çalışıyorum.

Hızla dönüyor ve ön koluyla boğazıma vurarak beni kapıya yapıştırıyor. Penisim seğiriyor ve anında dikleşiyor.

Tanrım. Neden bu kadar sert davranmasına bu kadar bayılıyorum?

Nikolai'nin bakışları benimkilerle buluştuğunda tutuşu gevşiyor. "Bebeğim? Burada ne yapıyorsun... Oh, lanet olsun. Duşa bana katılıyorsun, söyleme sakın?"

"Belli değil mi?" Kolunu çekip onu serbest bırakıyorum, ama sadece duş jeli aldığım için.

"Uzak duramadın, ha?"

"Hayır, kalamadım. Sana dokunmam lazım."

Dudakları aralanıyor ve kalınlaşan penisini görüyorum. "Lanet olsun. Her zamanki 'kes sesini' cevabını bekliyordum."

"Bugün değil." Vücut şampuanını avucuma sıkıp omuzlarına sürüyorum, ellerimin altında dalgalanan kaslarının tadını çıkarıyorum.

Onu yıkamayı gerçekten sevdiğimi çabucak fark ettim. Neden bunu daha önce yapmadım ki?

Oh, tabii. Çünkü sen kırılmışsın ve bunu belli etmemeye çalışıyorsun.

"Tanrım, beni dokunmana bayılıyorum." Diye inliyor, avuçları kalçalarıma konuyor, okşuyor ve beni hissediyor.

Bu en tatlı dikkat dağıtıcı

şey. "Öyle mi?"

"Senin dokunuşlarına ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun, bebeğim. O kadar sertleştim ki, içinde patlamak üzereyim."

Gülümsüyorum, ama göğüs kaslarına ulaştığımda ve onun bilerek boş bıraktığı yerde yeni bir dövme gördüğümde gülümsemem kayboluyor.

Ellerim donar, lotus çiçeğinin sanatsal desenlerini incelerken, altında yazan zarif yazı tipiyle *"Property of B. King*" yazısını okurum. Özel bir şey için ayırdığını söylediği yere yaptırmış.

"Siktir..." diye nefes alıyorum, ona bakarken gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"O gece, malikanenin önünde seni görmeye geldiğimden sonra."

"Uçmuş haldeyken mi?"

"Eğer sorduğun buysa, o bir anlık karar değildi. Uzun zamandır yapmak istiyordum."

Kalbim acıyor ve söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, boğazımdan sadece "Teşekkürler" çıkıyor.

Gözlerini kısıyor ve yüzünden akan suyla çok erotik görünüyor. "Paniklemiyorsun, değil mi?"

"Neden panikleyeyim ki?"

"Çünkü bu, seni deli gibi sevdiğim anlamına geliyor, bebeğim. Sensiz yaşayamam ve beni terk etmene izin vermeyeceğim."

Dudaklarım aralanıyor ve boğazımda bir yumruyla, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdaki uğultuyu bile duyabiliyorum.

"Alo?" Elini yüzüme doğru salladı. "Bir şey söyleyecek misin? Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Seni terk etmek istemiyorum," diyorum, sanki ruhumun derinliklerinden çekilip çıkarılmış gibi hissettiğim kelimeleri fısıldayarak.

"O zaman gitme."

Sanki çok basit bir şeymiş gibi söylüyor. Ve onun için basit. Keşke benim için de öyle olsaydı.

Keşke onun hak ettiği adam olabilseydim.

Keşke o sözleri ona söyleyebilseydim ve kara mürekkep ve mide bulantısı ile boğulmasaydım.

Yapamadığım için parmak uçlarına basıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. İlk kez öpücüğüm nazik, yalvaran, onu keşfetmek, yüksek sesle söyleyemediğim yakıcı duygularımı ifade etmek istiyor.

Parmaklarım saçlarında kayıyor ve onu göğüslerimiz birbirine değene kadar çekiyorum, sonra su akıntısının altında öpüşüyoruz.

Nikolai'nin kolları sırtımı sararak bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor, ama acele etmiyor, bunu alıştığımız gibi şehvetli bir çılgınlığa dönüştürmüyor.

Belki de o da bunun artık şehvetle ilgili olmadığını biliyordu. Uzun zaman önce şehvetle ilgisi kalmamıştı.

Benim için *hiçbir zaman* şehvetle ilgili olmadı. Ona çekildim, bu yüzden onu istedim. Tam tersi değildi.

Saatler sürmüş gibi öpüşüyoruz. Birbirimizin nefesinden başka bir şey soluyamayacak hale gelene kadar öpüşüyoruz.

Bir elim saçlarını okşarken, diğer elim omzundan sırtına ve beline kayıyor, sonra bir avuç dolusu kıçını tutup kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarından göğsüne kadar yayılan düşük bir homurtu çıkar. Her titreşimi ateşli tenimde hissediyorum.

Tüm kan, zaten ağrıyan sikime hücum ediyor ve ihtiyaçla zonkluyor.

Nikolai, bir bacağımı onun bacaklarının arasına yerleştirip diğerini uyluğuna doladığımda tıslar. Penisi benimkine sürtünür, piercingli başı içimdeki ilkel zevki uyandırır. Yeni açı, penisini benimkine sürtmesine izin verir, kayar, sürtünür, birbirimizin ağzında nefes nefese kalana kadar.

Dudaklarımızın emiş sesleri daha yüksek, daha istekli yankılanıyor, şimdi akan suyun ortasında, onu o kadar büyük bir arzu ile beceriyorum ki, ona dokunmazsam hayatta kalamayacağımı hissediyorum.

Aramızdan uzanıp ilk parmağımı siklerimizin etrafına sıkıca geçiriyorum, sert bir şekilde mastürbasyon yaparken, onun sevdiği şekilde sıkıyorum.

Bunca zamandır, neyi ve neresini dokunmayı sevdiğine o kadar alıştım ki, onun taşaklarını kurutacak kadar emme konusunda uzman oldum. Kelimenin tam anlamıyla.

Onun tecrübesi ve doğal yeteneğine kıyasla benim biraz zamanımı aldı, ama hızlı öğrenen biri olduğum kesin.

Onun keskin nefes alışı, kalçalarını sallayıp elimi sikene kadar daha sert devam etmem için bana cesaret veriyor.

"Tanrım, sik beni, bebeğim. Bir erkeği nasıl deli edeceğini biliyorsun." Şişmiş dudaklarıma keskin bir nefes verir.

Saçlarını daha sıkı kavradım. "Sıradan bir erkek değil. *Sen*."

"Sıradan bir erkek değil," diye tekrarlıyor, kör edici bir sahiplenme duygusuyla. "*Ben*. Sadece *beni* sik."

"Benim olduğunu söyle," emrediyorum ve o şehvet bulutunun içinde sıkışmışken bu çok ağır bir darbe ama bunu duymak istiyorum.

"Seni tanıdığımdan beri seninim, bebeğim." Göğsünü benimkine sürter. "Bunu kanıtlayacak dövmem var."

"Umm. Siktir. Dövmeyi çok sevdim."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Senin en sevdiğim şey. Onu ve seni yiyip bitirmek istiyorum."

“Lanet olsun. Pis konuşmayı kes yoksa hemen oraya gelirim.”

"O zaman gel."

"Hayır." Alt dudağımı ısırıyor. "İstiyorum." *Öpücük.* "İçeri." *Yalama.* "Seni."

Kafam allak bullak ama onu bileğinden tutup arkama çekecek kadar aklım başımda. Kurulanmaya bile zahmet etmiyorum ama o pantolonunu alıp cüzdanını kapıyor, sonra tekrar yere atıyor.

"Uh, bebeğim? Seni korkutmak istemem ama her yeri ıslatıyoruz."

"Siktir et."

"Vay canına. Sen kimsin ve benim OCD lotus çiçeğime ne yaptın?"

"Konuşmayı bırak da sikişmeye bak, Niko." Onu yatağıma itip üstüne çıkıyorum ve kıçımı onun ereksiyonuna sürtüyorum.

"Lanet olsun, bugün formundasın. Dediğin gibi, beni *delirtiyorsun*." Kalbimi altüst eden o seksi gülümsemesiyle sırıtıyor.

Onu öpüyorum çünkü öpmeden duramıyorum. Onun tadına, parmaklarımın altında çenesinin sıkışmasına, benden doyamıyormuş gibi homurdanmasına bağımlıyım.

Ona bağımlıyım ve bir ömür boyu yetecek kadar yoksunluk çektim.

Bundan sonra, gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Nikolai geri çekilir, cüzdanından bir paket çıkarır ve kenara atar.

Nefes nefese, kaşlarımı çatarak soruyorum. "Ne zamandan beri prezervatif kullanıyoruz?" "Prezervatif değil. Kayganlaştırıcı. Burada yok sanmıştım."

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm... Yağ paketleri taşıyor musun?"

"Sadece seni göreceğim zaman." "Bir kez
olsun ileriyi düşünmüşsün." "Seni
etkilemeliyim, bebeğim."
"Etkilendim bile."
"Mmm. Boğuk sesin çok seksi." Dişleriyle kayganlaştırıcı paketini yırtıyor ve bu manzara beni bu kadar çaresizce kasıklarımdan sızdırmamalı.
Eğlenceli ve yoğun bir ifade, koyu mavi gözlerinde dans ederken, sıvıyı avucuna sıkıp kıçımın kenarını daireler çizerek okşar. Daha iyi erişebilmesi için kendimi yukarı kaldırırım. Parmağı içime girer ve ikinci parmağını eklemeden önce eliyle beni açarken sırtımı kamburlaştırırım.
İçimdeki zevk düğmesini okşadığında bir zevk dalgası beni sarar, ama tüm bu sırada ona bakmaya, onu izlemeye, o büyüleyici bakışlarına dalmaya devam ederim.
Tanrım, onu özlemişim.
Onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. O
benim.
Benim.
Lanet olsun,
benim.
"Ağzın sulanıyor, bebeğim. O kadar mı
seksiymişim?" "Bana sorarsan en seksi."
"Tanrım. Bugün beni öldüreceksin." "Ölme." Yağı onun uzunluğuna
sürdüm. "Senin sikini
içime almalıyım."
"Siktir. Seni düzgünce hazırlamak istemiştim, ama artık dayanamıyorum." Parmaklarını çekip kalçalarımı kavradı ve beni üstüne oturttu. "Sikimin üstüne otur. Beni sikerken seksi yüzünü izleyeyim."
Arzunun ateşi içimde patladı ve bir elimle kendimi tutarken, diğer elimle onun kaya gibi sert sikini kavradım ve onu içime yönlendirdim. Başı içeri girince sikim seğirdi ve tamamen içeri girerken dudakımın köşesini ısırdım.
İnlemem Nikolai'nin inlemesi ile karışır ve kocaman sikinin beni genişletmesiyle sertçe nefes alırım. Gözlerimi kapatıp bu hissi ve içimdeki onun bu dünyadan olmayan hissini içime çekmek için.
"O güzel gözlerini aç. Bana bak."

Gözlerimi kırpıyorum ve onun yoğun bakışlarının beni tamamen yuttuğunu fark edince nefesim kesiliyor.

Oh, lanet olsun.

Bana bakışını, benimle uyum içinde olduğunu, benim kendimle asla olamayacağım kadar uyum içinde olduğunu her zaman sevmişimdir.

Ama en çok, kendi varlığımı umursamadığım zamanlarda beni sevmesini seviyorum.

"Çok iyi hissettiriyorsun, bebeğim. Sonsuza kadar içinde kalabilirim, biliyorsun değil mi?"

"Mmm, lanet olsun. Çok dolu hissediyorum." Kendimi kaldırıp sonra yavaşça aşağı iniyorum. "İçimde sikini özledim."

"Lanet olsun. Bundan sonra, bugün aldığın ilacı her neyse, onu almaya ihtiyacım olacak."

"Bu kolay." Hızımı artırıyorum, uzun, telaşsız bir ritimle onu sürüyorum, sonra avucumu göğsüne koyuyorum ve parmaklarımla lotus çiçeği dövmesini okşuyorum. "İçimdeki uyuşturucu sensin."

Küfür ederken içindeki sikinin kalınlaştığını hissediyorum. Kalçalarını yukarı kaldırıp benim düşüşüme karşılık veriyor, ama hızını bozmuyor ve sikinde yavaşça sikilmeme izin veriyor, her yalamamın ve onu tamamen içime almak için kalçalarımı her sallamamın tadını çıkarıyor.

Piercinglerinin her sürtünmesi ve zevkten çıkardığı her inilti beni yavaş yavaş parçalıyor.

Yeterince derine giremiyor ya da beni yeterince sert sikemiyor. Yanılıyor. Uyuşturucuya ihtiyacım yok. Onun kokusu, dokunuşu, ama en çok da gözlerindeki bakış beni uçuruyor.

Bu şehvet değil. Bu aşk. Beni seviyormuş gibi bakıyor ve bu beni hem zevkten hem de gözyaşlarından patlatıyor.

Elini uyluklarımın ve kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, sonra sikimi avuçlayıp onu siktiğim ritimle, yavaş ve ölçülü bir şekilde mastürbasyon yapıyor, gözlerimiz çarpışıyor ve kalbim neredeyse yerinden çıkacak. Parmaklarımın altındaki ritim bir göstergeyse, onun kalbi de patlamak üzere.

Onu sikmediğimi şaşırtıcı bir netlikle anlıyorum. Ona
ona *aşk* yapıyorum.

O sadece vücuduma dokunmuyor. Yeni doğan kalbime ve yaralı ruhuma giriyor.

Sünnet derisini geri çekip, ön sıvımı kullanarak beni kayganlaştırıyor, havada ıslak sesler yankılanana kadar. Beni deliye dönene kadar

delirene kadar sıkıyor ve okşuyor.

"Sikimi sürmen çok hoşuma gidiyor bebeğim, ama daha çok neyi seviyorum biliyor musun?" Bana en güzel gülümsemesini gösterir. "Seni."

Dalga beni yutana kadar hissetmiyorum bile. Testislerim sıkılaşıyor ve boşalma güçlü dalgalar halinde içimden geçiyor. O içime daha derine girerken, orgazmım boyunca beni unutulmaya mahkum edercesine sikerek, spermim eline ve karın kaslarına fışkırıyor.

"Tanrım, boşalmanı izlemeye bayılıyorum." Beni menisiyle doldurmadan önce homurdanıyor.

Kalçalarımı sallayarak onu içimde sikmeye devam ediyorum, sonra kendimi kaldırıyorum ve spermlerinin içimden akmasını hissedince inliyorum.

İkimiz de onun sikini ve taşaklarını ıslatan meniyi izleriz, sonra ben onun sert göğsüne yığılır ve yüzümü boynunun kıvrımına gömerim.

Ben burnumu onun ıslak saçlarına gömerken, o da bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırır.

"Üzgünüm... sik." Kalkmaya çalışıyorum. "Seni ezip duruyor muyum?"

Nikolai kollarını belime doluyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "Hayatta buradan kıpırdayamazsın."

Boynuna gülerek "Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimi sanmıyorum." derim. "Tabii ki yapamazsın. Bu hayatımın en iyi beş sikişinden biriydi."

Zevk sisinin yavaşça dağılmasıyla boğazım yutkunarak çalışıyor. "Senin ilk dördün hangileri?"

"Sırası önemli değil. Seni ilk kez boşalttığım an. Seni ilk kez emdiğim an. Seni ilk kez siktiğim an. Kıskançlıktan delirdiğin için seni ikinci kez siktiğim an. Benim için ilk kez dizlerinin üzerine çöktüğün an. Penthouse'a adımımı attığım anda üzerime atlayıp beni sikmemi istediğin an. Kalmayı kabul ettiğin an. Dudaklarını sikime yapıştırıp beni uyandırdığın an."

"Dörtten fazla ve hepsi benimle ilgili." "Sen hayatımın en iyi sevişmesisin, bebeğim."

Kendimi kaldırıp kollarımı göğsüne doladım, böylece yakışıklı yüzüne ve yastığa yayılmış muhteşem ıslak saçlarına bakabiliyordum. "Senin siktiğin tüm erkek ve kadınlardan daha iyi olduğuma inanmamı mı istiyorsun?"

"Onlar sadece fizikti. Hiçbir anlamları yoktu." "Peki ya ben?"

"Bebeğim, sen benim her şeyimsin."

Kalbim yine şiddetle çarptı ve onun göğsünde hissettiğine yemin edebilirim, ama ondan uzaklaşacak kadar umursamıyorum.

Parmaklarımla yeni dövmesini okşuyorum, içimi öfke dolu bir sahiplenme duygusu kaplıyor. "İyi. Çünkü sen benim malımsın, Niko. Bunu kanıtlayan dövmen var."

"Ve sen de benimsin," diye aynı yoğun sahiplenme duygusuyla nefes vererek söylüyor.

Dudaklarımı dudaklarına çekiyor ve sonsuz gibi gelen bir öpücük paylaşıyoruz. Sonra kendimi biraz kaldırıp ıslak mendilleri alıp temizleniyoruz, sonra tekrar göğsüne yaslanıyorum.

Nikolai elini başının altına soktu ve sadece benim görebildiğim o kalıcı gülümsemeyle bana baktı.

Gülümseme yavaşça kaybolur ve yerine kaşları çatılır.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Bileğimi tutuyor ve saatimi çıkarınca nefesim kesiliyor. Her hücrem bunu yapmamı söylese de onu durdurmuyorum.

Kendimi yok etme alışkanlığıma kapılmadığımı görünce rahat bir nefes alması kalbimi acıtıyor.

Beni bırakmasını bekliyorum ama o, yara izli cildimi başparmağıyla okşuyor ve bana dokundukça nefes almam zorlaşıyor.

Kafam bulanmaya başlıyor ve zihnimin karanlık derinliklerine dalıyorum.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama Nikolai, ifademi ölçerken sıkı tutuşuyla elimi yerinde tutuyor.

"Benden artık saklanamayacağın kısmı hatırlıyor musun?" "Şu anın uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum..."

O başını sallar ve sözler boğazımda takılır.

Nikolai'nin dokunuşu yumuşar ve sesi daha nazik hale gelir. "Söyle bana, bebeğim. Sadece anlamak ve sana yardım etmek istiyorum. Konuşmazsan, nereden başlayacağımı bilemem."

"Ben iyiyim..."

"O lanet kelime hakkında ne demiştim?"

"Gerçekten iyiyim. Artık unuttum."

"Bu noktada bana mı yalan söylüyorsun, kendine mi yalan söylüyorsun, emin değilim." "Bırak gitsin, olur mu?"

"Hayır, bu senin kimliğinin büyük bir parçası olduğu için bırakamam. Neden bana söyleyemiyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır, hayır, tabii ki güveniyorum." Ona çok güvendiğim için tepkisinden çok korkuyorum.

Yaptığını öğrenirse seni terk edecek. Herkes senin zayıf bir insan olduğunu görecek.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, o ses kafamın içinde çınlıyor.

“O zaman neden benden saklanıyorsun?” Sesinde hayal kırıklığı var ve ben bunu silmek istiyorum, onu korumak istiyorum, özellikle kendimden.

Çünkü o beni sevmemeli. Onu inciteceğim, istemeden bile, biliyorum.

Ama ona bir şey sunuyorum, sadece küçük bir gerçek. "Kendimden nefret ettiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

O başını sallar, ifadesi yumuşar ve sanki sözlerim onun bozmaya cesaret edemeyeceği bir törenmiş gibi tamamen hareketsiz kalır.

"Uzun zaman önce çok kötü bir şey yaptım ve kendimi asla affedemedim. Aynaya her baktığımda o halimi görüyorum ve buna dayanamıyorum. Her saniye, her lanet gün, içimden her şeyi mahvetme ihtiyacı duyuyorum. Bu yüzden insanları, hayvanları veya gözleri olan her şeyi çizmeyi bıraktım. Sanki aynadan yansımış halim her yere peşimden geliyor gibi hissediyorum." Zorlukla gülümsüyorum. "Seninle hiç duş almamış olmamın tek nedeni, banyo aynasına her baktığımda o halimi görmeni istememmemdi. Özür dilerim."

"Özür dileme." Sesi yumuşar. "Böyle hissetmene neden olan şeyi bana anlatabilir misin?"

“Bir gün. Sadece kendimi toparlamam lazım, sonra konuşabiliriz.
Bekleyebilir misin?”

"Tabii ki, bebeğim?" Başımın üstüne öpücük kondurdu ve sonraki sözleri kalbimin durmasına neden oldu. "Kendinden nefret etsen bile, ikimiz için de seni seveceğim."

C4

NIKOLAI

I Birkaç hafta önce biri bana lotus çiçeğimin beni bir kez bile olsa randevuya çıkaracağını söyleseydi, *üç kez* çıkarmayı bırak, ambulans çağırırdım.

Ama işte, üçüncü randevumuzdayız. Evet, doğru. *Üçüncü*. *Dışarıda*. Etrafımızda etrafımızda insanlar varken. Ve o paniklemiyor.

Elimde tuttuğum eline bakıyorum, parmaklarımız birbirine dolanmış, ve gizlice ensemi çimdikliyorum. Acıyor. Bu lanet olası bir rüya değil.

Londra'da, evinin yakınındaki en sevdiği park olan Hampstead Heath'te, toprak bir yolda yürüyoruz.

Bana turistik yerleri gezdirdiğim için basit bir şey yapmak istediğini söyledi. London Eye, London Bridge — ya da Tower Bridge, ki bunu bana son derece kibirli bir ifadeyle düzeltmeyi severdi — Camden Lock ve bütün gün yemek pazarında geçirdik. Dün, Coal Drops Yard'dan East London'a kadar her yere gittik, sonra Londra'nın merkezine ve Covent Garden'a dönüp Royal Opera House'da bir opera izledik.

Kesinlikle benim tarzım *değildi* ve resmi kıyafetler içinde bile kesinlikle göze çarpıyordum. Ama Bran'ın sevdiği bu resmi ve düzgün şeyleri sevdiği için onun için gittim. Ayrıca o çok ağızağız sulandıran çok bir takım çok ben . Söylemeye gerek yok, ilk on dakika sonra uykuya daldım ve o da omzunu yastık olarak kullanmama izin verdi. Bu yüzden, gerekenden daha uzun süre uyuyormuş gibi yaptım. uyuyormuş gibi yaptım.

Bugün şaşırtıcı bir şekilde o kadar bulutlu değil ve güneş parkın devasa orman gibi ağaçlarının arasından parlıyor. Birkaç asfalt yol ve diğerleri toprak olarak bırakılmış, yarısı bakımlı yarısı bakımsız görünüyor.

Kesinlikle dünden daha iyi bir hava. Ani bir sağanak yağmurdan sonra sığınacak bir yer aramak için koşmak zorunda kaldık ve Bran beni bir köşeye çekip öpmeye başladı. İnsanlar yanımızdan geçiyordu.

O anda neredeyse pantolonuma boşalacaktım.

Bu kadar açık davranması yüzünden kendimi piyango kazanmış gibi hissetmem normal mi?

Dört gün önce çok yavaş ve sevgiyle seviştikten sonra, bana olağanüstü şefkatli davranıyor. Kıyafetleri bana küçük geldiği için beni alışverişe de götürdü.

Ve evet, babasıyla birlikte pişirdiği akşam yemeğine dedesini, büyükannesini, amcasını ve amcasının karısını davet ettikten sonra beni onlara tanıttı. Amcası Aiden, Levi 2.0'ın aynısı ve bana "Dinle evlat, yeğenime zarar verirsen kimse senin nereye kaybolduğunu bilmez, anladın mı?" dedi.

Levi gülümsedi ve başını salladı, ben de onlara "Tehditler beni korkutmaz ama saygı duyuyorum, efendim. Bran'ın arasına girmediğiniz sürece sizin onayınızı almak için elimden geleni yapacağım" dedim.

Aiden kaşlarını kaldırdı ve Levi homurdandı ve uzaklaştı, ama lotus çiçeğimin gülümsediğini gördüm.

Gölün kenarında yürürken yine gülümsüyor ve beni suya bakan ahşap bir terasa çekiyor. Güneş su yüzeyinden yansıyarak onu parıldatıyor. Birkaç kuş etrafta dolaşıyor ve kocaman bir martı bana ciyaklıyor. Yaklaştığımda bana dik dik baktığını ve sonra kanatlarını çırparak öfkeyle uçup gittiğini yemin edebilirim.

Tanrım.

Bran ön kollarını tahta korkuluğa dayadı ve elimi bırakarak geniş gölü işaret etti. "Bugün kuğular da burada, görüyor musun?"

Artık bana dokunmadığı için 12 yaşında bir çocuk gibi somurtmamaya çalışıyorum. Sırtımı eski tahtaya yaslayıp dirseklerimi korkuluğa dayıyorum. Ördeklerin arasında suda süzülen birkaç kuğuya yan gözle bakıyorum.

"Genelde burada olmazlar mı?" diye soruyorum.

"Var, ama bazen diğer göle giderler." Gülümsüyor ve ben onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Kot pantolon, polo tişört ve rahat bir ceketle çok çekici görünüyor. Prens Charming saçları son derece şık, ama farklı bir şey var.

Bu, onun ifadesi. Artık

çok daha hafif.

Son birkaç gündür, ben sormadan kendisi ve ailesi hakkında konuşuyor. Beni lisesine ve genellikle kardeşi veya arkadaşlarıyla gittiği yerlere götürdü.

Bu sonuncusu. Daha önce, bir buçuk saatte ulaşabildiğimiz gizli bir köşeye yürüdük. Burasının onun gizli yeri olduğunu ve zihnini boşaltmak için geldiğini söyledi.

Kimsenin bilmediği bu yeri bana açığa vurmasını kaçırmadım. Benim yanımda çok daha rahat görünüyor ve eskiden olduğu gibi söylediği her şeyi iki kez düşünmüyor.

Bilekleri hariç.

Özellikle ona bekleyeceğime söz verdikten sonra fazla kurcalamamaya çalışıyorum, ama duştan her çıktığımızda, sanki yok etmek istercesine kendi yansımasına bakarken gözlerindeki ifadeyi görmek hoşuma gitmiyor.

Ama en azından artık beni itip kakmıyor.

En azından uyurken bana sarılıyor ve gece ayrılırsak sinirleniyor.

Ondan önce yatakta uyumayı hiç sevmezdim. Birlikte uyumaya başladıktan sonra denedim. O olmadan uyuyamıyorum. O yanımda değilse hala uykuya dalamıyorum. Gizemli bir şekilde içimdeki şeytanları sakinleştiriyor ve deli gibi davransam bile beni yine de kucaklayacağını hissediyorum.

Bunca zaman, kendimi birine adamaktansa şiddet dolu bir çukura atlayıp bir kazada ölmeyi tercih ederim diye düşünmüştüm. Kendimi tek eşli olarak görmemiştim. Ama Bran ile çok kolay oldu.

Aslında, Clara'nın pençelerini onda gördüğümden beri ona karşı sahiplenici oldum ve onu tamamen kendime ait olarak görmek istedim.

O yüzden, ona bağlı kalmaya karşı olmadığımı fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal edin.

Bazıları, başından beri onu bu amaçla takip edenin ben olduğumu iddia eder. Eğer o lanet on yıl daha gizli kalmış olsaydı, onunla birlikte olmak için muhtemelen kendimi tekrar gizlemeye başlardım.

Bu pisliğe o kadar aşığım. Son birkaç gündür pek pislik de değil.

Kollarını korkuluğa dayamış, başını yana çevirip beni izliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni."

Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirir. "Vay canına. *O kadar mı* takıntılısın?" "Evet. Artık komik bile değil."

Omzunu omzuma çarptı. "Ben buradayken beni düşünmene gerek yok."

"Bunu Kolya'ya söyle. Artık beni dinlemiyor gibi görünüyor."

O uzun ve mutlu bir kahkaha atıyor, bunun sebebi ben olduğum için büyük bir gurur duyuyorum.

Lotus çiçeğimin gülümsemesini izlemek, beni anında mutlu eden büyüleyici bir beş yıldızlı deneyim.

"Mücadelemden zevk alıyor musun, bebeğim?"

"Sikini ayrı bir varlıkmış gibi davranman çok komik." "Seni benden daha çok dinlediğini düşünürsek, öyle sayılır."

Kasığıma bakarak fısıldadı, "Uslu dur, Kolya. Sonra telafi ederim."

"Uh, bebeğim. Kolya'nın çok önemli bir sorusu var. Sonra olabilir mi?"

Kıkırdar ve alaycı bir şekilde omzuma tekrar vurur. "Uslu durun, ikiniz de. Halka açık bir yerdeyiz."

"Tamam."

"Somurtmayı kes. Kaç yaşındasın? Beş mi?"

"Düşünüyordum da, odana gidelim, baban işten dönmeden önce seni yiyip bitireyim."

"Nikolai Sokolov." O, kırılmış gibi davranarak alaycı bir şekilde nefesini tuttu. "Beni sadece seks için mi kullanıyorsun?"

"Sabahın beşinde sikimi ağzına alıp beni uyandıran adam mı söylüyor bunu?"

Gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Seni benimle koşmaya ikna etmek zorundaydım."

"Bana rüşvet vermen gerekmez. Zaten seninle koşardım." "Yani artık seni öyle uyandırmamam mı gerekiyor?"

"Siktir git, bırakmazsın. Aslında, bu kozunu daha çok kullanmalısın." Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurunca duraksıyorum. Bran saçlarıma takıntılı olduğu için bilerek salmıştım. Sık sık saçlarımla oynar ya da şu anda olduğu gibi kulaklarımın arkasına sıkıştırır. "Neden koşmayı bu kadar seviyorsun?"

"Alışkanlık." Gözleri gölde kaybolur. "Başlangıçta bir başa çıkma mekanizmasıydı. Saat beşte uyan, beş buçukta koş, yedide duş al, yedi buçukta kahvaltı, yedi buçukta stüdyo, dokuzda okul, okuldan sonra arkadaşlar veya aktiviteler, sekizde duş, sekiz buçukta stüdyo, on buçukta uyku.

hayatımı programa göre sürdürmek, yalnız kalmamı ve dolayısıyla kendi kafamda takılıp kalmamı engelliyor."

"Bu yüzden mi kontrol için bu kadar çok mücadele ediyorsun?"

"Evet. Düzenleri, metodik kararları ve plana göre yaşamayı seviyorum. Bunlar mantıklı ve beni kontrol altında tutuyor." Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirir. "Bu yüzden sen benim için büyük bir hata. Sen benim tahammül edemediğim ve on metre uzaktan bile dokunmayacağım her şeysin."

“Bebeğim, biz çok farklı olduğumuz için uzak duramadın.”

“Bunu kafana takma.”

"Çok geç. Benim damlayan cazibeme karşı koyamaman çok hoşuma gitti." "Daha çok utanmazca flört etmek ve sürekli ısrar etmek gibi."

"Bu çekiciliğin bir parçası."

"Sen imkansızsın."

"Bunu sevdiğini biliyorsun." Göz kırpıyorum. "Ayrıca, benim yanımda kendini bırakıyorsun ve bununla gurur duyuyorum. Kontrolü bırakabileceğini ve zayıflıklarını asla aleyhine kullanmayacağıma güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı, ama sesindeki hüzünlü ton beni şaşırttı, ama sadece bir saniye, sonra yüzü normale döndü.

O konuşmadan önce konunun kapandığını anlıyorum. "Ne yapmak istersin? Başka turistik şeyler? Belki bir pasta turu? Kuzey Batı ve Merkez Londra'da birkaç gizli İtalyan ve Fransız pastanesi biliyorum."

"Turistik şeylerden nefret ettiğini sanıyordum, hatta birçok insana özür dileyip 'O Amerikalı, üzgünüm' diye fısıldıyordun. Anlayışla başlarını sallayıp sana acıyormuş gibi bakmaya cüret ettiklerine inanamıyorum."

"Sen çok yüksek sesle konuşuyorsun ve yabancılarla göz teması kurup onları neredeyse kurutup öldürecek kadar bakıyorsun."

“Benim yakışıklılığımdan şaşırdıklarını sanmıştım.”

“Daha çok istenmeyen ilginden dehşete kapıldılar. Londra'da böyle yapmayız.”

"Tamam, Londralı çocuk. Görünüşe göre herkes senin gibi bir sürü züppe."

"Biz züppe değiliz. Sadece başkalarının kişisel alanına ve mahremiyetine saygı duymayı çok önemsiyoruz."

kişisel alanlarına ve mahremiyetlerine saygı duymayı çok önemsiyoruz."

"Ben sana öyle davranmıyorum."

"Bunu bilmiyor muyum?" Koluma dokundu. "Söyle bana. Ne yapmak istersin?"

"Sen zaten benim istediğimi yaptın. Bugün *sen* ne istersen yapabiliriz. Parkta dolaş ya da bütün gün ördekleri izle. Fark etmez.

“Londra'ya ilk kez geliyorsun. Kırmızı telefon kulübelerinin önünde çekilen klişe fotoğraflar da dahil olmak üzere, her şeyi tam anlamıyla deneyimlemene istiyorum.”

“Bu benim ilk seferim değil. Daha önce ailem ve kız kardeşlerimle gelmiştim, babamla da birkaç kez buraya yaşayan vaftiz babasını ziyaret etmek için gelmiştim.”

“Oh. O zaman neden ilk kez geliyormuşsun gibi konuştun?”

Omuzlarımı silktim. "Seninle birlikte yaşamak istedim. İlk kez gibi hissediyorum. Beni randevuya çıkaracağını söylediğinde bu fırsatı kaçıramazdım."

“Seninle yapamam.”

“En sevdiğin kız olduğumu biliyorum. Şimdi söyle bakalım. Ne yapmak istersin?” “Seni yine de o pastanelere götüreceğim. Karnında bedavaya oturan şeker canavarını tatmin etmeliyiz. Ondan sonra…” Elini arkaya uzattı ve saçını çekeceğini sanarak gerildim, ama sadece ensesini ovuşturdu. “Yine benim için modellik yapar mısın?”

"Hiç de bile." Gülümserim ve yanağına öperim. "Senin için çıplak kalmayı seviyorum."

"Her yerde çıplak olmayı seviyorsun."

"Her yerde değil. *Senin* için, bebeğim." Sesim alçalır. "Sikimi kıçına gömmek ve altında yalvarıp kıvranmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Konuşma," diye fısıldadı ama hem gülümsemeye hem de ereksiyona karşı mücadele ettiğini anlayabiliyordum.

Son birkaç gündür, o resim yaparken ben sadece şort giyerek stüdyosunda takılıyordum.

O sırada, Bran tarafından doksanların dizileri gibi iptal edilmeden Landon'ın heykellerini parçalamak için en iyi yolu düşünüyordum.

O yüzden, elinde bir fırça ile bana yaklaşıp göğsümü boyamaya başladığında, sonra şortumu indirip devam ettiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Hayatımın en iyi ön seviyesi.

Tabii ki, hemen sonra onu yere yatırıp siktim. O günden beri, bana model olmayı teklif etti ve ben de bu fırsatı kaçırmadım.

Gördüğüm eskizlerden, dövmelerimi kopyaladığını düşünüyorum ve bu iyiye işaret, sanırım. İnsanları çizememe sorununu aşması için elimden gelen her şeyi yaparım.

Astrid bana onun gençlik yıllarından kalma birçok resmini gösterdi ve onun tanrısal bir yeteneği olduğu çok açık. İnsanları o kadar detaylı ve ruhla resmediyor ki, benim gibi sanattan hiç anlamayan birini bile büyüleyebiliyor. Ne yazık ki, şu anda yaptığı manzaralarda bu ruh yok.

Bran bir şey söylemek üzereyken, koyu tenli, renkli kurdelelerle saçlarını tutan küçük bir kız onun önünde durup ona bir papatya uzattı. "Bu sizin için."

Bran gülümsedi, kızın önüne çömeldi ve cesaretini toplayarak çiçeği kabul etti. "Teşekkür ederim. Kayboldun mu?"

"Hayır, annem biraz yavaş."

O gülüyor, sesi pürüzsüz bal gibi. Ve

bunun sebebi ben *değilim*.

Küçük bir kızı suya atıp lanet olası ördeklerin arasına katılmasını mı düşünüyorum?

Evet, evet, öyle düşünüyorum.

Benim bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü başını kaldırıp bana da bakıyor. Bu küçük pislik, çoğu insanın açıkça korktuğu halde benden korkmuyor. Diyelim ki yürüyüşlerimiz sırasında köpekler beni seviyor, ama sahipleri kesinlikle sevmiyor. Ancak hem köpekler hem de insanlar Bran'ı seviyor.

Umurumda da değil.

Ona göz kırpan herkese ters ters bakması hariç. Bran onların ilgisinden habersiz, ama benim hoşuma gitmeyecek kadar kibar ve insanların başlattığı her sohbete katılıyor. Neden benim meşhur "defol git" tavrını takınamıyor?

Çünkü o bir prens, o yüzden. Onu başkalarıyla hoş sohbet ederken gördüğümde cinayet veya kaçırma düşüncelerine kapılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama bu küçük kız yeni bir durum. Özellikle de benim üstün bakışlarıma karşı bağışık olduğu için.

Kız Bran'ın kulağına bir şey fısıldamak için eğiliyor ve Bran dikkatle dinledikten sonra ona bir şey fısıldıyor.

Kız sinirli bir nefes verir. "Ama neden? Sen masallardaki prensler gibisin."

"Öyle miyim?"

"Kesinlikle."

Tamam, bu kadar *yeter*.

"Hey, evlat." Bran'ı ayağa kaldırıp kolumu beline doladım. "O *benim* prensim. Çekil."

"Nikolai!" Bana dirsek atar. "Onu korkutacaksın. Kes

şunu." "Git buradan." Onu uzaklaştırırım.

"Nikolai!"

"Hmph." Elini kalçasına koyar. "Büyüyünce onunla evleneceğim."

"Hayal kurmaya devam et."

Bran şimdiye kadar yanıma bir delik açtı.

"Nour!" Yaşlı bir kadın nefes nefese bize doğru koşarak bağırıyor. "Kaçmakla ilgili ne demiştim...?"

Bran'ın değerli Londralı arkadaşlarının aksine, kadın önümüzde durup bize bakıyor. Bran benden uzaklaşıyor ve bu çok ince bir hareket olsa da hoşuma gitmiyor. Ama yine de, birçok insan homofobik pislikler, gerçi burada böyle bir şeyle karşılaşmadım ve bunun için *kend*im için değil, Bran için minnettarım. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil, ama onun umurunda.

Dün ya da ondan önceki gün, herkesin içinde beni öptüğünde umursamamış gibi görünüyordu.

Aramıza mesafe koymasını bekliyorum ama parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Siktir et.

Belki de artık gerçekten umursamıyordur. Utanç duymadan elimi tutması - ki duymaması gerekir - onu öpmek istememe neden oluyor.

"Bak anne. Bir masal prensi ve hizmetçisini buldum."

"O onun uşağı değil, Nour." Özür dilercesine gülümsüyor. "Çok üzgünüm. Koşmayı çok seviyor."

"Önemli değil." Bran gülümser. "Çok sevimli."

"Ah, teşekkürler." Kadın kızının elini tutup onu uzaklaştırmaya başlar.

Çocuk Bran'a cesaretle şöyle der: "Beni bekleyin. Büyüdüğümde sizi almaya geleceğim."

Annesi gülerek tekrar özür diler ve kızı alıp uzaklaştırır, yoksa ben onu seri katil gibi göle atacaktım.

"Bakma öyle, Nikolai."

"Bu küçük pisliğin cesareti ne?" Kızın ona verdiği çiçeği alıp yere atıyorum.

"Cidden bir çocuğa küfür mü ediyorsun?"
"Sana ne fısıldadı?"
"Yardıma ihtiyacın var mı, masal
prensi?" "O lanet olası..."
"Yani, gerçekten korkutucu bir havan var."
"Sen ona ne dedin?"
"Bu sır."
"Sır mı? Lanet olası bir çocuğun tarafını mı tutuyorsun?"
"Bir çocuğa *kıskançlık* duyduğunu söyleme sakın?" "Ya
öyleyse?"
"Ciddi misin? Senden önce hiç gerçek bir ilişkim olmadı, senden önce kimseyle yakınlaşmadım, senin yaptığın gibi çoğu şeyi sevmememe rağmen senden hoşlanmadığım birini hiç sevmedim. Nasıl hala kıskanabiliyorsun?"
Gülümsememeye çalışıyorum, sonra burnumu buruşturuyorum. "Bilmiyorum. Belli ki ona *aşıktın*. Ona *prens* bile dedin. Jayden Adler. NASA Genel Merkezi. Washington."
“O ayrıntıları o monoton sesle söylemeyi kes. Sanki onu hedef tahtasına koyuyormuşsun gibi konuşuyorsun.”
"Belki de öyle."
"Nikolai!"
"Evet,
bebeğim?"
Ailede genetik olduğunu öğrendiğim karanlık bakışlarıyla beni deli gibi süzüyor. Büyükbabasından babasına, amcasına ve hatta psikopat kardeşine kadar. "Jay'e zarar vermeyeceksin. Onun bununle hiçbir ilgisi yok."
“Onu savunman onun durumuna yardımcı olmuyor. Annem Washington'da güçlü birini tanıyor. Hmm…”
"Annem tekrar bahsedene kadar her şeyi unutmuştum. Jay ve ben sadece arkadaşız ve artık İngiltere'ye gelmeye bile zamanı yok."
"Yani zamanı ol*saydı*, durum farklı olur muydu?"
"Hayır. Neden biliyor musun?"
"Çünkü ben izin vermezdim?"
"Çünkü ben hiç prens istemedim. Dengesiz bir pisliği tercih ederim." "Hey!
O benim!" O kadar geniş gülümsüyorum ki, parlak gözlerinde kendi
yansımamı görebiliyorum.
gözlerinde kendimi görebiliyorum.
“Gülümseme. Sana alışırım.” “Aa, ben
zaten alıştım sanıyordum.”

"Cidden, sırıtmayı kes. Bunu başkalarıyla paylaşmak
istemiyorum." "Şimdi kıskanç olan kim?"
"Paylaşmam, Niko. Anlaşıldı mı?"
"Ortak bir noktamız var."
"Hâlâ yüzündeki o ifadeyi silmedin."
"Tanrım, sakin ol. Herkesin seni altın çocuk sanmasına inanamıyorum, oysa sen aslında lanet olası bir kontrol manyağısın."
"Şikayetin mi var, bebeğim? Söyleyebilirsin, ama dikkate alacağım garantisi yok."
Dudaklarım aralanıyor ve kalbimin ağzıma kadar çıkıp ayaklarının dibine döküldüğünü hissediyorum.
Gülümsemesi sönüyor. "Ne oldu?"
"Bana az önce bebeğim dedin."
"Oh. O..."
"Hata olduğunu söyleme."
"Değildi. Bazen sana öyle demek istiyorum."
Ceketinden bir avuç dolusu tutarak onu kendime doğru çekiyorum. "Seni öpmem lazım..."
Sözler ağzımdan tam çıkmadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve en tutkulu öpücükle kendini lanet olası kalbime kazır. Beni özlemle, arzu ile ve hala itiraf etmekten çekindiği duygularla öper.
Beni asla bırakmayacakmış gibi öpüyor. Benim için
yandığım kadar o da benim için yanacakmış gibi.
Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum, lütfen ve çok teşekkür ederim.

C5

NIKOLAI

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama sanırım gerçekten yoğun bir şeker komasına giriyorum.

Son iki gündür Bran beni İtalyan, Fransız ve Çin mahallelerindeki pastanelere götürüyor ve onun arkasından bir sürü tatlı alıp yiyorum. Pastane alıp alm Fransız ve Çin mahallesindeki pastanelere götürüyor ve oradan kolumda bir sürü tatlıyla çıkıp onun arkasından yiyorum. Pastaları almamda bir sorun görmüyor ama porsiyonlama diye can sıkıcı bir kavramı savunuyor.

Şekerin en büyük düşmanı.

Neyse, bu iğrenç tatlı kremalı çörekleri bitirmem lazım, sonra huzur içinde komaya girebilirim.

Maalesef yarın gitmek zorundayız. Bran burada kalıp projesine devam edebilir ama ben iki sınav kaçırdım ve notlarımın düşme riski var. Bu umurumda bile değil ama onun ailesinin önünde sorumsuz biri gibi görünmek istemiyorum.

Kendi ailemden bahsetmiyorum bile, neden okula gitmediğimi sorup duruyorlar. Babama ondan bahsettim ama Landon'ın ikizi olduğunu söylemedim. Onun psikopat kardeşi gibi olduğunu düşünmesin, doğrudan tanışsın daha iyi.

Astrid bu sabah bana söylediği gibi beni kesinlikle özleyecek. Aramızda bir bağ oluştu ve sana söylüyorum, o muhteşem kadın bir gün benim kayınvalidem olacak. Ancak müstakbel kayınpederim zorluk çıkarmayı seviyor. Artık oğlunun bu özelliğini kimden aldığını biliyorum. Ama bence huysuz haliyle bile beni özleyecektir.

Bran'ın benimle hiç şansı yoktu, onun da olmayacak.

Astrid ve ben artık en iyi arkadaş olduğumuz için, Bran'ın kendini kesip kestiğini biliyor mu diye sondaj yapmaya çalıştım, ama sanmıyorum. Tekrar söylüyorum, onlar gerçekten harika ebeveynler, bu yüzden onun kötü alışkanlıklarını keşfetmiş olsalar bile onu kendi haline bırakacaklarını sanmıyorum.

Bunu yapmamaları mantıklı. Her zaman saat takıyor ve en sinir bozucu yanı, duygularını kontrol etme konusunda çok sert olması. Onu ilk tanıdığımda, sık sık buz gibi olduğunu düşünürdüm, oysa aslında her şeyi içinde saklamakta olağanüstü derecede iyiydi.

Ailesinin bile onu açmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Kesiklerin varlığını bile tesadüfen öğrendim, hem de onu panik atağa soktuktan *sonra*.

Annesi ve babası onu zorlamayı kesinlikle sevmiyorlar. Bu, benim lotus çiçeğim gibi kapalı ve içe dönük biriyle başa çıkmak için en iyi strateji olmayabilir.

Ama sorun değil. Ben kötü adam olabilirim ve onu zorlayabilirim. Zorlamalıyım, çünkü kendini kesen insanlar ve bunun psikolojik etkileri hakkında çok şey okudum ve onları yalnız bırakmak asla iyi bir fikir değildir.

Onun da dediği gibi, zamanla düzelmez. Bu, neden yaptığını anlamadan vazgeçebileceği bir bağımlılık değil.

Kendini kesen insanlarla dolu forumlarda genel kanı, acıdan arınmaları gerektiği yönünde. Bir adam, kanının akışını gördüğünde nihayet rahat bir nefes alabildiğini söyledi.

Bu görüntü midemi bulandırdı çünkü Bran'ın da aynısını yaptığını hayal edebiliyordum. O lanet olası kapalı banyoda. Kendi iblisleriyle savaşırken ve kan kaybederken.

Lanet olası yalnız başına.

Artık böyle bir şey olmayacak.

Adaya geri döner dönmez, kafasını kemiren zihinsel kanseri tedavi etmeliyiz.

Onun varlığı intihar görevlerine gitmemi engelledi, bu yüzden onun kendini yok etmesine izin vermeyeceğim.

Belki de ona normalden fazla bağlı olduğum içindir, ama bugün kendinde değildi. Sabah başladı, ama dışarı çıktıktan sonra biraz rahatladı. Ancak akşam yemeğinde gerginleşti.

Az konuşuyordu. Tek kelimelik cevaplar veriyordu. Babasıyla her zamanki şakalaşmaları yoktu. En kötüsü, benden uzak duruyordu

benden uzak durmasıydı, bu da onun çocukluğunu geçirdiği evde geçirdiğim süre boyunca hiç yapmadığı bir şeydi.

Önceki akşam yemeklerine göre değişen tek şey Astrid'in menajeri Grace'ti. Sahte gülüşlü, saçma sapan şarap içen orta yaşlı sarışın bir kadındı.

Astrid, Bran'ın Landon'un tanıttığı menajeriyle anlaşmak istediği için aralarında bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi.

Mesajlaşırken bu konuyu anlatırken ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum. Kardeşinin yeteneğini fark edip onu menajerine tanıttığı için adeta havada uçuyordu.

Astrid'e göre, o menajer Grace'in yeteneğinin yanına bile yaklaşamıyordu, ama Bran'ın kararını anlamasa da saygı duyuyordu.

Akşam yemeğinden sonra Bran'e bulaşıkları mutfağa taşımada yardım ediyorum. Gitmek için dönüyor ama ben bileğini tutup tezgahın yanında durduruyorum.

Bana bakıyor, yorgun görünüyor, muhtemelen geç saatlere kadar ayakta kalıp erken kalkmaya çalıştığı için. Bu sabah, yatakta kalıp sabahın köründe koşuya çıkmamamız için ısrar ettim. Penthouse'da bunu birkaç kez yapmıştı ve bugün daha rahat hissetmesine yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama onu daha da tedirgin etti.

Hareketlerinde ya da ifadesinde belli olmuyor, ama gözleri başka bir hikaye anlatıyor.

Onların boşluğunu görmek, karnıma bir bıçak saplanmak gibiydi.

Elinin sırtını okşadım. "İyi misin?" "Evet.

Neden iyi olmayayım ki?"

"Orada rahatsızdın, bebeğim. Baskı ya da başka bir şey yüzünden o kadını sevmiyorsan, artık onunla akşam yemeğine çıkmayı reddet. Eminim annenler anlayışla karşılar."

"O annemin menajeri ve artık neredeyse aileden biri."

“Aile her şeye serbest geçiş hakkı kazanmaz. Beni sinirlendiren aile üyelerimi ziyaret etmem. Yani, bir kadınla evlenip ona Rus yeğenler verirsem erkeklerle yatmanın sorun olmadığını söyleyen homofobik amcam.”

Yüzündeki ifade yumuşar ve derin nefesler alıp verirken içindeki boşluk biraz azalır ve kaybolur. "Özür dilerim."

“Sebepsiz yere özür dileme konusunda ne demiştim?”

“Sebebi var. Yargılandığını hissetmeni istemiyorum.”

“Onun ve onun gereksiz, tamamen anlamsız görüşleri umurumda bile değil. Babamın dediği gibi, siktirip gidebilir.”

“Tanrım. Hiçbir şeyi ve kimseyi umursamadan dünyaya orta parmağını göstermeni seviyorum.”

"Eğer hak ettikleri buysa, tam da bunu alacaklar." "Sen..." diye

başlar, ama sözünü bitirmez. "Boş ver."

"Bana sormak istediğin bir şey varsa, sor."

Elleri kalçalarıma konar, yüzü biraz kırılgan, hatta savunmasız görünür. "Mafya içindeki geleceğini düşündün mü? Amcanın söylediği mantıklı ve kadınlardan hoşlanmıyorsun da değil, imajın için yapabilirsin..."

"Sözünü bitirme yoksa sana kızarım. Sırf mafya ya da imaj için evlenip saçmalıklar yapacağımı mı düşünüyorsun? Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Boğazı yutkunarak yukarı aşağı hareket etti. "Hayır, ama çocuk sahibi olmak istemiyor musun?"

“İstemiyorsam gerek yok. Bu benim kararım ve kimseyi ilgilendirmez.”

“Ama bir erkekle birlikte olmak konumunu zedelemez mi? O hayatın heyecanını ne kadar sevdiğini biliyorum, bunu kaybetmeni istemem.”

"Kaybetmeyeceğim. Jeremy, Vaughn ve ben o imparatorluğu yöneteceğiz. İkisi Bratva'nın en önemli varisleri ve benim cinsel yönelimim umurlarında bile değil, bu yüzden kafasını kaybetmek istemeyen hiç kimse umurunda olmayacak."

"Vaughn?"

"Pakhan'ın oğlu. Törende görmüş olabilirsin. Beyaz maske takıyordu."

"Ah, doğru. Ama onu hiç görmedim."

"Ve asla göremeyeceksin, en azından bu adada. O Amerika'da yaşıyor ve sadece inisiyasyonlar için buraya geliyor." Çenesini avuçlarım. "Önemli olan, benim konumum hakkında güzel kafanı yorma. İstediğim şey için sonuna kadar savaşacağım. Anladın mı?"

O başını sallar.

Başımı yemek odasının yönüne çeviriyorum. "Sen istediğini yapıp cadıyı görmezden mi geleceksin?"

"Annemin sergisinden sonra. Ve Nikolai?"

"Hmm?"

"Grace ile konuşmayacağına söz ver."

"Neden?"

Avuç içleri titreyerek yanaklarımın etrafını kavrar. Sesindeki heyecan bir saniye içinde tüylerimi diken diken eder. "Söz ver. Lütfen."

"Tamam, söz veriyorum."

Uzun bir nefes verir ve dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Teşekkürler."

Beni bıraktığında hareketleri akıcıydı ve hatta gülümsedi. "Bana model olur musun?"

"Her zaman."

"Stüdyoda beni bekle. Babamla konuşmam lazım, hemen gelirim." Gitmeye başlar ama dönüp beni tekrar öper, sert ve hızlı, sonra dudaklarıma fısıldar, "Sana doyamıyorum, bebeğim."

Sonra sanki kalbimi söküp alıp gitmemiş gibi çekip gider.

Siktir et beni.

Onu kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacağım ıssız bir adaya kaçırmadan önce sakinleşmem lazım.

Ellerimi yıkamak için banyoya gidiyorum ve çıkarken Grace'in koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Bran'e onunla konuşmayacağıma söz verdiğimi biliyorum, ama benim önümde duran o. Teknik olarak, sözü bozan ben değilim.

Beni topuğunun altında sıkışmış bir hamam böceğiymişim gibi bir kez baştan aşağı süzer, sonra kibirli bir tavırla çenesini kaldırır.

Kollarını kavuşturmuş, cadı gibi uzun kırmızı tırnakları siyah ceketinin koluna sabırsızca vuruyor. "Adın neydi?"

"Hatırlamıyorsan, bu demansın erken belirtileri olabilir. Doktorunu aramanızı öneririm."

"Kendini komik mi sanıyorsun?"

"Kasıtlı değil."

"Ben öyle görmüyorum."

"Demansın mı? Erken aşamalarda kimse fark etmez."

"Senin gibi biri" — yine o küçümseyici bakışını attı — "Bran gibi nazik bir adamla nasıl birlikte olabilirsin? Hiç mantıklı değil."

“Bu seni ne ilgilendiriyor ki?”

“Onun yeteneklerini ve zamanını senin gibi serserilerle harcamasına tahammül edemiyorum. Onu bir şeyle tehdit etmiş olmalısın.”

Duvara yaslandım. "Tekrar söylüyorum, bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum. Söylemek istemezdim ama sinir bozucu bir Karen gibi konuşmaya ve görünmeye başladın. Bran ve benim ilişkimizin seninle hiçbir ilgisi yok. Kalan onurunu topla ve git buradan."

"*İlişki* mi?" Diye gülüyor, sesi boğuk ve kötü. "İlişki mi dedin? Hayal görüyorsun, çocuk. Bran öyle şeyler yapmaz."

"Benimle yapıyor."

"Onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?" Sesi ve yüzü buz gibi oldu. "Sen büyük resimde *bir hiçsin*."

"Bu ne demek oluyor?"

Kollarını açıp parmağını bana doğrulttu. "Geri çekilip onu rahat bırakman gerektiği anlamına geliyor."

"Yoksa ne olur?"

"Cevabını duymak istemezsin."

"Hayır, isterim."

Küçük gözlerinden kötü bir bakış geçer, sonra saçlarını savurur. "Numaranı ver. Sana veda hediyesi göndereceğim."

Onu kızdırmak için tam da bunu yaptıktan sonra, kalçalarını sallayarak ve saçlarını savurarak uzaklaştı.

Bran'ın onun yanında rahatsız olduğunu unut gitsin. O kadını hiç sevmiyorum. Halka açık yerlerde çok iyi sakladığı ama özel hayatında kolayca ortaya çıkan kötü bir tarafı var ve bu tek başına bile tehlike işareti.

Acaba sadece menajer meselesi yüzünden mi stresli? Bunu ona

daha sonra sormak için not alıyorum.

Ayaklarım beni stüdyoya götürdü ve Bran'ın haberi olmadan etrafı kolaçan edebileceğimi fark edince yaramazca gülümsedim.

Çalıştığı şey hakkında çok gizemli davranıyor ve sabırlı olmamı söylüyor, ama ikimiz de benim sabırlı biri olmadığımı biliyoruz.

Onun eskiz defterini kapıyorum ve düzinelerce eskizimi incelerken dudaklarım aralanıyor. Düşündüğüm gibi dövmelerim değil, gerçek yüzüm.

Sayfalarca, farklı açılardan çizilmiş yüzüm var, saçlarım çoğunlukla açık, ama bazı çizimlerde saçlarım at kuyruğu ya da topuz yapılmış.

Gözlerime çok fazla detay eklemiş. Bazıları parıldıyor, bazıları ise ona gülümseyerek baktığım anları yansıtıyor, ama en sevdiklerim seks sırasında gözlerimdeki yoğun bakışlar.

.

Siktir. Yıllardır ilk kez göz çizmiş ve onlar *benim* gözlerim.

Sonraki sayfalar tam vücut eskizleri ve lanet olsun. Kaşlarımı kaldırışımdan gülümsediğimde ağzımın köşesindeki küçük gamzeme kadar detaylara çok dikkat etmiş. Sanki aynaya bakıyorum.

Eskizleri incelemek yarım saatimi aldı. Bitirdiğimde, çoğu çıplak halimle dolu iki not defteri daha buldum.

Lotus çiçeğim namuslu gibi davranıyor olabilir, ama beni çıplak görmekten hoşlandığını biliyordum.

Kendime not: Bundan sonra, çatı katında çıplak dolaşacağım.

Onları çevirirken yüzümde gülümseme eksik olmuyor, her ayrıntıyı açgözlülükle hafızama kazıyorum.

Ama sonra değişiyor.

Farklı bir şey gördüğümde gülümsemem kayboluyor.

Beni yarı çıplak çizmiş ve yanımda onun silueti olduğunu düşündüğüm bir şey var, ama yüzü yok. Bir sonraki sayfada yüzünün ana hatları var, ama yüz hatları kaotik siyah çizgilerle dolu. Sonraki sayfada o kadar derin siyah çizgiler çizmiş ki kağıdı delmiş.

Siktir.

Lütfen bana kendini böyle gördüğünü söyleme.

Telefonum titriyor ve onun olduğunu düşünüyorum, bu yüzden eskiz defterlerini bulduğum yere koyuyorum.

Telefonumu çıkardıktan sonra aniden boğazım kurur, bu yüzden masanın üzerinde duran sürahiden bir bardak su doldururum.

Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı açtığımda bardak havada asılı kalır.

"Hoşça kal hediyen."

Ekli videoya tıklıyorum ve tüm vücudum geriliyor.

Güvenlik kamerası görüntülerinde, lüks bir halı ve beyaz bir kanepe bulunan gösterişli bir oturma odası görünüyor. Bran'ın on beş ya da on altı yaşlarında daha genç bir hali köşede oturmuş, bir deftere bir şeyler karalıyor. Grace'in onun yanına yakın oturmuş, ince kolunu omzuna atmış olduğunu fark edince parmaklarım bardağı sıkıca kavrar. Grace, kesinlikle uygun olmayan kırmızı saten bir kaşkorse ve şort giyiyor.

"Anlamıyorum." Diye iç geçiriyor. "Lan'da bende olmayan ne var?"

"Hiçbir şey, tatlım," diye mırıldanıyor ve saçlarını okşuyor.

"Ama o bütün kızları alıyor."

"Onlar önemli değil. Büyük işler başarmak için yaratılmış olan sensin."

"Gerçekten mi?" Utangaç ve umutlu bir şekilde ona bakar ve kalbim
lanet olası kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpmaya başlar.

"Gerçekten." Onun tiz, sahte yumuşak sesi havada yankılanır. "Kızlara gelince, onlar hiçbir şey. Ben daha olgun ve güzelim. Ve tahmin et ne oldu? Seni ondan çok daha karizmatik buluyorum."

"Sen... öyle mi?"

O onu öper ve o da boynuna bir elini dolayarak ona karşılık verir, ama bu en iyi ihtimalle garip ve emin olmayan bir öpücük olur.

O pislik, kızın gömleğinin düğmelerini açtığını fark etmiyor gibi. "Sana ondan daha iyi olduğunu hissettireceğim ve bir gün seni onun tanrısı yapacağım."

Adam bir kez başını sallar, ama kız boynunu, göğsünü öperken ve sonra pantolonunu indirirken ona dokunmaz. Kız elini adamın penisine doladığında adam kıvranır. Kız şortunu bacaklarından indirip adamın üzerine çıkınca adam kaçmaya çalışır.

"Ben... bunu sevmiyorum," diye fısıldadı, sesi o kadar kısık ki, sesi yüksek olmasa duyamazdım.

"Şşş, tatlım. Söz veriyorum, hoşuna gidecek." O, onu birkaç kez daha sallar. "Gördün mü, çoktan sertleştin."

"Grace..." Adam yutkunur, tüm vücudu kızarır. "Sanırım seksten hoşlanmıyorum... Lütfen dur..."

"Saçmalama, tatlım. Herkes seks sever." Saçlarını okşadı ve fısıldadı, "Kardeşine göre ucube olarak görülmek istemezsin, değil mi Bran? Annen ve baban çok hayal kırıklığına uğrar."

O bir kez başını sallar ve kız bir hamlede üzerine çıkar. O çığlık atar. Ve bu zevkten değildir.

Çığlık atar ve sesi "Hayır..." gibi çıkar.

Ama artık onun söylediklerini duyamıyorum çünkü kadın inlerken elini ağzına kapatıyor. Kaçmaya çalışırken ağzından çıkan boğuk sesler hayatımın geri kalanında beni rahat bırakmayacak.

"Mmmm hayır... Mmmm... Mmmm..."

Kırılma sesi yankılanıyor ve kolumda bir yanma hissediyorum. Camı kırdığımı anlıyorum ve bileklerimden su ve kanın yere damladığını hissediyorum, ama yüzünden gözlerimi ayıramıyorum.

Kafa
karışıklığı. Acı.

Öfke.

Hayvani hırıltılar etrafımda yankılanıyor ve bunların benim sesim olduğunu anlıyorum. Vücudum öylesine şiddetli bir öfkeyle titriyor ki, görüşüm karanlıkla doluyor. Varlığından haberdar olmadığım şeytanlar kan dolaşımımı dolduruyor ve gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor.

İzlerken ve dinlerken, biliyorum, biliyorum ki bundan asla geri dönemeyeceğim.

C6

BRANDON

Bazı günler kendimi iyi hissediyorum. Nefes alabiliyorum, *biraz* hareket edebiliyorum, koşabiliyorum, konuşabiliyorum ve gülümseyebiliyorum.

Var olabilirim ve kafamdaki mecazi kanamadan acı çekmeden yaşayabilirim. lanet kafamdaki kanamadan acı çekmeden var olabilirim.

Diğer günler ise, iyi zamanlar için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Mutlu olmaya hakkım olmadığı halde mutlu olduğum için cezalandırılıyorum.

Bileklerim kaşınıyor ve zihnim yanan duygular ve zonklayan nabızların bir hicivine dönüşüyor.

Kontrolümü, mahvolmuş gururum yüzünden kaybettiğim günden beri beynimi dolduran yapışkan mürekkeple boğulmadan nefes almakta zorlandığım günler.

Bugün de o günlerden biri.

Bugün, tanıştığım en güzel, en sevgi dolu ruhun kollarında uyanarak ve ona lanet olası mürekkebimi bulaştırmış gibi hissederek başladı.

Onu lekelediğimi, onu benim varlığımın karanlık, boktan deliğine daha da derine batırdığımı hissettim, ta ki o da o deliğin içinde boğulana kadar.

Benim gibi, çıkışı olmayan birine.

Bu yüzden onun beni görmesini istemedim. *Kimsenin* beni görmesini istemedim. Çünkü mükemmel görüntünün ötesine geçip içime baktıkları anda, en büyük düşmanı kendi zihni olan pis, omurgasız bir bok parçası göreceklerdi.

Nikolai, göğsündeki lekeleri silerken uyandı ve onu okşadığımı sandı. Gülümsedi ve ben onun gözlerine bakamadım

ruhumun içindeki çamurlu çukura daha da batmadan bakamadım.

Gülümsedi ve bir süre her şey yolundaydı. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Grace akşam yemeğine gelmeye karar verene kadar ve ben yine onun karşısında oturup içimdeki şeytanlar tarafından parçalanmıyormuş gibi davranmak zorunda kalana kadar. Midem kusmak istediğinde yemeği yutmak ve zorla aşağıya indirmek zorunda kaldım.

Nikolai etrafta olduğunda daha da kötüydü. Beni dış kabuğumu soyup tüm çirkin yanlarımı görebilecekmiş gibi izledikçe mide bulantım daha da kötüleşiyordu.

Stüdyoya yürürken başımın arkasında şiddetli bir migren ağrısı vardı ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

Yarın ayrılacağımızı babama zar zor söyleyip ofisinden çıkıp kaçtım.

Kalsaydım, patlayacaktım. Son zamanlarda kendimi saatli bir bomba gibi hissediyorum, içimi döküp her şeyi mahvedecek, nankör bir velet gibi annemin hayatını mahvedecekmişim gibi.

Grace onu işe aldığında annem çok sevinmişti. Lan yerine bana özel ders vermeye karar verdiğinde ben de çok sevinmiştim.

İlk kez, sanat çevresinden biri *beni,* kendini üstün gören ikizim yerine dahi olarak nitelendirdi.

İlk kez kendimi ondan daha *önemli* hissettim.

Lan, Grace'i hiç sevmezdi ve onunla geçinemiyordu, bu da beni onun tuzağına daha da batırdı.

Bana onun derslerini almamamı ve sanat öğretmeniyle konuşup bizi birlikte öğretmesini sağlayacağını söyledi. Ama ben "Seni ilgilendirmez, pislik" ve "Kıskançlığı bırak" gibi cevaplar verdim ve sırf onu kızdırmak için ona gittim.

Ancak büyüdükten sonra iki şeyi fark ettim. Birincisi, Lan'ın narsisizmi küçük yaşlardan beri onunkiyle çatışıyordu ve muhtemelen istemeden de olsa onun gerçek yüzünü görmüştü. Onu seçmemesinin nedeni, onu kontrol edememesi idi. Lan her zaman çok zeki ve manipülatifti, onun taktikleri Lan'da işe yaramazdı.

İkincisi, o zamanlar beni kendine hazırlıyordu. Doğru şeyleri söyledi, doğru düğmelere bastı ve sanata ve aileme olan sevgimi kullanarak beni istediği yere itti.

Ve bu çok işe yaradı.

Onun için. Benim için değil.

Grace'den önce bile fiziksel temastan hoşlanmazdım. Birkaç kızla öpüştüm, bazıları ara sıra oral seks yaptı, ama her dokunduklarında onları kendimden uzaklaştırmak zorunda kalıyordum. Oyunu oynamak ve sorun yokmuş gibi davranmak zorundaydım.

Lan, Eli ve Remi sürekli seksin harika olduğunu söylüyorlardı ve ben onların erkek konuşmalarına kendimi çok yabancı hissediyordum. Bu yüzden kısa bir süre eşcinsel olduğumu düşündüm. Belki de fiziksel temastan tiksinmemin nedeni farklı bir takıma oynamamdı.

Bu düşünce beni çok korkuttu. Lan neden eşcinsel ikiz olamıyor diye düşündüğümü hatırlıyorum. Neden ben olmak zorundayım? O zaten herkesin dikkatini çekmekte çok başarılı, neden en azından farklı olan o olamıyor?

Ama bu düşünce hiç mantıklı gelmiyordu. Soyunma odasında soyunan takım arkadaşlarıma hiç ilgi duymamıştım, üstelik vücutları da oldukça formdaydı. Onlara bilinçaltında bile bakmamıştım ve onları takım arkadaşlarından başka bir şey olarak görmüyordum. Ancak bu teoriyi test etmem gerekiyordu.

Bir gece, denemeye karar verdim. Okulda açıkça eşcinsel olan bir çocuk vardı ve sık sık yakışıklı heteroseksüel erkeklerle flört ediyordu, Lan ve ben de dahil. Bir partide beni takip edip flört edip dokunmaya başladığında, hoşuma gidip gitmediğini görmek için onu öptüm.

Neredeyse ağzına kusuyordum.

Belki de onun çok gösterişli olması ve benim bundan hoşlanmamdan kaynaklanıyordur diye düşündüm. Birkaç başka erkekle denedim ama sonuç aynıydı. İğreniyordum ve öpüşmenin ötesine geçemiyordum.

Meğer ben heteroseksüel, biseksüel ya da eşcinsel değildim. Sadece bozuk bir makine gibi çalışmıyordum. Lan ve ben annemin karnındayken, o her şeyi alıp beni hiçbir şeyle bırakmıştı. Bu bana o zamanlar çok stres yaratmıştı ve babamla konuşmak istemiştim ama cesaret edememiştim. Hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştüm.

Lan yüzünden baş ağrısı çekiyordu ama kardeşim ona bitmek bilmeyen seks maceralarını anlatırken gülümseyerek dinliyordu. Babam kardeşimin birçok davranışını onaylamıyordu ama dışarıda nasıl davrandığı konusunda her zaman gurur duyuyordu.

Lan'ı çok kıskanıyordum, o kadar kıskançtım ki ondan uzaklaşmaya başladım. *Kend*imi bu hale getirdiğim için onu suçluyordum. Onun gibi olmadığım için ondan nefret ediyordum. Benim *hiçbir şeyim* yokken onun *her şeye* sahip olması nedeniyle onu hor görüyordum.

Bu son derece mantıksızdı, ama o aptal, öfkeli on beş yaşındaki ben için mantık yoktu.

En büyük hatam, Lan'a olan hoşnutsuzluğumu Grace'e söylemekti. O da bir sırtlan gibi bu konuya yapıştı ve beni tam istediği yere getirdi.

Güçsüz. Umutsuz. *Kullanılmış.*

O zamandan beri, o beni siktiği sırada tüm dikkatimi verdiğim elimdeki mürekkep lekesine dalmış durumdayım. Ben çığlık atıp durmasını yalvarırken. Lanet olası bir zayıf gibi.

Onunla kavga edebilir ya da onu itebilirdim. Ergenliğe girmiştim ve fiziksel olarak ondan kesinlikle daha güçlüydüm. Ama çok kafam karışıktı, bana gösterdiği ilgiden çok etkilenmiştim, herkesle seks yapma fikrinden nefret etme düşüncesi beni çok korkutuyor ve dehşete düşürüyordu.

Sol elimi kestiğim neden, o gün onu öptüğümde boynuna doladığım el olduğu için. Ona beni tamamen taciz etmesi için fırsat verdiğim el.

O eli kesmeyi sık sık hayal ettim. Parçalara ayırmayı. Zihinsel ölüm belgemi imzalayan kanserli organı çıkarmayı.

Her gün #NewDay etiketiyle hikayeler paylaştım çünkü bir gün daha hayatta kaldığım, kafamın beni yenip akıl sağlığımın uçurumuna itmesine izin vermediğim için gurur duyuyordum.

Aradan sekiz yıldan fazla zaman geçti, ama o deneyim sırasında beni saran mürekkep ve mide bulantısından hala kurtulamıyorum.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Onun dairesinden çıkıp sokağa düştükten sonra, sersemlemiş bir ifadeyle yağmurda dolaştım. Sırılsıklam olmama rağmen, hissettiğim fiziksel rahatsızlık değildi.

Hayır.

Donmuştum, üşümüştüm, lanet olası zihnim bile buz tutmuştu.

Eve vardığımda, iki saat boyunca duşta durdum. Ama beni yıkayan su değildi.

Siyah mürekkep üzerime döküldü, gözlerimi, burnumu ve kulaklarımı kapladı ve boğazıma doldu, ta ki duşun zemininde tekrar tekrar kusana kadar. Bir noktada, kuru kusmaya başladım. Tüm bu süre boyunca, güçlü bir çiçek kokusu burnumu ve lanet boğazımı tıkadı ve onun lanet kırmızı tırnakları beni boğdu.

Yatağıma gitmedim. *Gidemedim*.

Ne zaman kıpırdasam, hayaletinin hemen arkamda olduğunu hissediyordum, kıkırdayıp şakıyor, tırnakları koluma batıyordu.

Bunu tekrar yapacağından çok korkuyordum.

Bu yüzden Lan'ın odasına koştum. İronik, gerçekten, çünkü iki yıl önce ayrı odalar istemem benim fikrimdi. Lan bunu hiç istememişti ve sonrasında çok kindar olmuştu.

Ancak, kapısında durduğumda, hemen bir terslik olduğunu anladı. Yataktan atladı ve bana ne olduğunu sordu.

"Hiçbir şey. Bana sarılır mısın?" diye fısıldadım.

Kollarını bana doladığı anda, kendimi kaybettim. Göğsünde o kadar uzun süre ağladım ki, bayılmışım galiba.

Kardeşim beni kucakladı ve insanları nasıl sakinleştireceğini bilmediği halde, tüm bu süre boyunca sırtımı okşadı. Beni yatağına taşıdı ve kollarında uyumama izin verdi.

"Bunu sana kim yaptı, söyle de ben onu bitireyim" diye fısıldadı.

Sonra hayatında ilk kez bana yalvardı.

Ona gerçek nedeni söylemedim. Bunun yerine, sanat, okul ve ilgi konusunda nasıl mücadele ettiğimi içimden geldiği gibi anlattım. Ayrıca, onun kadar iradeli olmadığım için kendimden nefret ettiğimi de yüksek sesle itiraf ettim.

Bu bir süre işe yaradı, ama onun bana inandığını hiç sanmıyorum.

Sonra geçirdiğim deneyim aşaması bana geri tepti ve bazı homofobik kişiler benimle alay etmeye ve bana hakaretler yağdırmaya başladı.

Lan, bu çöküşün bunun yüzünden olduğunu düşündü ve onun onları hedef alıp hayatlarını kabusa çevirdiğini kendi gözlerimle gördüm. Bugüne kadar, içlerinden hiçbiri toplumun işleyen bir üyesi olamadı.

Uzun bir süre Lan beni izlemeye devam etti, ama ben çoktan bir maske takıp imajımı mükemmelleştirmeyi öğrenmiştim.

Erkeklerle denemeyi bıraktım ve kızlarla devam ettim çünkü onlar bana Lan gibi hissettiriyordu. Heteroseksüel. Yüksek cinsel dürtü. *Normal.*

Grace'e gelince, onunla da kısa süre sonra ilgilendim.

O, bana olanların görüntülerini şu notla göndererek hata yaptı: "*Bunu incele, böylece ham yeteneğini ortaya çıkarabilirsin."*

Ona, anneme dersleri iş nedeniyle veya bulabileceği başka bir bahaneyle bıraktığını kendisinin söylemesi gerektiğini söyledim. Aksi takdirde, görüntüleri anneme göstereceğimi söyledim.

Bu bir yalandı. O görüntüleri kimseye göstermeye ölürüm.

Grace dehşete düştü. Birlikte olduğumuzu ve ondan hoşlandığımı sanıyordu. Hatta beni onu kullandığımı hissettiğini bile söyledi.

Onu *kullandım*.

Ben.

O, bana saldırdığını düşündüğü için değil, reşit olmayan biriyle seks yapmanın skandalından korktuğu için kabul etti. Bugüne kadar, bunun rızaya dayalı olduğunu düşünüyor ve sık sık bana "eski güzel günleri" yeniden yaşayabileceğimizi söylüyor.

O benim hayatımdan çıkmıştı ama tamamen çıkmamıştı, annemin kariyeri tüm gücü elinde tutan Grace Bruckner'a bağlı olduğu için. O, Grace'in onu fark etmesi için çok çalışıyordu ve ben bunu mahveden kişi olamazdım.

Bu yüzden kanlı bıçağı yuttum ve her şey yolunda gibi davrandım. Onu cesaretlendirdim. Onun öpücüğüne karşılık verdim. Bana verdiği güç hissiyle sarhoş gibi hissettim.

Bir erkek bir kadın tarafından tecavüze uğrayamaz.

O zamanki mide bulantısı hayatımın geri kalanında beni takip etmesine rağmen, bu damga kafamda kaldı.

Durum daha da kötüleşti, iyileşmedi, ama kontrolüm altındaydı. Kendimi *iyi* sanıyordum.

Ta ki Nikolai hayatıma girip, ne kadar kırık olduğumu görmemi sağlayana kadar. Ne kadar saklansam da, hala çıplak ve çaresizdim.

Yıllardır sakladığım gerçek, küllerinden yeniden doğdu. On beş yaşındaki halime *ihanet ettim* ve o, çürümeden yükselip aynadaki yansımama dönüştü. Beni hayal kırıklığına uğrattığım için asla affetmeyecek olan mürekkep havuzu ve gözler haline geldi.

Nikolai beni temelden değiştirdi, çünkü yıllardır kendime söylediğim yalanları parçaladı. Kendimi normal, heteroseksüel ve geçmişten tamamen etkilenmemiş olduğuna ikna edersem, sonunda buna inanacağımı sanmıştım. Ama bu boş bir hayaldi.

Nikolai ile birlikte olmak acı veriyor çünkü kendimden nefret etmeme rağmen onu arzuluyorum. Onu ihtiyacım var, çünkü dolabımın derinliklerine sakladığım kırık parçaları onarmak için ona ihtiyacım var.

Ve bu yanlış.

Onu kullanıyorum ve bana ne kadar aşık olursa olsun, sonunda bu durum ters tepip bizi paramparça edecek.

Onu kaybetmek istemiyorsam, kendimi düzeltmem gerekiyor.

Onu uzun süre yabancılaştırıp, terk edip, susturduktan sonra, on beş yaşındaki kendimle konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Koridorda beni bekleyen kadını gördüğümde kaslarım geriliyor ve migrenim daha şiddetli vuruyor.

Kaçıp saklanma ihtiyacı içimde o kadar güçlü bir şekilde atıyor ki, görüşüm bulanıklaşıyor. Yine de, bu kadına duyduğum derin nefreti bastırarak, sabit adımlarla yürüyorum.

Sadece birkaç hafta daha bastır.

Bu sergi annemi ölçülemez bir şöhrete kavuşturacak ve o zaman Grace'e artık ihtiyacı kalmayacak. O zaman aileme ve Nikolai'ye söyleyebilirim. O zaman nihayet ona ve on beş yaşındaki kendime karşı doğru olanı yapabilirim.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum iç çekerek, sakin sesim tanınmaz halde.

O gülümsüyor ve ben parfümünün kokusundan neredeyse kusacak gibi oluyorum. "Oh, Bran. Geçmişte yaşanan küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden bu hayatta bir kez karşına çıkacak fırsatı gerçekten geri mi çevireceksin?"

"Yanlış anlaşılma mı?" Dişlerimi sıkıyorum, tüm şeytanlarım bir anda ortaya çıkıyor ve kontrolümü kaybetmek üzereyim. "Buna *yanlış anlaşılma* mı dedin? Sen bana saldırdın, Grace."

"Öyle bir şey yapmadım. Sen açıkça kabul ettin. Sen de beni öptün ve beni baştan çıkardın. Orada durup saldırı olduğunu iddia etme."

"Hayır dedim!"

"Şşş." Etrafına bakınıyor. "Bu ses tonun da ne? Neden tıslıyorsun ve yanında getirdiğin o serseri çocuk gibi davranıyorsun? Sen çok daha zarif ve sofistike birisin, arkadaşlarını da buna göre seçmelisin. Nikolai sana yakışmıyor..."

Bir an orada duruyordu, bir an sonra avucumu yüzüne yapıştırmış, kafasını duvara vuruyordum. Parmaklarımın arasından bana geniş gözlerle bakıyordu ve ilk kez korku gördüm.

Benden korkuyor. İyi.

"O adını o pis ağzınla bir daha sakın söyleme. Ondan *bahsetme*. Onunla *konuşma* ve onu görürsen, ters yönden yürü, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni öldürürüm. Anladın mı?"

Yüzü kızararak bir kez başını salladı.

Parmağımla kafatasını ezme dürtüsü, zonklayan kafamda parlak bir şekilde yanıyor, ama onu bırakıyorum. Çünkü cinayetten hapse girersem Nikolai'yle nasıl birlikte olabilirim?

Kız dikleşir ve sanki birkaç kafa çıkmışım gibi bana bakar, sonra benden uzaklaşır, muhtemelen benden yayılan ölümcül enerjiyi hissetmiştir.

O gittikten sonra duvara yaslanıyorum, ama hala içimde zonklayan lanet migreni atamıyorum. Belki de eve gelmemeliydim.

Hayır.

Nefes alıyorum.

Nikolai ile geçirdiğim son bir haftayı dünyaya değişmem. El ele tutuşmak, halka açık yerlerde olmak, onu ailemle tanıştırmak ve onların kabulünü görmek. Hayatımın en mutlu haftasıydı.

Şimdiye kadar

öyleydi.

Her şey yoluna

girecek.

Yıllarca hayatta kaldım. Birkaç hafta daha dayanabilirim.

Stüdyomun kapısını açarken yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Geciktiğim için üzgünüm, bebeğim. İşlerim uzadı..."

Bir gece, bir yıl, hatta sekiz yıl geçmesine rağmen asla unutamayacağım sesi duyunca sözlerim boğazımda düğümlenir.

"Mmmmno... Mmmm... Mmmm..."

Boğazımın arkasından mürekkep fışkırır ve o gece duşta olduğu gibi boğulurum. Gözlerim, burnum ve kulaklarım mürekkeple dolar. Siyah bir sisin içinde Nikolai'yi görebilecek hale gelene kadar tüm vücudumu yutar.

O ses yankılanıp dururken, onun gözleri telefonunun ekranına yapışmış, kulaklarımı balyozla vurur gibi çatlatıyor.

Bacaklarımı hissetmezken ona nasıl yürüdüğümü bilmiyorum.

Nefes alamazken nasıl nefes aldığımı bilmiyorum.

Kırık bir bardağın altını sıkıca tutarken elinden kan damlıyor. Kanı, beni tamamen yutan kara göle sızıp duruyor.

Beni duyduğunu sanmıyorum. Beni kesinlikle görmüyor, çünkü güzel gözleri artık benimkiler kadar boş.

Onu, on beş yaşındaki halimi mahvettiğim gibi mahvettim. Hep *benim*

yüzümden.

Sorun benim.

Nikolai sonunda başını kaldırıyor ve bana baktığında, onu tanıdığımdan beri ilk kez, gözlerinde kendi yansımamı görmüyorum.

Beni *gördüğünde* böyle oluyor. Diğer herkes beni gördüğünde de böyle olacak.

Bu yüzden saklandım. Bu yüzden ortaya çıkmak bile istemedim.

Diğer tüm berbat itirafların da zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Zamanım olduğunu düşünmekle

naif davrandım. Ama yok.

Hiç olmadı.

"Sen... sen gördün... sen gördün..." Sesim sanki su altından geliyor gibi, gözlerim nemden bulanıyor.

"Gördün..."

Ve şimdi bana bakamıyorsun.

"Bran..." Elinden cam parçasını kapıp boynuma dayadığımda sözleri kesildi.

Her şey bir sis içinde, ama birdenbire oluyor.

Nasıl oldu da kendimi yerde, kendi kanım ve siyah mürekkep içinde boğulurken buldum, bilmiyorum.

Şimdi o kadar çok mürekkep var ki, beni boğuyor, dipsiz derinliklerine çekiyor. Boğulmuş nefeslerim kısa, kesik kesik geliyor.

Sonra, tam o anda, güçlü eller beni sarıyor ve başım sağlam bir yüzeye yaslanıyor, yüzüme nem damlaları düşüyor.

Boynumda baskı hissediyorum. Her yer kan içinde. Ağzımda. Giysilerimde. Onun ellerinde.

Bulanık kırmızı gözlerle onu görüyorum, göz kapaklarım neredeyse kapanıyor.

"Bebeğim, lütfen... lütfen..." diye yalvarıyor kırık bir sesle ve güzel gözlerinde gözyaşlarını görebiliyorum.

Benim boşalttığım gözler.

Benim mahvettiğim gözler.

"Lütfen gitme, bebeğim, lütfen... beni bırakma... lütfen... benimle kal... benimle kal... benimle kalmalısın..." Dudakları alnımda, burnumda, yanaklarımda, ağzımda.

Kapıya doğru bir şeyler bağırıyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamıyorum.

Ona dokunmak, saçlarına son bir kez dokunmak için elimi uzatıyorum.

Özür dilerim.

Sözcükler dilimin ucunda, ama ses çıkmıyor. Elimi bırakıyorum, mürekkep beni tamamen yutuyor.

Sonunda bitti.

C7

NIKOLAI

Gençken, dünyayı algılama şeklimin yaşıtlarımdan farklı olduğunu fark ettim.

Şiddet damarlarımdan akıyordu ve beni gerçeklerden kör ediyordu. Hayatı hayatı kırmızı gözlüklerle görüyor ve bundan hoşlanıyordum. Hayır, lanet olsun, *bayılıyordum*.

Farklı olmaktan, birçok insanın yaklaşmaya cesaret edemeyeceği engelleri aşmaktan gurur duyuyordum. Cinselliğim, tercihlerim veya eğilimlerim tarafından hiç baskı altında hissetmedim. Hatta bunları bir rozet gibi takar, herkesin görmesi için sergilerim.

Biseksüel olmak utanılacak bir şey değildir, annem uzun zaman önce bana söylemişti.

"Bu seni çoğunluktan farklı kılar, ama sen her zaman özel bir çocuktun, oğlum. Her zaman," derdi babam.

Ben de her zaman özel hissettim, sanki daha derine, daha yükseğe gidebilecekmişim gibi, ve hiçbir şeyin beni durduramayacağı gibi.

Bu, kendimi özel hissetmediğim ilk kez.

Hayatımın paramparça olduğunu, etrafımda parlak kanla çevrili kalıntılar arasında dururken ilk kez gördüm.

Her yerdeydi — boynunda, gömleğinde, ellerinde, yerde, bende. Her yerde.

Hastanenin bekleme salonunun ortasındayım, ama Bran'ı kollarımda taşırken yere damlayan kanı hala görebiliyorum. Beyaz tenini hala görebiliyorum ve gözlerini kapatmadan önce boğazından çıkan o unutulmaz sesi hala duyabiliyorum.

Yedi saattir ameliyatta. Yedi lanet saat ve hemşire iki kez kan almak için geldi. *İki kez.*

Yedi saat ve ben ameliyathane kapısının önünden bir santim bile kıpırdamadım. Bir hemşire elimi sarmak için buraya gelmek zorunda kaldı, çünkü hareket etmem imkansızdı.

Yedi saat boyunca Astrid'in ağlamasını dinledim. Glyn ve Lan haberi alır almaz adadan uçarak geldiler ve birkaç saat önce vardılar.

Glyn annesine sarılıp ağlıyor. Lan ve Levi, koridorda milyonlarca kez volta attıktan sonra şimdi yanımda duruyorlar. Levi, ben arka koltukta Bran'ı kucağımda tutup boynuna baskı uygularken, deli gibi sürerek bizi hastaneye götürdü.

Kanama hiç durmadı. Bir an bile. Zaman geçtikçe onu kaybetmeye o kadar yaklaşıyordum ki.

Parmaklarımın altında nabzının nasıl zayıfladığını, mavi dudaklarını öpüp yalvararak, hiç inanmadığım bir Tanrı'ya onu bana geri vermesini dilediğimi asla unutmayacağım.

Onu geri verirsen her şeyi yaparım.

Karşılığında hayatımı isteseydi, bağırsaklarımı bir tepside sunardım. Onsuz bir hayat istemiyorum.

Onsuz bir hayatım olamaz.

"Ne dedim, baba?" Landon'ın ürkütücü derecede sakin sesi boğucu sessizliği yırtarak çıkıyor. Sesi sakin ama onu hayatımda hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. O videoyu gösterdiğimde, tüm gücü elinde tutan Landon King'in öfkeden titrediğini hiç görmemiştim.

Bran acil ameliyata alındığında videoyu Astrid ve Levi'ye gösterdim. Sinir onarımında uzman bir cerrah çağırmak zorunda kaldılar.

Bran, onları korumak için o acıyı sekiz yıl boyunca kendine sakladı — lanet olası ebeveynlerini, kardeşlerini ve tüm dünyayı. Ben hayırsever falan değilim. O videoyu yüzlerine dayadım ki, onu sona erdirmek için kendini bıçaklamak zorunda kalacak kadar büyüyen acıyı görebilsinler.

Orada durup o cam parçasını boynuna sapladığını izledim ve ayaklarımın altında dünyanın ekseninden kaydığını hissettim.

Yere düşen sadece vücudu değildi. Aklım da yere düştü ve hala orada, onun kanının ortasında boğuluyor, nefes alamıyor.

Astrid o videoyu görünce bayıldı. Levi kusacak gibi görünüyordu, ama benim gibi sonuna kadar izledi.

Landon öfkeden titriyordu. Yüzü kızarmış, yumruklarını sıkıp açıyordu ve üst dudağı şu anda olduğu gibi hırlayan bir şekilde kalkmıştı.

"Ne dedim ben, baba?" diye keskin bir sesle tekrarlar. "Ona boyun eğmemelisin dedim. O, gösterdiği şeylerden daha fazlasını saklayan lanet bir buzdağı dedim. Onu zorlaman gerektiğini söyledim, ama hayır. Sen *ona alan* tanıdın. Ona nazik davranmanı, barış, sevgi ve lanet olası anlayışla yaklaşmanı söyledim. Bak, bu bizi nereye getirdi!"

"Sesini alnağa al." Levi ona sert bir bakış atarken, Astrid ve Glyn arka planda aynı anda hıçkırarak ağlıyorlar.

Onlara bakmıyorum. Bakamıyorum.

Bu yüzden Landon'ın öfkesine odaklanıyorum. Landon'ın öfkesi benim öfkeme sesleniyor.

"Sesimi alçaltmayacağım." Kaslarını gerginleştirerek titriyor, boynundaki damar neredeyse patlayacak. "O benim ikiz kardeşim. Diğer *yarım.* Anlamıyorsun baba. O... o benim. Diğer. *Yarım.* Ve ben orada olup onun kendi canına kıymasına engel olamadım. İşler çok kötüye gittiğinde orada olamadım. Beni itti ve *benden* nefret ettiğini sandım. Bunca zaman onun *kendinden* nefret *ettiğini* fark edemedim."

Yaralı yumruğumu, yaralarımın yanmasını hissedene kadar sıkıp parmaklarımı orada tutuyorum.

Levi, Landon'ı omuzlarından tutar. "Suçlu varsa o *da benim*. Ona babası olarak başarısız oldum. Senin suçun değil, Lan. Bilemezdin ki."

"Tabii ki bilirdim. Ben onun *ikiz* kardeşiydim. Önemli olan tek kişiyi kurtaramadıysam, dahi olarak anılmanın ne anlamı var?"

"Hiçbiriniz bilemezdiniz." Kendi kulaklarıma bile uzak gelen bir sesle konuşuyorum. "O, bir maske takıp iyiymiş gibi davranmayı kendine görev edinmişti. Eğer uyanırsa, onun önünde birbirinizi suçlamayın. Bu onu sadece suçlu ve rahatsız hissettirir. Zaten hayatı boyunca bunu yaşadı, onu gördüğünüzde kendinize gelin."

Levi ellerini yanlarına düşürdü, üzüntülü yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Landon psikopat bakışlarıyla bana bir bakış attı, sonra parmağını göğsüme dayadı. "Neden onu durdurmadın? Oradaydın. Neden onu durduramadın, seni işe yaramaz, kanlı yer kaplayan pislik!"

"Landon!" Levi onu benden uzaklaştırır. "Nikolai sayesinde o hala nefes alıyor. Kardeşin kimse görmeden yapabilirdi ve

onu bulana kadar çok geç olacaktı..."

"Haklısın, yapamadım. Olacağını görmedim." Sesim boğuluyor. "Ama sen ya da senin düşüncelerin umurumda değil, Landon. Bana kızabilecek tek kişi o. Sen ya da başkası değil."

Bana hırıldıyor ama babası onu geri itmeyi başarıyor.

O pisliği ne kadar sevmesem de, haklı. O cam parçasını almasına izin vermeseydim, o camı kırmasaydım, o lanet videoyu oynatmasaydım, bunların hiçbiri olmazdı.

Ama oldu.

Ve şimdi ölümün kapısında durmuş, Bran'ımı benden almaması için yalvarıyorum.

Kendini tamamen mahvolmuş biri olarak görüyor, ama beni şimdiki zamanda tutmayı başaran tek kişi o, düşüncelerimin doğal olmayan şekillerde farklı yönlere dağılmasını engelleyen tek kişi o.

O geri dönerse, aynaya bakmaya hazır olana kadar onun içindeki şeytanları tek tek öldüreceğim.

Kendini, kendi hatası *olmayan* bir şey için affedene kadar.

Orta yaşlı, Güneydoğu Asya kökenli bir doktor dışarı çıkar ve şapkasını çıkarır. Yüzü solgun, hareketleri halsizdir.

Kalbim neredeyse yerinden çıkıyor. Lütfen bunun sadece yorgunluğundan olduğunu söyle...

"Doktor..." Levi'nin sesi gergin. "Oğlum... nasıl?"

"Sinirleri ve damarları onarmayı başardık. Karotis arterini kesmiş, ama neyse ki ilk yardım hızlı geldi ve buraya zamanında ulaştı. Ses tellerine zarar gelmemesi de büyük şans." Biraz gülümser. "Şu anda durumu stabil, ama bu gece yoğun bakımda gözlem altında tutacağız."

“Oh, teşekkür ederim. Teşekkür ederim…” Astrid gözyaşları içinde nefes nefese konuşuyor ve Glyn ile birlikte yanımıza geldiklerini fark ediyorum.

Psikiyatri bölümünün iletişime geçeceği hakkında bir şeyler söylüyor ama ben dinlemiyorum.

Kalbim bir anda yeniden atmaya başlar, küllerinden tek bir hareketle yeniden doğar. Uzun bir nefes verirken gözlerimi kapatmak zorunda kalırım.

O yaşıyor.

Beni terk etmemesi için yalvardım ve o beni dinledi. Beni

terk etmedi.

Lanet olsun.

Siktir!

Yakıcı duyguların içimi kaplamasına izin veriyorum, onun için atan organıma doğru dönüyorlar. Etrafımdaki herkes ilk kez nefes alıyor, titrek nefesler alıp verirken şükran duaları mırıldanıyor, ama ben bunun son olmadığını biliyorum.

Bu lanet olası bir başlangıç.

Ve ilk adımı ben atacağım.

Her zerrem kalıp onu görmek, elini tutmak ve onu asla terk etmeyeceğimi, beni itse bile terk etmeyeceğimi söylemek için beni zorluyor.

Ama bunu yapmadan önce, onun ilk iblisini öldürmem gerekiyor.

Oradan sessizce uzaklaşıyorum ve buraya geldikten sonra aradığım numarayı çeviriyorum.

İki kez çaldıktan sonra açıyor. "O iyi mi?"

Başımı sallarken kesik bir nefes veriyorum. "Evet, baba. Şu an için iyi."

"Tanrıya şükür."

Telefonu titreyerek nefes veriyorum, onu sıkıca tutarken kırmamak için dikkat ediyorum.

Bran ameliyata girdikten kısa bir süre sonra, babamı aradım, parçalanmış, hiperventilasyon halindeydim. Nefes almamı söyledi ve ben de hayatımın aşkı ameliyat masasında ölümle boğuşurken bunu nasıl yapabileceğimi sordum.

O zaman ona her şeyi bir anda anlattım. Bran ve benim hakkımda her şeyi. O lanet pedofilin onu benden nasıl aldığını ve onun ortadan kaybolması gerektiğini. Silinip yok edilmesi gerektiğini.

Babam sadece "O zaman hallederiz" dedi.

Ben onunla konuşurken özel uçağına atladı ve vaftiz babasıyla o pisliği bulmak için ayarlamaları yapacağını söyledi.

"Az önce indim, oğlum. Kuzey Batı Londra'ya varmam yaklaşık bir saat sürer."

"Adresi ver baba. Lanet olası adresi vermesi lazım."

"Dinle beni Nikolai. Sinirli olduğunu biliyorum. Sesinden duyabiliyorum ve böyle hissetmen normal, ama seni tutuklatacak aptalca bir hata yapmayacaksın. Sana söyledim, bunu yapacaksak benim dediğim gibi yapacağız."

Yüzümü sinirli bir şekilde avuçlarımla ovuşturdum. "Artık bekleyemem. Onun kanına ihtiyacım var."

“Nikolai. Brandon'ı düşün, tamam mı? Uyandığında senin cinayetten tutuklandığını öğrenirse nasıl hissedeceğini düşün.”

"Siktir!" Yumruğumu duvara vuruyorum ve parmak eklemlerimde patlayan acıyı umursamıyorum.

"İngiltere Amerika'dan farklıdır," diye sakin bir sesle devam etti. "Daha küçük ve daha kapalı bir ülke, bu yüzden hata yapma lüksün yok. Anladığını söyle bana."

"Buraya gel, baba. Lütfen, acele et."

"Elli üç dakikada orada olacağım. Koordinatları sana göndereceğim. Orada buluşalım."

Telefonu kapattıktan sonra, hastane kapısından içeri girerken bana gönderdiği haritayı kontrol ediyorum.

Bir el omzuma konar ve dönüp Landon'un sert bakışlarıyla bana baktığını görürüm. "Ne yapıyorsan, ben de varım."

LEGACY OF GODS

GRACE, ST. JOHN'S WOOD'DA, LÜKS KAMERALAR VE ÖZEL GÜVENLIK ÖNLEMLERIYLE DOLU BU GÖZ ALICI YERLEŞIM BÖLGESINDE YAŞIYOR.

lanet olası kameralar ve özel güvenlik önlemleriyle dolu. Bu yüzden babam, bağlantıları her şeyi kontrol altına alana kadar beklememizi ısrar etti.

Onay aldığımızda, babam, Landon ve ben gizlice girmeye bile gerek kalmadı. Binasına girip asansörle dairesine çıktık.

Kodu girip içeri giriyoruz.

O videonun çekildiği oturma odasına girdiğimizde boğazım tiksinti ile doluyor. Kanepe ve dekor değişmiş, ama burası hala benim lotus çiçeğimin bir parçasını çaldığı iğrenç yer.

Artık onu geri verme zamanı geldi.

Landon da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü yumruklarını sıkarak ona hırlıyor.

Yatak odasından bir gürültü geliyor, eşyalar devriliyor, küfürler havada uçuşuyor.

Babam kapının eşiğinde duruyor ve bize başıyla işaret ediyor. "Gidin işinizi yapın. Ben burada olacağım."

Keskin bir şekilde başımı sallıyorum, onu babam olarak gördüğüm için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Çocuklarının cinayet fikirlerini veya intikam arzularını destekleyen pek fazla insan yoktur.

Babam Kyle Hunter, karşılaşabileceğiniz en seçkin keskin nişancı, benim eğilimlerimi mümkün olan en sağlıklı şekilde besliyor.

Landon ve ben sessizce seslerin geldiği yere doğru ilerliyoruz. Grace bizi fark etmiyor gibi görünüyor, ya da kendi kazdığı derin çukuru.

Bir valiz hazırlıyor, askılı kıyafetleri valizin içine tıkıştırıyor ve sığmadıklarında küfrediyor. Kırmızı saten bir bornoz vücudunu örtüyor ve makyajsız yüzü altında gizlenen canavarı ortaya çıkarıyor.

Landon, iki elini cebinde, ıslıkla çalarak içeri giriyor. "Bir yere mi gidiyorsun, Grace?"

Grace irkilir ve dev valizi yataktan düşürür.

Kahverengi gözleri büyür, bizi izler, bakışları aramızda gidip gelir. "Ne... nasıl girdin...?"

"Önemli değil." Landon onu saçından tutar ve kız çığlık atar. Neyse ki zengin ve ses geçirmez bir daire alabilecek kadar zengin. "Önemli olan, kardeşime yaptıkların. *Benim.* Lanet olası. Kardeşime!"

"Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum. Lan, bırak beni. Canımı acıtıyorsun."

"İyi. Bir dakika sonra çok daha fazla acıyacak, seni değersiz orospu!" "Lan... lütfen..." Sesi çatallanır, gözleri yaşlarla dolar.

"Yalvarmak için çok erken. Henüz hiçbir şey yapmadık." "Üzgünüm, çok üzgünüm."

"Özür dilemek, ondan aldığın yılları geri getirmez." İlk kez konuşuyorum. "Özür dilemek, bu gece kaybettiği kanını geri vermez!"

"Onun da beni sevdiğini sanıyordum. Beni öptü." Dudakları titriyor. "Beni *hep* öperdi."

"Sana durmanı söyledi. Sayısız kez," diye yüzüne bağırıyorum. "Onu susturdun ve istediğini aldın."

"Şimdi bunu yüksek sesle söylemen gerekiyor, Grace." Lan saçlarını yoluyor. "Ben senin tanrınım ve yaptığın şeyi itiraf etmeni istiyorum."

"Lan, lütfen."

"Söyle lanet olası," diye bağırıyorum ve belimden bir silah çıkarıp alnına dayıyorum.

"Ben yaptım! On beş yaşındayken ona saldırdım. Özür dilerim, çok özür dilerim, onun bundan nefret edeceğini hiç düşünmemiştim. Lütfen beni öldürme. Çok özür dilerim!"

Artık hıçkırarak ağlıyor, titriyor ve sümük ve gözyaşlarıyla berbat bir halde. Landon onu tutmasa, yere yığılırdı.

"O enerjiyi kanalize et ve yaz." Onu makyaj sandalyesine itti ve ben de yatağının başucundaki not defterini ve kalemi alıp önüne attım.

"N-ne demek istiyorsun?" Kaybolmuş bir ifadeyle bize bakıyor.

"Ona yaptığın her şeyi yaz," diyorum. "Detaylıca. Lanet günahlarını itiraf et."

"Grooming'i de dahil et." Landon elini tutar, kalemi parmaklarının arasına sıkıştırır ve kağıda vurur.

Kafasını sallamaya çalışır ama ensesindeki silahım onu durdurur.

"Çabuk ol. Bütün gece bekleyemeyiz."

Grace yazarken sürekli ağlıyor, eli titriyor ve gözyaşları kelimeleri lekeliyor.

Benim emrim üzerine imzalamayı bitirdikten sonra, maraton koşmuş gibi kesik kesik nefes alır. Landon mektubu okur ve tekrar önüne koyar. "Ondan af dile. Annenin güvenini bozduğun için ondan af dile. Yazdıklarında, yaptıklarını affedebileceğini bilmediğini, ama yıllarca işkence gördüğünü ve kendini hiç affetmediğini yaz."

Ağlayarak kelimeleri yazıyor. Bitirdikten sonra Landon tekrar okuyor ve onaylayarak başını sallıyor. Sonra onu saçlarından tutup, çığlık atarken banyoya sürüklüyor.

Onları takip ettiğimde, onu devasa küvete itip musluğu sonuna kadar açtığını gördüm.

O çırpınarak her yere su sıçratıyor. "Ne yapıyorsun? Hemen bırak beni! İstediğini yaptım zaten!"

"Bunu ceza sandın mı?" Sol bileğini tutarken Landon da sağ bileğini tutuyor ve sanki çarmıha gerilecekmiş gibi kollarını ayırıyoruz.

Kaçmaya çalışırken ayakları küvette kayıyor ama bizden kaçamaz.

.

Bıçağımı çıkarıp bileğini o kadar derinden kesiyorum ki kan fışkırıyor.

yüzüme. "Bu, yıllar boyunca döktüğü her damla kan için, senin yüzünden aynaya bakıp kendi yansımasından nefret ettiği her an için." Landon diğer bileğini keser. "Bu, ona elini sürerek onu lanet olası uçuruma sürüklediğin için. Cehennemde beni beklesen iyi olur, kaltak.

Seni tekrar öldüreceğim."

Kan yüzüne sıçrar ve küveti doldurur, suyu kırmızıya boyar. Grace çırpınmaya çalışır, hayatta kalma içgüdüsü tüm gücüyle devreye girer ve çığlık atar.

O kadar yüksek sesle çığlık atar ki, babası kapıda belirir, ama kıpırdamaz. Hayır, sadece oğlunun ve müstakbel damadının bir kadının canını almasını izler ve gülümser.

Ben de acımasızca gülümserim ve avucumu onun ağzına vururum, tıpkı Bran'ın ona durması için yalvardığı zamanki gibi.

Sonra boğuk çığlıkları iniltiye dönüşürken ona bakıyorum.

Sonunda sessizleşene ve cansız gözleri boşluğa bakana kadar ona bakıyorum.

Adalete inanmıyorum. Lanet olası intikama inanıyorum. Ve bu kadın, Bran'a dokunduğu anda ölüm fermanını imzaladı.

Babam ve adamları bunu intihar gibi gösterecekler ve onun yazdığı not da bunun nedeni olacak. Onu işkenceyle öldürebilir ya da ortadan kaybolmasını sağlayabilirdim, ama hayır, bu onunla ilgili değil. Bu Bran ile ilgili.

Umarım Bran, onun yaptıklarından pişman olduğunu ve yıllarca işkence gördüğü için kendi zavallı canına kıydığını görürse, içini rahatlatır.

Bir iblis gitti. Bir düzine daha kaldı.

C8

BRANDON

Gözlerimi açtığımda içimi kaplayan ilk duygu, ezici bir rahatlama.

Boynumdaki yanma hissi değil, boğazımın arkasında kum varmış gibi hissetmem boğazımın arkasında hissettiğim kumlu his.

Tavana ve üzerime ışık saçan dört deliğe bakarken ve makinelerin bip seslerini duyarken, içimi kaplayan rahatlama hissinden gözlerim yanıyor.

Kendi kanımın içinde yatarken Nikolai'nin adımı haykırarak beni terk etmemem için yalvarışını dinlerken her şeyden pişman oldum. Kalmak istedim, sonuçta bir geleceğim olabileceğini düşünmek istedim.

Ama çok geçti.

Mürekkep beni kapladı ve onun tarafından o halde görülmeye dayanamazdım. Bunu asla unutamazdım.

Bu yüzden her şeyi sona erdirebilecek tek

şeyi yaptım. Ama sona *ermedi*.

İkinci duygu, annemin sesiyle birlikte geldi. "Bran...?"

Suçluluk. Her zaman parlak olan yüzünde, kan çanağına dönmüş gözlerinde, şişmiş dudaklarında kazınmış olan şey bu.

Onun dalgalar halinde yaydığı suçluluk duygusu, nefes alamayana kadar benimkine çarpar.

"Oğlum?" Babam diğer tarafımda. "Geri geldin, oh, şükürler olsun."

Başımın üstüne uzanıp bir şeyi itiyor.

Başarısızlık. Babamın hali bu. Başarısızlık hissi duyuyor. Neredeyse on yıldır benim hissettiğim gibi.

"Bran?" Kırık ses Glyn'e ait. Ağlıyor, gözyaşları pembe yanaklarından akıyor.

Onun keder duyguları, içimi kaplayan sayısız duyguyla karışıyor ve boğuluyorum.

Ne yaptım ben?

"Tatlım, bizi duyuyor musun?" diye sorar annem.

"Evet..." Oturmaya çalışırken sesim boğuk ve kısık çıkıyor.

Üçü, sanki yanlış bir hareketle kırılacağımmışım gibi dikkatlice bana yardım ediyor. Onları bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Benim yüzümden benim için önemli olan insanlar acı çekiyor.

Yeterince güçlü olamadığım için onları tek başıma mahvettim.

Doktorlar beni kontrol etmek için geliyor ve birkaç soru soruyor. Annem tüm bu süre boyunca sağ elimi, Glyn ise sol elimi tutuyor. Babam ise yanımda durmuş, gerçek yaşından on yaş daha yaşlı görünüyor.

Ne yaptım ben?

Doktorlar odadan çıkar çıkmaz, arkalarını dönüp şu anda en çok ihtiyacım olan varlığı arıyorum.

Ama büyük dövmeli adamı göremiyorum.

Ona ne kadar berbat bir durumda olduğunu gösterdikten sonra kalmasını mı bekliyordun?

Annem elimi sıkıyor. "Çok üzgünüm, tatlım. Çok, çok üzgünüm."

Annemle babamın arasına bakıyorum. "Neden... Neden üzülüyorsunuz? Üzülmesi gereken benim."

"Bran, hayır." Babam başını sallar, yorgun yüzünde acı belirir. "Üzülecek hiçbir şey yok. Kesinlikle *hiçbir şey,* duydun mu? Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için özür dilemesi gereken biziz."

"Hayır, baba..."

"Videoyu izledik." Sözler, eski bir lanet gibi dudaklarından dökülüyor. Ve kendimi yine bir çöküşün eşiğinde hissediyorum.

Ancak, şimdi, şaşırtıcı bir şekilde, siyah mürekkep

yok. Annem hıçkırarak ağlıyor ve bu Glyn'i daha da

ağlatıyor.

Babam annemin omzunu okşadı. "Astrid, kendine gel, lütfen."

"Özür dilerim." Derin bir nefes alır ve uzun bir nefes vererek bana bakar. "Onu hayatımıza soktuğum için kendimi asla affetmeyeceğim. İşaretleri görmediğim ve hatta onu menajerin olması için seni zorladığım, yanında olmadığım için..."

"Hayır, anne, hayır," diye sözünü kestim. "Sen her zaman yanımda oldun. *Her* zaman. Kararlarıma ve seçimlerime saygı duydun ve beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadın. Kendimi saklayan bendim. Hiçbir şey söylememeye karar veren bendim. Seni *asla... asla* suçlamadım, lütfen, yapma. Lütfen."

"Yapamam." Gözlerinden yeni gözyaşları akmaya başladı. "Eğer ben olmasaydım..."

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Öyle söyleme, lütfen. Ben de her gün kendime öyle derdim. Ben olmasam bu aile mükemmel olurdu diye düşünürdüm. Senin de böyle düşündüğünü duymak istemiyorum."

"Brandon, oğlum." Babam annemin yanına oturur ve ikisi de elimi sıkıca tutar. "Bu aile sensiz var olamaz, anlıyor musun?"

"Sen olmadan istemiyorum," diyor annem hıçkırarak.

“Evet, Bran.” Glyn yanağımı okşadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Senin ilgin ve anlayışın sayesinde buradayım. Bana sayısız kez yardım ettin. Sen olmasaydın buraya gelemezdim. Lütfen, *lütfen*, bu sefer *bize izin ver*.”

"Bırak biz senin ailen olalım," diyor babam ve yanağımdan süzülen gözyaşlarını tutamıyorum.

Bunca zaman, mükemmel bir ailenin çürümüş parçası olduğumu sanmıştım. Lan'a karşı duyduğum saçma kıskançlık ve aşağılık kompleksi beni yiyip bitirdi ve ben de bunun beni tüketmesine izin verdim, bu da beni Grace'e götürdü. Ondan sonra her şey felakete doğru gitti.

Zihinsel durumum kötüleştikçe, ayakta kalmak için daha çok mücadele ettim. İçimdeki şeytanlar daha da kötüleştikçe, kaçınma ve rol yapma mantramda daha da ısrarcı oldum.

Bir noktada zihnim bana karşı döndü ve kendi kendimin en büyük düşmanı oldum. Tüm bu süreç boyunca, şanslı olduğum bu aileye ait olmaya devam etmek için çırpınıp, mücadele ettim.

Beni zayıf biri, evet deyip sonra hayır diyen ve haksızlığa uğradığını iddia eden biri olarak görürlerse hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşündüm. Beni hiçbir şekilde mükemmel olmayan biri olarak görürlerse bana sırtlarını döneceklerini düşündüm.

Ama onların yüzlerine, rahatlamayla karışık kederlerine baktığımda, bunun asla böyle olmadığını kesin olarak biliyorum.

Karanlık düşüncelerin kafamı sarmasına ve beni kendinden nefretin kara deliğine sürüklemesine izin verdim. Ve bunu yaparken, bu insanlar için ne kadar değerli olduğumu göremedim. Beni kaybetme düşüncesinin onları nasıl şokta ve tanınmaz hale getirdiğini göremedim.

Hayatımdan daha büyük olan babamın benim yüzümden çökmek üzere olduğunu hiç düşünmemiştim. Ve ona sarılmak istiyorum. Ona, ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum.

Ama önce...

"Ne..." Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve anneme bakmadan önce yutkunuyorum. "Sergin ne olacak? Mahvettim, değil mi?"

"Siktir et. Sen varken ona da, tüm kariyerime de ihtiyacım yok, Bran. Bunu bilmeni istiyorum."

Sonra ona sarılırım, yüzümü boynuna gömerim, kollarında titrerim. "Teşekkür ederim anne."

"Hayır, bana geri döndüğün için teşekkür *ederim*, canım. Teşekkür ederim... teşekkür ederim..."

Babam sırtımı okşadı ve Glyn omzuma yaslanarak hafifçe ağladı, vücudu titriyordu.

Ve biliyorum, onları yanımda olduğu sürece iyi olacağımı

biliyorum. Acı verecek.

Ama kendimi onlardan saklamaktan daha acı verici olmayacak.

Sekiz yıl önce haykırmam gereken sözleri artık düzgünce söylemenin zamanı geldi.

Annemin kucaklamasından uzaklaşıp derin bir nefes aldım. "Anne, baba. Size söylemem gereken bir şey var."

"Ne olursa, oğlum."

"Sanırım yardıma ihtiyacım var. Lütfen iyileşmeme yardım edin."

LEGACY OF GODS

SAATLERCE ANNEM VE BABAMA, GLYN'E VE KENDİME HAKKIMDA HER ŞEYİ ANLADIM. Glyn'e içimi döktüm. Daha önce söyleyemediğim her şeyi, göğsüme gömdüğüm ve yutkunarak içime attığım her şeyi.

Çok ağladık ve sarıldık, ama sonra üzülmedim, hayır. Daha çok umutlu ve hafif hissettim. Sanki sekiz yıldır boğulduğum mürekkepli gölün yüzeyine nihayet çıkmış gibiydim.

Babam, Grace'e reşit olmayan birine cinsel taciz suçlamasında bulunacağını söyledi ve annem, şu anda başkanlığını yaptığı sanat konseyinden onu ihraç ettireceğini söyledi.

o başkanlığını yaptığı sanat konseyinden attıracağını söyledi. Lordlar Kamarası'ndaki unvanını elinden alacak ve onu çamurda süründürecek.

Mahkeme ve hukuki süreç düşüncesi başımı ağrıtıyor ama adalet istiyorum.

Sonunda on beş yaşındaki bana her zaman istediği şeyi, adaleti vermek istiyorum ve bir gün beni affedeceğini umuyorum.

Bir gün aynaya bakıp bana gülümseyecek. Sadece bir kez bile olsa.

Bunun zaman alacağını ve tonlarca terapi gerektireceğini biliyorum, ama bekleyebilirim. O benim yetişmemi sekiz yıl bekledi, en azından ben de onu uzun süre soktuğum mağaradan çıkarken sabırlı olabilirim.

Daha önce, NHS'nin bana gönderdiği terapistle konuştum ve zordu, ama sözleri ağzımdan döküldü.

Sadece kendim için değil, sevdiğim adam için de iyileşmek istiyorum.

Bulunamayan adam için. Babam, Nikolai'nin hayatta olmamın sebebi olduğunu söyledi. Hayatı buna bağlıymış gibi boynuma baskı uygulayan ve beni buraya getirmeden önce arabaya taşıyan oydu.

Yedi saat süren ameliyat boyunca orada kaldı, ama görünüşe göre durumumun stabil olduğu söylenir söylenmez oradan ayrılmış.

Benimle hiçbir ilgisi olmak istemediği ihtimalini düşünmek beni tedirgin ediyor.

Bu yüzden ilk başta öyle davrandım. Onun beni farklı görmesi ve benden nefret etmesi düşüncesi beni uçurumun kenarına itti.

Glyn'e bakıyorum, o da bana avokado keserken gülümsüyor. Babam polisle konuşuyor. Annem doktorlarla birlikte.

Ama kız kardeşim yanımdan ayrılmıyor.

"Telefonumun nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır. Ama benimkini kullanabilirsin." Telefonun kilidini açıp bana uzatıyor. "Teşekkürler."

Nikolai'nin adını yazıp onu arıyorum. Telefon kulağımda çaldıkça kalbim daha hızlı atıyor.

Sesli mesaja geçince göğsüm çöküyor. O sesli mesajlarını hiç dinlemez. Neden bu servisi kullandığını bile bilmiyorum.

"Yani silebilir miyim?" diye sormuştum bir keresinde.

“Eminim gelir.” Glyn bana cesaret verici bir bakış attı. “Gelmezse kıçını tekmelerim… ya da Kill'i gönderirim, o çok korkutucudur.”

Gülümser ve telefonunu geri veririm.

Kapı açılır ve başımı kaldırırım, göğsümde acı verecek kadar güçlü bir umut filizlenir.

Ama umudun özelliği budur, yıkılmak için vardır. İçeri giren Nikolai değil.

Ancak hayal kırıklığım kısa sürer, çünkü gözlerim benimkilerle aynı olan gözlerle karşılaşır. Yutkunurum, kalbim kısa bir süre önce aileme itiraf ettiğim aşağılayıcı duygularımın içinde çalkalanır.

Lan'ı sormak istedim ama cesaret edemedim. Bir yanım onun burada olmasına seviniyordu. Herkes onun umursamadığını söylese de, onun umursadığını düşünen yanım.

Yüzü hiç bu kadar üzgün görünmemişti. Lan duygularını göstermez. Hiç. Tek istisnasının Mia olduğunu sanıyordum, ama yıpranmış bakışlarına ve gözlerinin etrafındaki rahatlama çizgilerine bakarken, belki de yanılmışım diye düşünüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yanımda dururken. Sesi normal değil. Çok dikkatli. Çok kısıtlı. Hayatım boyunca tanıdığım Lan'a hiç uymuyor.

Başımı sallıyorum.

"Glyn, çık dışarı," diyor.

"Hayır." Bana baktığında gözleri endişeyle doluyor. "Sorun yok," diyorum gülümseyerek.

"Git."

Bana emin olmayan bir bakış attıktan sonra bana sarıldı ve gözlerini kardeşimize dikti. "Komik bir şey söylemesen iyi olur, Lan."

O cevap vermez, hatta ona bakmaz bile. Kapı arkasından kapanana kadar tüm dikkati üzerimde kalır, eli yumruk yapıp açar.

"Aynadan ikizini incitmeye cüret ettiğim için bana yumruk atacak mısın?" Gerginliği kırmak için şaka yapmaya çalışıyorum.

Bu sadece boynundaki damarın atmasına ve derisinden çıkacak gibi olmasına neden olur. "Senin için ölürüm, seni gölgelemediğim için daha rahat nefes alacaksan kendimi vururum, ama sana *asla... asla* zarar vermem, Bran."

Dudaklarım aralanır ve onun sert ifadesine bakarak her kelimesinde samimi olduğunu anlarım.

"Şaka yapıyordum," diyorum.

"Böyle şeylerle şaka yapma. Hayatın lanet olası bir şaka *değil*. Siktir!" Göğsü hızla inip kalkıyor ve damarlarından birinin patlayacağından ya da felç geçireceğinden ciddi olarak korkuyorum.

Yatakta kıpırdanırım, boynumdaki yara nedense yanıyor ve kaşınıyor. "Lan..."

"Özür dilerim."

Bu sözler beni neredeyse ikiye bölüyor. Annemden, babamdan ya da Glyn'den duymak farklı, ama bu Lan. O *asla* özür dilemez. Mia'yı neredeyse sonsuza dek uzaklaştırdığı zaman bile.

Duygusal coşkumun geçtiğini sanmıştım, ama duygularım tekrar yüzeye çıkıyor ve göğsüm nefes almakta zorlanıyor.

En zayıf anlarımı gören lanet olası hastane odasında sert nefeslerimiz yankılanıyordu.

"Neden özür diliyorsun?"

"O gece peşinden gitmediğim için. Söylentiler yüzünden olduğunu düşünerek öylece bırakıp gittiğim için. Hiçbir şey yapmadan senin benden nefret etmene izin verdiğim için."

"Senden hiç *nefret etmedim*, Lan. Kendimden nefret ettim, evet, ama senden asla." Alaycı bir kahkaha attım. "Umuda ihtiyacım olduğunda baktığım yarısıydın. Kendinden emin, pişmanlık duymayan anarşist halini görmek, sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanmamı sağladı. Bana farkında olmadan bile güç verdin, bu yüzden özür dilememelisin. Bu senin suçun değil, *benim.* Beni kendine yaklaştırmadığımda bunu bilemezdin. Ve ben kimseyi kendime yaklaştırmadım."

"Ne yapabilirim?" diye sordu, yüzünde sefil bir ifadeyle. "Bunu bir daha yapmaman için ne yapabilirim? Ben duyguları anlamıyorum, ama sen anlıyorsun, Bran. Sen bu konuda muhteşem birisin ve ben senden, hayır, sana *yalvarıyorum*, bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle. Hayatından çıkmam mı gerekiyor? İletişimi kesmem mi? Sen oradayken annemle babamı ziyaret etmemem mi? Benim ortadan kaybolmam, senin bu saçma aşağılık kompleksinden kurtulmanı sağlar mı?"

"Bu yapabileceğin en kötü şey, Lan. Sana ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım oldu. İhtiyacım olmadığını iddia etmek beni o karanlık deliğe iten şeydi." Gülümsüyorum. "Bana empatiyi öğretmeni istediğinde hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir kez olsun bana ihtiyacın olması beni gururlandırmıştı."

“Ben her zaman sana ihtiyacım vardı, aptal. Bunu seninle zaman geçirmek için bir bahane olarak kullandım çünkü sen son sekiz yıldır benden uzak durmayı kendine görev edinmiştin. Bundan *nefret ediyordum*. Beni en iyi anlayan kişi sen olmalıydın, ama sen bana sırtını döndün.”

"Özür dilerim."

“Özür dileme. Sadece… bunu yapmayı *bırak*. Onun yerine orta parmağını göster. Çok daha iyi oluyor.”

“Bunu yaparsam, bu kadar sinirlenmeyi bırakır mısın? Beni korkutmaya başladın.”

Uzun bir nefes verip bir kez başını salladı.

"Buraya gel." Kollarımı açtım ve sevgi göstermeye alerjisi olduğu için beni iteceğini düşündüm.

Ancak kardeşim kollarımın arasına kayar ve sekiz yıl önceki o geceden beri ilk kez bana sarılır.

Omzuma titreyerek nefes alıyor, ellerini o kadar sıkı bastırıyor ki canım acıyor. Ama ben de ona acıtıyor olmalıyım.

"Seni seviyorum, küçük kardeşim," diye fısıldadı. "Bunu bilmeni *istiyorum*. Seni koşulsuz sevdiğim ve her zaman seveceğim ilk kişi olduğunu bilmeni istiyorum. Seni rahatsız edebilirim, dikkatini çekmek için pislik gibi davranabilirim, ama bunun tek nedeni seni kaybetme düşüncesinin beni çok korkutmasıdır."

"Ben de seni seviyorum, Lan." Boynuna nefesimi veriyorum, göğsüm duygularla dolup taşıyor.

Sonsuza kadar öyle kalırız, sonra o isteksizce geri çekilir. "Az önce söylediklerimi kimseye anlatırsan, ölene kadar inkar ederim."

Gülüyorum. "Anladım kardeşim."

"Kesinlikle." Büyüleyici gülümsemesi yüzüne yayılır ve kardeşim sonunda sonsuz küstahlığına geri döner.

Dürüst olmak gerekirse, onu başka türlü istemezdim.

"Hey, Lan?"

"Bu ses tonunu sevmedim. Ne var?"

"Madem duygularımızı paylaşıyoruz..."

"Tanrım, hayır. Lütfen hayır. Şimdi ne var?"

"Sanırım zaten biliyorsun, çünkü sen Amerika'ya gittin ve Nikolai oradaydı... Demek istediğim, onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. Eğer izin verirse." Son kısmı o kadar hızlı söylüyorum ki, duyup duymadığını ve duyduysa da söylediklerimi anladığını bilmiyorum.

"Neden izin vermesin ki?" Burnunu kibirle kaldırır. "Senin ona baktığın için o köylü senin ayaklarına kapanıp tapınmalı."

"Sen... sen buna razı mısın?"

"Kimsenin seni benden almasını istemem, hele o iğrenç canavarın almasını hiç istemem, ama senin ve Mia'nın hatırı için ona tahammül etmeye çalışabilirim."

"Teşekkürler." Kalbim daha hızlı atıyor. "Şiddetli görünüşünün aksine, o aslında çok yufka yürekli biridir. Tam bir golden retriever. Son derece sevecen ve saygılıdır, benim rahat ve mutlu olduğumdan emin olur."

"Kontrol delisi kardeşime ne tür bir büyü yaptı? Daha da önemlisi, neden *o* olmak zorundaydı? Sen şiddete alerjisin ve onun okuma yazma bilmediğinden eminim."

“Lan! Onun not ortalamasının 4,15 olduğunu bilmeni isterim. Bir daha onun zekasıyla dalga geçme yoksa sana çok kızarım.”

“Tanrım. Onu *mu savunuyorsun*?”

“Alış buna. Ne sen ne de başkası ona hakaret etmesine izin vermeyeceğim.” “Vay canına. Tamam. Biraz koruyuculuğu bırak. İğrençsin.”

"Hayır. Alış buna." Boğazımı temizlerken iyi ruh halim yavaşça kayboluyor. "Onu aramak için telefonunu kullanabilir miyim?"

"Gerek yok. Benimle birlikteydi ve şu anda odanın önünde somurtkan bir salak gibi bekliyor." Ayağa kalkar. "Onu çağırırım."

Göğsümde ateş yayılır ve nedense yutkunmak zorlaşır, ama yine de başımı sallarım.

O rahatsız edici his hala içimde olsa da.

Ya beni görmek istemezse? Ya Lan onu zorlarsa? Kardeşim kapıda durur. "Bir şey daha var."

"Evet?"

"Lütfen o pisliği sen halletmiş ol, söyle."

Gülümsemek için dudaklarımı kıvırırken başımı sallıyorum. Lan'ın yüzü düşüyor ve kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor.

"Lanet olsun!" Kapıyı açar ve bağırır, "Nikolai, seni sikik herif, buraya gel."

Biraz gürültü duyuyorum ve kavga ettiklerini sanıyorum. Yataktan kalkıp serumun damlasını tutuyorum ama hareket edemeden, devasa bir varlık odama itiliyor.

Lan kapıyı kapatmadan önce bana göz kırpar ve beni Nikolai ile birlikte odada kapana kıstırır.

Onu incelerken elim yavaşça yanıma düşer. Dün gece giydiğinden farklı bir kot pantolon ve tişört giymiş, saçları at kuyruğu yapılmış ve yüzü... Lanet olsun.

Acı ve hoşnutsuzluk içimde sıkı bir düğüm oluşturuyor. Dudakları büzülmüş, gözleri kararmış ve öfkeli.

Ama en azından boş değiller. Öfkeyle başa çıkabilirim.

Bir sorun var.

Bana bakmıyor.

İçeri girdiğinden beri bir kez bile bana bakmadı. Bakışları yere sabitlenmiş ve iki eli de cebinde.

"Nikolai...?"

Genişlemiş göğsünden sert bir nefes çıkar, çenesi sıkılır ve pazıları gerilir, dövmeleri dalgalanır.

"Yakında bana bakacak mısın yoksa dışarıda kalmayı mı tercih edersin?"

Başını kaldırıyor ve sözler boğazımda düğümleniyor. Gözlerinde kalan korku ve öfke beni suskun bırakıyor, tamamen onun etkisine giriyorum.

"Nasıl yapabildin?" Bana doğru büyük adımlarla yaklaşır, sesi öfkeden değil korkudan titrer. "Nasıl beni terk etmeye cesaret edebildin? Artık sensiz yaşayamayacağımı bilmiyor musun?"

Ulaşabileceği mesafeye geldiğinde, elini elimle tutuyorum. Cildinin dokunuşu damarlarıma dopamin enjekte edilmiş gibi.

"Özür dilerim. Düşündüm ki... Beni zayıf ve iğrenç bulursun diye düşündüm. Beni farklı görmen fikri beni rahatsız ediyor, Nikolai. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ama sen *beni kaybetmeyi* umursamıyor musun? Sensiz ben bir kabuk gibiyim, Bran." Elimi kendine doğru çekip göğsüne vurur. "Bu şey sadece senin için ve senin yüzünden atıyor. Eskiden adrenalin tanrım olan amaçsız bir hayat yaşıyordum, ama sen geldin ve iblislerimi evcilleştirdin. Beni dengeliyorsun. Beni tamamlıyorsun. Sen benim *içimdesin*. Seni yerde kanlar içinde görmek, kendimi ölürken görmekten farksızdı. Hayır, daha da kötüydü. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım, ama sen... sen benim her şeyimsin. Bana bunu nasıl yapabildin? Bize bunu nasıl yapabildin?”

“Çok üzgünüm. Seni incitmek istemem.”

"Özür dileme. Bir daha yapmayacağını söyle. Söz ver."

"Söz veriyorum, Niko. Bir daha asla. Daha iyi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Terapiye gideceğim ve seni hak edecek kadar güçlü olmak için kendimi parçalayacağım. Lütfen beni terk etme."

"Yalvarsan bile. Seni seviyorum, lotus çiçeği, ve bu, tüm şeytanlarınla savaşırken yanında olacağım anlamına geliyor. İstersen onları senin için öldürürüm. İstersen onları dinlerim. Ama seni asla terk etmeyeceğim, bu yüzden benden kurtulamazsın."

Sakallı yanağını okşayarak kalbimin alev almaması için uğraşıyorum. “Bana mahkum olan sensin. Bu dünyada beni senin gibi anlayıp sevebilecek başka kimse yok. Bu yüzden farkına bile varmadan sana çekildim. Sana aşık olmak çok kolay ve kesin bir şeydi. Sana layık olmadığımı düşündüm, seninle olmak için kendimle savaştım, ama boşunaydı. Kendimi hiç seni sevdiğim kadar sevmedim, bebeğim."

O güzel gülümseme acımı dindiriyor ve kalbimin uçtuğunu hissediyorum. "Bu artık benim olduğun anlamına mı geliyor?"

“Sanırım hep öyleyim.”

“Bana geri döndüğün için teşekkür ederim,
bebeğim.” “Beni hiç vazgeçmediğin için teşekkür
ederim, Niko.”

Sonra dudaklarımı dudaklarına bastırarak ona ne kadar minnettar
olduğumu hissettirdim. Yeni hayatımızın ilk öpücüğü.

EPİLOG 1—BRANDON

ALTIZ AY SONRA

"S "Kıpırdama," diye azarlayarak Nikolai'nin elini belimden çektim.

O inler ve avucunu lastik bant gibi kalçama geri koyar. "Bu işkence gibi."

Fırçamı göğüs kasının çıkıntısının üzerinden geçiriyorum, lotus çiçeğine kırmızı boya bulaşmamasına dikkat ediyorum.

İnce vuruşlarım yavaşça kolyesinin görüntüsüne dönüşüyor, derisine mermiyi çiziyor, sonra zinciri lotus çiçeği şeklinde saracak şekilde çiziyorum.

Ve sırf onunla oynamak için, meme ucuna hafif vuruşlar yapıyorum. Parmaklarımın altındaki seksi titreşim, zevk seslerimi bastırmak için alt dudağımı ısırmama neden oluyor.

O, dünyaya gelmiş en çekici erkek, kendine güveniyle güzel, iddialı tavırlarıyla gürültücü ve sadakatinde kesinlikle ateşli.

Her gün onun muhteşem yüzüne uyanıyorum ve onu yoluma çıkardıkları için tüm tanrılara ve dinlere şükrediyorum. Bu dağ gibi adam dünyamı alt üst edene ve her saniyesini sevmemi sağlayana kadar kadere hiç inanmazdım.

Yolculuğumuz kolay olmadı. Tam tersine. Ama o her adımda benim yanımda durdu.

Babam, Grace'in banyoda intihar ettiğini ve yaptığı şeyi itiraf ettiği ve annemle benden af dilediği bir not bıraktığını söylediğinde o da oradaydı.

Annem buna, onu sanat dünyasında rezil ederek ve sanat konseyinin Onur Listesi'nden kalıcı olarak çıkararak cevap verdi. Ayrıca, akranlarının verdiği unvan da elinden alındı.

Bir parçam bu sonuca sevindi. En azından adalet yerini bulmuştu ve ben mahkemeye çıkmak zorunda kalmamıştım.

Onun ölmesini hiç istemedim ama onun için yas tutmuyorum. Kendim için yas tuttum. Bu yüzden bir sonraki zor kısım, sonunda yardım almaktı.

Terapi iyi ama zor. En önemli kısmı, işe yarıyor olması, ama bunu kendi başıma yapabileceğimi düşünecek kadar da aptal değilim.

En sevgi dolu ve anlayışlı ebeveynlere, beni destekleyen arkadaşlara, sevimli ve destekleyici bir kız kardeşe ve hatta Lan'a sahip olduğum için şanslıyım. İkiz kardeşim, sekiz yıl boyunca birbirimizle saklambaç oynadıktan sonra nihayet tekrar ikizim oldu.

Asla duygusal ya da hassas olmayacak, ama her zaman kardeşim olacak. Sık sık bana hatırlattığı gibi, onun bir *parçası*. Sonunda birbirimizi "Diğer Yarım" olarak rehberimize ekledik.

Ancak, karşımda duran adam olmasaydı bu süreç mümkün olmazdı. Kendi sorunlarıyla uğraşırken tüm bu süreç boyunca bana destek olması, her şeye değdi.

Nikolai, kötü günlerinde bana kendini gösterir. Hareketsiz duramadığı, bir oraya bir buraya dolaşıp sigara içip uyuyamadığı günler, ama bu, şiddet dolu günlerinden çok da farklı değildir. Ve en iyi yanı, o günlerde beni gerçekten çok yorar. Fiziksel olarak, duygusal olarak değil. Ellerini benden çekemiyor ve beni karanlık köşelere çekip birbirimize pis şeyler yapıyoruz.

Şikayet etmiyorum. Sert davrandığında onu seviyorum.

O, benim onun içindeki şeytanları sakinleştirdiğimi söylüyor ve bu, bana verebileceği en güzel iltifattır, özellikle de kendi şeytanlarımla savaşabilmemin asıl nedeni o olduğu için.

Diğer zamanlarda, zihninin çok kontrolünü kaybettiğini düşündüğünde hapları alıyor ve onlar... şey, onları sevmiyorum. Gözlerindeki ışığı öldürüyorlar ve onu robot gibi hareket eden, tonlamasız konuşan ve evden çıkmayı reddeden uyuşuk bir zombiye dönüştürüyorlar. Bana bile gülümsemiyor ve çok depresif görünüyor.

Bu konuda hemen babasının tarafını tuttum ve ona hapları bırakmasını söyledim. Ama Nikolai, bana zarar verme ihtimalinden çok korkuyor, ki bu hiç olmadı.

"Bir kez yeter, bebeğim," dedi bana o sefil ifadeyle. "Yanlışlıkla bile olsa sana zarar versem, sana çok sert dokunsam ya da seni çok itsek, kendimle yaşayamam. Sana bunu yapmaktansa ruhumu ikiye bölmeyi tercih ederim."

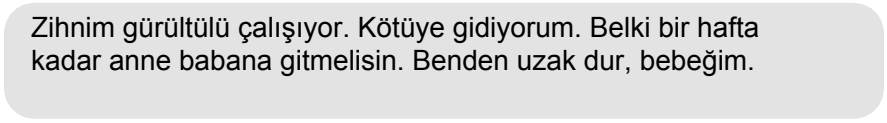
O anki bakışlarındaki korku kalbimi parçaladı. Belki de bu, babasına göre hapları en başından reddeden Nikolai'den geliyordu.

Ama benim için hapları kabul etti.

Doktoruyla konuştuk ve manik dönemleri kontrol altına alırken ruhunu öldürmeyen yeni bir ilacın olabileceğini söyledi. Şu anda deneme aşamasındayız ve ilacı sadece bir kez kullandı, ama ben çok daha beğendim.

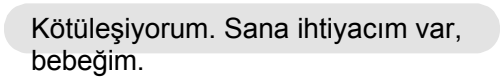
En azından bana içime bakmadan bakabilmesini sağlıyorlar. Sadece biraz daha az eğlenceli, ama bu ara sıra katlanabileceğim bir şey. Ve gerçekten, son altı ayda tam dört kez atak geçirdi. Birincisi tam bir seks maratonuydu, ikincisi ve üçüncüsü saçma sapan haplar yüzünden zombi gibiydik, ama dördüncüsü ikisinin karışımıydı ve ben bununla sorunum yok. O da bundan memnundu ve iki gün içinde kendinden geçti.

Başlangıçta, kendini çöküşte hissettiğinde bana mesaj atardı.

Bunu hayatta yapmazdım, ama ikinci seferinde yine de benden uzak durmam için ikna etmeye çalıştı. Yine olmadı. Aksine, sanki o benim yanımdan hiç ayrılmıyor gibi, onun yanında olmak için her şeyi bıraktım. Ve bunu ona söyledim. Bir ilişkinin, iyi günde kötü günde birbirinin yanında olmak olduğunu söyledim. O verirken ben almayacağım, bu iş böyle yürümez.

Üçüncü ve dördüncü seferinde dersini aldı ve mesajlarının tonu değişti.

Bunlar onun bana gönderdiği en sevimli mesajlardı ve o bana bağlanmaya ve benimle açıkça savunmasız olmaya başladığında hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

. Beni en kötü halimle görüp ayağa kaldırdıktan sonra bu adil bir şeydi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Elini gizlice gömleğimin altından belime kaydırıyor. Parmaklarının ritmik bir şekilde cildimi okşadığı yerlerde tüylerim diken diken oluyor.

Ne kadar süredir birlikte olduğumuz ya da bana ne kadar sık dokunduğu önemli değil — ki çok sık dokunuyor — onunla birlikte olduğumda, bedenim, kalbim ve ruhum kontrol edilemez bir enerjiyle titriyor.

Ona dokunma ihtiyacı sürekli, canlı ve zamanla daha da yoğunlaşıyor.

Ama şu anda bunun için en kötü zaman. "Nikolai," diye uyarıyorum.

"Evet, bebeğim?"

"Sabırsız bir çocuk gibi davranmayı bırak ve elini çek."

"Ama sen bana dokunuyorsun, ben sana dokunmuyorum, bu haksızlık."

"Uslu dur, yoksa ödülünü alamazsın."

"Hayatta olmaz. Kolya ve ben ödülü çok istiyoruz." Kalçalarını sallıyor ve ipleri çekerek beni kendine doğru çekiyor.

Penisim canlanarak onun penisine değdiğinde dikleşir. Son bir saat boyunca üzerinde çalıştığım şeyi mahvetmemek için fırçayı havaya kaldırmam gerekir.

Paletimi masasına kaydırıp parmaklarımı saçlarına soktum. Saçları uzamıştı, omuzlarına muhteşem bir şekilde değiyordu. Onlara kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde takıntılıydım, bu yüzden kesmesini yasaklamış olabilirdim.

O da bu ilgiden biraz fazla hoşlanıyor ve şehvetli bir ritimle siklerimizi ovuştururken avucuma yaslanıyor. Eşofman altım ve onun şortuna rağmen, bir anda sertleşiyorum.

Saçlarını çekiştiriyorum. "Boşlukları doldurmak için yeni dövmeler çizmemi isteyen kimdi?"

"Ödülümü verdikten sonra yapabilirsin." "O zaman ilhamım kaçar."

"Senin içindeyken çizebilirsin, bebeğim. Seni daha sert sikmem için yalvarırken kıçının sikimi sıkmasını hissetmek için can atıyorum."

"Tanrım. O ağzına acilen müdahale edilmesi lazım."

"Bunu çok istediğini biliyorsun. Bran Jr. Kolya ile görüşmek istiyor."

Gülüyorum. "Cidden siklere isim vermeyi bırakmalısın."

"Bütün siklere değil. Sadece seninkine ve benimkine." Parmaklarını V çizgim boyunca gezdiriyor ve boğazımın derinliklerinden keskin bir nefes almamı sağlıyor. "Önce sana bir ödül verebilirim ve sikinde boğulabilirim. Saçımı çekerken ağzımı sikmeyi seviyorsun. O sik beni bakışlarınla bana bakıp boğazımı sperminle doldurduğunda yüzünde sahiplenme ifadesi beliriyor."

"Tanrım, sikim."

"Bunu evet olarak alacağım." Nefesi dudaklarımı okşadı, babasıyla içtiği içkiden gelen bal ve viski kokusu karışımı.

Hazır laf açılmışken...

Onu ölçülemez bir kontrolle geri çekiyorum. "Kes şunu. Ailenle akşam yemeğine gidiyoruz."

"Biraz daha bekleyebilirler."

"Olmaz. Kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum."

"Uh, bebeğim. Şaka mı yapıyorsun? Seni deli gibi seviyorlar. Lan'dan daha çok sevdikleri kesin."

"Yine de riske girmek istemiyorum."

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annem ve kız kardeşlerim tarafından vahşi Niko'yu evcilleştiren kişi olarak anılmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Bu ifadeyi seviyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Kyle, Jeremy, Gareth, teyzen Reina ve hatta Kill de bu ifadeyi kullananların listesine eklenmeli."

“Bununla gurur duyuyorsun.”

"Çünkü öyleyim." Saçlarını okşayarak dudaklarından bir santim uzaklıkta konuşuyorum. "Hayatında özel bir yerim olması hoşuma gidiyor. Beni tahrik ediyor."

"Seni çok sikmek istiyorum," diye homurdanır ve aramızdaki neredeyse hiç olmayan mesafeyi kapatmak üzereyken yatak odasının kapısı çalınır.

"Niko?" Babasının sesi duyulur. "Giysilerin üzerinde mi, yoksa senin yaramazlıklarına maruz kalacağım?"

"Git baba. Şeytanın kucağındaki bir fahişeden daha uygunsuzum!" diye bağırır ve ben onu iterek kapıyı açmaya giderken ereksiyonumu düzeltirim.

Birkaç nefes aldıktan sonra kendimi biraz normal hissetmeyi başardım. Kafasını sallayan Kyle'a gülümsedim.

Üniversiteden mezun olduğumdan beri, Nikolai ile çatı katında yaşamaya devam ederken resim yapıyordum. Neredeyse

zaten birlikte yaşıyorduk. Kısa süre sonra beni ilk kez ailesiyle tanıştırdı ve çok şaşırtıcı bir şey fark ettim.

Nikolai, annesi ve babasıyla çok güzel bir ilişkisi var. Rai ona küçük mucizesi diyor. Kyle, Nikolai için babasından daha fazlası. O, Nikolai'nin yakın arkadaşı ve sırdaşı. Nikolai'nin, Kyle'ın uyku hali dışında olduğu zamanlarda onunla telefonda konuştuğunu sık sık duyarım.

Görünüş olarak Kyle daha zayıf ama mavi gözleri daha keskin. İyi yapılı ve genellikle kendisine sofistike bir hava katan tasarımcı takım elbiseler giyiyor.

Onun hakkında sevdiğim şey, İngiltere'de büyümüş olması ve bu nedenle çok İngiliz bir mizah anlayışına sahip olması dışında, tüm çocuklarını yüzde yüz desteklemesi. Bu konuda bana biraz babamı hatırlatıyor, ki o da artık kesinlikle Nikolai'nin tarafında.

Onu hiç gerçekten nefret etmemişti, ama o kara günde beni kurtardıktan sonra, babam ona büyük bir saygı duymaya başladı.

Şu anda, King ailesinde popülerlik oylamasında sadece Killian geride kalıyor.

"Oh." Kyle bize bakar ve nefesini verir. "Rahatsız olduğumu sandım."

"Öyleydin." Nikolai yanımda belirir, çocuk gibi dudaklarını bükerek. "Yılın Cockblocker Ödülü, yüce Kyle Hunter'a gidiyor."

"Nikolai." Ona dirsek atarım.

Kyle ise hiç aldırış etmiyor, hatta kaşlarını kaldırıyor. "Uygun bir ödül. Sonunda, çocukluğunda yaptığın tüm cockblocking'lerin intikamını aldın."

"Ben gerçekten çocuktum. Unut gitsin."

"Ve çocukluk ve ergenlik yılların," diye bir eliyle sayar. "Gençlik ve üniversite yılların... Saymaya devam edeyim mi?"

"Buna inanamıyorum!" Nikolai ellerini havaya kaldırır. "Merhaba, Küçük Polis? Babamı şikayet ediyorum."

"Beni hapse atın."

“Gidersen suçlamaları geri çekebilirim. Hemen, lütfen.”

Onların atışmalarına gülümsüyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en komik ilişkiye sahipler ve birlikte olmak çok eğlenceli.

“Annen ve kız kardeşlerin seni akşam yemeği için bekliyor. Planlarını sonraya ertelemek zorundasın.” Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar. “Özür dilerim.”

"Onun asi davranışları
yüzünden." "Baba!"
"Ne? Onu saatlerdir buraya kilitli tutuyorsun."
"Daha çok o beni kilitledi ve ben ödülümü bile alamadım," diye tekmelemiş köpek yavrusu gibi mırıldanıyor.
"Ben gerçekten iyiyim," diyorum Kyle'a.
"Hey, baba." Onu dürttü. "Yap şunu."
"Neyi?"
"Konuştuğumuz şey."
Kyle gözlerini devirirken ikisini de izliyorum. "Yapmak zorunda mıyım?"
"Hadi ama, aylardır söylüyorum!"
"Tamam." Nefes verirken gözleri benimkilere takılır. "Bu çok saçma."
Kulaklarım diken diken oluyor ve yüzüm kızarıyor. "Neler oluyor?" "Bran,
sana çok ciddi bir soru sormam gerek."
Düzgün bir şekilde dururum, tüm mizahım kaybolur.
"Her şeyi." "O pis oğlumun nesini seviyorsun?"
"Oğlum kısmını söylemene gerek yoktu!" Nikolai babasını alaycı bir şekilde itti.
"Sen zaten birlikteyken o aptalca soruyu sormam gerekmezdi."
"Babası sordu. Ben de senden de sormak istedim."
Kıkırdamam onların şakalaşmasını keser ve boğazımı temizlerim. "Onun kendine güvenini seviyorum, bazen fazla bile. Sadakatine, koruyuculuğuna ve tüm varlığıyla sevmesine bayılıyorum. Hiçbir zaman davranışlarını veya duygularını taklit etmemesini seviyorum, gördüğün tam olarak o. Ama en çok, hayır, onu sevdiğini *seviyorum*."
Nikolai'nin yüzü sırıtarak gülümser ve ben de ona gülümserim, tüm bunları yüksek sesle söylemekten hiç utanmam.
"Bu gerçekten çok dokunaklıydı," diyor Kyle, sonra oğluna ayağıyla hafifçe dürtüyor. "Mutlu oldun mu?"
“Çok. Şimdi git buradan, baba. Ciddiyim. Yoksa daha sonra senin lanet yatak odanın zemininde yatacağım.”
"Beş dakika, Niko," der omzunun üzerinden. "Ve bir gömlek giy!" "Hayatta
olmaz!" diye bağırır ve öpücük için eğilir, ama ben
ve dudakları boğazıma düşer, öpücükler bırakarak ve adem elmağımı ısırarak.

"Bebeğim, lütfen? Böyle şeyler söyleyip de seni sikmeyeceğimi bekleyemezsin."

"Olmaz. Aşağıdaki herkes seks yaptığımızı anlar."

Küçük bir somurtmayla geri çekilir ve "Peki" diye mırıldanır, sonra muhtemelen ellerini yıkamak için banyoya doğru ağır adımlarla yürür.

Önce aşağı inmem gerektiğini biliyorum, ama onun sevimli suratlarına karşı çok zayıfım.

Bu yüzden onu takip ediyorum ve ellerini kurularken arkasında duruyorum. Aynada kendi yansımamı görüyorum ve boğazıma yükselen hissi yutuyorum.

Bu mide bulantısı değil. Farkındalık.

Sonunda aynaya bakıp onu parçalamak istemeden kendime bakabiliyorum. Terapistin ısrarla yapmamı istediği gibi kendime gülümsemeyi hala başaramadım. Çok garip geliyor.

Nikolai'nin çenesi omzuma yaslanmadan önce, dövmeli kolları belime dolanıyor. Pozisyonunu değiştirip arkama geçtiğini fark etmemişim bile.

"Sen dünyadaki en güzel şeysin," diye fısıldadı boynuma, aynada gözlerime bakarken oraya öpücükler yağdırdı. "Hayatına beni aldığın için şanslıyım.″ *Öpücük.* "Beni sevdiğin için şanslıyım." *Öpücük.* "Seninle birlikte içindeki şeytanlarla savaşmama izin verdiğin için şanslıyım."

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve ayakta kalabilmek için duygularımın patlamasını yutmak zorunda kalıyorum. Bu adama layık olmak için ne yaptım ben?

"Senin gibi birine sahip olduğum için şanslı olan benim, bebeğim." Kollarını benden ayırıp dönerek ona bakıyorum. "Bu hediyeyi sana bu gece verecektim ama saklayamıyorum."

Gömleğimi çekip çıkarırım ve gülümsemesi geri gelir. "Bana ödülümü vereceksin, değil mi…?"

Tişörtümü çıkardığımın gerçek nedenini görünce sözleri kesilir ve dudakları aralanır.

"Ne düşünüyorsun?" diye dikkatlice soruyorum.

Parmakları, kalbime dövme yaptırdığım zarif sans serif yazı tipinin üzerinde dolaşır. Tıpkı benim için dövme yaptırdığı yer gibi.

Bu, hayatımda yaptırdığım ilk ve son dövme olacak, çünkü artık derimi delmekten hiç hoşlanmıyorum, ama onun varlığı için atan kalbime onu kazımak zorundaydım.

"*Niko'nun lotus çiçeğini* göğsüne mi dövme yaptırdın?"

"Göğsüme değil." Elini tutup cildime bastırıyorum. "Kalbime."

"Siktir."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Seni çok seviyorum, bebeğim." Dudaklarımı uzun ve sertçe öptü. "Dövme yaptırdığımıza inanamıyorum."

"Senin için."

"*Benim* için," diye tekrarlar, öfkeyle sahiplenerek.

"Hey, Niko?"

"Hmm?"

"Parkta o küçük kızla tanıştığımızda, ona ne fısıldadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Sır olduğunu söylemiştin," diye homurdanır.

"Ona yardıma ihtiyacım olmadığını, çünkü sana aşık olduğumu söyledim."

Dudakları en bulaşıcı gülümsemeye çekildi. Onun mutluluğunun sebebi olmak çok hoşuma gidiyor. Dünyada ona bu etkiyi yapan tek kişi olmam çok hoşuma gidiyor.

"Bana Rusça bir şey söylememi istediğini hatırlıyor musun?" "Sen benim sevimli olduğumu söylemiştin."

"Hayır. 'Sensiz yaşayamam' demiştim ve biz bunu Rusya'da oldukça ciddiye alırız."

"Ah, Nikolai."

"Demek istediğim, seni deli gibi seviyorum, bebeğim." "Ben de seni deli gibi seviyorum."

Kollarını bana dolayarak, ayaklarım yerden kesilene kadar beni kaldırıyor.

Gülüyorum ve beni döndürürken, göğsümü, köprücük kemiğimi, boğazımı öperken onu itmeye çalışıyorum. Her yerimi.

Aynaya bakarken bile gülmeye devam ediyorum.

Çünkü ilk kez orada yalnız bir çocuk görmüyorum. İyileşmiş yirmi dört yaşındaki halimi bile görmüyorum.

İlk kez, ne geçmişi ne de bugünü görüyorum. En sinir bozucu gizemle dolu geleceğimi görüyorum.

Dünyanın en kaotik insanı. Ve hayatımın aşkı.

EPİLOG 2—NİKOLAY

İKİ YIL SONRA

“ ABYYYY!

Herkes, yani salondaki herkes, bana bakıyor.

Bazıları gülüyor, bazıları elit ve kibirli bakışlarıyla beni bıçaklıyor, çoğu ise Levi ve o pislik Landon da dahil olmak üzere başlarını sallıyor.

O kesinlikle en sert bakışları atanlardan. Yemin ederim, Bran ve Mia aramıza girmeselerdi, çoktan birbirimizin boğazını sıkmıştık.

Her neyse, buradaki insanlar önemli değil. Yargılayıcı, küçümseyen bakışlar umurumda bile değil, çünkü önemli olan tek kişi bana o kadar geniş bir gülümsemeyle bakıyor ki, neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Oh, lanet
olsun.
Lanet
olsun
bana.

Onun esnek ve fit vücudunu ortaya çıkaran, en yakışan ve kusursuz bir smokin giymiş. Saçları muhteşem Prens Charming görünümünde ve gözleri o kadar parlak ki, onların derinliklerinde boğuluyorum.

Bazen ona bakıp başka bir gerçeklikte yüzdüğümü düşünüyorum. Bazen, kollarımda uykuya dalmadan önce beni sevdiğini fısıldıyor ve ben bütün gece onun yüzüne bakarak bunun doğru olduğundan emin olmak için uyanık kalıyorum.

O gerçek.

Biz gerçeğiz.

Benim gibi biri nasıl onun gibi biriyle birlikte olabilir? Hiçbir fikrim yok, ama kabul ediyorum. Her gün. Her zaman.

Onu asla bırakmam. Hayatlarımız o kadar iç içe geçti ki, o yanımda olmadan nefes bile alamıyorum.

Bu yüzden geçen hafta tam bir işkenceydi. Bu yaz mezun oldum ve Bratva'daki yeni görevim için Amerika'ya dönmek zorunda kaldım.

Ne kadar ertelemek istesem de, Jeremy beni çok uzun zamandır bekliyordu ve kardeşim beni yalnız bırakamazdım.

Ama lotus çiçeğimin bana sarılmadığı ilk gece, tüm bu lanet olası durumu yeniden düşündüm. İkinci gece, zihnimde gizlenen o kara deliğe girip sigaraya geri dönmek üzereydim.

Evet, Bran'ın sağlığına herhangi bir zarar vermek istemediğim için, yani aptal pasif içicilikten dolayı, bir buçuk yıl önce sigarayı bıraktım. Ayrıca, bu süreçte bana çok yardımcı oldu.

Şaka yapıyorum. İşler biraz fazla kaçınca ve sigara içmek için canım çektiğinde, pragmatik ve sert kişiliğini ortaya çıkardı ve bir yasak koydu: ya ona dokunacağım ya da sigara içeceğim.

Bir hafta içinde bıraktım, çok teşekkür ederim.

Son Amerika seyahatim o zamanları tekrar yaşamak gibiydi. Hayır, onu göremediğim için çok daha kötüydü. Saat farkına rağmen saatlerce telefonda konuştuk ve ben uykuya dalana kadar telefonu kapatmadı.

Boş bir yatakta uyumaya asla, ama *asla* alışmak istemiyorum. Başımı göğsüne çekip uyuyana kadar saçlarımı okşadığı yatağı tercih ederim. Arkadan ona sarılabileceğim ve uykuya dalarken ensesini öpebileceğim bir yatak.

Geçen haftaki deneyim artık yaşanmayacak.

Bran, önemli bir sanat ödülünü almak için katıldığı tören nedeniyle benimle gelemedi. Ne olduğunu sorma. Adı aptalca ve karmaşık.

Tek bildiğim, erkek arkadaşımın viral videolarıyla interneti ve sanatçıların ruhlarını paramparça eden bir dahi olduğu.

Her şey şaka olarak başladı. Bir gün, sadece şort giymiş, bana resim yaparken çok konsantre olduğunu görünce onu filme aldım. İnsanlar buna bayıldı, özellikle de son sonucu gördükten sonra. O günden beri, onu sürekli gizlice filme alıyorum. Bu sayede çok fazla iş teklifi aldı.

Ve ödüller. Onlardan da çok var. Artık sanat camiasında psikopat kardeşi kadar ünlü.

, sadece söylüyorum.

Bran'ın ilgiyi sevmediğini biliyorum, ama dünyada ondan daha çok hak eden kimse yok. O kadar adanmış, disiplinli ve saçma sapan bir mükemmeliyetçi ki.

İki ay önceki kişisel sergisi, herkesten daha çok onu hak etmişti. Büyük bir başarıydı ve gördüklerimin en iyisiydi.

Çok fazla sergi gördüğümden değil, sadece o ve annesinin katıldığı sergileri görüyorum. Bazen beni Lan'ın sergilerine sürükler ve ben de o psikopat hakkında dedikodu yapmak için giderim. Her neyse, bu sergi özeldi, sadece ilk kişisel sergisi olduğu için değil. Resimlerinin çoğu beni ve dövmelerimi konu alıyordu, ama ortadaki resim, babamdan güven fonumdan bir milyon pound harcaması için yalvardığım, sonsuza kadar kendime saklamak istediğim resim, en sevdiğim resim.

Hala kilit ekranımda o resim var.

O, yıllar önce bitiremediği tek tablosu.

Ben ayakta dururken o omzuma yaslanmış olan resim. Sonunda kendi yüzünü çizmeyi başardı ve bu sefer gülümsüyor.

O tabloyu asla vazgeçmeyeceğim. Muhtemelen vasiyetime, benimle birlikte gömülmesini yazmam gerekecek, böylece Şeytan'la karşılaştığımda ona lotus çiçeğimden bahsedebileceğim.

Lanet olası Şeytan demişken, beni resmettiği şekilde seven ya da benim gürültücü, acımasızca dürüst, güzel kişiliğime tahammül edemeyen, havalı sanatçı arkadaşlarını terk etti.

Bran bana doğru yürürken, onun benimle olduğuna inanamama hissi bir kez daha beni sarar. Kalbim onunla o kadar dolu ki, patlamak üzere. Onu o kadar çok özledim ki, onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü kesinlikle orada kalmayacak.

İçimden bir ses, onu duvara itip Kolya ve Bran Jr.'ın birbirlerine merhaba demesine izin vermemin, o snobların hoşuna gitmeyeceğini söylüyor.

Sakin ol Kolya, dostum. Müstakbel kayınvaliden ve kayınpederin burada.

"Gelmişsin," diyor, gülümsemesi beni kör ediyor. "Hayatta kaçırmazdım."

"Ama doğu kıyısında fırtına vardı. Lütfen buraya gelmek için tehlikeli bir şey yaptığını söyleme."

"Pervasızlık benim ikinci adım. Ama bu durumda, istesem bile bir şey yapamazdım. Uçmak için izin almamız gerekiyordu.

Elindeki ödülü işaret ediyorum. "Törene katılamadığım için üzgünüm."

“Şimdi buradasın. Önemli olan bu.”

"Tebrikler, bebeğim!" Ona dokunmak istediğim için elimi ensesine doladım ve boynunun yanını okşadım. "Seninle ve geldiğin noktayla gurur duyuyorum. Başardın!"

Ödülü elime itip, başını sallayarak almamı sağladı. "Başardık. Sen olmasan bunu asla başaramazdım, bebeğim."

“Sen büyük şeyler için doğdun ve ben burada olsam da olmasam da bunu başarabilirdin.”

"Hayır, yapamazdım. O büyük şeyleri istememin sebebi sensin, unuttun mu?"

Başımı sallayıp onun başının üstüne öpücük konduruyorum, bir saniye oyalanıp muhteşem saçlarını kokluyorum. "Seni çok özledim. Artık sen olmadan uçmak istemiyorum."

O, çarpık papyonumu düzeltir, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. O, her zaman beni düzeltir, benim lotus çiçeğim, ister fiziksel ister duygusal olsun. Hâlâ dırdır etmeyi de seviyor, ama bu noktada bu benim için müzik gibi. Dırdır etmeyi bıraktığı gün, beni önemsemediği gün olacak.

"Bir daha beni terk etme," diye fısıldadı. "Sensiz uyuyamıyorum."

"Ne diyorsun sen? Her gece telefonda konuşurken bana bebek gibi davranmayı bırak dedin."

"Seni strese sokmak istemedim. Bu benim için daha kolay olduğu anlamına gelmez, biliyorsun."

"Kesinlikle benimle Amerika'ya geleceksin. Yoksa ben burada kalırım. Jeremy ve Vaughn beni öldürür, ama bu bedeli ödemeye hazırım."

"Geldiğimi söylemiştim. Her yerden çalışabilirim."

“Tanrıya şükür.”

Parmaklarını benimkilerle birbirine doladı. "Buradan çıkmak ister misin?" "Tabii ki."

Onu öpmek için çekmek üzereyim, ama o göğsünü göğsüme bastırıyor ve dudaklarımı ateşli, tutkulu bir öpücükle yutuyor.

Tüm dünyanın önünde. *Onun* tüm dünyasının önünde.

Birkaç yıl önce biri bana bu sahneyi anlatmış olsaydı, ona yalancı derdim.

Ama lotus çiçeğim benden yeterince doyamıyor, tıpkı benim ondan doyamadığım gibi.

Öpücüğü derinleştirmeden önce geri çekiliyor ve Kolya'nın şeytani planını durduruyor.

Ben de onu arkamdan sürükleyerek, insanları itip kakarak, onu yalnız kalmak için çaresizce uzaklaştırıyorum.

Bran bizi ailesinin evine götürüyor. Ailesi ve Glyn geri dönüp diğer psikopatlar Landon ve Kill'i de getirmeden önce bir süre yalnız kalabileceğiz.

Yol boyunca Bran'ın boynunu öpüyorum, adem elmasını ısırıyorum, papyonunu çözüyorum ve gömleğinin düğmelerini açıp köprücük kemiğine öpücükler bırakıyorum.

Onun çok sevdiği mükemmel imajı, benim dilim ve parmaklarımla parçalanırken, o benim adımı inleyerek ve zevkini haykırarak inliyor.

Lotus çiçeğim, görebileceğiniz en rahat sürücüdür. Asla sinirlenmez, asla kızmaz, asla dikkatsizce sürmez, ama o bile arabayı yolun kenarına çekmek zorunda kalır ve ben onu kucağıma alırım ki Kolya merhaba diyebilsin.

Ancak, arabanın camları koyu renk olmasına rağmen, ahlaksızlıktan tutuklanmamamız için kuru seks seansı sona erer.

Durmamın tek nedeni arabada hızlı bir seks yapmak istememedir. Bir hafta boyunca ondan mahrum kaldıktan sonra onu iyice tatmam lazım.

Yanlış anlamayın, telefon seksi, müstehcen mesajlar ve ara sıra gönderdiği penis fotoğraflarını çok sevdim - Kolya'nın acı içinde ağladığı binlerce fotoğrafla onu bombardımana tuttuktan sonra - ama gerçek şey çok daha iyi.

Eve girer girmez dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, ikimiz de sendeleyerek duvara yapışıyoruz, dili benimkini talepkarca ve savaşçı bir şekilde emiyor.

Pozisyonumuzu tersine çeviriyorum, böylece o duvara yaslanıyor, vücutlarımız penisimizden itibaren birbirine yapışıyor.

"Seni çok özledim, bilemezsin," diye dudaklarıma fısıldadı. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Mmm. Asla, bebeğim." Boğazına karşı konuşuyorum, dilimi ve dudaklarımı onun zonklayan nabzına ve onu sonsuza kadar neredeyse kaybettiğim zamandan kalma soluk yara izine sürtüyorum.

O zamandan beri çok yol kat etti. Duygularıyla başa çıkma konusunda çok daha iyi hale geldi. Kendini affetmeyi öğrendi ve hatta aynadaki görüntüsüne gülümsemeyi bile öğrendi.

.

Bu, kontrol delisi olma eğilimini durdurmadı ama. Bu bir kişilik özelliği — tıpkı onun bazen benim pervasız davranışlarımı gizlice sevdiği gibi, ben de onu seviyorum.

Beni değiştirmeye çalışmıyor ve beni olduğum gibi kabul ediyor. Bu süreçte ben zarar görmediğim sürece kimi yaraladığım umurunda değil. İşte o zaman kendini kaybediyor.

Şaka yapmıyorum. Bir keresinde Kill, bana rastgele eşyaları fırlatmayı sevdiği için kafama çakmak fırlattı. Bran onu kafasına geri fırlattı ve bir daha bana vurmaması gerektiğini, yoksa bunu kabul etmeyeceğini açıkça söyledi.

Ondan sonra ona biraz daha mı aşık oldum? Muhtemelen.

Bran titriyor ve elleri beni sarıyor, biri belimi kavrarken diğeri saçımı çekip serbest bırakıyor ve boğazından gelen bir iniltiyle başını duvara vuruyor.

Onu ciğerlerime çekiyorum ve orada tutuyorum — narenciye kokusu ve lanet olası benim.

"Yatağa. Hemen." Tamamen izlerle kaplı boynuna hırıltıyla söylüyorum ve en iyi kısmı ne biliyor musun? Artık benim izlerimi saklamıyor. Hatta kendi izlerini bırakmayı da seviyor.

"Etrafta dolaşıp istenmeyen dikkatleri üzerine çekemezsin. Dünya senin kime ait olduğunu bilmeli," diyor her seferinde.

"Önce sana bir şey göstermeliyim." Nefes nefese, beni koridora götürüyor.

"Bekleyemez mi?" Arkadan kollarıyla onu sarar, adımlarına uyarak boynunu öperim.

Bu pozisyonda yürümek garip ve kesinlikle eğlenceli değil, ama Bran şikayet etmiyor, hatta boğazına erişim izni veriyor ve ben Adem elmasını ısırdığımda inliyor.

"Bebeğim... dur..." Kapıyı açarken sesi titriyor.

"Bana bebeğim deyip durmamı isteyemezsin. Seni yiyip bitireceğim."

"Nikolai..."

"Mmm?"

"Odaklan,

lütfen."

"Bir saniye..." "Nikolai!"

"Ne?" İkimiz de bunun için yanıp tutuşurken beni durdurmasına biraz sinirlenerek başımı kaldırıyorum.

Sanki bu yeterince küfür değilmiş gibi, geri çekilip bana dönüyor. O anda onun aptal ev stüdyosunda olduğumuzu fark ediyorum.

Yalan söylemeyeceğim, o bu yerde kanlar içinde kalmışken, ben de bir tür travma geçirdim ve kesinlikle gerekli olmadıkça buraya gelmek istemiyorum. Neyse ki adada yaşıyoruz ve ne zaman ailesini ziyarete gidersek, o çalışmak istemiyor.

Ama şimdi beni bu uğursuz yere geri itiyor ve o günün görüntüleri kafamda canlanırken Kolya'nın efsanevi libidosu bile azalıyor. Uzun zaman önceydi ve biz bunu kabullenmiştik. Hatta bunun için onunla birlikte terapiye bile gittim, ama hiçbir terapi, onun tepkisiz bedenini yerde tutarken kafamın içinde yankılanan "onu kaybediyorum" hissini silemedi.

onun hayatının kanı iğrenç bir kırmızı renkte akarken, kafamın içinde çınlayan "onu kaybediyorum" hissini silemez.

Ama şimdi, buruşuk takım elbisesiyle ve ışıltılı gülümsemesiyle karşımda dururken, o görüntüler yavaşça kayboluyor.

O burada.

Her zaman burada olacak.

Benim için geri döndü.

Bizim için.

"Bana ne göstermek istemiştin?" diye soruyorum alaycı bir tonla. "Bu kadar önemli olan ne ki, şiddet kullanmayı, yani ikimizi de engellemeyi seçtin?"

Boğazını temizliyor. "Artık hayatımızın yeni bir bölümüne başlıyoruz ve yeni bir yere taşınıyoruz, bunun için bir tablo lazım diye düşündüm."

"Senin resminden en sevdiğim zaten var." Telefonumu çıkarıp kilit ekranını ona gösteririm. "Bu, herkesin ilk göreceği yere, oturma odasına asılacak."

Yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir. "Öyleyse bunu yatak odasına koyalım."

Bir tuvalin üzerini örten çarşafı çekerek, çarpıcı bir eseri ortaya çıkarır. Ve bu, ellerinin yapabildiklerinin keskin detayları veya dünyayı sarsan güzelliği ile ilgili değildir.

Önemli olan, resmetmeyi seçtiği sahne. Benim sarı dikişli maskeyi takarken, onun kucağımda oturması. Ve kendi maskesini resmetmemiş.

Bu, tanıştığımız ilk geceden.

O geceden sonra onu aklımdan çıkaramamıştım.

Resimdeki ifadesi o zaman gördüğüm ifade değil. Utandığını ya da aşağılanmış hissettiğini düşünmüştüm, ama kendi gözlerinden bakınca meraklı, şaşkın ve en çok da tahrik olmuş gibi görünüyor.

"Vay canına," diyorum, birkaç dakika sonra kesinlikle başlayacak seks maratonundan önce bunu bana gösterdiği için gerçekten mutluyum. "Bu... vay canına."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım bebeğim. Şu detaylara bak." Daha iyi görmek için yaklaşıyorum. "Kesinlikle yatak odasına asacağım. Kimsenin yüzündeki o ifadeyi görmesini istemiyorum. Sadece benim için."

Kıkırdar, sesi hafif ve bulaşıcıdır. Ben de gülümserim. "Ama neden bu sahne?"

"Sana aşık olduğum gece. Sonradan olduğunu sanıyordum ama hayır, başından beri senden etkilenmiştim. Bu resimle o duyguyu sonsuza kadar yaşatmak istedim."

"Harika bir iş çıkarmışsın. Vay canına. Şimdi hangisini kilit ekranıma koyacağım bilemiyorum. Ne dersin…?"

Lotus çiçeğime bakarken sözüm kesilir ve o lanet olası dizinin üstüne çökmüştür. Ne oluyor...?

“O sahne, ne kadar sıradan olsa da bizim başlangıcımızdı. Senden ve her şeyinden ne kadar korkmuş olsam da, başka türlü olmasını istemezdim. Sen tanıdığım en saf, en tutkulu ruhsun. Ben kendimi sevmediğimde bile beni sevdin. Parçalanırken beni bir arada tuttun ve bugünkü halime gelene kadar parça parça kendimi toparlamama yardım ettin.” Ceketinin cebine uzanıp koyu mavi kadife bir kutu çıkarır, açar ve içindeki iki yüzüğü gösterir. “Seni kelimelerle anlatamayacak kadar çok seviyorum ve hayatının geri kalanını benimle geçirmeye karar verirsen, bana verdiğinin bir kısmını sana geri verebilmek için onur duyarım. Nikolai Sokolov, benimle evlenir misin?”

Sözleri ağzından tam çıkamadan, onun önünde dizlerimin üzerine çöküp dudaklarını dudaklarıma çekiyorum ve kendimi ona kaptırıp o benim nefesimi alana kadar deli gibi öpüyorum.

Dudaklarını çekip alnını alnıma yapıştırdı. "Bu evet mi?"

"Tabii ki evet, bebeğim. Eğer istersen, bugün seninle evlenip seni kocan yaparım."

Yüzüğü parmağıma takarken gülümsemesi beni neredeyse kör ediyor. İçinde lanet olası bir lotus çiçeği ve N X B yazıyor.

"Güzel." Elimi ağzına götürüp yüzüğün üzerindeki parmak eklemlerimi öptü.

"Evlenme teklifini benim yapmam gerekiyordu," diye mırıldanarak yüzüğünü parmağına takıyorum. "Benden önce davrandığın için senden nefret ediyorum."

“Başlangıçta sen beni takip ettin. İlk teklifi benim yapmam gerekiyordu.”

Elimi ensesine kaydırıp alnını tekrar alnıma çekiyorum. Birbirimizin nefesini içimize çekerken parmakları saçlarımı okşuyor.

Bu hayatımın en mutlu anı ve mümkün olduğunca uzun süre bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

"Hayatımızın geri kalanı, ha, bebeğim?"

O başını sallar, dudakları en güzel gülümsemeye bürünür. "Hayatımızın geri kalanı, bebeğim."

"Senin dışında kimseyle birlikte olmak istemem." Ağzım onun ağzına yaklaşıyor ve bu sefer daha yavaş öpüyorum, onu doya doya içime çekiyorum.

Bu adamı sahip olduğum ve sahip olmadığım her şeyle seviyorum. Aklı başında ve deli taraflarımla onu seviyorum.

O benim lotus çiçeğim. Beyaz atlı prensim. Hayatımın aşkı.

Benim.

SON

Bu kitapta yer alan çiftlerin kitaplarını inceleyebilirsiniz: Killian Carson & Glyndon King: *God of Malice*

Kyle Hunter & Rai Sokolov: *Taht Düeti*

Levi & Astrid King: *Zalim Kral*

SIRADA NE VAR?

God of Fury'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Desteğiniz benim için çok önemli.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmak istiyorsanız, Facebook grubu *Rina Kent's Spoilers Room'a* katılabilirsiniz.

Sırada Eli King & Ava Nash'in hikayesi ve Legacy of Gods serisinin son kitabı *God of War* var.

RINA KENT'İN DİĞER ESERLERİ

Rina Kent'in Kitapları

Okuma Sırası

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, *USA Today*, uluslararası ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan, düşmanlardan aşıklara dönüşen romantik romanların yazarıdır.

Kimsenin desteklemediği erkeklere aşık olduğu için, pişmanlık duymayan anti kahramanlar ve kötü karakterler yazmasıyla tanınır. Kitapları karanlık bir dokunuş, bir tutam endişe ve sağlıksız bir doz yoğunlukla doludur.

Özel hayatını Londra'da, genişleyen evrenine kaos eklemek için şeytani bir deha gibi gülerek geçirir. Yazmadığı zamanlarda Rina seyahat eder, yürüyüş yapar ve tam bir kedi sever olarak kedilerini şımartır.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web sitesi
Haber bülteni
okuyucu grubu

İÇİNDEKİL

Rina Kent'in Diğer
Eserleri Yazar Notu
Tanrıların Mirası Ağaç
Çalma Listesi

1. Brandon
2. Brandon
3. Nikolai
4. Brandon
5. Nikolai
6. Nikolai
7. Brandon
8. Brandon
9. Nikolai
10. Brandon
11. Nikolai
12. Brandon
13. Nikolai
14. Brandon
15. Nikolai
16. Brandon
17. Nikolai
18. Nikolai
19. Brandon
20. Nikolai
21. Brandon
22. Nikolai
23. Brandon
24. Brandon
25. Nikolai
26. Nikolai
27. Brandon
28. Nikolai
29. Brandon
30. Brandon
31. Nikolai
32. Levi
33. Brandon
34. Nikolai
35. Nikolai

36. Brandon
37. Nikolai
38. Brandon Epilog
1—Brandon Epilog
2—Nikolai

Sırada Ne Var?
Rina Kent'in Diğer Eserleri
Yazar Hakkında

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı